Capitolul 1
Kalona

Kalona ridică mâna. Fără ezitare. În mintea lui, nu încăpea nicio îndoială în legătură cu ceea ce trebuia să facă. Nu avea să accepte ca cineva sau ceva să-i stea în cale, iar băiatul acesta îl ţinea la distanţă de ceea ce îşi dorea. Nu dorea neapărat să-l omoare pe băiat; nu ţinea morţiş nici ca el să rămână în viaţă. Era o simplă necesitate. Nu simţea vreo remuşcare sau vreun regret. Aşa cum se întâmplase în toate acele veacuri de când căzuse, Kalona avea foarte puţine sentimente. Aşa că, indiferent, nemuritorul înaripat suci gâtul băiatului şi îi curmă viaţa.

— Nu!

Suferinţa din acel unic cuvânt îi îngheţă inima lui Kalona. Dădu drumul trupului lipsit de viaţă al băiatului şi se întoarse la timp pentru a o zări pe Zoey, care se năpustea spre el. Privirile li se întâlniră. Ochii ei trădau disperarea şi ura. În ai lui se citea imposibilitatea negării. Încercă să rostească vorbele care să o poată face să înţeleagă - să înţeleagă şi să îl ierte. Dar nimic din ceea ar fi putut spune nu ar fi schimbat scena pe care fata o văzuse şi, chiar dacă el ar fi putut realiza imposibilul, nu mai era timp.

Zoey trimise spre el întreaga putere a spiritului.

Îl izbi pe nemuritor, lovindu-l cu o forţă care depăşea dimensiunea fizică. Spiritul era esenţa lui, miezul lui, elementul care îl susţinuse veacuri de-a rândul şi în prezenţa căruia se simţise întotdeauna cel mai bine, şi cel mai puternic. Atacul lui Zoey îl arse. Se trezi ridicat în aer, cu atâta putere, încât se prăbuşi de pe zidul de piatră uriaş care separa Insula

Vampirilor de Golful Veneţiei. Apele îngheţate îl înghiţiră şi îl sufocară. Preţ de o clipă, Kalona simţi o durere interioară atât de ucigătoare, încât nici nu i se împotrivi. Poate că ar trebui să încheie o dată pentru totdeauna această luptă pentru viaţă, cu toate complicaţiile ei. Poate că ar trebui să se lase din nou învins de ea. Numai că, la o secundă după ce avu acel gând, simţi. Sufletul lui Zoey se făcu ţăndări şi, tot aşa cum căderea îl purtase dintr-un tărâm într-altul, spiritul ei părăsi această lume.

Şi asta îl răni mai rău decât o făcuse lovitura ei.

Nu tocmai Zoey! Niciodată nu dorise să îi facă rău. Chiar cu

toate maşinaţiile lui Neferet, cu toate urzelile şi planurile lui Tsi Sgili, el îşi păstrase convingerea că, orice s-ar fi întâmplat, avea să-şi folosească nemărginitele puteri supraomeneşti ca s-o ferească de primejdii pe Zoey, pentru că, la urma urmei, ea îi oferea cea mai apropiată legătură cu Nyx pe acest tărâm - singurul care-i mai rămăsese.

Străduindu-se să-şi revină după atacul lui Zoey, Kalona îşi smulse trupul masiv din încleştarea valurilor şi avu revelaţia adevărului. Din cauza lui, spiritul lui Zoey dispăruse, iar asta însemna că ea urma să moară. Odată cu prima gură de aer, slobozi un strigăt sfâşietor de disperare, care deveni ecoul ultimului ei cuvânt: Nu!

Oare chiar crezuse că, după cădere, nu mai avea niciun fel de sentimente? Fusese un prost şi se înşelase, cât de mult se înşelase! Pe când zbura jerpelit pe deasupra apei, se trezi cuprins de emoţii care îi sfârtecau spiritul şi aşa rănit, se dezlănţuiau împotriva lui, îi slăbeau puterile, îi vătămau sufletul. Cu privirea împăienjenită şi întunecată, se uită spre lagună, mijind ochii pentru a zări luminile care vesteau apropierea de pământ. Nu ar fi rezistat până acolo. Trebuia să se îndrepte către palat. Nu avea de ales. Cu ultimele puteri, aripile lui Kalona lovi aerul rece ridicându-l peste zid, iar nemuritorul se prăbuşi pe solul îngheţat.

Nu ştia cât timp zăcuse acolo, în întunericul rece al nopţii sfărâmate, pe când emoţiile puneau stăpânire pe sufletul său zdruncinat. În cele mai ascunse colţuri ale minţii, înţelese că ceea ce i se întâmpla nu era nou. Căzuse iarăşi, doar că de astă dată fusese mai degrabă o cădere a spiritului decât a trupului - deşi părea că nici trupul nu-i mai dă ascultare.

Îi simţi prezenţa înainte ca ea să spună ceva. Aşa fusese încă de la început, fie că îi convenea sau nu, pur şi simplu se simţeau unul pe celălalt.

— I-ai îngăduit lui Stark să fie martor la uciderea băiatului!

Vocea lui Neferet era mai rece decât marea în toiul iernii.

Kalona întoarse capul încercând să vadă ceva mai mult decât vârful pantofului ei cu toc cui. Privi în sus şi clipi ca să-şi limpezească vederea.

— Un accident.

Îşi regăsi vocea şi reuşi să emită o şoaptă răguşită.

— Zoey nu trebuia să fie acolo.

— Accidentele sunt de neadmis, şi nici că-mi pasă dacă ea a fost sau nu acolo. De fapt, urmările scenei la care a asistat pică foarte bine.

— Ştii că are sufletul descompus?

Kalona detesta slăbiciunea neobişnuită a vocii lui şi ciudata letargie a corpului, cam tot atât de mult pe cât detesta efectul pe care frumuseţea de gheaţă a lui Neferet îl avea asupra lui.

— Bănuiesc că majoritatea vampirilor de pe insulă sunt la curent cu asta. Tipic pentru Zoey, spiritul ei nu şi-a luat rămas-bun chiar pe tăcute. Mă întreb însă, câţi dintre vampiri au simţit, la rândul lor, lovitura pe care ţi-a servit-o puştoaica înainte de a-şi lua tălpăşiţa?

Neferet îşi lovea gânditoare bărbia cu o unghie lungă şi ascuţită.

Kalona rămase tăcut şi se strădui să-şi regăsească echilibrul şi să-şi reîntărească spiritul răvăşit, însă pământul pe care se sprijinea era prea real, iar el nu găsea puterea de a se desprinde de el pentru a-şi hrăni sufletul cu rămăşiţele înmănuncheate ale Tărâmului de Dincolo, care pluteau primprejur.

— Nu, nu cred că vreunul dintre ei a simţit-o, continuă Neferet, cu cea mai rece şi calculată tonalitate a vocii. Niciunul dintre ei nu se află în legătură cu întunericul, cu tine, aşa cum sunt eu. Nu-i aşa, iubitule?

— Tu ai o legătură unică, reuşi să spună Kalona, deşi brusc îşi dori ca vorbele lui să nu fie adevărate.

— Aşa e... spuse ea, încă dusă pe gânduri. Apoi îşi miji ochii, ca şi cum ar fi avut o revelaţie. De mult mă întreb cum de A-ya a reuşit să te rănească pe tine, un nemuritor cu o putere fizică atât de mare, atât de rău, încât caraghioasele alea de babe cherokee au ajuns să te prindă în capcană. Cred că micuţa Zoey tocmai mi-a furnizat răspunsul pe care ai reuşit să-l ascunzi de mine cu atâta grijă. Trupul tău poate fi vătămat, însă numai prin intermediul spiritului. Uimitor!

— O să mă vindec. Se strădui să spună aceste cuvinte cu o voce cât mai apăsată. Du-mă la Capri, la castel. Du-mă pe acoperiş, cât mai aproape de cer, şi o să-mi recapăt puterile.

— Presupun că aşa s-ar întâmpla - asta dacă ar fi să fac cum spui tu. Numai că, iubitule, am alte planuri cu tine.

În timp ce vorbea, degetele ei subţiri începură să danseze prin aer, desenând modele complicate, asemenea unui păianjen care

îşi ţese pânza.

— Nu voi îngădui ca Zoey să mai aibă vreodată de-a face cu noi.

— Un suflet descompus este o condamnare la moarte. Zoey nu mai reprezintă un pericol pentru noi, spuse el.

Cu ochi de cunoscător, Kalona o privi pe Neferet. Atrăgea în jurul ei o negură lipicioasă pe care el o ştia prea bine. Îşi petrecuse vieţi de-a rândul luptând împotriva acelui întuneric, înainte de a se lăsa în voia puterii sale reci. Sub degetele ei, fremăta şi pulsa agitat, într-un mod familiar. Nu ar trebui să poată da ordine întunericului într-un mod atât de palpabil în mintea lui sleită, gândul reverberă ca ecoul unui dangăt funebru. O Mare Preoteasă nu ar trebui să aibă astfel de puteri.

Numai că Neferet nu mai era doar o Mare Preoteasă. Depăşise deja de ceva timp graniţele acestui rol, iar acum controla fără probleme negura încordată pe care o invoca.

Devine nemuritoare, se dumiri Kalona, iar odată cu acest gând, teama se alătură regretului, şi disperării, şi furiei care deja mocneau în războinicul căzut al lui Nyx.

— Ai zice că e o condamnare la moarte, spuse cu glas calm Neferet, pe când aduna tot mai multe fuioare de culoarea cernelii, numai că Zoey a căpătat obiceiul neplăcut de a supravieţui. De data asta o să mă asigur că nu va mai fi cazul.

— Sufletul lui Zoey are şi el obiceiul de a se reîncarna, spuse el, aruncându-i în mod voit o momeală lui Neferet, pentru a încerca să o abată de la ţintă.

— Atunci o să încerc iar şi iar să o distrug! Furia trădată de cuvintele lui nu făcu decât să sporească atenţia lui Neferet. Negura pe care o torcea se înteţi, îngrămădindu-se cu tot mai multă forţă în aerul din jurul ei.

— Neferet, încercă el să o îmbuneze rostindu-i numele. Îţi dai seama cu adevărat ce anume încerci să stăpâneşti?

Privirea ei o întâlni pe a lui şi, pentru prima oară, Kalona zări pata stacojie care sălăşluia în adâncul întunecat al ochilor ei.

— Bineînţeles. Este modul în care fiinţele inferioare numesc răul.

— Eu nu sunt o fiinţă inferioară, dar tot aşa i-am zis.

— Nu, n-ai mai făcut-o de câteva veacuri. Avea un râs răutăcios. Se pare însă că în ultimul timp ai trăit prea mult printre umbrele trecutului tău, în loc să te bucuri de minunata

forţă întunecată a prezentului. Ştiu a cui e vina.

Cu un efort teribil, Kalona se ridică în poziţie şezândă.

— Nu, nu vreau să te mişti. Neferet ridică uşor un deget spre Kalona, şi un fuior de negură se încolăci în jurul gâtului lui, îl strânse şi îl trase în jos, ţintuindu-l iarăşi la pământ.

— Ce vrei de la mine? bâigui el cu glas răguşit.

— Vreau să urmezi spiritul lui Zoey pe Tărâmul de Dincolo şi să te asiguri că niciunul dintre prietenii ei - rosti cuvântul pe un ton batjocoritor - nu va găsi vreo cale pentru a-l reuni cu trupul.

Nemuritorul tresări puternic sub efectul şocului.

— Nyx m-a alungat de pe Tărâmul de Dincolo. Nu o pot urma pe Zoey acolo.

— Te înşeli, iubitule. Vezi tu, gândirea ta e întotdeauna prea încorsetată. Nyx te-a alungat, ai căzut, nu te mai poţi întoarce. Veacuri de-a rândul, ai crezut că aşa stau lucrurile, şi cu asta, basta. Ei bine, în sensul strict, tu nu poţi. Oftă cu un aer teatral, în timp ce el o privea fără să înţeleagă. Trupul ăsta bestial al tău a fost alungat, într-adevăr, dar atât. A spus Nyx ceva despre sufletul tău nemuritor?

— Nici nu avea nevoie să spună. Dacă sufletul e separat prea mult timp de trup, trupul moare.

— Numai că trupul tău e nemuritor, aşa că poate fi separat pe timp nelimitat de sufletul lui fară să moară, spuse ea.

Kalona se strădui să nu trădeze groaza pe care vorbele ei i-o insuflaseră.

— Nu pot muri, aşa e, dar asta nu înseamnă că rămân nevătămat dacă spiritul îmi părăseşte trupul pentru prea multă vreme. Aş putea îmbătrâni.. înnebuni... aş putea ajunge propria-mi carapace veşnic vie... Prin minte i se învârteau toate posibilităţile.

Neferet ridică din umeri.

— Păi atunci trebuie să fac în aşa fel încât să termini repede, ca să te întorci la minunatul tău trup nemuritor înainte să fie vătămat pe veci. Îi aruncă un zâmbet seducător. Iubitule, mi-ar părea tare rău ca trupul tău să păţească ceva.

— Nu face asta, Neferet. Stârneşti nişte lucruri pentru care va trebui să plăteşti şi ale căror consecinţe nici măcar tu nu vei putea să le înfrunţi.

— Să nu mă ameninţi! Te-am eliberat din captivitate. Te-am iubit. Apoi am văzut cum te guduri pe lângă fetişcana aia

năzuroasă. Vreau să dispară din viaţa mea! Consecinţe? Le aştept cu bucurie! Nu mai sunt Marea Preoteasă slabă şi ineficientă a unei zeiţe care respectă toate regulile. Nu pricepi? Dacă nu ai fi fost atât de zăpăcit de copila aia, n-ar mai fi trebuit să-ţi spun eu asta, ai fi ştiut singur. Sunt nemuritoare ca tine, Kalona! Vocea ei stranie răsuna cu putere. Ne potrivim perfect. Mai demult credeai şi tu asta, şi o să o crezi din nou, după ce Zoey Redbird nu va mai fi printre noi.

Kalona se holba la Neferet, dându-şi seama că era complet ţâcnită, şi se întrebă de ce nebunia asta nu făcea altceva decât să-i alimenteze puterea şi să-i accentueze frumuseţea.

— Prin urmare, asta am hotărât să fac, continuă ea pe un ton calculat. O să-ţi pun la păstrare trupul ăsta sexy, undeva sub pământ, cât timp sufletul o să-ţi colinde pe Tărâmul de Dincolo pentru a se asigura că Zoey nu se mai întoarce aici.

— Nyx nu o să accepte niciodată una ca asta!

Cuvintele îi ţâşniră din gură înainte ca el să le poată opri.

— Nyx acceptă întotdeauna liberul-arbitru. Ca fostă Mare Preoteasă a ei, ştiu sigur că îţi va îngădui alegerea de a călători cu spiritul pe Tărâmul de Dincolo, spuse Neferet cu viclenie. Ţine minte, Kalona, iubirea mea cea mare, dacă ai s-o ucizi pe Zoey, ai să înlături ultimul obstacol ce ne împiedică să domnim împreună. Tu şi cu mine vom căpăta puteri de neimaginat în acest univers al minunilor modeme. Gândeşte-te puţin - vom subjuga oamenii şi vom reinstaura domnia vampirilor cu toată frumuseţea, pasiunea şi forţa nemărginită pe care le implică. Pământul va fi al nostru. Vom reînvia într-adevăr trecutul glorios!

Kalona ştia că Neferet se foloseşte de slăbiciunile lui. Se blestemă în tăcere pentru că-i permisese să afle atât de multe despre dorinţele lui cele mai tainice.

Avusese încredere în ea, şi acum Neferet ştia că, nefiind Erebus, el nu ar fi putut niciodată să domnească alături de Nyx pe Tărâmul de Dincolo, aşa că îşi dorea să recreeze în lumea asta modernă cât de mult putea din ceea ce pierduse.

— Vezi tu, iubitule, dacă te gândeşti logic, cel mai nimerit lucru este să o urmezi pe Zoey şi să întrerupi legătura dintre sufletul şi trupul ei. Astfel, îţi poţi îndeplini cele mai arzătoare dorinţe, spuse Neferet cu nonşalanţă, de parcă dezbăteau problema alegerii materialului pentru viitoarea ei rochie.

— Şi, mă rog, cum o să dau de sufletul lui Zoey? întrebă Kalona încercând a-i imita tonul nepăsător. Tărâmul de Dincolo este un tărâm atât de întins, încât numai zeii şi zeiţele îl pot cuprinde.

Chipul rece al lui Neferet căpătă o expresie de încordare, iar frumuseţea ei plină de cruzime deveni o privelişte înspăimântătoare.

— Nu te preface că nu ai o legătură cu sufletul ei! Nemuritoarea Tsi Sgili trase adânc aer în piept, apoi reluă, pe un ton mai împăciuitor. Recunoaşte, iubitule; tu ai putea s-o găseşti pe Zoey, chiar atunci când toţi ceilalţi dau greş. Ce alegi, Kalona? Să domneşti pe pământ alături de mine sau să rămâi un sclav al trecutului?

— Aleg să domnesc. Întotdeauna voi alege să domnesc, spuse el fără ezitare.

Imediat, ochii lui Neferet se schimbară. Verdele lor se transformă în stacojiu. îşi întoarse spre el orbitele în flăcări - care îl ţintuiau, îl subjugau, îl hipnotizau.

— Atunci, ascultă-mă, Kalona, războinic căzut al lui Nyx, jur să îţi păstrez trupul teafăr. Când nu va mai exista Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice a lui Nyx, jur să îndepărtez aceste lanţuri întunecate şi să îi permit spiritului tău să se întoarcă. Apoi te voi duce pe acoperişul castelului nostru din Capri şi voi lăsa ca cerul să-ţi insufle viaţă şi putere, ca să domneşti pe acest tărâm şi să-mi fii consort, protector, Erebus. În timp ce Kalona o privea, neputincios, Neferet îşi trecu o unghie lungă şi ascuţită de-a curmezişul palmei drepte. Adună sângele în palma făcută căuş şi întinse mâna într-un gest de ofrandă.

— Cu sânge cer această putere; cu sânge fac acest legământ.

De peste tot din jurul ei, întunericul se iţi şi coborî spre palma ei, încordându-se, fremătând, bând cu nesaţ. Kalona simţi atracţia acelui întuneric. Îi adresa sufletului său şoapte puternice, seducătoare.

— Da!

Pe când Kalona se lăsa în voia întunericului cel lacom, cuvântul acesta răsună ca un geamăt.

Când Neferet reîncepu să vorbească, vocea ei răsună plină de măreţie, încărcată de putere.

— Prin alegerea ta, am făcut acest legământ de sânge cu întunericul, însă de-ar fi să dai greş şi să-l încalci...

— Nu voi da greş.

Surâsul ei avea o frumuseţe nepământeană; ochii îi erau injectaţi.

— De-ar fi ca tu, Kalona, războinicul căzut al lui Nyx, să încalci acest legământ şi să dai greş în misiunea pe care ţi-am încredinţat-o, aceea de a o distruge pe Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice a lui Nyx, voi pune stăpânire pe spiritul tău atâta timp cât vei fi nemuritor.

Răspunsul îi veni pe loc, instinctiv, sugerat de întunericul ademenitor, pe care de veacuri îl alesese în locul Luminii.

— De-ar fi să dau greş, vei pune stăpânire pe spiritul meu atâta timp cât voi fi nemuritor.

— Aşa am jurat.

Neferet îşi crestă iarăşi palma, formând un X însângerat în carne. Pe când ea îşi înălţa din nou palma spre întuneric, mirosul de coclează pluti spre Kalona ca fumul care se înalţă din foc.

— Aşa să fie!

Faţa lui Neferet se schimonosi de durere când întunericul îi bău iarăşi din palmă, însă nu se clinti din loc până ce aerul din jur nu pulsă, încărcat de sângele şi de legământul ei.

De-abia atunci, coborî mâna. Limba ei şerpuitoare linse dâra stacojie şi opri sângerarea. Neferet veni spre Kalona, se aplecă şi, cu blândeţe, îi luă faţa între palme, tot aşa cum făcuse şi el cu băiatul acela înainte de a-i aplica lovitura mortală. Simţi cum întunericul freamătă în jurul şi înlăuntrul ei, ca un taur furios ce aşteaptă nerăbdător comanda stăpânei lui.

Buzele ei înroşite de sânge aproape că le atingeau pe ale lui.

— Cu puterea care îmi curge prin vine, şi prin forţa vieţilor pe care le-am curmat, vă poruncesc, dulci fuioare ale întunericului, să scoateţi din trup sufletul acestui nemuritor Jurat şi să-l trimiteţi iute spre Tărâmul de Dincolo. Mergeţi şi faceţi ce vă poruncesc şi jur că vă voi aduce jertfă viaţa unei făpturi nevinovate pe care nu aţi reuşit s-o întinaţi. Voi pentru mine, aşa să fie!

Neferet trase adânc aer în piept, iar Kalona văzu cum fuioarele întunecate pe care le chemase i se strecoară printre buzele cărnoase şi roşii. Inhală întunericul până când se umplu pe de-a-ntregul, apoi îi acoperi lui Kalona gura cu a ei şi, odată cu acel sărut neguros, pătat de sânge, împinse întunericul înlăuntrul lui cu at□a forţă, încât sufletul deja rănit îi fu smuls

din trup. Pe când sufletul îi urla într-o agonie mută, Kalona se simţi ridicat sus, tot mai sus, spre tărâmul din care zeiţa lui îl alungase, şi şi lăsă în urmă trupul fără viaţă, încătuşat, Jurat răului şi aflat în voia lui Neferet.

Capitolul 2
Rephaim

Toba sonoră era aidoma bătăilor inimii unui nemuritor: nesfârşite, devoratoare, copleşitoare. Răsuna în sufletul lui Rephaim odată cu pulsaţiile sângelui său. Apoi, în ritmul tobei, vechea incantaţie căpătă formă. Cuvintele îl împresurau, astfel că, deşi adormit, pulsul lui se potrivea armonios cu ritmul melodiei atemporale. În vis, voci de femei cântau:

Adormită, străbuna, aşteptând iar să vină
Când puterea pământului sânge roşu sacru ar scoate,
Semnul adevăr grăieşte; Regina Tsi Sgili va găsi o cale
El va fi smub de pe patu-i de moarte.

Cântecul era ademenitor şi părea nesfârşit, ca un labirint:

Slobod este prin puterea celor morţi,
Teribilă frumuseţe, aprig la vedere,
Fi-vor iarăşi supuşi,
Femeile îngenunchia-vor, înrobite de-a lui putere.

Muzica era o şoaptă ispititoare. O promisiune. O binecuvântare. Un blestem. Trupul adormit al lui Rephaim începu să se frământe sub amintirea celor prevestite de ea. Tresări şi, ca un copil abandonat, murmură o întrebare ce conţinea un unic cuvânt:

— Tată?

Melodia sfârşi într-o rimă pe care Rephaim o memorase cu veacuri în urmă:

Cântecul lui Kalona dulce răsună,
Iar noi măcel facem cu voie bună.

„... măcel facem cu voie bună.“ Chiar şi aşa, adormit, Rephaim reacţionă la aceste cuvinte. Nu se trezi, dar ritmul inimii i se iuţi, pumnii i se strânseră, iar corpul i se încordă. La graniţa dintre somn şi trezie, bătăile de tobă se opriră brusc, iar vocilor suave ale femeilor le luă locul una gravă, pe care o ştia prea bine.

— Trădătorule... laşule... fătarnicule... mincinosule!

Vocea aceea masculină suna ca o condamnare. Invadă visul lui Rephaim cu litania sa mânioasă şi îi dădu brânci în lumea celor treji.

— Tată!

Rephaim sări în picioare ca ars, aruncând cât colo hârtiile vechi şi bucăţile de carton adunate cuib în jurul lui.

— Tată, eşti aici?

Cu coada ochiului desluşi o mişcare imperceptibilă şi făcu un salt, târându-şi aripa ruptă, pe când scruta adâncimile întunecate ale debaralei din lemn de cedru.

— Tată?

În sufletul lui ştia că, de fapt, Kalona nu era acolo, chiar înainte ca boarea de lumină şi mişcarea să se întrupeze în acea copilă.

— Ce eşti?

Rephaim îşi aţinti privirea arzătoare asupra copilei.

— Dispari, nălucire!

În loc să dispară, aşa cum ar fi trebuit, copila îşi miji ochii pentru a-l măsura din cap până-n picioare.

— Nu eşti pasăre, dar ai aripi. Nu eşti băiat, dar ai braţe şi picioare. Iar ochii tăi seamănă şi ei cu ai unui băiat, numai că sunt roşii. Prin urmare, ce eşti?

Rephaim simţi cum începe să-l cuprindă mânia. Cu o mişcare iute, care îi trimise săgeţi dureroase în tot corpul, sări afară din debara şi ateriză la numai câţiva paşi de nălucă - ameninţător, periculos, gata să se apere.

— Sunt un coşmar întrupat, spirite! Dispari şi lasă-mă în pace, înainte să afli pe pielea ta că există temeri mult mai mari decât moartea!

Odată cu mişcarea lui neaşteptată, copila-duh făcuse un pas mic în spate, aşa că acum umărul ei atingea rama joasă a ferestrei. Acolo se opri însă şi continuă să îi arunce priviri curioase şi inteligente.

— În somn l-ai strigat pe tatăl tău. Te-am auzit. Nu mă duci tu pe mine. Am mintea ageră şi îmi amintesc totul. Şi-apoi, nu mă sperii pentru că, de fapt, eşti doar rănit şi singur.

Apoi, copila-duh îşi încrucişă îmbufnată braţele peste pieptul firav, îşi aruncă pe spate părul lung şi blond, după care se făcu nevăzută, lăsându-l pe Rephaim, exact aşa cum spusese, rănit şi singur.

Imitatorul de Corbi descleştă pumnul. Pulsul i se domoli. Rephaim merse cu paşi greoi înapoi în cuibul improvizat şi îşi rezemă capul pe spate, de peretele debaralei.

— Jalnic, murmură el mai tare. Fiul preferat al unui străvechi nemuritor a ajuns să se ascundă în gunoaie şi să parlamenteze cu duhul unei copile muritoare.

Încercă să râdă, dar nu izbuti. Ecoul muzicii din visul său, din trecutul său, răzbătea încă prea puternic în aerul din jur. La fel şi cealaltă voce, despre care ar fi putut jura că era a tatălui său.

Nu mai putea rămâne aşezat. Nu se mai gândi la durerea din braţ şi la chinul înnebunitor pricinuit de aripa rănită. Rephaim se ridică în picioare. Ura slăbiciunea care îi cuprinsese trupul. Oare de cât timp se afla aici, rănit, istovit în urma zborului, încovrigat în cutia asta din zid? Să fi trecut o zi sau două?

Unde era? Spusese că urma să vină la el în puterea nopţii. Şi totuşi, iată-l aici, unde îl trimisese Stevie Rae. Era noapte, iar ea nu sosise.

Pufnind dispreţuitor la propiile gânduri, îşi părăsi debaraua şi cuibul, trecu încet pe lângă pervazul în faţa căruia se materializase copila, spre o uşă care ducea într-un balcon de pe acoperiş. Instinctul îl purtase la etajul doi al conacului abandonat, exact după răsărit, atunci când sosise aici. Ajuns la capătul puterilor, nu-l mai interesaseră decât siguranţa şi somnul.

Numai că acum era treaz de-a binelea.

Privi curtea goală a muzeului. Ploaia de gheaţă care căzuse din cer zile întregi încetase acum, şi pretutindeni pe dealurile vălurite pe care se aflau Muzeul Gilcrease şi conacul lui abandonat, uriaşii copaci rămăseseră cu ramurile îndoite sau

rupte. Vederea nocturnă a lui Rephaim era bună, însă nu desluşi nicio mişcare pe nicăieri. Aproape toate casele aflate între muzeu şi centrul oraşului Tulsa erau tot în beznă, ca atunci când trecuse el pe acolo, înainte de răsărit. Peisajul era împestriţat de luminiţe palide care nu semănau nici pe departe cu luminile puternice, scânteietoare, pe care Rephaim se aşteptase să le găsească într-un oraş modern. Nu erau decât nişte lumânări ce pâlpâiau slab - adică, nimic faţă de măreţia puterii pe care o evoca această lume.

Desigur, nu exista niciun mister în legătură cu ce se întâmplase. Cablurile care duceau electricitatea la casele oamenilor moderni cedaseră, cu siguranţă, aidoma ramurilor îngreunate de zăpadă ale copacilor. Rephaim înţelese imediat că asta îi aduce un avantaj. Cu excepţia crengilor căzute şi a altor rămăşiţe lăsate pe şosele, străzile păreau în mare parte accesibile. Dacă nu s-ar fi stricat marea maşinărie electrică, oamenii ar fi invadat terenul încă de la primele raze ale dimineţii.

„Lipsa electricităţii îi ţine pe oameni la distanţă. Dar pe ea ce anume o ţine departe?”

Cu un sunet care îi trăda frustrarea, Rephaim forţă uşa deteriorată şi căută instinctiv din priviri cerul ca să-i mai aline durerea. Aerul era răcoros, impregnat de umezeală. Peste iarba îngheţată, ceaţa plutea în valuri, ca şi când pământul ar fi încercat să se ferească de ochii lui.

Rephaim ridică privirea şi trase adânc aer în piept. Inhală cerul. Faţă de oraşul întunecat, acesta părea neobişnuit de luminos. Stelele îl chemau, la fel şi contururile ascuţite ale semilunii.

Rephaim tânjea din tot sufletul după cer. Voia să-l simtă sub bătaia aripilor, să treacă prin trupul lui întunecat acoperit cu pene, să-l mângâie ca atingerea unei mame, pe care nu o cunoscuse niciodată.

Aripa nevătămată i se deschise şi acoperi o suprafaţă ce ar fi depăşit lungimea unui adult întins lângă el. Cealaltă aripă tremură, iar aerul nopţii pe care Rephaim îl inspirase ţâşni afară într-un geamăt de agonie.

Ruptă! Cuvântul îi înfieră mintea.

— Nu. Nu se ştie precis, vorbi Rephaim cu voce tare. Scutură din cap, în încercarea de a alunga obişnuita sfârşeală care îl

făcea să se simtă tot mai neajutorat - tot mai rănit. Concentrează-te! se admonestă el singur. E timpul să-l găsesc pe părintele meu.

Tot nu se simţea bine, însă mintea lui, deşi ameţită, era mai limpede decât fusese în tot acel timp scurs de la căzătură. Ar trebui să fie în stare să dea de-o urmă a tatălui lui. Indiferent cât de departe în timp sau spaţiu ar fi fost unul de celălalt, rămâneau legaţi prin sânge şi spirit şi, în primul rând, prin darul nemuririi la care Rephaim avusese dreptul prin naştere.

Rephaim privi spre cer şi se gândi la curenţii de aer pe care era obişnuit să planeze. Trase cu putere aer în piept, ridică braţul teafăr şi întinse mâna ca să atingă acei curenţi alunecoşi şi fărâmele de magie ale întunecatei lumi de dincolo, care se mai aflau prin preajmă.

— Fă-mă să simt o urmă de-a lui! se grăbi el să adreseze o rugă nopţii.

O clipă i se păru că simte un vag răspuns, undeva foarte departe, spre est. Apoi îl cuprinse sfârşeala.

— De ce nu te pot simţi, tată?

Frustrat şi extrem de obosit, îşi lăsă mâna să-i cadă neputincioasă pe lângă corp.

O sfârşeală neobişnuită...

— Pe toţi zeii!

Rephaim îşi dădu brusc seama ce anume îl secătuise de toate puterile şi îl pustiise parcă pe dinăuntru. Ştia ce îl împiedică să detecteze calea pe care o urmase tatăl lui.

Ea e de vină. Vocea îi era aspră. Ochii îi deveniseră de un roşu-aprins.

Într-adevăr, fusese rănit grav; însă, cum era fiul unui nemuritor, ar fi trebuit ca trupul său să fi început deja procesul de refacere. Dormise, de două ori de când războinicul îl împuşcase şi îl doborâse din cer. Mintea i se limpezise. Somnul ar fi trebuit să-l întremeze. Chiar dacă, aşa cum bănuia, aripa îi era pe veci distrusă, restul trupului ar fi trebuit să dea deja semne de înzdrăvenire. Ar fi trebuit să-şi recapete deja puterile.

Numai că Cea Roşie se înfruptase din sângele lui, fusese Impregnată cu el, şi astfel, distrusese echilibrul puterilor lui de nemuritor.

Furia care se stâmi în el se împleti cu sentimentul de frustrare deja existent.

Se folosise de el, apoi îl abandonase.

Aşa cum a făcut şi părintele meu.

— Nu! se corectă imediat.

Tatăl lui fusese alungat de Marea Preotească novice. Urma să se întoarcă imediat cum se ivea ocazia, iar atunci Rephaim avea să fie din nou alături de tatăl său. Cea Roşie îl folosise, apoi îl alungase.

Dar de ce oare, doar la gândul ăsta, simţea o durere aşa de ciudată? Nu luă în seamă acest sentiment şi îşi ridică privirea către cerul atât de familiar. Nu-şi dorise această Impregnare. O salvase doar pentru că îi datora o viaţă şi ştia prea bine că puterea unei datorii neonorate era una dintre cele mai mari primejdii din această lume şi din cea de dincolo, de altfel.

Ei da, ea îl salvase. Îl găsise, îl ascunsese, iar apoi îl eliberase, însă acolo, pe acoperiş, el îşi răscumpărase datoria când o ajutase să scape de la o moarte sigură. Îşi onorase faţă de ea datoria vieţii salvate. Rephaim era fiul unui nemuritor, şi nu o fiinţă umană slabă. Se îndoia că avea vreo şansă să scape de Impregnare - această consecinţă ridicolă a faptului că îi salvase viaţa. Cu ultimele forţe, avea să o alunge prin puterea gândului, pentru ca apoi să înceapă să se vindece.

Inspiră din nou aerul nopţii. Fără să se mai gândească la slăbiciunea trupului său, Rephaim îşi concentră puterea voinţei într-o singură direcţie.

— Invoc puterea spiritului nemuritorilor străbuni, căreia din naştere am dreptul să-i poruncesc, pentru a rupe...

Rephaim se simţi copleşit de un val de disperare şi se văzu nevoit să se sprijine de balustrada balconului. O tristeţe atât de puternică îl cuprinse, încât nu mai reuşi să stea în picioare şi îngenunchie. Rămase aşa, gâfâind de durere şi de uimire.

— Ce se întâmplă cu mine?

Apoi, îl copleşi o teamă ciudată şi necunoscută, iar Rephaim începu să se dumirască.

— Astea nu sunt sentimentele mele, îşi spuse el şi, prin vâltoarea acelei interferenţe, încercând să-şi regăsească echilibrul. Sunt sentimentele ei.

Rephaim icni deodată, când teama fu urmată de disperare, încercă să facă faţă atacului continuu şi se chinui să se ridice în picioare în timp ce lupta cu valurile de emoţii ale lui Stevie Rae. Hotărât, se strădui să îşi recapete stăpânirea de sine, în ciuda

atacului crâncen şi a stării de sfârşeală care nu-i dădea pace, pentru a ajunge la sediul puterii care, pentru cei mai mulţi muritori, rămânea încuiat şi latent - loc pe care sângele lui îl putea deschide.

Rephaim îşi începu din nou invocarea. De data asta, scopul era cu totul altul.

Mai târziu, avea să-şi spună că reacţia lui fusese automată - că acţionase sub influenţa Impregnării, care fusese pur şi simplu mai puternică decât se aşteptase. Blestemata aia de Impregnare îl făcuse să creadă că cel mai sigur şi mai rapid mod de a pune capăt groaznicului val de emoţii venite de la Cea Roşie era să o atragă spre el şi, astfel, să o îndepărteze de sursa de durere, oricare ar fi fost ea.

Nu se punea problema că i-ar fi păsat de suferinţa ei. Nu ar fi putut niciodată să fie vorba despre asta.

— Invoc puterea spiritului nemuritorilor străbuni, căreia din naştere am dreptul să-i poruncesc. Rephaim vorbea iute. Fără să ia în seamă durerea care îi străpungea trupul lovit, atrase spre el energia din cele mai adânci umbre ale nopţii, apoi conduse acea forţă prin el şi o încărcă de nemurire. În jurul lui, aerul licărea şi căpăta o strălucire de un roşu-închis. Prin forţa nemuritoare a tatălui meu, Kalona, care mi-a sădit puterea în sânge şi spirit, te călăuzesc spre a mea... Aici vorbele i se frânseră. A lui? Ea nu era în niciun fel a lui... Ea era... era... Cea Roşie! Mare Preoteasă vampir a celor rătăciţi, reuşi el să rostească dintr-o suflare. Este legată de mine printr-o Impregnare cu sânge şi printr-o datorie de viaţă. Du-te la ea! Dă-i forţă! Atrage-o către mine! Nemuritor fiind, aşa îţi poruncesc!

Negura cea roşie se risipi numaidecât, în zbor spre miazăzi, înapoi spre locul de unde venise el. Înapoi, ca să o găsească.

Rephaim şi întoarse privirea pentru a o urmări cum dispare. Apoi aşteptă.

Capitolul 3
Stevie Rae

Stevie Rae se trezi şi se simţi ca o ditamai grămada de rahat. De fapt, se simţi ca o ditamai grămada de rahat stresat.

Îl impregnase pe Rephaim.

Aproape că luase foc pe acoperişul ăla.

O clipă îşi aminti de sezonul doi al serialului True Blood, în care Goderick îşi arsese propria fiinţă pe un acoperiş imaginar. Stevie Rae pufni în râs.

— Părea mult mai uşor la televizor.

— Ce anume?

— Bărzăuni şi buburuze, Dallas! M-ai speriat într-un hal! Stevie Rae se agăţă de cearşaful alb de spital, cu care era acoperită. Ce pălăria mea cauţi aici?

Dallas se încruntă.

— Aoleu, las-o mai moale! Am urcat după apus să văd cum îţi e, şi Lenobia mi-a spus că pot să rămân un pic în caz că te trezeşti. Da' arţăgoasă mai eşti!

— Aproape c-am mierlit-o. Cred că am dreptul să fiu niţel arţăgoasă.

Chipul lui Dallas căpătă pe loc o expresie de remuşcare. Trase mai aproape scăunelul de lângă pat şi o prinse de mână.

— Scuze! Ai dreptate. Iartă-mă. Da' chiar m-am speriat când Erik le-a povestit tuturor ce s-a întâmplat.

— Ce a zis Erik?

Privirea caldă a ochilor lui căprui se înăspri.

— Că aproape ai ars pe acoperişul ăla.

— Mda, a fost o prostie. M-am împiedicat, am căzut şi m-am lovit la cap. În timp ce vorbea, Stevie Rae îşi ferea privirea de a lui. Când mi-am revenit, mai că mă arsesem.

— Da, vezi să nu!

— Cum?

— Ţine-ţi aiurelile astea pentru Erik, Lenobia şi toţi ceilalţi. Nemernicii ăia au încercat să-ţi facă felul, aşa-i?

— Dallas, habar n-am despre ce vorbeşti.

Încercă să-şi desprindă mâna dintr-a lui, însă el o ţinea strâns.

— Măi! Vocea i se îmblânzi. Îi atinse faţa şi i-o întoarse spre el. Ştii că mie poţi să-mi spui adevărul şi că o să-mi ţin gura.

Stevie Rae scoase un oftat lung.

— Nu vreau să afle Lenobia sau altcineva, mai ales vreunul dintre novicii albaştri.

Dallas o privi lung înainte de a vorbi.

— Nu o să spun nimic nimănui, da tre' să ştii că eu cred că faci o mare greşeală. Nu poţi să îi tot aperi.

— Da' nici nu-i apăr! protestă ea. Acum strângea cu putere mâna protectoare şi caldă a lui Dallas, încercând parcă să îi dea de înţeles ceva ce nu ar fi putut să-i spună niciodată. Vreau doar să rezolv toate chestia asta în felul meu. Dacă ar şti toţi că au încercat să mă prindă în capcană acolo sus, atunci n-aş mai putea să fac ce am de gând. Şi dacă Lenobia pune mâna pe Nicole şi pe restul grupului, iar ei îi spun de Rephaim? Gândul înnebunitor se strecură ca o şoaptă vinovată prin mintea lui Stevie Rae.

— Şi ce-ai de gând? Nu poţi să-i laşi să scape nepedepsiţi după ce au făcut aşa ceva.

— N-o să-i las. Numai că e treaba mea şi o s-o rezov singură.

Dallas rânji.

— O să-i faci praf, aşa-i?

— Cam pe-acolo, spuse Stevie Rae, deşi habar n-avea ce o să facă. Apoi schimbă repede subiectul. Hei, cât e ceasul? Cred că mi-e o foame de lup.

Rânjetul lui Dallas se transformă în râs în timp ce se ridica de pe scaun.

— Ei, aşa mai vii de-acasă! O sărută pe frunte, apoi se întoarse spre frigiderul micuţ vârât între rafturile metalice cnre înconjurau încăperea. Mi-a spus Lenobia că sunt pe-aici punguţe cu sânge. A mai spus şi că la cât de repede te vindeci şi la cât de mult dormi, probabil că o să te trezeşti înfometată.

În timp ce el se duse să ia pungile cu sânge, Stevie Rae se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire la spatele halatului de spital, tresărind puţin când simţi cum o ţine pielea. Se aşteptase la mai rău. Fără exagerare, spatele ei arătase ca un hamburger ars în momentul în care Erik şi Lenobia o luaseră din adâncitura pe care o făcuse în pământ. O luaseră de lângă Rephaim.

Nu te gândi la el acum! Concentrează-te asupra...

— Măiculiţă! şopti Stevie Rae uluită, când reuşi să-şi vadă o parte din spate. Nu mai arăta ca un hamburger. Era neted. De un roz-aprins, ca şi cum ar fi stat prea mult la soare, dar neted şi nou, ca pielea unui bebeluş.

— Nemaipomenit, spuse Dallas cu voce joasă. Un adevărat miracol.

Stevie Rae se uită spre el. Privirile li se întâlniră şi rămaseră o clipă aşa, ochi în ochi.

— Da' ştiu c-am tras o sperietură din cauza ta, puştoaico,

spuse el. Să nu mai faci asta niciodată, auzi?

— O să încerc, răspunse ea încet.

Dallas se aplecă şi, grijuliu, atinse uşor cu vârfurile degetelor pielea proaspătă şi trandafirie de pe umărul ei.

— Te mai doare?

— Nu chiar. Mă ţine doar.

— Nemaipomenit, repetă el. Adică da, Lenobia ne-a spus că te vindeci în timp ce dormi, da' ai fost grav rănită şi nu mă aşteptam la aşa...

— Cât timp am dormit?

Îl întrerupse şi încercă să-şi imagineze care ar fi urmările dacă ar afla de la Dallas că zăcea acolo de zile în şir. Ce ar crede Rephaim dacă ea nu ar veni? Mai rău de-atât, ce ar face?

— Doar o zi.

Răsuflă uşurată.

— Pe bune? Doar o zi?

— Da, mă rog, amurgul a fost acum vreo două ore, aşa că teoretic ai dormit mai mult de o zi. Te-au adus aici ieri, imediat după răsărit. Destul de dramatic momentul. Erik a condus Hummerul peste câmpuri, a doborât un gard şi l-a parcat fix în hambarul Lenobiei. Apoi ne-am agitat toţi ca bezmeticii să te transportăm prin clădirea şcolii până aici la infirmerie.

— Da, ţin minte că vorbeam cu Z în Hummer, pe drumul de întoarcere, şi mă simţeam binişor, da' pe urmă parcă mi-a pus cineva reflectoarele în faţă. Cred că am leşinat.

— Aşa a şi fost.

— Îmi pare al naibii de rău, zise Stevie Rae şi îşi îngădui un zâmbet. Tare mi-ar fi plăcut să văd toată agitaţia aia.

— Îhî, zise el, aşa m-am gândit şi eu, după ce am trecut peste ideea că ai s-o mierleşti.

— N-am s-o mierlesc, spuse ea cu tărie.

— Mă bucur să aflu.

Dallas se aplecă, îi prinse bărbia în palmă şi o sărută uşor pe buze.

Într-o reacţie ciudată şi instinctivă, Stevie Rae tresări şi se îndepărtă de el.

— Ăăă, ziceai ceva de-o pungă cu sânge? se grăbi ea să întrebe.

— A, sigur.

Cu un gest nepăsător, Dallas trecu peste refuzul ei, doar că,

atunci când îi dădu punga, obrajii lui aveau o neobişnuită tentă rozalie.

— Scuze, ce-o fi fost în capu' meu, ştiu că eşti rănită şi nu prea ai chef de, ăăă, ştii tu...

Vocea i se pierdu, şi păru extrem de stânjenit.

Stevie Rae îşi dădea seama că trebuia să spună ceva. La urma urmei, Dallas şi cu ea chiar aveau o „legătură". Era drăguţ şi deştept şi, stând acolo, alături de ea, dovedea că o înţelege, îngrijorat cum era şi cu capul uşor aplecat în felul ăla adorabil care îi dădea aerul unui băieţel. Şi arăta bine, era înalt şi suplu, musculos exact cât trebuia şi cu părul des de culoarea nisipului. Chiar îi plăcea să îl sărute. Sau îi plăcuse.

Nu-i mai plăcea oare?

Un sentiment necunoscut de stânjeneală o împiedica să găsească acele cuvinte care l-ar fi făcut să se simtă mai bine, aşa că, în loc să vorbească, Stevie Rae luă punguţa din mâinile lui, rupse un colţ, o ridică, dădu pe gât sângele şi, ca o megadoză de Red Bull, îl lăsă să i se împrăştie din stomac în tot corpul şi s-o umple de energie.

Nu voia să o facă, şi totuşi, undeva în adâncul ei, Stevie Rae cântări diferenţa dintre efectul pe care îl avea asupra ei acest sânge normal, de muritor, şi sângele lui Rephaim, pe care îl simţise ca pe un fulger încărcat de energie şi căldură.

Mâna îi tremură puţin când se şterse la gură, apoi îşi ridică privirea spre Dallas.

— Te simţi mai bine? o întrebă el, aparent nederanjat de momentul acela ciudat, cu aerul lui familiar, dulce, dintotdeauna.

— Îmi mai dai una?

Zâmbi şi îi întinse încă o pungă.

— Te-am citit eu!

— Mersi, Dallas. Făcu o pauză înainte de a sorbi şi a doua pungă. Ştii, nu-s chiar în apele mele.

Dallas o aprobă.

— Ştiu.

— Toate bune între noi?

— Îhî, spuse el. Dacă tu eşti bine, suntem bine.

— Ei, asta o să mă ajute.

Stevie Rae tocmai dădea gata a doua pungă, când pe uşă intră Lenobia.

— Hei, Lenobia, ia priveşte, Frumoasa din Pădurea Adormită s-a trezit în sfârşit, spuse Dallas.

Stevie Rae înghiţi cu lăcomie ultima picătură de sânge şi se răsuci spre uşă, dar zâmbetul de salut pe care îl afişase îi încremeni pe buze când dădu cu ochii de Lenobia.

Profa de echitaţie plânsese. Mult.

— Măiculiţă, ce-i asta?

Stevie Rae era atât de uimită să-şi vadă profesoara în lacrimi, altfel extrem de stăpână pe ea, încât prima ei reacţie a fost să lovească uşor cu palma patul şi să o invite pe Lenobia să se aşeze lângă ea, aşa cum făcea mama ei de fiecare dată când ea se lovea şi venea plânsă, ca să o facă bine.

Lenobia abia reuşi să înainteze câţiva paşi spre mijlocul camerei. Nu se aşeză pe patul lui Stevie Rae. Rămase la capătul lui şi trase aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să facă ceva groaznic.

— Vrei să plec? întrebă Dallas cu glas şovăitor.

— Nu. Rămâi. Poate are nevoie de tine.

Vocea Lenobiei era gravă şi înecată în lacrimi. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Stevie Rae.

— E vorba de Zoey. S-a întâmplat ceva.

Stevie Rae simţi cum i se face stomacul ghem de frică, dar cuvintele ieşiră fară să le poată controla.

— E bine. Am vorbit cu ea, nu ţii minte? Când am plecat de la gară, înainte ca lumina aia din zori, şi durerea, şi toate celelalte să mă ajungă din urmă şi să leşin. Asta s-a întâmplat ieri.

— Prietena mea Erce, care este asistentă a Înaltului Consiliu, a tot încercat de câteva ore să ia legătura cu mine. Mi-am lăsat ca proasta telefonul în Hummer, aşa că până adineaori nu am putut vorbi cu ea. Kalona l-a ucis pe Heath.

— Rahat! îi scăpă lui Dallas.

Stevie Rae nu-l băgă în seamă şi o privi fix pe Lenobia. Tatăl lui Rephaim îl ucisese pe Heath! Cu fiecare secundă care trecea, teama chinuitoare din stomac devenea tot mai puternică.

— Zoey n-a murit. Aş şti dacă ar fi moartă.

— Zoey n-a murit, dar a văzut cum Kalona l-a ucis pe Heath. A încercat să-l împiedice, dar nu a reuşit. Asta a distrus-o, Stevie Rae.

Pe obrajii ca de porţelan ai Lenobiei începuseră să curgă lacrimi.

— A distrus-o? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trupul încă respiră, dar sufletul a părăsit-o. Când sufletul unei Mari Preotese este descompus, mai durează foarte puţin până când şi trupul îi dispare de pe această lume.

— Dispare? Nu înţeleg ce zici. Adică o să se facă nevăzută?

— Nu, spuse Lenobia cu voce aspră. O să moară.

Stevie Rae începu să clatine cu putere din cap.

— Nu! Nu! Nu! Trebuie doar s-o aducem aici. Atunci o să fie bine.

— Chiar dacă trupul ei revine aici, printre noi, Zoey nu se mai întoarce, Stevie Rae. Trebuie să te pregăteşti pentru clipa asta.

— Nu vreau! urlă Stevie Rae. Nu pot! Dallas, dă-mi jeanşii şi celelalte lucruri. Tre' să plec de aici. Tre' să găsesc o cale s-o ajut pe Z. Ea nu m-a lăsat baltă, n-o s-o las nici eu.

— Nu e vorba despre tine aici.

Dragon Lankford vorbise din pragul uşii care dădea spre Infirmerie. Pe faţa lui puternică, acum trasă şi palidă, se vedea suferinţa provocată de pierderea tovarăşei lui de viaţă, însă vocea îi era calmă şi sigură.

— E vorba despre faptul că Zoey a avut de înfruntat o mâhnire pe care nu a putut s-o îndure. Iar eu ştiu ce-i aia mâhnire. Când un suflet e zdrobit de mâhnire, drumul lui de întoarcere spre trup este distrus, iar trupul moare în absenţa spiritului.

— Nu, te rog. Nu se poate să fie aşa. Nu se poate întâmpla una ca asta, îi spuse Stevie Rae.

— Eşti prima Mare Preoteasă vampir cu semilună roşie. Trebuie să găseşti puterea de a accepta această pierdere. Neamul tău are nevoie de tine, spuse Dragon.

— Nu ştim unde a fugit Kalona, şi nici care a fost rolul lui Neferet în toată povestea, spuse Lenobia.

— Ceea ce ştim e că moartea lui Zoey ar fi pentru ei un moment extrem de prielnic ca să ne atace, adăugă Dragon.

Moartea lui Zoey... Cuvintele răsunau în urechile lui Stevie Rae şi lăsau în urma lor şoc, teamă şi disperare.

— Puterile tale sunt foarte mari. Rapiditatea cu care te refaci o dovedeşte, spuse Lenobia. Şi vom avea nevoie de toate forţele de care dispunem pentru a face faţă întunericului care simt că se va abate asupra noastră.

— Stăpâneşte-ţi durerea, spuse Dragonul. Trebuie să preiei

responsabilităţile lui Zoey.

— Nimeni nu o poate înlocui pe Zoey! strigă Stevie Rae.

— Nu-ţi cerem asta. îţi cerem doar să ne ajuţi să umplem golul lăsat de ea, spuse Lenobia.

— Trebuie... trebuie să mă gândesc, murmură Stevie Rae. Mă lăsaţi o clipă singură? Vreau să mă îmbrac şi să mă gândesc.

— Desigur, spuse Lenobia. O să fim în Sala de Consiliu.

Împreună cu Dragonul, părăsi încăperea în tăcere, îndurerată, dar hotărâtă.

— Ei, te simţi bine?

Dallas veni spre ea şi se întinse ca s-o ia de mână.

Stevie Rae îl lăsă să o atingă doar o clipă, apoi îi strânse mâna şi se retrase.

— Îmi trebuie hainele.

— Le-am găsit în dulapul de colo, spuse Dallas şi arătă cu capul spre dulapurile din capătul celălalt al camerei.

— Bine, mersi, spuse iute Stevie Rae. Tre' să pleci ca să mă îmbrac.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el şi o privi cu atenţie.

— Nu. Nu-s bine şi nici n-o să fiu cât timp ei or să tot spună că Z e pe moarte.

— Stevie Rae, dar până şi eu am auzit ce se întâmplă când sufletul părăseşte trupul - persoana aia moare, spuse el, încercând în mod evident să pronunţe cu cât mai multă blândeţe cuvintele acelea dure.

— Nu şi de data asta, spuse Stevie Rae. Acu' ieşi afară ca să pot să mă-mbrac.

Dallas oftă.

— Aştept afară.

— Bine. Nu durează prea mult.

— Nu trebuie să te zoreşti, puştoaico, zise Dallas cu voce joasă. Nu mă deranjează să aştept.

După ce se închise uşa însă, Stevie Rae nu sări iute din pat ca să se îmbrace, aşa cum avusese de gând. În schimb, memoria ei era preocupată să răsfoiască Manualul novicelui, şi se opri la o istorie foarte tristă despre o Mare Preoteasă din vechime, cu sufletul descompus. Stevie Rae nu-şi mai amintea ce anume distrusese sufletul preotesei - de fapt, nu prea-şi amintea în general mare lucru din acea poveste -, dar ştia că Marea Preoteasă murise. În ciuda oricărei încercări de a o salva, Marea

Preotească murise.

— Marea Preotească a murit, şopti Stevie Rae.

Iar Zoey nici măcar nu era o Mare Preotească matură, în toată puterea cuvîntului. Teoretic, era încă novice. Cum să te aştepţi ca ea să-şi revină de pe urma unei încercări care omorâse o Mare Preotească matură?

La drept vorbind, părea imposibil.

Era nedrept! Trecuseră cu toţii prin atât de multe greutăţi, iar acum Zoey urma să moară? Stevie Rae nu admitea aşa ceva. Voia să lupte, şi să strige, şi să găsească o modalitate de a-şi regrupa prietenii, dar cum oare? Z era în Italia, iar ea se afla în Tulsa. La naiba! Stevie Rae habar nu avea cum să-i pună la punct pe împieliţaţii ăia de novici cu semiluă roşie. Cine era ea să-şi închipuie că ar putea rezolva cumva problema sufletului dcscompus al lui Zoey?

Nici măcar nu putea mărturisi cuiva că îl Impreganse pe fiul creaturii care provocase toată nenorocirea.

Stevie Rae se simţi copleşită de tristeţe. Se ghemui în pat, strânse perna la piept şi se puse pe plâns, în timp ce îşi răsucea o buclă blondă în jurul degetului, cum făcea în copilărie. Suspinele o înecau, aşa că îşi îngropă faţa în pernă, să n-o audă Dallas că plânge, şi se lăsă pradă şocului, temerilor şi unei disperări covârşitoare.

Exact în momentul cel mai intens, aerul din jur fremătă, aproape ca şi când cineva ar fi întredeschis fereasta micii încăperi.

La început nu acordă nicio importanţă acestui lucru, prea înecată de lacrimi ca să-i mai pese de o adiere stupidă. Era însă persistentă. Îi atinse pielea trandafirie de pe spatele descoperit, cu o mângâiere răcoroasă, neaşteptat de plăcută. Pentru o clipă, se relaxă şi se lăsă alintată de acea atingere.

Atingere? Dar îi spusese să aştepte afară.

Stevie Rae ridică brusc capul. Buzele îi dezveleau dinţii, într-o grimasă, pregătită să-l întâmpine pe Dallas cu un mormăit.

Camera era pustie.

Era singură. Complet singură.

Stevie Rae îşi cufundă faţa în palme. Oare şocul o făcuse să se ţicnească în halul ăsta? Nu avea timp de ţicneală. Trebuia să se ridice şi să se îmbrace. Trebuia să se adune şi să iasă din cameră pentru a înfrunta realitatea în privinţa celor întâmplate

cu Zoey, cu novicii ei cu semilună roşie, cu Kalona şi, până la urmă, şi cu Rephaim.

Rephaim...

Numele lui răsună în aer, şi o altă atingere răcoroasă îi atinse pielea şi o învălui. Nu se limită la spate, ci coborî de-a lungul braţelor, se încolăci în jurul taliei şi al picioarelor. Iar pe măsură ce răcoarea aceea o împresura, parcă mai dispărea puţin din mâhnirea ei. De data asta, când ridică privirea, se controlă mai bine. Îşi şterse ochii şi îşi privi corpul.

Ceaţa care o înconjura era alcătuită din stropi scânteietori, care aveau exact nuanţa pe care începuse să o desluşească în ochii lui.

— Rephaim.

Îi şopti fără să vrea numele.

Te cheamă...

— Ce naiba se întâmplă? mormăi Stevie Rae, iar disperarea ei începea să se transforme în furie.

Du-te la el...

— Să mă duc la el? spuse ea, din ce în ce mai enervată. Tatăl lui e de vină pentru toate astea.

Du-te la el...

În timp ce se lăsa mângâiată de adierea răcoroasă şi îndemnată de furia oarbă, Stevie Rae îşi aruncă pe ea hainele. Da, avea să se ducă la Rephaim, însă doar pentru că era posibil ca el să ştie lucruri de care s-ar putea folosi pentru a o ajuta pe Zoey. Era fiul unui nemuritor periculos şi puternic. În mod clar, avea abilităţi de care ea încă nu aflase. Negura asta roşie care plutea în jurul ei venea cu siguranţă de la el şi era probabil făcută din cine ştie ce naiba de spirit.

— Fie, spuse ea cu voce tare adresându-se negurii. O să merg la el.

Imediat cum rosti acele cuvinte, aburul roşu dispăru, lăsând pe pielea ei o răcoare şi o ciudată senzaţie de calm, ca de pe altă lume.

O să merg la el, şi dacă nu mă poate ajuta, atunci cred că, Impregnat sau nu, va trebui să-l omor.

Capitolul 4
Afrodita

— Vorbesc serios, Erce, o singură dată îţi mai spun. Puţin îmi pasă de regulile tale aiurite. Zoey e înăuntru. Afrodita se opri şi îşi ţinti o unghie, cu o manichiură impecabilă, spre uşa închisă din piatră. Asta înseamnă că o să intru şi eu.

— Afrodita, eşti muritoare - şi încă una care nici măcar nu este consoarta unui vampir. Nu poţi să dai pur şi simplu buzna în sala Înaltului Consiliu mânată de isteria ta de tânără muritoare, mai ales când traversăm o astfel de criză. Privirea calmă a lui Erce contemplă părul ciufulit al Afroditei, faţa pătată de lacrimi şi roşeaţa din ochi. Consiliul o să te invite să intri. Probabil. Până atunci, trebuie să aştepţi.

— Nu sunt isterică. Afrodita rosti cuvintele clar, răspicat şi cu un calm autoimpus, în încercarea de a se reabilita pentru că fusese lăsată în afara sălii înaltului Consiliu, atunci când Stark, urmat de Darius, Damien, gemenele, şi chiar de Jack, dusese înăuntru trupul neînsufleţit al lui Zoey, tocmai pentru că se comportase exact aşa cum spusese Erce - ca o muritoare isterică. Nu reuşise să ţină pasul cu ceilalţi, mai ales pentru că plânsese atât de tare, încât lacrimile şi nasul înfundat o împiedicaseră să respire ca lumea sau să vadă mare lucru. Când abia se mai adunase un pic, i s-a trântit în nas uşa în faţa căreia stătea acum Erce pe post de afurisit de paznic.

Numai că Erce greşea al naibii dacă îşi imagina că Afrodita nu ştia să facă faţă unui adult constipat şi despotic. Fusese crescută de o femeie pe lângă care Erce părea chiar Mary Poppins!

— Prin urmare, crezi că nu sunt decât o puştoaică muritoare, aşa-i? Afrodita aproape că se lipi de Erce, iar aceasta făcu automat un pas înapoi. Ia mai gândeşte-te niţel! Sunt o profetesă a lui Nyx. De ea îţi aduci aminte? Nyx - zeiţa care vă e stăpână. Nu tre' să fiu frigiderul unui tip ca să mă pot prezenta în faţa Înaltului Consiliu. Nyx însăşi mi-a acordat dreptul ăsta. Acum dă-te naibii la o parte din calea mea!

— Deşi ar fi putut să se exprime mai elegant, copila are dreptate, Erce. Las-o să treacă. Răspund eu pentru prezenţa ei, în cazul în care Consiliul este nemulţumit.

Afrodita simţi cum i se zbârleşte părul fin de pe braţe când auzi în spatele ei vocea blândă a lui Neferet.

— Nu se prea obişnuieşte, spuse Erce, însă în voce i se simţea deja renunţarea.

— Nu se prea obişnuieşte nici ca sufletul unei novice să fie descompus, răspunse Neferet.

— Aici te aprob, Preoteasă. Erce se dădu la o parte şi deschise masiva uşă de piatră. Din acest moment răspunzi de prezenţa în sală a acestei muritoare.

— Mulţumesc, Erce. Foarte amabil din partea ta. A, i-am pus pe câţiva dintre Războinicii Consiliului să aducă ceva înăuntru. Ai grijă, te rog, să le dai voie şi lor să intre.

Afrodita abia dacă se uită în spate când Erce murmură, cum era de aşteptat: „Desigur, Preoteasă”. În schimb, păşi în interiorul vechii clădiri.

— Copilă, nu-i ciudat că suntem din nou aliate?

Vocea lui Neferet răsună foarte aproape în spatele ei.

— Niciodată nu o să fim aliate, şi nu sunt o copilă, îi răspunse Afrodita fără să o privească sau să încetinească pasul.

Holul de intrare se deschidea spre un amfiteatru uriaş din piatră, care o cuprindea în cercurile sale concentrice. Privirile Afroditei au fost imediat atrase de vitraliul aflat exact în faţa ei, care o înfăţişa pe Nyx, încadrată de o pentagramă strălucitoare, cu braţele graţios ridicate şi ţinând în mâini o semilună.

— Nu-i aşa că-i minunată? Vocea lui Neferet avea un ton relaxat şi prietenos. Vampirii au fost întotdeauna autorii celor mai mari opere de artă din lume.

Afrodita încă refuza să o privească pe fosta Mare Preoteasă. Ridică doar din umeri.

— Vampirii au bani. Cu bani poţi cumpăra lucruri frumoase, făcute de muritori sau de nemuritori. Nici nu ştii sigur că vitraliul ăsta e opera vampirilor. Oi fi tu bătrână, dar nu eşti chiar atât de bătrână. Afrodita încercă să nu ia în seamă râsul uşor şi îngăduitor al lui Neferet, şi îşi mută privirea în jos, spre centrul încăperii. La început nu înţelese ce vede, apoi, când se dumiri, se simţi ca şi când ar fi primit un pumn în stomac.

Pe uriaşa platformă ridicată ce reprezenta podeaua din

mijlocul încăperii se aflau şapte jilţuri sculptate în marmură. Pe jilţuri erau aşezaţi vampiri, însă nu asta îi atrase atenţia Afroditei. Nu-şi putea desprinde ochii de la Zoey, întinsă pe platformă, în faţa jilţurilor, ca un leş pe o piatră funerară. Apoi mai era şi Stark. Stătea îngenuncheat lângă Zoey. Afrodita reuşea totuşi să-i vadă faţa. Nu scotea niciun sunet, însă pe obraji îi curgeau lacrimi, care îi umezeau apoi cămaşa. Lângă el stătea în picioare Darius şi-i spunea ceva ce ea nu putu auzi unei brunete aşezate pe primul jilţ, al cărei păr des avea şuviţe cenuşii. Damien, Jack şi gemenele se înghesuiau unul într-altul, ca oile, pe un rând de bănci de piatră din apropiere. Şi ei se lamentau, însă lacrimile lor zgomotoase şi mâhnirea surdă a lui Stark erau la fel de diferite precum vuietul oceanului şi susurul unui pârâiaş.

Instinctiv, Afrodita o pomi înainte, însă Neferet o apucă de mână. Asta o făcu, în cele din urmă, să se întoarcă şi să dea ochii cu fostul ei mentor.

— Ai face bine să-mi dai drumul.

Neferet ridică din sprânceană, cu un aer întrebător.

— Ai învăţat, în sfârşit, să înfrunţi o figură maternă?

Afrodita îşi stăpâni furia care mocnea în ea.

— Nu te ia nimeni drept figură maternă. Am învăţat cu mult timp în urmă să înfrunt căţelele ca tine.

Neferet se încruntă şi-i eliberă încheietura mâinii.

— Niciodată nu mi-a plăcut limbajul tău vulgar.

— Nu sunt vulgară. Simt realistă. Sunt două lucruri diferite. Chiar nu ştii că mi se rupe de ce îţi place ţie sau nu? Neferet se pregăti să răspundă, însă Afrodita o întrerupse: Şi ce dracu' cuţi aici?

Neferet clipi mirată.

— Sunt aici pentru că o novice este rănită.

— A, ce rahaturi îmi torni! Eşti aici doar pentru că o să ai ceva de câştigat din asta. Tu aşa operezi, Neferet, chiar dacă poate ei nu ştiu asta. Cu un gest din bărbie, Afrodita le indică pe membrele înaltului Consiliu.

— Fii cu băgare de seamă, Afrodita. S-ar putea să ai nevoie dc ajutorul meu în curând.

Afrodita înfruntă privirea lui Neferet şi avu o tresărire când îşi dădu seama că ochii care o priveau se schimbaseră. Nu mai erau de un verde-strălucitor ca smaraldul. Deveniseră mai

întunecaţi. Să fi fost o tentă roşiatică cea care ardea în străfundurile lor? Imediat cum Afroditei îi trecu prin minte gândul ăsta, Neferet clipi. Ochii i se limpeziră şi recăpătară culoarea pietrelor preţioase.

Afrodita trase aer în piept, înfiorată, şi simţi cum i se zbârlesc iar perii fini de pe braţe, însă vocea îi sună netulburată şi sarcastică, atunci când spuse:

— Nu-i nimic. O să încerc să mă descurc fară acest „ajutor”.

Şi schiţă în aer ghilimele când rosti ultimul cuvânt.

— Neferet, Consiliul te recunoaşte!

Neferet se întoarse cu faţa spre membrele Consiliului, dar înainte de a coborî treptele spre ele, se opri şi făcu un gest plin de graţie, arătând spre Afrodita.

— Rog Consiliul să îngăduie prezenţa acestei muritoare. Este Afrodita, copila care se pretinde a fi profetesa lui Nyx.

Afrodita o ocoli pe Neferet şi le privi drept în faţă pe fiecare dintre membrele Consiliului.

— Nu pretind a fi profetesă. Sunt profetesă al lui Nyx pentru că aşa doreşte zeiţa. S-o spun pe-a dreaptă, dacă ar fi după mine, nu mi-aş dori slujba asta. Continuă să vorbească, deşi câteva dintre membrele Consiliului căscaseră gura, consternate. A, şi, ca să ştiţi: nimic din ceea ce vă spun nu-i este străin lui Nyx.

— Zeiţa crede în Afrodita, chiar dacă ea nu are la fel de multă încredere în ea însăşi, spuse Darius.

Afrodita îi zâmbi. Era mai mult decât războinicul ei mare, puternic şi atrăgător. Se putea baza pe el; întotdeauna vedea ce era mai bun în ea.

— Darius, de ce vorbeşti în numele acestei muritoare? întrebă bruneta.

— Duantia, vorbesc în numele profetesei, zise el pronunţând cu grijă titlul, pentru că m-am legat să-i fiu războinic.

— Războinicul ei? Neferet nu-şi putu ascunde uimirea. Asta înseamnă...

— Înseamnă că nu pot fi pe de-a-ntregul muritoare, deoarece un războinic vampir nu poate să fie legat prin jurământ de o muritoare, încheie Afrodita fraza în locul ei.

— Poţi intra în sală, Afrodita, profetesă a lui Nyx. Consiliul te recunoaşte, proclamă Duantia.

Afrodita coborî iute scările şi o lăsă pe Neferet să vină în urma

ei. Dorea să mergă direct la Zoey, însă, instinctiv, se opri mai întâi în faţa brunetei pe nume Duantia. Îşi încleştă ceremonios pumnul, îl duse la inimă şi făcu o plecăciune politicoasă.

— Mulţumesc că m-aţi primit înăuntru.

— Aceste situaţii neobişnuite ne obligă să acceptăm lucruri neobişnuite. Vorbele aparţineau unei femei-vampir înalte şi slabe, cu ochii întunecaţi ca noaptea.

Afrodita nu prea ştia ce să-i răspundă, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap, după care pomi către Zoey. Îşi strecură mâna în palma lui Darius şi o strânse cu putere, încercând să fure un strop din puterea extraordinară a războinicului ei. Apoi îşi coborî privirea spre prietena ei.

Aşa ceva nu-şi imaginase. Tatuajele lui Zoey chiar dispăruseră! Singurul Semn care mai rămăsese era conturul safiriu al unei semilune banale chiar în mijlocul frunţii. Şi cât era de palidă! Zoey pare moartă. Afrodita îşi alungă imediat gândul acesta din minte. Zoey nu murise. Respira încă. Inima îi mai bătea. Zoey. Nu. Murise.

— Zeiţa îţi dezvăluie ceva când o priveşti, profetesă? întrebă femeia înaltă şi suplă care îi vorbise mai devreme.

Afrodita dădu drumul mâinii lui Darius şi îngenunche uşor lângă Zoey. Apoi îi aruncă o privire lui Stark, îngenuncheat în faţa ei de celaltă parte a lui Z, însă acesta nu făcu nicio mişcare. Abia dacă mai clipea. Nu făcea altceva decât să plângă în tăcere şi să se uite fix la Zoey. Oare la fel ar fi şi Darius, dacă mi s-ar întâmpla mie ceva? Afrodita dătină din cap ca să-şi alunge gândul acela morbid şi îşi reîndreptă atenţia asupra lui Zoey. Întinse încet mâna şi şi-o aşeză pe umărul prietenei ei.

Pielea ei se simţea rece la atingere, ca şi când ar fi fost deja moartă. Afrodita aşteptă să se întâmple ceva. Însă nu avu nici cea mai mică urmă de viziune, ori vreo senzaţie, ori altceva.

Cu un gest de frustrare, Afrodita dătină din cap.

— Nu. Nu pot spune nimic. Nu îmi pot controla viziunile. Le primesc doar, fie că vreau sau nu, şi adevărul e că, de cele mai multe ori, apar când nu vreau.

— Nu te foloseşti de toate darurile primite de la Nyx, profetesă.

Surprinsă, Afrodita îşi ridică privirea de la Zoey şi văzu că femeia-vampir cu ochi neguroşi se ridicase şi se apropia de ea cu un pas graţios.

— Doar eşti o adevărată profetesă a lui Nyx, nu? întrebă ea.

— Mda, aşa e, spuse Afrodita fără ezitare, deopotrivă confuză şi plină de convingere.

Cu o învolburare de falduri de mătase de culoarea cerului de noapte, femeia-vampir îngenunche lângă Afrodita.

— Eu sunt Thanatos. Ştii ce înseamnă numele meu?

Afrodita scutură din cap şi îşi dori ca Damien să fi fost lângă ea, ca să-i şoptească răspunsul.

— Înseamnă Moarte. Nu sunt şefa Înaltului Consiliu. Duantia are această onoare, însă eu am privilegiul de a fi nespus de apropiată de zeiţa noastră, deoarece darul pe care mi l-a făcut cu mult timp în urmă constă în puterea de a ajuta sufletele în trecerea lor din lumea aceasta către cealaltă.

— Poţi să vorbeşti cu duhurile?

Zâmbetul transformă figura serioasă a lui Thanatos, făcând-o aproape frumoasă.

— Într-un fel, da, pot. Graţie acestui har, mă pricep oarecum la viziuni.

— Pe cuvânt? Viziunile nu-s nici pe departe la fel ca vorbitul cu duhurile.

— Nu? Din ce tărâm vin viziunile tale? Nu, poate ar trebui să te întreb mai degrabă pe ce tărâm te afli când îţi primeşti viziunile?

Afrodita se gândi la cât de multe viziuni blestemate avusese despre moarte şi la cum ajunsese să vadă, din perspectiva morţilor, toate porcăriile alea care se întâmplau. Trase scurt aer în piept, şi revelaţia bruscă o făcu să recunoască:

— Viziunile vin de pe Tărâmul de Dincolo!

Thanatos încuviinţă din cap.

— Tu ai o legătură mai puternică cu Tărâmul de Dincolo şi cu lumea spiritelor decât mine, profetesă. Eu nu fac decât să-i călăuzesc pe cei morţi în traversarea lor şi, cu ajutorul lor, arunc o privire Dincolo.

Afrodita privi repede spre Zoey.

— Nu e moartă.

— Nu, încă nu. Însă trupul ei nu va rezista mai mult de şapte zile lipsit de suflet, aşa că e la un pas de moarte. Un pas atât de mic, încât Tărâmul de Dincolo o controlează, mai mult chiar decât îi controlează pe cei morţi de curând. Atinge-o din nou, profetesă. Încearcă însă de data asta să te concentrezi şi să-ţi

foloseşti mai bine darurile primite.

— Dar eu...

Spre iritarea ei, Thanatos o întrerupse.

— Profetesă, să faci ceea ce ar dori Nyx de la tine!

— Dar nu ştiu ce anume!

Expresia severă a lui Thanatos se mai îmblânzi, iar ea zâmbi din nou.

— Copilă, pur şi simplu cere-i ajutorul!

Afrodita clipi mirată.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da, profetesă, chiar aşa.

Încet, Afrodita puse din nou mâna pe umărul rece al lui Zoey. De data asta, închise ochii şi inspiră profund de trei ori, aşa cum văzuse că făcea Zoey înainte de a reuni cercul. Apoi îi trimise lui Nyx o rugă tăcută, dar stăruitoare: Nu ţi-aş cere ajutorul dacă n-ar fi important, dar ştii deja asta, pentru că ştii că nu-mi place să cer favoruri. Nimănui. În plus, nu mă prea pricep la aiureala asta de invocare, dar o ştii deja şi pe asta. Afrodita oftă în sinea ei. Nyx, am nevoie de ajutorul tău. Se pare că Thanatos e convinsă că am un fel de legătură cu Tărâmul de Dincolo. Dacă e aşa, te rog, ai putea să-mi arăţi ce se întâmplă cu Zoey? Se opri din ruga ei tăcută, oftă şi i se destăinui lui Nyx: Zeiţă, te rog. Asta nu pentru că Zoey mi-e ca o soră pe care mama n-a mai făcut-o din egoism. Am nevoie de ajutorul tău în chestia asta pentru că de Zoey depind atâţia oameni şi, din păcate, asta e mai important decât mine.

Afrodita simţi cum sub palmă începe să i se adune un fel de căldură, apoi i se păru că alunecă din corpul ei în cel al lui Zoey. Dură doar o clipă, cât o bătaie de inimă, dar ceea ce simţi, şi văzu, şi înţelese o şocă atât de tare, încât, în clipa următoare, ne pomeni înapoi în propriul ei corp. Îşi duse la piept mâna pe care o aşezase pe umărul lui Zoey şi începu să gâfâie, îngrozită. Apoi, cu un geamăt, se încovoie ameţită. Se îneca, în timp ce de pe faţă îi curgeau lacrimi şi stropi de salivă.

— Ce este, profetesă? Ce ai văzut? întrebă calm Thanatos, pe când îi ştergea obrajii Afroditei şi o liniştea petrecându-şi braţul în jurul taliei ei.

— A dispărut! Afrodita îşi înfrână suspinele şi începu să se adune. Am simţit ce i s-a întâmplat. Zoey şi-a trimis întreaga putere a spiritului asupra lui Kalona. Cu toate forţele, ea a

încercat să-l oprească, dar n-a reuşit. Heath a murit în faţa ei. Asta i-a zdrobit sufletul. Simţi o ciudată ameţeală şi, printre lacrimi, privi deznădăjduită spre Thanatos. Şi tu ştii unde se află, nu-i aşa?

— Cred că da. Totuşi, tu trebuie să-mi confirmi acest lucru.

— Fărâmele sufletului ei se află alături de cei morţi pe Tărâmul de Dincolo, spuse Afrodita, clipind puternic în faţa privirii arzătoare a ochilor ei injectaţi. Zoey a plecat de tot. Nu a putut face faţă acelor întâmplări; nici acum nu poate.

— Altceva nu ai mai văzut? Nimic din ce ar putea s-o ajute pe Zoey?

Afrodita înghiţi în sec pentru a-şi înăbuşi senzaţia de vomă şi ridică o mână tremurătoare.

— Nu, dar o să încerc iar şi...

Mâna lui Darius pe umărul ei o împiedică s-o mai atingă pe Zoey.

— Nu. Eşti încă prea slăbită după destrămarea Impregnării tale cu Stevie Rae.

— N-are importanţă. Zoey e pe moarte!

— Ba are. Vrei ca sufletul tău să ajungă ca al lui Zoey? spuse încet Thanatos.

Afrodita se simţi cuprinsă de un nou val de groază.

— Nu, şopti ea, şi îşi puse mâna peste cea a lui Darius.

— Tocmai de asta uneori e mare păcat că iubitoarea noastră zeiţă le oferă astfel de daruri măreţe celor tineri. Ei au foarte rar maturitatea necesară pentru a şti cum să se folosească de ele cu înţelepciune, spuse Neferet.

Când vocea lui Neferet răsună indiferentă şi condescendentă, Afrodita văzu cum Stark tresare, apoi privirea lui se ridică de la Zoey.

— Acestei creaturi nu ar trebui să i se permită să fie aici! Ea a făcut asta! Ea l-a omorât pe Heath şi i-a descompus sufletul lui Zoey!

Vorbele îi răsunau de parcă ar fi trebuit să le frece de pietriş înainte de a le rosti.

Neferet îi aruncă o privire rece.

— Îţi înţeleg durerea, războinicule, însă nu îţi este permis să vorbeşti astfel unei Mari Preotese.

Stark sări în picioare. Rapid ca întotdeauna, Darius îl opri. Afrodita îl auzi şoptindu-i apăsat:

— Gândeşte înainte de a acţiona, Stark!

— Războinicule, i se adresă Duantia lui Stark, ai fost de faţă când băiatul muritor a fost ucis şi când sufletul lui Zoey s-a descompus. Ai depus mărturie în faţa noastră că nemuritorul înaripat a fost autorul acestor fapte. Nu ne-ai spus nimic despre Neferet.

— Întrebaţi-i pe oricare dintre prietenii lui Zoey! Chemaţi-i pe Lenobia şi pe Dragon Lankford de la Casa Nopţii din Tulsa! Cu toţii vă vor spune că, pentru a provoca moartea cuiva, Neferet nu trebuie să fie prezentă fizic la faţa locului, spuse Stark.

Se eliberă din strânsoarea lui Darius, apoi îşi şterse furios obrajii, ca şi cum abia atunci şi-ar fî dat seama că plânsese.

— Ea... ea poate provoca lucruri îngrozitoare chiar când nu este de faţă, spuse Damien, cu o voce tremurată, din cealaltă parte a încăperii.

— Nu există dovezi că Neferet are vreun amestec în afacerea asta, le zise Duantia tuturor, cu glas blând.

— Nu ne poţi spune ce s-a întâmplat cu Heath? N-ai putea vorbi cu duhul lui sau ce-o fi, ca să afli? o întrebă Afrodita pe Thanatos, care se întorsese la jilţul ei când Neferet luase cuvântul.

— Duhul muritorului nu a rămas pe acest tărâm, iar înainte de a pleca, cu siguranţă nu pe mine m-a căutat, spuse Thanatos.

— Unde e Kalona? strigă Stark către Neferet, fără a băga în seamă pe nimeni altcineva. Unde îl ascunzi pe iubitul tău, care a provocat toate astea?

— Dacă te referi la consortul meu nemuritor, Erebus, exact din pricina lui am venit în faţa înaltului Consiliu. Neferet îi întoarse spatele lui Stark şi li se adresă doar celor şapte membre ale Consiliului. Şi eu am simţit cum a fost descompus sufletul lui Zoey. Mersesem prin labirint şi mă pregăteam mental să părăsesc insula San Clemente pentru o perioadă îndelungată de timp.

Neferet trebui să se întrerupă, deoarece Stark pufni batjocoritor şi spuse:

— Tu şi Kalona plănuiţi ca din Capri să puneţi stăpânire pe întreaga lume. Prin urmare, probabil că nu te vei întoarce aici prea curând, decât poate ca să arunci cu bombe.

Din nou, Darius îl atinse pe umăr şi îl avertiză din priviri să fie cu băgare de seamă, însă Stark îl respinse.

— Nu o să neg dorinţa lui Erebus şi a mea de a reveni la timpurile de odinioară, când vampirii domneau din Capri, iar lumea întreagă ne slăvea şi ne respecta, aşa cum ni se cuvine, îi răspunse Neferet. Însă nu aş distruge niciodată insula ori Consiliul. De fapt, am nevoie de ajutorul său.

— Vrei să spui de puterea sa, pe care, acum că Zoey a ieşit din joc, o poţi obţine mult mai uşor, spuse Stark.

— Aşa să fie? Oare am înţeles greşit cele întâmplate între Zoey a ta şi al meu Erebus mai devreme, chiar aici, în sala de consiliu? Ea a recunoscut că el este un nemuritor care îşi caută o zeiţă pe care s-o slujească.

— Dar nu l-a numit nicicând Erebus! strigă Stark.

— Iar nemuritorul meu Erebus a avut bunăvoinţa să spună despre ea că se înşală, nu că ar fi mincinoasă, spuse Neferet.

— Şi atunci ce ai făcut, Neferet? L-ai obligat să îl ucidă pe Heath şi să-i descompună sufletul lui Zoey pentru că erai geloasă din cauza legăturii dintre ei? întrebă Stark, deşi Afrodita îşi dădu seama cât de greu îi venea să accepte că între Zoey şi Kalona existau sentimente atât de puternice.

— Sigur că nu! Războinicule, gândeşte cu mintea, nu cu nenorocita aia de inimă rănită! Te-ar fi putut Zoey obliga să omori pentru ea un nevinovat? Bineînţeles că nu. Eşti războinicul ei, dar dispui de liberul-arbitru şi i te supui lui Nyx, aşa că, până la urmă, trebuie să îndeplineşti voia zeiţei. Fără să-i îngăduie lui Stark să vorbească, se întoarse iar spre Consiliu. După cum spuneam, sufletul lui Zoey s-a descompus, iar eu mă întorceam la palat când am dat de Erebus. Era rănit grav şi aproape îşi pierduse cunoştinţa. Nu a mai apucat decât să rostească: „Mi-am apărat zeiţa”, apoi s-a dus.

— Kalona a murit? nu putu să se abţină Afrodita.

În loc să-i răspundă, Neferet se întoarse şi îşi ridică privirea spre intrare. Acolo, patru Războinici ai Consiliului purtau pe braţe o targă, curbată sub greutatea celui transportat. O aripă neagră se revărsa într-o parte a tărgii, măturând podeaua.

— Aduceţi-l aici! ordonă Neferet.

Războinicii coborâră încet treptele şi lăsară targa pe podea, în faţa estradei. Stark şi Darius se traseră instinctiv unul lângă celălalt, pentru a forma un scut între trupul lui Zoey şi cel al lui Kalona.

— Sigur că nu a murit. E Erebus, un nemuritor, începu Neferet

să spună cu tonul ei familiar şi arogant, apoi se opri şi adăugă, cu un suspin: Nu e mort însă, după cum vedeţi, s-a dus!

Dintr-o pornire aproape necontrolată, Afrodita se ridică şi se apropie de Kalona. într-o clipă, Darius se şi postă lângă ea.

— Nu. Nu îl atinge! o avertiză el.

— Erebus sau nu, e clar că fiinţa asta este un străvechi nemuritor. Din pricina puterii sângelui său, profetesa nu va reuşi să intre în trupul lui, nici măcar în absenţa spiritului. Pentru ea, reprezintă un pericol mai mic decât Zoey, războinicule, spuse Thanatos.

— E în regulă. Lasă-mă să încerc, să văd ce pot afla, îi spuse Afrodita lui Darius.

— Sunt lângă tine. Nu-ţi dau drumul, o încurajă el, apoi o luă de mână şi se apropiară împreună de Kalona.

Afrodita simţi tensiunea emanată de corpul războinicului ei, însă inspiră adânc de trei ori şi se concentră asupra lui Kalona. Ezită doar o clipă, apoi întinse mâna şi o puse pe umărul lui, aşa cum făcuse şi cu Zoey. Pielea lui era aşa de rece la atingere, încât trebui să facă un efort ca să nu-şi retragă mâna. Închise ochii. Nyx? Încă o dată, te rog. Dă-mi doar un indiciu... orice ar putea să ne ajute. Apoi ruga tăcută a Afroditei sfârşi cu gândul care îi pecetluia legătura cu zeiţa şi o facea o profetesă în toată puterea cuvântului: Te rog, foloseşte-mă ca pe o unealtă în lupta împotriva întunericului şi ajută-mă să-ţi urmez calea.

Palma i se încălzi, însă Afrodita nu avu nevoie să pătrundă în interiorul lui Kalona pentru a înţelege că acesta dispăruse. I-o spuse întunericul şi, cu un tresărit puternic, îşi dădu seama că ar trebui să folosească acel cuvânt cu Î mare. Era ceva de sine stătător, o entitate, puternică şi vie. Se afla pretutindeni, învăluise complet trupul nemuritorului. Afrodita percepu imaginea foarte clară a unei pânze negre precum cerneala, ţesută parcă de un uriaş păianjen invizibil. Firele ei negre şi lipicioase se înfăşurau în jurul întregului corp al lui Kalona, îl mobilizau, îl mângâiau, îl ferecau strâns, ca într-o ocrotire înţeleasă pe dos, pentru că, fără îndoială, trupul nemuritorului era prizonier, tot aşa cum, fără îndoială, în adâncul lui nu se afla altceva decât pustiul.

Afrodita icni şi îşi retrase iute mâna de pe pielea lui, apoi şi-o frecă de coapsă, ca şi cum pânza cea neagră ar fi mânjit-o şi pe ea. Genunchii îi cedară şi se prăbuşi, ţinându-se de Darius.

— E la fel ca în interiorul lui Zoey, spuse ea, pe când războinicul ei o lua în braţe, şi omise dinadins să spună că trupul lui Kalona era prizonier. Nici el nu mai e aici, adăugă ea.

Capitolul 5
Zoey

— Zo, trebuie să te trezeşti! Te rog, trezeşte-te şi vorbeşte-mi! Vocea tipului era plăcută. Am ştiut că arată bine chiar dinainte de a deschide ochii. Apoi i-am deschis şi am privit în sus, zâmbindu-i, pentru că avusesem dreptate. Era, cum ar fi spus prietena mea Kayla, „o dulceaţă cu frişcă“. OK, iamiii! Chiar dacă aveam capul mare, mă simţeam bine şi fericită. Zâmbetul mi se transformă într-un rânjet.

— Sunt trează. Tu cine eşti?

— Nu te mai prosti, Zoey. Nu-i deloc amuzant.

Puştiul mă privea încruntat şi, brusc, mi-am dat seama că mă ţinea în braţe, întinsă în poala lui. M-am ridicat repede şi m-am tras puţin mai într-o parte. De acord, era supersimpatic şi toate cele, dar să stau aşa în poala unui necunoscut nu mă făcea să mă simt tocmai în largul meu.

— Ăăă, nu fac deloc pe amuzanta.

Faţa lui simpatică înlemni de uimire.

— Zoey, chiar vrei să spui că nu ştii cine sunt?

— OK, uite ce e. Nu ştiu cine eşti. Deşi ştiu că tu ştii cine-s eu. Apoi am tăcut, buimăcită de atâtea repetiţii ale verbului „a şti“.

— Zoey, ştii cine eşti tu?

Am clipit.

— Ce întrebare aiurea! Sigur că ştiu cine sunt. Simt Zoey. Bine măcar că puştiul arăta mişto, pentru că mai mult ca sigur nu era cel mai deştept din parcare.

— Ştii unde eşti?

Vocea lui era blândă, aproape sfioasă.

M-am uitat împrejur. Stăteam pe o iarbă moale, lângă un doc care ducea spre un lac ce părea o oglindă în lumina splendidă a soarelui de dimineaţă.

Lumina soarelui?

Era o greşeală.

Ceva nu mergea.

Am înghiţit în sec şi am privit în ochii blânzi şi căprui ai băiatului.

— Spune-mi cum te cheamă!

— Heath. Sunt Heath. Mă ştii, Zo. O să mă ştii întotdeauna.

Într-adevăr, îl ştiam.

În minte îmi apărură frânturi din trecut, alături de el, ca atunci când derulezi imaginile de pe un DVD. Heath cel care îmi spunea, în clasa a treia, că părul meu ciopârţit arată haios; Heath cel care m-a salvat de păianjenul uriaş ce tocmai îmi căzuse în cap în faţa întregii clase, într-a şasea; Heath cel care în clasa a opta m-a sărutat pentru prima dată după meciul de fotbal; Heath cel care bea prea mult şi mă călca pe nervi; Impregnarea cu Heath... apoi din nou Impregnarea şi, în sfârşit, eu, care privesc cum Heath...

— Oh, Mărită zeiţă!

Amintirile s-au pus cap la cap şi mi-am amintit. Mi-am amintit.

— Zo... zise el şi mă luă din nou în braţe. E-n regulă. O să fie bine.

— Cum să fie bine? am suspinat. Eşti mort!

— Zo, scumpo, se întâmplă. Nu m-am speriat chiar aşa de tare, şi nici măcar nu a durut prea rău.

Mă legăna încet şi îmi lovea uşor spatele, în timp ce vorbea cu vocea lui calmă şi familiară.

— Dar îmi amintesc! Îmi amintesc!

Nu mă puteam opri dintr-o criză urâtă de plâns cu sughiţuri.

— Kalona te-a omorât. Am văzut. Of, Heath, am încercat să-l opresc. Pe cuvânt că am încercat.

— Şşşt, scumpo, şşşt! Ştiu că ai încercat. N-ai fi putut face nimic. Te-am chemat să vii şi ai venit. Ai procedat bine, Zo. Te-ai descurcat. Acum trebuie să te întorci şi să-l înfrunţi, pe el şi pe Neferet. Neferet i-a omorât pe toţi vampirii ăia din şcoala ta, pe profesorul de actorie şi pe tipul celălalt.

— Loren Blake?

Şocul veştii mi-a oprit lacrimile, şi-am început să-mi şterg obrajii. Ca de obicei, Heath a scos din buzunarul jeanşilor câteva batiste de hârtie. M-am holbat la el o secundă, apoi amândoi am fost surprinşi de izbucnirea mea:

— Ai adus cu tine în rai porcăriile astea de şerveţele folosite? Pe bune? l-am întrebat şi am început să chicotesc.

Părea jignit.

— Zo, nu sunt folosite. Adică, nu prea mult.

Am clătinat din cap şi am luat teancul cu băgare de seamă, apoi am început să mă şterg pe faţă.

— Suflă-ţi şi nasul! E înfundat. Mereu păţeşti aşa când plângi. De-aia am întotdeauna şerveţele la mine.

— Of, mai taci! Nu plâng chiar aşa de des, am spus, uitând pe moment că era mort şi toate cele.

— Îhî, dar atunci când plângi, îţi curge nasul, aşa că tre' să fiu pregătit.

M-am holbat la el şi am simţit că revin la realitate.

— Şi ce o să se întâmple când n-o să mai fii acolo ca să-mi dai şerveţelele să-mi suflu nasul? Am lăsat să-mi scape un suspin. Şi... şi n-o să mai fii acolo să-mi aminteşti cum e acasă, şi cum e dragostea? Şi cum e să fii o fiinţă omenească? M-am trezit iarăşi că plâng în hohote.

— Of, Zo! O să-ţi dai seama şi singură. Ai destul timp. Doar eşti o Mare Preoteasă vampir. Ai uitat?

— Nu vreau să fiu, i-am spus eu, pe deplin sinceră. Vreau să fiu Zoey şi să stau aici cu tine.

— Asta e doar o parte din tine. Poate că e partea aia care trebuie să se maturizeze.

Vorbise blând, cu o voce care părea deodată prea bătrână şi înţeleaptă ca să-i aparţină lui Heath cel pe care îl ştiam eu.

— Nu.

Şi chiar când am rostit cuvântul, am zărit cu coada ochiului o formă întunecată care a alunecat iute pe lângă mine. Am simţit cum mi se strânge stomacul şi mi s-a părut că întrezăresc contururile ascuţite ale unor coarne.

— Zo, nu ai cum să schimbi trecutul.

— Nu, am repetat, apoi mi-am întors privirea de la Heath şi m-am uitat spre ceea ce până atunci fusese o pajişte frumoasă, luminoasă, în jurul unui lac superb. De data asta cu siguranţă am văzut nişte umbre şi siluete acolo unde mai înainte nu fuseseră decât raze şi fluturi.

Întunecimea acelor umbre m-a speriat, dar siluetele din interiorul lor mă atrăgeau aşa cum bebeluşii sunt atraşi de obiectele strălucitoare. În negura din ce în ce mai grea, au scăpărat mai multe perechi de ochi, şi pe una dintre ele am văzut-o bine. Am tresărit când am recunoscut-o. Îmi amintea de cineva...

— Ştiu pe cineva acolo.

Heath mă apucă de bărbie şi mă obligă să-mi iau ochii de la umbrele acelea şi să îl privesc.

— Zo, nu cred că-i o idee prea bună să stai să te holbezi prin jur. Nu trebuie decât să te hotărăşti să mergi acasă, şi apoi să loveşti din călcâie sau să faci vreo superextra-schemă magică de Mare Preoteasă, ca să te întorci în lumea reală, unde ţi-e locul.

— Fără tine?

— Fără mine. Eu sunt mort, spuse el cu voce blândă şi mă mângâie uşor pe obraz, cu degete care păreau încă atât de pline de viaţă. Trebuie să stau aici; de fapt, cred că ăsta e doar primul pas spre locul în care trebuie să ajung. Dar tu eşti încă în viaţă, Zo. Nu ai ce căuta aici.

Mi-am îndepărtat faţa de mâna lui, m-am ridicat împleticindu-mă şi am început să scutur cu putere din cap, astfel că părul mi s-a învolburat în toate părţile făcându-mă să arăt ca o nebună.

— Nu, nu mă mai întorc fără tine!

Privirea mi-a fost atrasă de o altă umbră ivită în ceaţa întunecată care ne împresura acum, şi am fost convinsă că zăresc sclipirea unor vârfuri ascuţite de coarne. Apoi ceaţa bolborosi din nou, iar umbra deveni o siluetă umană care se uita la mine din afara întunecimii.

— Te cunosc, am şoptit spre ochii care semănau bine cu ai mei, doar că păreau mai bătrâni şi mai trişti, mult mai trişti.

Apoi, o altă umbră îi luă locul. Alţi ochi mă priveau acum, doar că ei nu păreau trişti. Erau zeflemitori şi albaştri, şi totuşi la fel de cunoscuţi.

— Tu... am şoptit şi am încercat să mă eliberez din braţele lui Heath, care mă ţinea strâns lipită de el.

— Nu te uita! Adună-te şi întoarce-te acasă, Zo!

Nu mă puteam abţine să nu mă uit. Ceva dinlăuntrul meu mă îndemna. Am zărit un alt chip cu ochi familiari, iar de data asta l-am recunoscut cu uşurinţă, ceea ce mi-a dat putere, aşa că m-am smuls din braţele lui Heath şi l-am pus să se întoarcă astfel încât să vadă şi el punctul spre care arătam în întuneric.

— La naiba, Heath! Ia priveşte! Eu sunt!

Aşa era. Iar „eul“ acela a înlemnit când ne-am uitat una la alta. Avea vreo nouă ani şi clipea întruna, privindu-mă, într-o tăcere înspăimântătoare.

— Zoey! Uită-te la mine! Heath mă smuci şi mă întoarse cu faţa la el, ţinându-mă de umeri într-o strânsoare care precis avea să lase urme mai târziu. Trebuie să dispari de aici.

— Dar aia sunt eu când eram mică.

— Cred că peste tot eşti tu, frânturi din tine. S-a întâmplat ceva cu sufletul tău, Zoey, şi trebuie să pleci de aici ca să-ţi revii.

M-am simţit brusc ameţită şi m-am prăbuşit în braţele lui. Nu ştiu cum anume, dar mi-am dat seama. Cuvintele pe care le-am rostit erau la fel de adevărate şi de definitive ca moartea lui.

— Nu pot pleca, Heath. Nu înainte ca toate frânturile alea din mine să se recompună iar înlăuntrul meu. Şi nu ştiu cum să fac asta, habar n-am, serios!

Heath îşi lipi fruntea de a mea.

— Păi, Zoey, poate că ar trebui să le spui, cu vocea aia maternă cu care îmi reproşai mie că beam prea mult, să le spui, habar n-am, să o termine cu toate tâmpeniile astea şi să intre înapoi în tine, unde le e locul.

Semăna atât de mult cu mine când a spus asta, încât aproape că mi-a venit să zâmbesc. Aproape.

— Numai că dacă mă recompun, va trebui să plec de aici. Simt asta, Heath, i-am şoptit.

— Dacă nu te aduni, n-o să mai pleci în veci de aici, pentru că o să mori, Zo. Eu asta simt.

Am privit ţintă în ochii lui calzi şi familiari.

— Şi ar fi chiar aşa o catastrofă? Adică, locul ăsta pare mult mai bun decât tot haosul care mă aşteaptă în lumea reală.

— Nu, Zoey! Heath părea scos din sărite. Nu-i bine aici. Nu pentru tine.

— Păi, asta poate pentru că nu sunt moartă. Încă.

Am înghiţit în sec şi am recunoscut, dar numai în sinea mea, că a spune asta cu voce tare mă cam băga în sperieţi.

— Cred că-i vorba de mai mult de-atât.

Heath nu mă mai privea acum. Se uita fix undeva deasupra umărului meu, iar ochii i se făcuseră mari şi rotunzi. M-am întors. Siluetele contorsionate care păreau cumva, într-un mod neliniştitor, versiuni ale mele, bizare şi neterminate, ieşeau în zbor şi reintrau în ceaţa neagră, planând gălăgioase şi agitate. Apoi urmă o străfulgerare care se preschimbă într-o pereche de coarne ascuţite şi înspăimântătoare, după care, cu o înfiorătoare

bătaie de aripi, o siluetă coborî pe acel petic de pajişte, făcându-le pe spirite, duhuri, frânturi din mine, sau cum vreţi să le spuneţi, să înceapă să zbiere din toţi rărunchii, în timp ce se împrăştiau şi dispăreau care-ncotro din faţa apariţiei.

— Şi acum? l-am întrebat pe Heath, încercând, fără succes, să nu-mi trădez spaima, pe când începeam să ne îndepărtăm de pe pajişte.

Heath mă strânse de mână.

— Nu ştiu, dar sunt alături de tine orice s-ar întâmpla. Iar ncum, şopti cu o voce încordată, nu cumva să te uiţi în spate! Vino cu mine şi fugi!

A fost unul dintre puţinele momente din viaţa mea care nu am mai ripostat. Nu l-am trebat de ce. Am făcut exact cum mi-a spus. M-am luat după el şi am rupt-o la fugă.

Capitolul 6
Stevie Rae

— Stevie Rae, nu e o idee bună, spuse Dallas pe când se grăbea să ţină pasul cu ea.

— N-o să dureze mult, promit, spuse ea şi se opri când ajunse în parcare, căutând din priviri maşinuţa albastră a lui Zoey. A! Uite-o! Întotdeauna îşi lasă cheile înăuntru, că oricum uşile nu se-nchid.

Stevie Rae alergă până la Broscuţă, deschise portiera scârţâitoare şi scoase un chiot victorios când văzu cheile care atârnau în contact.

— Pe bune, tare aş vrea să fi venit cu mine în sala de consiliu ca să le spui vampirilor ce ai de gând, chiar dacă mie nu vrei să-mi zici. Să vezi ce părere au despre tot ce-ţi trece prin căpşorul ăla, puştoaico.

Stevie Rae se întoarse spre Dallas.

— Păi, tocmai asta-i problema. Nici eu nu prea ştiu ce fac. Oricum, Dallas, nici că le-aş spune unor vampiri chestii pe care nu ţi le-aş zice mai întâi ţie, tre' să ştii asta.

Dallas îşi trecu mâna peste faţă.

— Odată ştiam asta, dar s-au întâmplat prea multe şi prea repede, iar tu te porţi cam ciudat.

Stevie Rae puse mâna pe umărul lui.

— Simt doar c-aş putea face ceva ca s-o ajut pe Zoey, da' n-o

să mă dumiresc ce dacă stau închisă-n camera aia alături de-o turmă de vampiri băţoşi. Trebuie să fiu aici, afară.

Stevie Rae îşi deschise larg braţele, vrând parcă să îmbrăţişeze pământul.

— Trebuie să mă folosesc de elementul meu ca să pot gândi. Cred că-mi scapă ceva, numai că nu reuşesc să înţeleg ce. O să mă folosesc de pământ ca să încerc să înţeleg.

— Nu poţi face asta aici? Peste tot sunt o mulţime de petice frumoase de păm□t.

Stevie Rae se chinui să îi zâmbească. Nu-i plăcea să-l mintă pe Dallas, dar, la urma urmei, nu-l minţea cu adevărat. Chiar se ducea să-şi dea seama dacă nu avea cum să o ajute pe Z, şi nu putea face asta în Casa Nopţii.

— Aici sunt mult prea multe lucruri care îmi distrag atenţia.

— OK, uite ce e, ştiu că n-am cum să te împiedic să pleci, dar trebuie să-mi promiţi ceva, altfel o să mă fac de râs încercând să te opresc.

Stevie Rae îl privi cu ochi mari, şi de data asta nu mai trebui să facă vreun efort ca să zâmbească.

— O să-mi tăbăceşti fundul, Dallas?

— Ei, ştim amândoi că ar fi doar o încercare,fără vreun rezultat, şi tocmai de-asta m-aş face de râs.

Stevie Rae încă zâmbea când îl întrebă:

— Ce anume vrei să-ţi promit?

— Că n-ai să te întorci chiar acum la gară. Aproape că te-au omorât. E drept că acum pari refăcută, dar aproape că te-au omorât ieri. Aşa că trebuie să-mi promiţi că nu te întorci acolo astă-seară, ca să te pui cu ei.

— Îţi promit, îi zise ea cu sinceritate. Nu acolo mă duc. Ţi-am spus, vreau doar să găsesc o cale s-o salvez pe Z, iar o înfruntare cu copiii ăia în mod clar n-ar ajuta la nimic.

— Juri?

— Jur.

Dallas răsuflă uşurat.

— Bine. Şi ce ar trebui să le spun vampirilor când o să mă întrebe unde te-ai dus?

— Doar ce ţi-am spus şi ţie - că trebuie să fiu singură, înconjurată de elementul meu. Că încerc să găsesc o soluţie, şi nu o pot face de aici.

— Bine. Aşa o să fac. Da' o să fie ofticaţi.

— Mda, păi, mă întorc repede, spuse ea şi se sui în maşina lui Zoey. Stai liniştit, o să am grijă.

Tocmai pornise motorul, când Dallas bătu în geam. Ea îl crăpă, înăbuşindu-şi un oftat iritat.

— Cât p-aci să uit. I-am auzit pe câţiva dintre puşti când te aşteptam. Umblă vorba pe internet că Zoey nu e singurul suflet descompus din Veneţia.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta, Dallas?

— Se spune că Neferet l-a lăsat pe Kalona în faţa Înaltului Consiliu. La propriu. Trupul lui e acolo, dar sufletul a plecat.

— Mersi, Dallas. Tre' s-o tai!

Fără să-i mai aştepte replica, Stevie Rae propulsă Broscuţa şi o şterse din parcare şi din curtea şcolii. Cu un viraj rapid la dreapta pe Utica Street, se îndreptă spre centru, apoi spre nord-est, către dealurile vălurite de la periferia oraşului Tulsa, unde se afla Muzeul Gilcrease.

Lipsea şi sufletul lui Kalona.

Stevie Rae se gândea însă că nu exista nicio posibilitate ca şi el să fi fost atât de răvăşit de suferinţă, încât nemuritorul lui suflet să-l fi părăsit.

— Nici pe departe, mormăi ea pentru sine, în timp ce conducea de-a lungul străzilor întunecate şi liniştite din Tulsa. A plecat după ea.

Şi imediat ce rosti vorbele astea cu voce tare, Stevie Rae ştiu că are dreptate.

Dar ce putea face?

Habar n-avea. Nu ştia nimic nici despre nemuritori, nici despre sufletele descompuse sau despre lumea spiritelor. Sigur, murise, dar apoi înviase. Şi nu-şi amintea ca sufletul ei să fi dispărut undeva. Prinsă în capcană... Era întuneric, şi rece, şi linişte, iar eu voiam să ţip şi să tot ţip, şi... Stevie Rae se înfioră şi îşi înăbuşi gândurile. Nu-şi amintea prea multe din acea perioadă îngrozitoare cât fusese moartă, şi nici nu voia, de altfel. Cunoştea însă pe cineva care ştia o mulţime de lucruri despre nemuritori, îndeosebi despre Kalona, şi despre lumea spiritelor. După câte spunea bunica lui Z, Rephaim nu fusese altceva decât un spirit, înainte ca Neferet să-l elibereze pe dezgustătorul lui părinte.

— Rephaim tre' să ştie ceva. Şi ce ştie el o să ştiu şi eu, spuse ca cu hotărâre, iar degetele i se încleştară pe volan.

Dacă era nevoie, Stevie Rae avea să se folosească de puterea Impregnării lor, de forţa elementului ei şi de toată puterea care-i rămăsese în trup pentru a scoate informaţiile de la el. Hotărâră să ignore vinovăţia chinuitoare, teribilă, pe care o simţea la gândul că trebuia să-l înfrunte pe Rephaim, acceleră Broscuţa şi coti pe Gilcrease Road.

Stevie Rae

N-a fost nevoie să stea să întrebe unde avea să-l găsească. Stevie Rae ştia, pur şi simplu. Uşa de la intrarea în vechiul conac fusese deja forţată, aşa că nu trebuie decât să se strecoare în casa rece şi întunecoasă şi să urce tot mai sus, pe urmele lui invizibile. Nici nu avu nevoie să vadă uşa întredeschisă a balconului, ca să ştie că el era afară. Ştia că e acolo. Întotdeauna o să ştiu unde se află, gândi ea posomorâtă.

Nu se întoarse imediat ca s-o privească, iar asta o bucură. Stevie Rae avea nevoie de timp pentru a se obişnui din nou cu prezenţa lui.

— Ai venit, prin urmare, spuse el, dar rămase cu spatele la ea.

Vocea asta - vocea asta omenească. O surprinse din nou, la fel ca prima dată când o auzise.

— M-ai chemat, spuse ea, şi încercă să-şi păstreze glasul calm, şi să-şi controleze mânia pe care o simţea la gândul grozăviilor săvârşite de înfiorătorul lui părinte.

El se întoarse şi privirile li se întâlniră.

Pare sleit de puteri, a fost primul ei gând. Iar îi sângerează braţul.

Încă mai suferă, a fost primul lui gând. Şi clocoteşte de furie.

Se uitară fix unul la altul, în tăcere, căci niciunul nu voia să-şi rostească gândurile cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el într-un final.

— De unde ştii că s-a întâmplat ceva? ripostă ea imediat.

El ezită înainte de a răspunde şi se văzu clar că îşi alegea cuvintele cu grijă.

— De la tine ştiu.

— N-are nicio logică ce spui, Rephaim.

Sunetul vocii ei, atunci când îi pronunţă numele, păru să capete ecou în aerul din jur, iar noaptea se umplu deodată de

amintirea aburului roşu şi strălucitor trimis de fiul unui nemuritor ca s-o aline pe Stevie Rae şi s-o cheme la el.

— Asta pentru că nici eu nu înţeleg, spuse el încet, cu o voce gravă şi şovăielnică. Nu ştiu cum funcţionează o Impregnare; trebuie să mă înveţi.

Stevie Rae simţi cum îi iau foc obrajii. Nu minte, înţelese ea numaidecât. Impregnarea noastră îi spune lucruri despre mine! Cum ar putea să înţeleagă? De-abia dacă înţeleg eu.

Îşi drese glasul.

— Carevasăzică, ştii că s-a întâmplat ceva, pentru că ţi-am transmis eu asta?

— Am simţit, nu mi-ai transmis, o corectă el. Ţi-am simţit durerea. Nu ca înainte, când mi-ai băut sângele. Atunci, trupul tău suferea. În seara asta, suferinţa ta a fost emoţională, nu fizică.

Stevie Rae nu-şi putea lua ochii de la el, iar pe faţă i se citea uluirea.

— Da, aşa a fost. Şi mai e.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

În loc să-i răspundă, Stevie Rae îl întrebă:

— De ce m-ai chemat aici?

— Simţeai o durere. Am simţit-o şi eu.

Se opri, în mod clar nedumerit de cele spuse, apoi continuă:

— Am vrut să nu o mai simt. Aşa că ţi-am insuflat putere şi te-am chemat la mine.

— Cum ai făcut asta? Cu chestia aia roşie şi înceţoşată?

— Răspunde-mi la întrebare şi-am să-ţi răspund şi eu.

— Bine. S-a întâmplat că tatăl tău l-a ucis pe Heath, muritorul care era consortul lui Zoey. Zoey l-a văzut, dar n-a putut face nimic, iar asta i-a descompus sufletul.

Rephaim continuă să se uite la ea până când Stevie Rae se simţi privită, parcă, prin trupul ei drept în suflet. Şi totuşi, ea nu-şi putea lua ochii de la el, iar pe măsură ce privirile li se petreceau, ea simţea că îi vine tot mai greu să rămână furioasă. Ochii lui erau atât de omeneşti... Numai culoarea era stranie, dar lui Stevie Rae roşeaţa lor nu i se părea chiar atât de neobişnuită. De fapt, îi era înfiorător de familiară; odată, se strecurase şi în ochii ei.

— N-ai nimic de spus în privinţa asta? izbucni ea şi-şi întoarse privirea de la el, contemplând pustietatea nopţii.

— Mai e ceva. Ce îmi ascunzi?

Când simţi că furia mocneşte din nou în ea, Stevie Rae îi înfruntă iarăşi privirea.

— Umblă vorba că şi sufletul tatălui tău ar fi descompus.

Rephaim clipi, iar în ochii sângerii i se citi uluirea.

— Nu cred aşa ceva, spuse el.

— Nici eu, dar Neferet i-a abandonat trupul lipsit de spirit în faţa Înaltului Consiliu, şi se pare că ei au crezut-o. Ştii ce cred eu? Nu-i aşteptă răspunsul, ci continuă, iar vocea îi crescu, trădând frustrarea, şi mânia, şi teama. Kalona a urmat-o pe Zoey pe Tărâmul de Dincolo pentru că e obsedat de ea.

Stevie Rae îşi şterse obrajii, ca să-şi alunge lacrimile care o luaseră prin surprindere.

— Imposibil. Rephaim părea să fie aproape la fel de supărat ca ea. Tatăl meu nu se poate întoarce pe Tărâmul de Dincolo. Acea lume i-a fost interzisă pe vecie.

— Se pare că a găsit o soluţie ca să treacă de interdicţia asta.

— După ce a fost izgonit pentru totdeauna de însăşi zeiţa Nopţii? Cum se poate rezolva asta?

— Nyx l-a izgonit de pe Tărâmul de Dincolo? întrebă Stevie Rae.

— A fost alegerea tatălui meu. Pe vremuri, a fost războinicul lui Nyx. Jurământul lor s-a rupt odată cu căderea lui.

— Măiculiţă, Kalona a fost pe vremuri de partea lui Nyx?

În mod inconştient, Stevie Rae se apropie de Rephaim.

— Da. O apăra de întuneric.

Rephaim privi în noapte.

— Ce s-a întâmplat? De ce a căzut?

— Părintele meu nu vorbeşte niciodată despre asta. Orice ar fi fost, ştiu că l-a umplut de o mânie care a rămas vie secole de-a rândul.

— Iar tu te-ai născut din acea mânie.

Privirea lui se întoarse către ea.

— Da.

— Te stăpânesc şi pe tine? Mânia şi întunericul ăla? nu se putu ea abţine să nu-l întrebe.

— Nu crezi că ai şti dacă ar fi aşa? Tot aşa cum eu îţi simt durerea? Nu-i asta consecinţa Impregnării noastre?

— Ei, e mai complicat de-atât. Vezi tu, ai cam fost împins să joci rolul de consort al meu pentru că eu sunt vampir, şi toate

cele. Iar pentru consort e mai simplu să simtă fel de fel de lucruri legate de vampir, decât invers. Tot ce obţin eu de la tine e...

— Puterea mea, interveni el.

Nu i se păru că ar fi supărat, ci doar obosit şi aproape lipsit de speranţă.

— Tu te alegi cu puterea mea nemuritoare.

— Măi, să fie! De-aia m-am vindecat al naibii de repede.

— Da, şi de-aia eu nu reuşesc să o fac.

Stevie Rae clipi uluită.

— Ei, fir-ar să fie! Tre' să te simţi groaznic... arăţi cam rău.

El scoase un sunet care părea o combinaţie de râset şi pufnit dispreţuitor.

— Iar tu arăţi perfect teafără şi nevătămată.

— Sunt teafără, dar n-o să-mi găsesc liniştea până nu găsesc o soluţie ca s-o ajut pe Zoey. E cea mai bună prietenă a mea, Rephaim. N-o pot lăsa să moară.

— Iar el e părintele meu. Nici eu nu-l pot lăsa să moară.

Se priveau în tăcere, încercând să înţeleagă ce anume îi atrăgea unul spre celălalt, deşi erau amândoi copleşiţi de o tristeţe, o durere şi o furie care le defineau şi le separau lumile.

— Uite ce zic eu: găsim ceva de mâncare pentru tine. Îţi repar din nou aripa, lucru care n-o să fie prea distractiv pentru niciunul din noi, apoi încercăm să ne dumirim ce-i cu Zoey şi cu tatăl tău. Tre' să-ţi spun totuşi ceva. Nu pot să-ţi simt trăirile aşa cum le simţi tu pe ale mele, dar pot să-mi dau seama dacă mă minţi. Mai mult, sunt aproape sigură că pot să te găsesc, indiferent unde ai fi. Aşa că, dacă mă minţi şi îi întinzi o cursă lui Zoey, pe cuvântul meu că o să mă năpustesc asupra ta cu toată puterea elementului meu şi cu cea a sângelui tău.

— N-o să te mint, spuse el. Bine. Hai să intrăm în muzeu şi să vedem unde-i bucătăria.

Stevie Rae părăsi balconul de pe acoperiş, iar Imitatorul de Corbi o urmă ca şi când ar fi fost legat de Marea Preoteasă cu un lanţ invizibil, dar imposibil de distrus.

Stevie Rae

— Cu puterea asta, ai putea avea tot ce îţi doreşti! spuse

Rephaim între două îmbucături din sendvişul uriaş pe care Stevie Rae i-l făcuse din resturile nealterate găsite în frigiderele industriale din restaurantul muzeului.

— Nooo, nu chiar. Adică, da, pot să-l fac pe un paznic de noapte obosit şi cam prostălău să ne lase să intrăm în muzeu, şi apoi să-l fac să uite că am dat pe-aici; da' nu pot să conduc lumea, să zicem, sau altceva de genul ăsta.

— E grozav să ai o asemenea putere.

— Nu, e o răspundere. N-am cerut-o şi nu mi-o doresc. Vezi tu, eu nu vreau să-i pot influenţa pe oameni să facă toate tâmpeniile pe care mi-aş dori eu să le facă. Nu e corect - nu dacă sunt de partea lui Nyx.

— Asta pentru că zeiţa ta nu crede în ideea de a le oferi supuşilor ei ceea ce-şi doresc?

Stevie Rae îl privi câteva clipe şi îşi răsuci o buclă în jurul degetului înainte de a-i răspunde, gândindu-se că poate îşi bătea joc de ea, numai că privirea scăpărătoare pe care o întâlni era cât se poate de serioasă. Aşa că oftă adânc şi începu să-i explice:

— Nu de-asta, ci pentru că Nyx crede că trebuie să le acorde tuturor libertatea de a alege, iar atunci când mă joc cu mintea unui om şi îi bag în cap fel de fel de lucruri pe care nu le poate controla, îl privez de libertatea de a alege. Iar asta nu-i corect.

— Chiar crezi că toată lumea trebuie să aibă această libertate de alegere?

— Aşa cred. De-asta sunt azi aici şi vorbesc cu tine. Zoey mi-a dat înapoi lucrul ăsta. E un fel de dar de dat mai departe. Şi eu ţi-am făcut ţie acelaşi dar.

— M-ai lăsat în viaţă în speranţa că o să-mi aleg propriul drum, şi nu pe acela al tatălui meu.

Stevie Rae a fost surprinsă să-l audă vorbind atât de direct; însă nu a stat să se întrebe ce anume îl îndemnase să fie aşa de cinstit.

— Îhî, ţi-am spus asta atunci când am închis tunelul în urma ta şi te-am lăsat să pleci, în loc să te dau pe mâna prietenilor mei. Acum eşti stăpânul propriei tale vieţi. Nu-i mai eşti îndatorat tatălui tău şi nici nimănui altcuiva. Se opri o clipă, apoi se grăbi să termine ce avea de spus. Ai pornit pe un drum diferit din momentul în care m-ai salvat acolo, pe acoperiş.

— E periculos să duci povara unei datorii de viaţă neplătite.

Era logic să-mi plătesc datoria care ne lega.

— Mda, am înţeles, dar astă-seară?

— Astă-seară?

— Mi-ai trimis puterea ta şi m-ai chemat la tine. Dacă ai asemenea capacităţi, de ce nu le-ai folosit mai degrabă ca să desfaci Impregnarea? Asta ar fi făcut să-ţi înceteze şi durerea.

Se opri din mâncat şi o ţintui cu privirea lui stacojie.

— Nu încerca să mă transformi în ceva ce nu sunt. Am petrecut ore de-a rândul în întuneric. Râul mi-a fost tovarăş mereu. Sunt legat de părintele meu. El e stăpânit de o mânie care ar putea mistui lumea, iar dacă se va întoarce, destinul meu este să-i stau alături. Ia-mă aşa cum sunt, Stevie Rae. O creatură de coşmar născută din furie şi viol. Trăiesc printre cei vii, dar voi fi mereu separat de ei, mereu altfel decât ei. Nu sunt nici nemuritor, nici om, nici fiară.

Stevie Rae lăsă cuvintele lui să-i pătrundă până în vine. Ştia că este pe deplin sincer cu ea. Dar el era mai mult decât un simplu instrument al mâniei şi al răului, pentru care fusese creat. Ştia asta pentru că o văzuse.

— Hei, Rephaim, ce-ar fi să iei în calcul şi posibilitatea de a avea dreptate.

Văzu în ochii lui sângerii că înţelesese.

— Ceea ce înseamnă că există şi posibilitatea să greşesc?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu, zic şi eu aşa.

Fără să răspundă, el clătină din cap şi îşi văzu mai departe de mâncat. Ea zâmbi şi începu să meşterească la un sendviş cu came de curcan.

— Aşa, spuse ea, trântind nişte muştar pe o felie de pâine nlbă. Şi, mă rog, care-i teoria ta despre motivul pentru care a dispărut sufletul tatălui tău?

Privirile li se întâlniră, iar unicul cuvânt rostit de el îi îngheţă sângele în vine.

— Neferet.

Capitolul 7
Stevie Rae

— Dallas mi-a spus că Neferet a abandonat trupul neînsufleţit

al lui Kalona în faţa Înaltului Consiliu.

— Cine e Dallas? întrebă Rephaim.

— Un tip pe care îl cunosc. Prin urmare, se pare că Neferet l-a trădat pe Kalona, deşi se presupune că sunt împreună.

— Neferet îl seduce pe părintele meu şi pretinde că îi este alături, dar, de fapt, nu-i pasă decât de ea. Dacă el e stăpânit de furie, ea, în schimb, e stăpânită de ură. Ura este un aliat mult mai periculos.

— Aşadar, eşti sigur că Neferet l-ar trăda pe Kalona ca să se salveze? întrebă Stevie Rae.

— Sunt sigur că Neferet ar trăda pe oricine ca să se salveze.

— Ce obţine dacă îl predă pe Kalona, mai ales acum, când el e lipsit de suflet?

— Dându-l pe mâna Înaltului Consiliului, înlătură suspiciunea care planează asupra ei, spuse el.

— Mda, e logic. Ştiu că vrea ca Zoey să moară. Şi că nu-i pasă absolut deloc de Heath. De fapt, lui Neferet îi convine de minune că, atunci când l-a văzut pe Kalona gata să-l omoare pe Heath, Zoey şi-a îndreptat asupra lui toată puterea spiritului şi nu a reuşit să-l împiedice, iar asta i-a descompus sufletul. Asta înseamnă că Zoey e la un pas foarte mic de moarte.

Brusc, ochii lui Rephaim o ţintuiră.

— Zoey l-a atacat pe tatăl meu cu elementul spiritului?

— Mda, aşa mi-au spus Lenobia şi Dragon.

— Înseamnă că e rănit grav.

Rephaim îşi întoarse privirea şi rămase tăcut.

— Auzi, trebuie să-mi spui tot ce ştii, îi zise Stevie Rae, serioasă. Când văzu că el nu răspunde, oftă şi adăugă: Bine, uite cum stă treaba: am venit aici astă-seară pregătită să te oblig să-mi spui totul despre tatăl tău, despre Tărâmul de Dincolo şi altele; doar că acum, când sunt aici şi chiar stau de vorbă cu tine, nu mai vreau să te oblig.

Sfioasă, îi atinse braţul. Trupul lui tresăltă când degetele ei îi atinseră pielea, dar nu se îndepărtă.

— Nu putem să ne ajutăm unul pe altul? Chiar vrei să moară Zoey?

O privi din nou drept în ochi.

— Nu am niciun motiv să doresc moartea prietenei tale, dar tu vrei răul tatălui meu.

Stevie Rae oftă, exasperată.

— Ce zici de asta: aş putea să fac un compromis în privinţa dorinţelor mele. Dacă ţi-aş zice că vreau doar să fim lăsaţi în pace de Kalona?

— Nu ştiu dacă va fi vreodată posibil, spuse Rephaim.

— Însă e posibil ca eu să doresc asta. Chiar acum, Zoey şi Kalona sunt lipsiţi de suflete. Ştiu că tatăl tău e nemuritor, dar tot nu-i bine dacă trupul i-a rămas o simplă carapace.

— Nu, nu e bine.

— Atunci hai să ne unim forţele şi să încercăm să-i aducem înapoi pe amândoi, şi o să vedem cum ne descurcăm mai departe, la momentul potrivit.

— Cu asta pot fi de acord, spuse el.

— Bine! zise ea şi îi strânse cu putere braţul înainte de a-şi îndepărta mâna. Ai spus că e rănit. Cum adică?

— Trupul nu-i poate fi ucis, însă dacă spiritul îi este slăbit, îşi pierde şi forţa fizică. Aşa l-a prins A-ya în capcană. Spiritul i-a fost orbit de sentimentele pentru ea. Asta l-a năucit şi l-a slăbit, iar trupul i-a devenit vulnerabil.

— Şi tot aşa Neferet a putut să-l abandoneze în faţa Înaltului Consiliu, spuse Stevie Rae. Zoey i-a rănit spiritul, iar trupul lui este acum vulnerabil.

— Trebuie să fie mai mult de-atât. Dacă nu e prizonier, aşa cum l-a ţinut A-ya în adâncul pământului, începe să se vindece aproape instantaneu. Cât timp e liber, îşi poate vindeca spiritul.

— E clar că Neferet l-a prins înainte de a fi vindecat. E atât de afurisită, încât probabil că l-a pus bine de tot la pământ cu negura aia înfricoşătoare pe care o tot poartă după ea, şi apoi...

— Asta e!

Se ridică entuziasmat, dar aripa rănită îl făcu să se strâmbe de durere. îşi masă braţul şi se aşeză la loc, ţinându-l strâns.

— A continuat să-i atace spiritul. Neferet e Tsi Sgili. Îşi trage puterea din forţele întunecate ale tărâmului spiritelor.

— A omorât-o pe Shekinah fără s-o atingă, îşi aminti Stevie Rae.

— Neferet a atins-o pe Marea Preoteasă, dar nu fizic. S-a folosit de iţele morţilor de care se face vinovată, ale sacrificiilor făcute şi ale promisiunilor întunecate pe care are de gând să şi le ţină. Puterea asta a omorât-o pe Shekinah, şi tot de ea s-a folosit împotriva spiritului deja slăbit al tatălui meu.

— Dar ce are de gând cu el?

— Îi ţine trupul prizonier şi se foloseşte de spiritul lui.

— Iar asta o face să pară un personaj pozitiv în ochii Înaltului Consiliu. Pun pariu că în faţa lor nu spune decât: „Vai, săraca Zoey“ şi: „Ce-o fi fost în mintea lui Kalona”.

— Tsi Sgili este foarte puternică. De ce ar juca toată mascarada asta în faţa Consiliului?

— Neferet nu vrea ca ei să ştie cât de malefică este, pentru că vrea să pună stăpânire pe lumea asta nenorocită. Poate că nu se simte pregătită să stăpânească şi Înaltul Consiliu Vampiresc, şi lumea muritorilor. Încă. Aşa că nu-i poate lăsa pe cei din Consiliu să afle că-i convine de minune ce-a păţit Zoey, deşi se bucură în sinea ei.

— Tata nu vrea ca Zoey să moară. Vrea doar să o posede.

Stevie Rae îi aruncă o privire aspră.

— Unele dintre noi suntem de părere că a fi posedate împotriva voinţei noastre e ceva chiar mai rău decât moartea.

El pufni cu dispreţ.

— Te referi la o Impregnare accidentală?

Stevie Rae îl privi încruntată.

— Nu, nu la asta mă refer.

El pufni iar şi îşi masă mai departe braţul.

Ea vorbi mai departe, încruntată:

— Din ce spui tu, Kalona nu a dorit ca moartea lui Heath să îl descompună sufletul lui Zoey?

— Nu, pentru că asta probabil că-i va aduce moartea.

— Probabil? Stevie Rae se agăţă de acel cuvânt. Asta înseamnă că nu-i sută la sută sigur că Z o să moară. Pentru că vampirii asta susţin.

— Vampirii nu judecă cu mintea unui nemuritor. Nicio moarte nu e sigură, aşa cum cred muritorii. Dacă spiritul ei nu se reîntoarce în trup, Zoey o să moară, într-adevăr, însă sufletul ei ar putea să se reîntregească. Da, o să fie greu, şi ea o să aibă nevoie de un ghid şi de un protector pe Tărâmul de Dincolo, dar...

Se întrerupse, iar Stevie Rae îi citi în priviri uluirea.

— Cee?

— Neferet se foloseşte de părintele meu ca să fie sigură că spiritul lui Zoey nu se mai întoarce. I-a luat trupul prizonier când a fost rănit şi i-a poruncit sufletului să-i execute ordinul pe Tărâmul de Dincolo.

— Bine, dar ai spus că Nyx l-a izgonit pe Kalona de acolo. Cum o să se întoarcă?

Rephaim făcu ochii mari, uluit.

— Doar trupul lui a fost izgonit.

— Iar trupul lui se află încă aici! Spiritul lui s-a întors acolo, îl completă Stevie Rae.

— Da! Neferet l-a obligat să se întoarcă. Îl cunosc bine pe părintele meu. Niciodată nu s-ar furişa înapoi pe tărâmul de dincolo a lui Nyx. E mult prea mândru. Nu s-ar întoarce decât dacă i-ar cere asta însăşi zeiţa.

— Cum poţi fi atât de sigur? Poate se duce după Zoey pentru că a înţeles în sfârşit că ea nu va fi niciodată cu el şi, ca un psihopat, preferă s-o vadă mai degrabă moartă decât cu altcineva. Gândul ăsta l-ar putea scoate din minţi destul cât să-i mai taie din mândrie.

Rephaim clătină din cap.

— Tatăl meu n-ar accepta nici în ruptul capului ca Zoey să nu îl aleagă tot pe el până la urmă. A-ya a făcut-o, iar o parte din ea încă trăieşte în sufletul lui Zoey.

Se opri, apoi reluă înainte ca Stevie Rae să apuce să-i pună o altă întrebare.

— Dar ştiu cum putem afla precis. Dacă Neferet se foloseşte de el, trupul lui este înlănţuit de întuneric.

— Întuneric? Adică opusul luminii?

— Într-un fel, da. E greu de definit, pentru că tipul ăsta de rău pur se află într-o continuă schimbare, într-o continuă evoluţie. Întunericul la care mă refer e receptiv la senzaţii. Cineva care poate percepe fiinţele din tărâmul spiritului poate vedea lanţurile cu care Tsi Sgili l-a încătuşat pe tata, dacă acestea chiar există.

— Tu poţi percepe lumea spiritului?

— Da, spuse el şi o privi în ochi fără ezitare. Vrei să mă predau Înaltului Consiliu?

Stevie Rae îşi muşcă buza de jos. Ar face-o oare? Asta ar însemna să ofere viaţa lui Rephaim în schimbul vieţii lui Zoey şi, poate, chiar şi în schimbul propriei vieţi, pentru că ea ar trebui să-l însoţească, iar vampirii puternici din Înaltul Consiliu n-ar avea cum să nu afle de Impregarea dintre ei. Şi-ar da viaţa pentru Zoey - sigur că ar face-o. Dar ar fi grozav dacă s-ar putea rezolva şi altfel. Şi-apoi, Zoey precis nu şi-ar dori ca ea să

moară. Dar, la fel de adevărat e şi că Zoey nu şi-ar fi dorit nici ca ea să-i fi salvat şi apoi să-l fi Impregnat pe Imitatorul de Corbi. La naiba, nimeni nu şi-ar fi dorit. Numai zeiţa ştie că nici ea nu şi-o dorise. Oricum, nu tot timpul.

— Stevie Rae?

Cu o tresărire puternică se smulse din gândurile ei şi văzu că Rephaim o măsura din priviri.

— Vrei să mă predau Înaltului Consiliu? repetă el solemn.

— Doar ca ultimă soluţie, iar dacă mergi tu, vin şi eu. La naiba, oricum Consiliul probabil că n-o să creadă o iotă din ce le spui. Dar ziceai că avem nevoie de cineva care se pricepe la lumea spiritelor, adică se pricepe atât de bine, încât poate percepe întunericul şi toate chestiile alea legate de spirit, nu?

— Da.

— Păi, dintr-o ceată întreagă de vampiri puternici din Înaltul Consiliu, tre' să fie cineva care să le aibă cu chestiile astea.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Ar fi destul de neobişnuit pentru un vampir să aibă capacitatea de a percepe forţele întunecate pe care le comandă Tsi Sgili. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care Neferet a reuşit să meargă înainte cu toată mascarada asta, atâta timp. Ca să recunoşti cu adevărat întunericul ascuns trebuie să ai o îndemânare specială. Este greu să percepi un astfel de rău dacă nu eşti familiarizat cu el.

— Mda, păi, vampirii din Înaltului Consiliu se presupune că sunt. Nu se poate ca nimeni dintre ei să nu fie în stare să facă asta, vorbi ea, cu mult mai multă încredere decât simţea că are.

Toată lumea ştia că membrii Înaltului Consiliu erau aleşi datorită onoarei şi integrităţii lor, ceea ce nu se prea încadra în acea familiarizare cu întunericul. Îşi drese glasul.

— În regulă, păi tre' să mă întorc în Casa Nopţii şi să dau un telefon la Veneţia, spuse cu hotărâre.

Apoi, privirea îi alunecă spre braţul lui şi spre aripa din spate, care îi atârna în bandaje pătate.

— Te doare destul de tare, nu?

El încuviinţă scurt din cap.

— Bine, ai teminat de înfulecat?

Aceeaşi mişcare a capului.

Ea înghiţi în sec şi îşi aminti cât de greu fusese pentru amândoi prima oară când îi bandajase aripa ruptă.

— Trebuie să găsesc trusa medicală. Din păcate, e probabil în biroul de pază în care l-am trimis pe paznicul ăla neghiob, ceea ce înseamnă că iar tre' să-i zăpăcesc mintea aia cât o nucă.

— Ai simţit tu că are mintea cât o nucă?

— N-ai văzut că avea pantalonii ridicaţi până-n gât? Niciun om cu destulă minte şi mai tânăr de optzeci de ani nu-şi spânzură aşa pantalonii ăia de moş. Minte cât o nucă, îţi spun eu.

Apoi, surprinzător pentru amândoi, Rephaim izbucni în râs.

Îmi place cum râde. Înainte ca mintea să apuce să-i cenzureze cuvintele, ea zâmbi şi spuse:

— Ar trebui să râzi mai des. E plăcut.

Rephaim nu răspunse, însă Stevie Rae nu reuşi să desluşească privirea ciudată pe care el i-o aruncă. Nu prea se simţea în largul ei, aşa că sări de pe taburetul de bucătărie şi spuse:

— Ei, mă duc să iau chestiile alea de prim-ajutor, să-ţi aranjez aripa cum oi putea, apoi să aduc ceva de mâncare şi să mai aranjez pe aici. Pe urmă, plec să dau nişte telefoane super interurbane. Mai rezistă, mă întorc imediat!

— Aş prefera să vin cu tine, spuse el şi se ridică cu băgare de seamă, ţinându-şi braţul strâns lipit de corp.

— Cred că ţi-ar fi mai uşor dacă ai rămâne aici.

— Da, dar aş prefera să fiu cu tine, zise el încet.

La auzul acelor cuvinte, Stevie Rae simţi o tresărire, dar ridică din umeri cu nonşalanţă şi spuse:

— În regulă, cum vrei. Da' să nu te văicăreşti dacă te doare când mergi.

— Eu nu mă văicăresc!

În privirea pe care i-o aruncă se citea atâta orgoliu masculin, încât a fost rândul ei să râdă în timp ce ieşeau din bucătărie, unul lângă altul.

Stevie Rae

Pe drum spre casă, Stevie Rae ar fi trebuit să se gândească la Zoey şi să-şi pună la punct următorul plan de bătaie. Dar asta era o treabă uşoară. Trebuia s-o sune pe Afrodita. Indiferent ce tragedii se întâmplau prin lume, Afrodita îşi băga năsucul ci cam peste tot, mai ales dacă era vorba despre Zoey.

Şi cum Stevie Rae stabilise deja următoarea etapă în planul de salvare a lui Z, mintea ei era liberă să se gândească la Rephaim.

Fusese teribil de greu să-i pună la loc aripa aia nenorocită, încă mai simţea toată durerea mocnită în umărul drept şi în spate. Chiar şi după ce găsise borcanul cu lidocaină şi o turnase pe toată lungimea aripii şi a braţului făcut zob, tot mai simţise durerea adâncă şi înnebunitoare cauzată de ruptură. Rephaim nu scosese un cuvânt pe parcursul întregului supliciu. Îşi întorsese faţa de la ea şi îi spusese chiar înainte să înceapă:

— Vrei să porneşti turuitul ăla al tău cât timp mă bandajezi?

— Şi, mă rog, ce vrei să spui cu „turuitul ăla al meu“? întrebase ea.

El îi aruncase o privire peste umăr, şi ar fi putut băga mâna-n foc că-n ochi i se citea un zâmbet.

— Vorbeşti mult. O groază. Aşa că dă-i drumul. Ca să pot să mă gândesc la ceva mai enervant decât durerea.

Ea protestase zgomotos, însă vorbele lui o făcuseră să zâmbească. Şi chiar turuise tot timpul cât îi dezinfectase, îi bandajase şi îi pusese la loc aripa ruptă. De fapt, trăncănise vrute şi nevrute, vorbise verzi şi uscate, şi, în tot acest timp, înfruntase alături de el valuri de durere. Când, în sfârşit, terminase, el o urmase, încet şi tăcut, înapoi în conacul abandonat, unde ea încercase să-i aranjeze un culcuş mai confortabil în debara, îndesând înăuntru păturile luate din camera personalului.

— Trebuie să pleci. Nu-ţi mai bate capul cu asta.

El îi luase din mână ultima pătură, apoi se prăbuşise pur şi simplu în debara.

— Uite, îţi pun aici punga cu mâncare. Chestiile astea nu se strică. Nu uita să bei multă apă şi sucuri. E bine să te hidratezi, spusese ea, îngrijorată deodată că urma să-l lase acolo, atât de slăbit şi de obosit.

— Aşa o să fac. Du-te!

— Bine. Da. Acu' plec. Dar o să încerc să mă întorc mâine.

El aprobă din cap, cu un aer obosit.

— Bine, am şters-o.

Tocmai dădea să plece, când el spuse:

— Ar trebui să vorbeşti cu mama ta.

Ea se opri brusc de parcă s-ar fi izbit de un zid.

— Da' ce naibii ţi-a venit s-o pomeneşti pe mama acum?

El o privi şi clipi de câteva ori, ca şi cum ar fi fost uimit de vorbele ei, apoi îi răspunse:

— Ai vorbit despre ea când îmi bandajai aripa. Nu-ţi aminteşti?

— Nu. Ba da. Cre' că nu prea eram atentă la toate chestiile pe care le-am spus.

Instinctiv începu să-şi maseze braţul drept.

— Turuiam şi eu şi încercam să termin cât mai repede cu bandajatul.

— Eu am fost atent la vorbele tale, nu la durere.

— A!

Stevie Rae nu ştiuse ce să răspundă.

— Ai spus că ea te crede moartă. Eu zic...

Se întrerupse, şi părea la fel de încurcat ca atunci când încerci să descifrezi o limbă necunoscută.

— Eu zic că ar trebui s-o anunţi că trăieşti. Ar dori să ştie, nu crezi?

— Ba da.

Se priviră în trecere până când ea spuse, într-un târziu:

— Pa, şi nu uita să mănânci.

Apoi ieşi, pur şi simplu, din muzeu în fugă.

— De ce naiba m-am panicat aşa când a amintit de mama? se întrebă Stevie Rae cu glas tare.

Cunoştea răspunsul, şi, nu, nu intenţiona să-l rostească cu voce tare. Lui îi păsa de ceea ce-i spusese ea: îi păsa că îi era dor de mama ei. În timp ce parca în faţa Casei Nopţii şi ieşea din maşina lui Zoey, îşi dădu seama că nu grija lui o speriase în halul ăla. Ci felul în care se simţea ştiind că lui îi păsa de ea. Se bucurase, iar Stevie Rae ştia că e periculos să te bucuri când unui monstru îi pasă de tine.

— În sfârşit! Era şi timpul!

Dallas sări din tufişuri exact în faţa ei.

— Dallas! Pe zeiţă îţi jur că te bat de-ţi sună apa-n cap dacă mă mai sperii vreodată în halul ăsta!

— Las-o pe mai încolo! Deocamdată tre' să te duci în sala de consiliu. Lenobia nu-i deloc încântată că ţi-ai luat tălpăşiţa.

Stevie Rae oftă şi îl urmă pe Dallas în sus pe scări, până în încăperea de vizavi de bibliotecă, pe care şcoala o folosea drept sală de consiliu. Intră repede, apoi se opri în prag, nehotărâtă.

Tensiunea care plutea în aer părea aproape palpabilă. Masa era mare şi rotundă, aşa că, în mod normal, oamenii ar fi trebuit să stea strânşi laolaltă. Nu şi acum. Masa părea mai degrabă o cantină de liceu, la care erau aşezate separat găşti pline de ură.

Pe una dintre laturile curbate stăteau Lenobia, Dragon, Erik şi Kramisha. De cealaltă parte se aflau profesorii Penthasilea, Garmy şi Vento. După cum părea, se aflau în plin război al privirilor înverşunate, când Dallas îşi drese glasul, astfel că Lenobia îşi ridică ochii către ei.

— Stevie Rae! În sfârşit. Înţeleg că ne găsim într-o situaţie neobişnuită şi toţi suntem incredibil de tensionaţi, dar ţi-aş recunoscătoare dacă, în momentul în care se convoacă un Consiliu al şcolii, ţi-ai stăpâni următoarea pornire de a fugi în parc, sau pe unde te-oi fi dus tu. Suplineşti funcţia de Mare Preoteasă; ar fi cazul să-ţi aminteşti că trebuie să te comporţi ca atare.

Vocea Lenobiei era atât de aspră, încât, brusc, Stevie Rae se zbârli toată. Deschise gura să se răţoiască la profa de echitaţie şi să-i spună că nu era şefa ei, pentru ca apoi să plece naibii din camera aia ca să dea telefon la Veneţia. Numai că îşi aminti că acum nu mai era doar o simplă novice oarecare şi că, dacă ar fi plecat valvârtej dintr-un grup de vampiri care ţineau la Zoey - cel puţin unii dintre ei -, acest lucru nu ar fi rezolvat cu nimic situaţia.

Începe aşa cum ai vrea să termini, aproape că auzea în minte vocea mamei ei.

Astfel că, în loc să facă o scenă şi să plece, Stevie Rae intră în încăpere şi se aşeză pe unul dintre scaunele înghesuite între cele două grupuri. Când vorbi, nu lăsă deloc să se vadă că era enervată. Din contră, îşi dădu silinţa să imite tonul pe care îl adopta mama ei atunci când era foarte dezamăgită de ea.

— Lenobia, eu am afinitate cu pământul. Asta înseamnă că uneori trebuie să mă îndepărtez de toată lumea şi să fiu doar eu singură cu elementul meu. Numai aşa pot să gândesc, iar acum cu toţii trebuie să gândim. Prin urmare, o să mai dispar uneori, cu sau fără permisiunea cuiva, indiferent dacă aţi convocat sau nu vreo întrunire. Nu suplinesc funcţia de Mare Preoteasă. Sunt prima şi unica Mare Preoteasă cu semilună roşie din lume. E ceva nou, aşa că mă gândesc că ar trebui să existe şi o nouă fişă a postului, ştii, mă gândesc că tre' s-o scriu chiar eu, după

ce mă prind cum stă treaba asta cu Marea Preotească Roşie.

Se întoarse apoi spre grupul aflat în cealaltă parte a încăperii şi adăugă la repezeală:

— Salutare, domnilor profesori P, Garmy şi Vento. De mult nu v-am mai văzut.

Cei trei profesori mormăiră nişte formule de salut, iar ea nu observă că se holbau la tatuajele ei roşii de parcă ar fi fost un proiect ştiinţific eşuat la târgul 4-H.

— Prin urmare, Dallas mi-a spus că Neferet a abandonat trupul lui Kalona în faţa înaltului Consiliu, şi se pare că şi el are sufletul descompus, spuse Stevie Rae.

— Da, deşi unii nu vor să creadă, spuse profesorul P aruncându-i Lenobiei o privire urâtă.

— Kalona nu e Erebus! izbucni Lenobia. Tot aşa cum ştim că Neferet nu e încarnarea pământească a lui Nyx! Toată povestea asta e de-a dreptul ridicolă.

— Consiliul a raportat că profetesă Afrodita ar fi anunţat că spiritul nemuritorului înaripat este descompus, exact ca cel al lui Zoey, spuse profa Garmy.

— Staţi puţin!

Stevie Rae ridică mâna pentru a opri tirada pe care, în mod clar, Kramisha se pregătea s-o lanseze.

— Aţi pus alături cuvintele „Afrodita” şi „profetesă”?

— Aşa a numit-o Înaltul Consiliu, spuse cu un glas sec Erik. Deşi cei mai mulţi dintre noi n-ar numi-o aşa.

Stevie Rae îl privi întrebător.

— Nu zău? Eu aşa i-aş spune. Şi Zoey la fel. Şi tu ai făcut-o. Poate nu cu voce tare, dar i-ai urmărit viziunile, şi nu o dată. Pe mine m-a Impregnat, nu că mi-ar fi plăcut, dar pot să-ţi confirm că are o legătură cu Nyx şi ştie fel de fel de chestii. De fapt, o mulţime de chestii. Se uită spre profa Garmy. Afrodita poate să simtă lucruri despre spiritul lui Kalona?

— Cei din Înaltul Consiliu aşa cred.

Stevie Rae scoase un lung oftat de uşurare.

— Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o de câtva timp încoace. Privi ceasul şi adună încă şapte ore pentru a obţine ora Veneţiei. Era cam 22:30 în Tulsa, iar asta însemna că acolo încă nu răsărise soarele. Am nevoie de un telefon. Tre' s-o sun pe Afrodita. La naiba! Mi-am lăsat mobilul în cameră.

Dădu să se ridice.

— Stevie Rae, ce ai de gând să faci? o întrebă Dragon, în timp ce toţi se holbau la ea.

Ezită, atât cât să arunce o privire înapoi în cameră, spre toţi vampirii aceia încordaţi, cu priviri întunecate.

— Ce-ar fi să vă spun mai bine ce n-am de gând să fac? N-am să stau aici să mă contrazic despre ce fel de fiinţe sunt Kalona şi Neferet, în timp ce Zoey are nevoie de ajutor. N-am de gând s-o abandonez pe Zoey şi n-o să vă las să mă momiţi într-un război tâmpit între profi. Întâlni privirea şocată a Kramishei. Mă recunoşti ca Marea voastră Preoteasă?

— Da, răspunse aceasta fără ezitare.

— Bun. Atunci vino cu mine! Îţi pierzi timpul aici. Dallas?

— Ca întotdeauna, sunt de partea ta, puştoaico, spuse el.

Stevie Rae îi privi pe fiecare în parte.

— Tre' să vă puneţi la punct cu informaţiile. Ia auziţi aici vestea cea mare de la singura Mare Preoteasă pe care o mai aveţi în şcoala asta nenorocită: Zoey nu e moartă. Şi credeţi-mă, eu ştiu ce înseamnă să fii mort. Am trecut prin asta, e o chestie fumată.

Stevie Rae le întoarse spatele şi se cărăbăni de acolo însoţită de novicii ei.

Capitolul 8
Afrodita

Afrodita nu-l lăsă pe Darius s-o scoată din sala de consiliu, aşa cum ar fi dorit el. Nu putea s-o abandoneze pe Zoey în mijlocul haosului stârnit de Neferet, cu nimeni care s-o apere de nebună, în afară de un războinic complet răvăşit şi o gaşcă de tocilari mototoli şi semiisterici.

— Da, cred că e important să păzim cu atenţie trupul lui Erebus cât timp spiritul lui lipseşte. Poate că este vorba doar de o stare temporară în care a intrat, în urma atacului lansat de Zoey asupra lui, le spunea Neferet celor din Consiliu.

— Atacul lansat de Zoey asupra lui? Aşa ai spus? Cu ochii umflaţi şi obrajii supţi, Stark părea gata să explodeze.

— Du-te la Stark şi încearcă să-l ajuţi să se controleze, îi şopti Afrodita războinicului ei. Când văzu că acesta ezita, adăugă:

— Eu mă simt bine. O să stau aici cuminte să ascult şi să iau

aminte - ca şi cum aş fi la un cocktail-party organizat de mama, şi care a luat-o razna.

Darius încuviinţă din cap. Se duse imediat lângă Stark şi îi puse o mână pe umăr. Afrodita luă ca un semn bun faptul că Stark nu schiţă niciun gest ca să-l îndepărteze însă, cu toate astea, băiatul cu săgeată arăta ca naiba. Se întrebă ce se întâmplă cu un războinic dacă Preoteasa lui moare, şi premoniţia groaznică despre ce ar putea urma o făcu să se înfioare.

— Zoey l-a atacat într-adevăr pe Erebus. Trupul lui golit de spirit este o dovadă de netăgăduit, spuse Neferet cu o vocea îngâmfată.

— Zoey a încercat să-l împiedice pe nemuritor să-i omoare consortul, interveni Darius înainte ca Stark să apuce să răspundă mânios.

□ P □ despre asta e vorba, nu? Neferet □ arunc□ lui Darius un z □ bet mieros, care o f □ u pe Afrodita s□ doreasc□ s□-i scoat□ ochii. De ce a sim{it nevoia consortul meu s□ □ fac□ r □ lui Heath al lui Zoey? Singura informa{ie real□ pe care o avem □ leg □ ur□ cu asta vine chiar de la Erebus, dinainte ca spiritul s□-i fie smuls din trup. Ultimele lui cuvinte au fost: „îmi protejam zei{a!□ A □ a c□ cele □ t □ plate □ tre Zoey, Heath □ i Erebus sunt mai complicate dec □ ar putea p □ ea □ ochii unui martor t□□ □ i z□□ it.

— N-a fost vorba despre nici o luptă pentru Nyx! Kalona l-a omorât pe Heath! Era probabil gelos pentru că Zoey îl iubea atât de mult, spuse Stark, care părea gata să sară la gâtul alb al lui Neferet şi să o sugrume.

— Iar tu ce părere ai despre dragostea lui Zoey pentru Heath? Legătura cu un războinic este una intimă, nu-i aşa? Erai de faţă când sufletul lui Zoey s-a descompus. Unde este sentimentul tău de vinovăţie, războinicule? întrebă Neferet.

Darius îl împiedică pe Stark să se năpustească asupra lui Neferet, în timp ce Duantia se grăbi să ia cuvântul în acea atmosferă tot mai tensionată.

— Neferet, cred că suntem cu toţii de acord că există multe necunoscute în legătură cu tragedia care s-a întâmplat astăzi pe insula noastră. Stark, înţelegem şi sentimentele de mânie şi furie pe care le încerci în urma pierderii Preotesei tale. Pentru un războinic este o lovitură grea să...

Cuvintele înţelepte ale Duantiei au fost brusc întrerupte de Aretha Franklin, care se auzea cântând cât o ţinea gura refrenul de la Respect, din gentuţa Coach spânzurată de umărul Afroditei.

— Auu, ăăă, scuze! zise Afrodita, apoi desfăcu înnebunită fermoarul genţii şi începu să cotrobăie după iPhone. Credeam că l-am pus pe silenţios. Nu ştiu cine ar putea fi... Se întrerupse când văzu că cea care o suna era Stevie Rae. Aproape că apăsă tasta de respingere a apelului, dar avu un anumit sentiment, puternic şi clar. Trebuia să vorbească cu Stevie Rae. Ăă, încă o dată mii de scuze, da' chiar tre' să răspund.

Afrodita urcă în grabă treptele şi ieşi din sală, simţindu-se mult prea expusă pe când toţi o urmăreau cu priviri atât de înverşunate, de parcă tocmai ar fi pocnit un bebeluş ori ar fi înecat un căţeluş.

— Stevie Rae, şopti ea în grabă, ştiu că probabil tocmai ai aflat de Zoey şi eşti înnebunită, da' acum chiar nu-i un moment bun ca să vorbim.

— Poţi să simţi spirite şi alte chestii d-astea de pe Tărâmul de Dincolo? o întrebă Stevie Rae fără altă introducere de genul: „Sal'tare, ce mai faci?“

Ceva în tonul vocii ei o făcu pe Afrodita să se abţină şi să nu-i răspundă cu sarcasmul obişnuit.

— Mda, încep să pot face asta. Se pare că am fost conectată la Tărâmul de Dincolo când am început să am viziuni - însă până azi nici nu mi-am dat seama.

— Unde e trupul lui Kalona?

Afrodita se piti după colţ. Nu era nimeni acolo, însă vorbi în continuare în şoaptă.

— Jos în sală, în faţa Înaltului Consiliu.

— E şi Neferet acolo?

— Bineînţeles.

— Zoey?

— Şi ea e tot acolo. În fine, trupul ei. Z şi-a luat tălpăşiţa. Stark e complet distrus de tot ce s-a întâmplat şi, colac peste pupăză, Neferet îl scoate din minţi în asemenea hal, încât de-abia mai gândeşte limpede. Îl mai ţine Darius, care nu-l lasă s-o facă bucăţi. Iar gaşca de tocilari e de-a dreptul isterică.

— Tu însă ţi-ai păstrat calmul.

Stevie Rae nu o spusese pe un ton interogativ, însă Afrodita

răspunse totuşi:

— Cineva trebuia s-o facă.

— Bine. În regulă, cred că ştim ceva despre Kalona. Dacă nu mă înşel, Neferet e băgată până peste cap în nişte chestii malefice, aşa încât a luat prizonier trupul lui Kalona, iar spiritul lui trebuie să-i dea ascultare ca să se reîntoarcă.

— Şi asta ar trebui să surprindă pe cineva?

— Pun pariu că i-ar surprinde pe vampirii din Înaltul Consiliu. Neferet are un mod de a-i atrage pe oameni de partea ei.

Afrodita pufni dispreţuitor.

— Din câte văd eu, majoritatea nici nu-şi dă seama cu cine are de-a face.

— Aşa mă gândeam şi eu. Deci dacă am ataca-o acolo, ne-ar fi chiar mai greu decât când se afla încă aici.

— Cam aşa stau lucrurile. Atunci, care e treaba cu Kalona?

— Trebuie să-i verifici trupul folosindu-te de puterile tale de Spidey cu care percepi Tărâmul de Dincolo.

— Ce caraghioasă eşti! Nu există niciun Spider Man. E doar un rahat de personaj din benzile desenate, spuse Afrodita.

— Se cheamă romane grafice, nu benzi desenate. Şi nu mai fi aşa de critic, ce naiba! Acum n-am timp să mă cert cu tine în legătură cu rolul pozitiv pe care-l au romanele grafice asupra imaginaţiei oamenilor, spuse Stevie Rae.

— Te rog frumos! Dacă are fundu' plin de pene şi nu se udă, se cheamă raţă. Prin urmare, desenele cu bule pline de cuvinte alcătuiesc benzi desenate. Sunt benzi desenate tâmpeşti pentru netoţi antisociali şi nespălaţi. Şi cu asta, basta!

— Afrodita! Concentrează-te! Du-te înapoi în sală şi verifică trupul lui Kalona cu chestiile alea care te fac să simţi spiritele de pe Tărâmul de Dincolo. Caută orice ciudăţenie pe care nu o poate detecta altcineva. Ca, de exemplu, nu ştiu...

— O pânză de păianjen lipicioasă şi dezgustătoare de întuneric înfăşurată în jurul lui ca nişte lanţuri înfricoşătoare? veni exemplul Afroditei.

— Nu-ţi bate joc, e o chestie mult prea importantă.

Vocea lui Stevie Rae devenise extrem de serioasă.

— Nu-mi bat joc. Îţi spun ce am văzut deja. Trupul lui înţesat de fire întunecate dintr-o materie respingătoare, pe care se pare că nimeni în afară de noi nu le poate percepe.

— Asta-i mâna lui Neferet! răsună vocea lui Stevie Rae,

încărcată de emoţie. L-a prins în capcană cu ajutorul întunericului - răul cu majusculă. Aşa îşi foloseşte puterea de Tsi Sgili. Astfel a reuşit să-l prindă pe Kalona după ce Zoey i-a rănit sufletul - numai atunci trupul lui a fost atât de slăbit, încât să poată fi vulnerabil.

— De unde ştii toate astea?

— Aşa l-au făcut prizonier data trecută indienii cherokee, zise Stevie Rae evitând întrebarea şi folosindu-se de singura frântură de adevăr pe care o putea divulga cuiva. A-ya i-a tulburat spiritul cu emoţii pe care nu era obişnuit să le simtă, iar bătrânele s-au folosit de slăbiciunea lui pentru a-l prinde în capcană.

— Are sens. Prin urmare, acum, Neferet îl ţine legat fedeleş şi lipsit de suflet. Dar de ce? Doar e iubita şi tovarăşa lui de rele. De ce să nu-l vrea alături de ea? Ar fi putut fugi împreună, în loc să fie prinşi că l-au omorât pe Heath.

— Mda, numai că există două motive: ea ar fi dat de bănuit că e vinovată, şi atunci Înaltul Consiliu ar fi trebuit să ia atitudine împotriva ei, şi nici n-ar mai fi fost sută la sută sigură de moartea lui Zoey.

— Da' ce naiba? Consiliul a spus că are o săptămână, dar până atunci Z o să fie moartă.

— Nu-i adevărat. Dacă sufletul i se reîntoarce în trup, Zoey nu moare. Neferet ştie asta, aşa că...

— A luat prizonier trupul lui Kalona şi i-a spus să o urmeze pe Z în lumea de dincolo ca să se asigure că nu se mai întoarce, încheie Afrodita. E al naibii de clar! Da' nu bate. Kalona e complet obsedat de Z. Nu cred că-i doreşte moartea.

— Mda, dar dacă singurul mod de a-şi recăpăta trupul e să o omoare pe Zoey?

Vocea Afroditei se înăspri.

— Atunci o s-o omoare. Stevie Rae, ce naiba facem?

— Trebuie să găsim o soluţie s-o protejăm pe Z şi s-o ajutăm să revină în trup şi, nu, nu ştiu cum o să facem asta. Ezită, apoi îşi încrucişă degetele la spate vrând parcă să anuleze acel neadevăr, semi-minciună, şi adăugă: Azi, pământul m-a ajutat să aflu nişte chestii destul de ciudate despre Kalona. Se pare că, pe vremuri, a fost războinicul lui Nyx. Prin urmare, era unul dintre băieţii buni. Apoi s-a întâmplat ceva pe Tărâmul de Dincolo, şi zeiţa l-a izgonit. Atunci a căzut pe pământ.

— Asta înseamnă că ştie Tărâmul de Dincolo mult mai bine decât oricare dintre noi, spuse Afrodita, posomorâtă.

— Mda. Fir-ar să fie! Ne trebuie un războinic pentru Zoey, unul care să-l poată înfrunta pe Kalona şi să o aducă pe Z înapoi în trup.

Afrodita tresări când înţelese cuvintele lui Stevie Rae.

— Dar are deja un războinic.

— Stark se află în lumea asta. Nu în cea de Dincolo.

— Războinicul şi Preoteasa lui sunt însă uniţi printr-o legătură în care e vorba despre spirit, şi jurământ, şi dedicare. Ştiu asta! E la fel cu mine şi cu Darius.

Pe măsură ce gândea cu voce tare, Afrodita se entuziasma tot mai mult.

— Şi n-o să-mi spui că războinicul meu nu m-ar urma şi-n iad ca să mă apere. Nu trebuie decât să trimitem sufletul lui Stark pe Tărâmul de Dincolo ca să o poată apăra pe Z, exact aşa cum ar face-o aici. Asta îl poate salva şi pe el, adăugă în sinea ei.

— Nu ştiu ce să zic, Afrodita. Bănuiesc că Stark e dat peste cap rău de tot după pierderea lui Zoey.

— Tocmai de-asta. Trebuie să se salveze pe el salvând-o pe ea.

— Dar nu funcţionează aşa. Mi-am amintit ceva din Manualul novicelui. Era acolo o poveste întreagă despre o Mare Preoteasă şi războinicul ei care a murit când sufletul ei a fost descompus, iar el a urmat-o pe Tărâmul de Dincolo.

— Mai scuteşte-mă, caraghioaso! Povestea e în manual pentru că trebuie să-i bage în toţi sperieţii pe cretinii din clasa a treia, ca tine, şi pentru ca tinerele novice în călduri să nu se dea la războinicii sexy, Fii ai lui Erebus. Tâmpenia aia a fost probabil scrisă de vreo cotoroanţă de Mare Preotească care n-a mai avut parte de sex de vreo sută de ani. La propriu. Stark trebuie să o urmeze pe Zoey în lumea de dincolo, să facă praf spiritul lui Kalona şi apoi s-o aducă înapoi.

— Nu poate fi atât de simplu.

— Probabil, da' nu-i nimic. O să ne descurcăm noi.

— Cum?

Afrodita se opri şi se gândi la Thanatos şi la ochii ei înţelepţi şi întunecaţi.

— S-ar putea să cunosc pe cineva care să ne pună măcar pe făgaşul cel bun.

— Să nu-i dai de bănuit lui Neferet că i-ai dibuit planul, o avertiză Stevie Rae.

— Fraiero, nu sunt tâmpită, spuse Afrodita. Lasă toate astea în mâinile mele extrem de capabile şi de stilate. Te sun mai târziu să te pun la curent. Pa!

Şi închise, înainte ca Stevie Rae să apuce s-o mai bată la cap. Apoi, cu un zâmbet şiret, se întoarse în sala de consiliu.

Capitolul 9
Stark

Cu cât Stark stătea mai mult timp în aceeaşi încăpere cu Neferet, cu atât furia îl mistuia mai puternic. Ăsta era un lucru bun. Când era furios, putea raţiona. Nu o putea face însă când se lăsa pradă suferinţei. Zeiţă! Acea durere insuportabilă de a-şi fi pierdut Preoteasa... pe Zoey a lui...

— Prin urmare, ne-am înţeles, spuse Neferet. O să duc la Capri trupul consortului meu. Acolo, o să pot avea grijă de el până...

Când, în sfârşit, Stark înţelese ce spunea afurisita aia, dădu să se năpustească asupra ei. Numai mâna lui Darius, care îi strânse braţul ca într-o menghină, îl împiedică să sară asupra cotoroanţei.

— Nu puteţi s-o lăsaţi să fugă împreună cu el! urlă Stark spre Duantia, conducătoarea Înaltului Consiliu. Kalona l-a omorât pe Heath; am fost martor. Zoey la fel. Din cauza asta a ajuns aşa.

Cu un gest, arătă spre trupul neînsufleţit al lui Zoey, fără să-l privească. Nu era în stare să se uite la ea.

— Să fug? pufni batjocoritor Neferet. Am acceptat deja să fiu escortată de un grup de războinici Fii ai lui Erebus, şi să trimit rapoarte regulate către Consiliu despre starea lui Erebus. La urma urmei, consortul meu nu e un criminal. Nu este ilegal ca un războinic să ucidă un muritor, când se află în slujba zeiţei.

Stark nu o băgă în seamă pe Neferet şi îşi concentră atenţia asupra Duantiei.

— N-o lăsa să plece. N-o lăsa să-l ia de aici. El a făcut mai mult decât să omoare un muritor, iar ei doi nu o slujesc pe Nyx.

— Astea-s minciuni răspândite de o adolescentă geloasă, care avea atât de puţin control asupra ei însăşi, încât sufletul etern i

s-a descompus! izbucni Neferet.

— Javră afurisită! răcni Stark către Neferet, care însă nici nu clipi.

Dimpotrivă, îşi ridică mâna frumoasă şi o îndreptă spre Stark, cu palma în sus. În timp ce acesta se zbătea să se elibereze de strânsoarea lui Darius, i se păru că vede cum în Jurul degetelor lui Neferet începe să se adune un fum negru.

— Stark, încetează, idiotule!

Afrodita se postase brusc în faţa lui. Stark ştia că e prietena lui Zoey, dar, dacă nu l-ar fi ţinut Darius bine de tot, nu ar fi ezitat s-o doboare ca să ajungă la Neferet.

— Stark! urlă Afrodita. Aşa n-o ajuţi pe Zoey!

Apoi blonda făcu un gest care îl ului de-a dreptul pe Stark, şi, în mod clar, şi pe războinicul ei, căci Darius trase iute aer în piept. Îi luă faţa în palmele ei netede şi îl obligă să o privească drept în ochi, apoi îi şopti cuvintele care îi schimbară viaţa:

— Ştiu cum să o ajutăm pe Zoey.

— Vedeţi cât este de greu de controlat! Dacă trupul consortului meu rămâne aici, cine ştie ce i-ar putea face copilul ăsta indisciplinat, îşi împroşcă Neferet otrava, în timp ce Stark continua să o privească în ochi pe Afrodita.

— Juri? îi şopti în grabă Stark. Nu umbli iar cu scorneli de-ale tale?

Afrodita îşi arcui o sprânceană blondă.

— Dacă m-ai cunoaşte, ai şti că eu nu „umblu cu scorneli”, însă da. Jur pe proaspăt dobânditul şi deosebit de enervantul titlu de profetesă că ştiu cum s-o ajutăm pe Zoey, numai că trebuie să o ţinem la distanţă de Neferet. Ai băgat la cap?

Stark dădu scurt din cap şi renunţă să se mai zbată sub strânsoarea lui Darius. Afrodita îşi luă mâinile de pe faţa lui. Apoi, cu o alură demnă de o adevărată profetesă a lui Nyx, se întoarse pentru a sta faţă în faţă cu Neferet şi cu Înaltul Consiliu.

— De ce sunteţi cu toţii gata să credeţi că Zoey o să moară?

Prima care i-a răspuns a fost Duantia.

— Sufletul i-a părăsit trupul, şi nu pentru a face o călătorie a spiritului pe Tărâmul de Dincolo, sau pentru o comuniune temporară cu zeiţa. Sufletul lui Zoey s-a descompus.

Apoi luă cuvântul una dintre membrele Consiliului, care până atunci rămăsese tăcută.

— Trebuie să înţelegi ce înseamnă asta, profetesă. Spiritul lui

Zoey se află în lumea de dincolo făcut bucăţi. I-au fost luate vieţile anterioare, la fel şi amintirile şi diferite aspecte ale personalităţii ei. E pe cale să devină o Daoine Sidhe, o entitate nici moartă, nici vie - o făptură captivă pe tărâmul spiritelor, fără a cunoaşte mângâierea de a se afla împreună cu propriul său spirit.

— Nu. Pe bune. Vorbeşte în engleza americană, nu în tâmpenia asta veche şi aiuritoare de euro-strămoşească.

Afrodita îşi propti o mână în şold, iar cu arătătorul de la cealaltă le ţintui pe membrele Înaltului Consiliu vampiresc.

— Fără să folosiţi referinţele alea mistice derutante, explicaţi-mi de ce naiba renunţaţi la Zoey.

Stark văzu cum unele membre ale Consiliului tresăriră la auzul vorbelor neobrăzate ale Afroditei şi observă schimbul de priviri îngâmfate, de tipul „v-am spus eu că sunt de necontrolat”, dintre Neferet şi câteva dintre ele, însă Thanatos răspunse blând:

— Ce vrea Eter să spună e că straturile de spirit care o fac pe Zoey ceea ce este ea în prezent - vieţile, experienţele anterioare, personalitatea - i-au fost luate, iar dacă aceste straturi nu sunt intacte, e imposibil ca ea să-şi găsească liniştea pe Tărâmul de Dincolo, sau ca spiritul ei să revină în trup în această lume. Imaginează-ţi că e ca şi cum ai fi avut un accident groaznic, şi straturile de piele, muşchi şi oase care îţi protejau inima ţi-au fost smulse unul câte unul de pe corp, astfel că acel organ vital a rămas complet lipsit de apărare. Ce ţi s-ar întâmpla în cazul ăsta?

Afrodita rămase tăcută, iar Stark bănui că ezită, pentru că nu voia să dea un răspuns evident, însă ea se uită la el, iar când privirile li se întâlniră, citi în ochii ei triumful şi nerăbdarea.

— Dacă inima mea nu ar fi apărată, ar înceta să mai bată. Aşa că, de ce nu i-am oferi o apărare lui Zoey?

Apărare! Eu sunt apărarea lui Zoey! Stark se simţi străbătut de un uşor freamăt de speranţă.

— Eu sunt apărarea ei! spuse el iute. Nu-mi pasă dacă pe lumea asta sau pe cealaltă. Arătaţi-mi doar cum să ajung la ea, şi am s-o protejez.

— Într-adevăr. E logic ce zici, Stark, spuse Thanatos. Numai că tu ai darurile unui războinic, ceea ce înseamnă că însuşirile tale sunt fizice şi nu ţin de tărâmul spiritului.

— Apărarea tot apărare rămâne, insistă Stark. Arătaţi-mi cum să ajung la ea, iar de restul mă ocup eu.

— Zoey trebuie să-şi reîntregească spiritul, iar tu nu poţi face asta în locul ei, spuse Eter.

— În schimb, pot s-o ajut în timp ce face ea acest lucru. Am s-o apăr, stărui Stark.

— Niciun războinic în viaţă nu poate pătrunde pe Tărâmul de Dincolo. Nici măcar ca să-şi urmeze Preoteasa, spuse Eter.

— Ai fi pierdut şi tu, dacă ai încerca, spuse Duantia.

— N-aveţi cum să ştiţi sigur, spuse Stark.

— În toate consemnările noastre din trecut, nicicând nu s-a întâmplat ca un războinic să-şi revină în urma încercării de a merge în lumea de dincolo pe urmele spiritului descompus al Preotesei lui. Au pierit cu toţii - toţi războinicii şi toate Marile Preotese, spuse Thanatos.

Stark tresări surprins. La asta nici nu se gândise - nu se gândise că avea să moară şi el. Cu o curiozitate detaşată, realiză că nu prea îl deranja ideea propriei morţi, dacă astfel îşi putea îndeplini jurământul faţă de Zoey; însă înainte de a apuca să răspundă, interveni din nou vocea lui Neferet:

— În plus, toţi acei războinici şi toate acele Mari Preotese erau mult mai în vârstă şi mai experimentaţi decât tine.

— Poate că asta a şi fost problema lor, spuse Afrodita cu o voce atât de joasă, încât numai Stark o auzi. Erau prea bătrâni şi aveau prea multă experienţă.

Stark simţi cum îl străbate un nou fior de speranţă. Se întoarse spre Duantia.

— Am greşit mai devreme. Neferet ar trebui lăsată să-l ducă pe Kalona unde vrea, dar cer şi eu acelaşi drept de a o lua pe Zoey cu mine. Se opri şi făcu un gest care îi cuprindea pe Afrodita, pe Darius şi pe ceilalţi puşti care stăteau laolaltă, nu departe de ei. Vrem să o luăm pe Zoey cu noi.

— Stark, nu pot fi de acord cu ceva care ţi-ar semna şi ţie sentinţa la moarte. Vocea Duantiei era plină de compasiune, dar fermă în acelaşi timp. Zoey o să moară în cursul săptămânii viitoare. Cel mai bine ar fi să se întâmple aici, în infirmerie, unde i se poate asigura tot confortul în puţinul timp care i-a mai rămas. Cel mai bine ar fi să te pregăteşti pentru acest deznodământ, nu să te sacrifici, într-o încercare zadarnică de a o salva.

— Faci o mare greşeală, spuse Thanatos. Ai înainte o viaţă lungă şi rodnică. Nu-ţi tăia singur firul Sorţii.

— Zoey va rămâne aici până la sfârşit.

Duantia dădu aprobator din cap.

— Desigur, poţi să-i fi alături.

— Âăă, mă scuzaţi, nu vreau să par cumva lipsit de respect.

Atenţia tuturor se îndreptă spre grupul de prieteni ai lui Zoey, care până atunci rămăseseră mai degrabă tăcuţi, copleşiţi de mâhnire şi de şoc. Damien avea mâna ridicată ca în clasă, în aşteptarea profesorului care să-l numească.

— Tu cine eşti, novice? întrebă Duantia.

— Mă numesc Damien şi sunt unul dintre prietenii lui Zoey.

— Are şi o afinitate faţă de aer, adăugă Jack, care îşi trecu mâna peste faţa brăzdată de lacrimi.

— A, mi s-a povestit despre tine, spuse Duantia. Doreşti să iei cuvântul în faţa Consiliului?

— E un novice. Ar trebui doar să asiste, nu şi să ia cuvântul în întrunirile Consiliului, izbucni Neferet.

— Nu ştiam că vorbeşti în numele Înaltului Consiliu vampiresc, Neferet, interveni Afrodita.

— Nici nu o face, spuse Thanatos, care îi aruncă o privire aspră lui Neferet înainte de a se întoarce spre Damien. Novice, doreşti să iei cuvântul în faţa Consiliului?

Damien îşi îndreptă spatele, înghiţi în sec, şi spuse:

— Afirmativ.

Buzele lui Thanatos tresăriră, gata să schiţeze un zâmbet.

— Atunci poţi vorbi. Poţi şi să laşi mâna jos, Damien.

— A, mulţumesc, zise Damien, şi mâna lui se făcu imediat nevăzută. Păi, ce doream să spun, cu tot respectul, e că legea vampirilor spune că e dreptul lui Stark, ca războinic legat prin jurământ de Zoey, să hotărască unde şi cum ar trebui aceasta protejată. Cel puţin aşa-mi amintesc din notiţele de semestrul trecut de la cursul de sociologie vampirească.

— Zoey e pe moarte. Cuvintele Duantiei erau aspre, dar rostite pe un ton blând. Trebuie să înţelegi că, foarte curând, războinicul ei va fi eliberat de jurământul făcut.

— Înţeleg. Însă ea încă nu e moartă, şi nu spun decât că războinicul ei are dreptul să o apere aşa cum crede el de cuviinţă, atâta timp cât ea este în viaţă.

— Trebuie să fiu de acord cu novicele, spuse Thanatos,

încuviinţând din cap cu respect înspre Damien. În principiu, are mare dreptate. Legea, precum şi răspunderea războinicului impusă de jurământ, hotărăsc care e cel mai bun lucru pentru siguranţa Marii sale Preotese. Zoey Redbird trăieşte; prin urmare, încă se află sub protecţia războinicului ei.

— Ce spune restul Consiliului? Sunteţi de acord cu Thanatos? întrebă Duantia.

Stark îşi ţinu răsuflarea, pe când celelalte cinci mari preotese fie rostiră nişte „da“-uri solemne, fie încuviinţară din cap.

— Bravo, novice Damien, spuse Thanatos.

Damien se îmbujoră.

— Mulţumesc, Preoteasă.

Duantia clătină din cap.

— Eu, una, nu sunt chiar aşa de încântată ca Thanatos de posibilitatea morţii unui tânăr războinic promiţător, zise ea, apoi ridică din umeri resemnată. Dar Consiliul a căzut de acord. Deşi mă mâhneşte, mă înclin în faţa voinţei Consiliului meu şi a legilor noastre. Stark, unde anume ai dori să o duci pe Marea ta Preotească în ultimele ei zile?

Înainte ca el să răspundă, vocea rece a lui Neferet interveni:

— Să înţeleg că acest consimţământ al unui mic cvorum presupune că şi eu sunt liberă să-l iau pe consortul meu cu mine?

— Am hotărât deja asta, Neferet, îi răspunse Thanatos pe un ton la fel de glacial. În condiţiile enunţate, te poţi întoarce la Capri împreună cu trupul consortului tău.

— Mulţumesc, spuse repede Neferet. Făcu un gest brusc spre Fii lui Erebus, care aduseseră trupul lui Kalona în sala de consiliu pe targă. Luaţi-l pe Erebus. Plecăm de aici. Cu o plecăciune abia schiţată către Consiliu, Neferet părăsi încăperea cu un aer arogant.

Pe când toată lumea urmărea ieşirea ei, Afrodita îl apucă de braţ pe Stark şi se grăbi să-i spună:

— Trage de timp. Nu le spune unde vrei s-o duci pe Zoey.

— Acum, că am terminat cu această întrerupere, poţi să informezi înaltul Consiliu unde ai dori să îţi duci Marea Preotească, Stark? spuse Thanatos.

— Deocamdată vreau să o duc în camera noastră din palat. Asta, dacă sunteţi de acord. Chiar am nevoie de timp să mă gândesc care ar fi cel mai bun loc pentru Zoey, nu am avut

ocazia să o fac până acum.

— Tânăr, dar înţelept, zise Thanatos şi îl aprobă cu un zâmbet.

— Mă bucur că, din câte se pare, ai reuşit să-ţi înfrânezi mânia, războinicule, spuse Duantia. Să gândeşti şi mai departe la fel de limpede şi de înţelept.

Stark îşi încleştă dinţii şi îşi plecă respectuos capul, atent să nu întâlnească privirea vreunei membre a Consiliului, de teamă că aceasta i-ar putea citi în ochi furia nereţinută.

— Consiliul îţi oferă permisiunea să te retragi în palat împreună cu Marea Preoteasă rănită şi cu prietenii tăi. Îţi vom cere să ne spui mâine dimineaţă ce ai decis în privinţa locului în care vrei să o duci. Te rog să nu uiţi că poţi hotărî să rămâneţi şi aici. Dacă ne veţi cere acest lucru, vă vom oferi adăpost tuturor atâta timp cât va fi nevoie.

— Vă mulţumesc, spuse Stark, apoi făcu o plecăciune protocolară către grupul puternicelor Mari Preotese.

— Şedinţa înaltului Consiliul s-a încheiat. Ne vom reuni iarăşi mâine. Până atunci, să fiţi binecuvântaţi.

Înainte ca Darius să apuce să-l ajute, Stark ajunse la Zoey, o luă în braţe şi, ţinându-o strâns la piept, o scoase din sala de consiliu.

Stark

— Spune-mi tot ce ştii!

Stark doar ce pusese trupul lui Zoey pe patul din apartamentul care le fusese repartizat, că o şi luă la întrebări pe Afrodita.

— Păi, nu mare lucru, dar destul cât să cred că vampirii se înşală, spuse Afrodita, care se cuibări într-un scaun mare de catifea, lângă Darius.

— Vrei să spui că ştii de vreo situaţie în care un războinic chiar şi-a adus înapoi Marea Preoteasă de pe Tărâmul de Dincolo? întrebă Damien, în timp ce, la fel ca Jack, îşi aducea un scaun din camera de zi în dormitor.

— Nu. Nu tocmai.

— Ce vrei să spui, Afrodita?

Stark se foia de colo-colo pe lângă patul lui Zoey.

— Vreau să spun că nu dau nici o ceapă degerată pe vechile poveşti. Zoey nu e vreo Mare Preoteasă înfumurată, din vremuri apuse.

— Oamenii care nu iau în seamă istoria ajung să o repete, spuse încet Damien.

— N-am spus că nu o iau în seamă, măi fetiţă. Am spus că nu-mi pasă de ea. Privirea aspră a Afroditei trecu de la Damien la gemene, care stăteau încă în picioare în uşa dormitorului.

— Voi, alea, două la un creier, de ce staţi la pândă?

— Nu stăm la pândă, nesuferito, se auzi aproape în şoaptă. Vocea lui Shaunee de-abia dacă se auzi mai puternic decât o şoaptă.

— Mda, ne arătăm respectul, adăugă Erin cu o şoaptă geamănă.

— Ce dracu' tot spuneţi voi acolo? zise Afrodita.

— Nu e respectuos faţă de, ăăă, trupul lui Zoey să vorbim şi să facem fel de fel de alte lucruri când ea... Shaunee se întrerupse şi căută din priviri ajutorul surorii ei gemene.

Înainte ca Erin să apuce să-i termine fraza, ca de obicei, Stark spuse:

— Nu. Nu o să ne purtăm cu ea ca şi cum ar fi moartă. Nu e aici, atâta tot.

— Atunci asta e mai degrabă o cameră de aşteptare decât una de spital, zise Jack şi se întinse din scaun să atingă mâna lui Zoey.

— Mda, spuse Stark. Aşteptarea unui lucru bun.

— Cum e după ce-ţi dai examenul de conducere, îţi faci o poză oribilă şi aştepţi să-ţi aducă permisul? întrebă Jack.

— Exact, dar fără mizeria şi ţăranii ăia, spuse Afrodita. Aşa că, voi alea, două la un creier, luaţi-vă nişte scaune şi nu vă mai purtaţi de parcă Zoey ar fi un cadavru.

Gemenele ezitară, schimbară priviri, ridicară din umeri, apoi îşi aduseră scaune în dormitor şi se alăturară micului cerc.

— Bun, acum, că suntem cu toţii de acord, trebuie să ne spui ce ai aflat de la Stevie Rae, zise Darius.

Afrodita îi zâmbi războinicului ei.

— De unde ştii că am informaţiile astea de la Stevie Rae?

Darius îi atinse blând faţa.

— Te ştiu eu.

Stark îşi încleştă pumnii şi îşi întoarse privirea de la tabloul

legăturii atât de evidente dintre Afrodita şi Darius. Îi venea să lovească ceva. Trebuia să lovească ceva. Simţea că o să explodeze dacă nu reuşeşte să se elibereze de o parte din sentimentele care îl sufocau din interior. Apoi, cuvintele Afroditei îşi croiră drum prin haosul din mintea lui, aşa că îşi întoarse faţa spre ea.

— Mai spune o dată!

— Am spus: Kalona chiar e pe Tărâmul de Dincolo. Neferet l-a trimis acolo ca să se asigure că Zoey nu îşi reîntregeşte sufletul şi nu revine aici.

— Nu, stai puţin, îmi amintesc că am surprins odată o discuţie între Kalona şi Rephaim. Era tare înfuriat pentru că Imitatorul de Corbi spusese ceva despre întoarcerea pe Tărâmul de Dincolo. Kalona, sunt sigur, a spus că nu se va întoarce acolo pentru că fusese izgonit de Nyx, spuse Stark.

— I-a izgonit trupul. Iar trupul lui nu se află acolo, preciză Afrodita. Sufletul lui e cel care s-a strecurat înapoi.

— Mărită zeiţă! spuse Damien.

— Zoey e într-o încurcătură mai mare decât credeam noi, adăugă cu tristeţe Erin.

— Încurcătura era şi aşa destul de mare, încuviinţă Shaunee.

— E şi mai rău, spuse Afrodita. Neferet se ascunde în spatele întregii poveşti.

Oftă şi întâlni privirea lui Stark.

— OK, n-o să-ţi placă ce o să auzi, dar trebuie să asculţi şi să te împaci cu ideea. Kalona a fost războinicul lui Nyx.

Obrajii lui Stark păliră.

— Exact asta mi-a spus Zoey înainte de... zise el şi îşi trecu mâna prin păr. N-am crezut-o. M-am enervat, m-am lăsat cuprins de gelozie şi de prostie. De-aia n-am fost cu ea când a văzut cum l-a omorât Kalona pe Heath.

— Trebuie să găseşti o cale ca să-ţi ierţi acea greşeală, îi spuse Darius. Altfel, nu o să te poţi concentra asupra prezentului.

— Iar ca s-o salvezi pe Zoey ai nevoie de o concentrare dată naibii, adăugă Afrodita.

— Pentru că Stark trebuie să meargă pe Tărâmul de Dincolo, unde să îl înfrunte pe Kalona pentru Zoey.

Vocea lui Jack era şoptită, aproape ca şi când ar fi vorbit în biserică.

— Şi să găsească o modalitate prin care să o ajute să-şi reîntregească sufletul, spuse Damien.

— Atunci asta am să fac.

Stark se bucură că vocea îi păru plină de încredere, deşi se simţea de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac.

— Tinere războinic, dacă încerci aşa ceva fără pregătirea potrivită, nu vei avea nicio şansă de izbândă.

Privirea lui Stark merse pe urma vocii până în pragul uşii, unde se afla Thanatos, înaltă şi cu un aer neîndurător, aducând mult prea mult cu personificarea morţii.

— Spune-mi atunci cum să mă pregătesc!

Stark ar fi dorit să-şi strige frustrarea de pe acoperişul lumii.

— Ca să poată lupta pe Tărâmul de Dincolo, războinicul din tine trebuie să moară, pentru a-i da naştere şamanului.

Stark nu avu nicio ezitare.

— Nu trebuie decât să mă omor? Vrei să spui că atunci sufletul meu poate merge pe Tărâmul de Dincolo ca s-o ajute pe Zoey?

— Nu poate fi o moarte la propriu, războinicule. Gândeşte-te ce ar însemna pentru sufletul deja rănit al lui Zoey să aibă de îndurat moartea ta, alături de cea a consortului ei.

— Atunci, cu siguranţă, nu ar mai putea părăsi Tărâmul de Dincolo, spuse solemn Damien. Chiar dacă ar reuşi să-şi reîntregească sufletul.

— Exact, iar asta bănuiesc eu că s-a întâmplat cu celelalte Mari Preotese ai căror războinici le-au urmat pe Tărâmul de Dincolo, spuse Thanatos, care intră în cameră şi se apropie de patul lui Zoey.

— Prin urmare, ceilalţi războinici chiar s-au omorât ca să-şi apere Preotesele?

Afrodita se apropie şi mai mult de Darius şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Majoritatea, iar cei care nu au murit înainte ca sufletele lor să le părăsească trupurile au murit la scurt timp după acea. Trebuie să ştiţi că războinicii nu simt ca Marile Preotese. Nu au însuşirile necesare pentru a se mişca liber pe tărâmul spiritelor.

— Kalona e acolo, iar el cu siguranţă nu e o Mare Preoteasă, apuse Stark.

— Până şi aceia dintre noi care nu cred că el ar fi Erebus coborât pe pământ ştiu că fiinţa căreia îi spuneţi Kalona este un

nemuritor ajuns cumva aici de pe Tărâmul de Dincolo. Regulile cărora li se supune un războinic, sau chiar un vampir carw nu e războinic, nu se aplică în cazul lui.

— Totuşi, este legat într-un fel, spuse Afrodita, aplecându-se iute în faţă. Îi văd lanţurile. Îi acoperă întregul trup.

— Spune-mi ce vezi, profetesă, o îndemnă Thanatos.

Afrodita avu o ezitare.

— Spune-i tot, zise Damien, iar Afrodita îl privi în ochi. Trebuie să avem încredere în cineva, altfel sfârşitul lui Stark şi al lui Zoey nu va fi diferit de cel al cuplurilor anterioare de războinici şi Mari Preotese.

— Am putea foarte bine să avem încredere în Moarte, spuse Stark. Asta pentru că, într-un fel sau altul, cu ea o să mă confrunt ca să ajung la Zoey.

Privirea Afroditei trecu de la chipul palid al lui Stark la Darius.

— Sunt de acord.

— Şi eu, spuse Jack.

— Îhî, încuviinţă Shaunee.

— Spune-i tot, întări Erin.

— În regulă, se în voi Afrodita, şi îi aruncă un zâmbet strâmb lui Thanatos. Atunci, cel mai bine ar fi să încep cu Neferet, şi cred că ar trebui să stai jos.

Capitolul 10
Stark

Stark era impresionat de felul în care Thanatos reuşea să îşi stăpânească uimirea pe măsură ce Afrodita, cu ajutorul lui Damien, îi explica totul Marii Preotese, de la intrarea lui Zoey în Casa Nopţii, trecând prin descoperirea novicilor cu semiluni roşii, la ascensiunea lui Kalona şi la înţelegerea treptată a răutăţii profunde a lui Neferet, până la conversaţia avută la telefon cu Stevie Rae.

La sfârşitul relatării, Thanatos se ridică şi se apropie să privească trupul lui Zoey. Când, în sfârşit, Marea Preotească luă cuvântul, părea că i se adresează mai degrabă lui Zoey decât lor.

— Prin urmare, chiar de la început a existat această luptă între Lumină şi Întuneric, doar că, până în prezent, ea s-a

desfăşurat mai ales în plan fizic.

— Lumină şi Întuneric? Pare că foloseşti cele două cuvinte pe post de titluri, spuse Damien.

— Eşti foarte ager, tinere novice, îl lăudă Thanatos.

— Tot aşa făcea şi Stevie Rae. Folosea termenul de Întuneric ca pe un titlu, interveni Afrodita.

— Titluri? Ca şi cum ar fi vorba despre doi oameni? întrebă Jack.

— Nu oameni. Asta îngrădeşte prea mult conceptul. Încearcă să ţi-i imaginezi ca pe doi nemuritori care sunt extrem de puternici şi pot folosi energia la un nivel aşa de ridicat, încât spiritul devine tangibil, explică Thanatos.

— Vrei să spui că Nyx e Lumina, iar Kalona, sau cel puţin ceea ce reprezintă el, e întunericul? întrebă Damien.

— Ar fi mai exact să spunem că Nyx este aliata Luminii. Acelaşi lucru se poate spune despre Kalona şi Întuneric.

— OK, n-oi fi eu şcolăriţa model, dar sunt inteligentă şi chiar am fost atentă la ore. Aproape tot timpul. N-am auzit niciodată despre chestiile astea, spuse Afrodita.

— Nici eu, întări Damien.

— Iar asta chiar spune ceva, căci Damien e cu siguranţă şcolăriţa model, spuse Erin.

— Absolut, confirmă Shaunee.

Thanatos oftă şi îşi mută privirea de la Zoey spre ceilalţi.

— Da, păi, e vorba despre o credinţă străveche care nu cred că a fost vreodată îmbrăţişată complet de societatea noastră, sau cel puţin nu de Preotesele din societatea noastră.

— De ce? Care-i problema? întrebă Afrodita.

— S-a bazat pe luptă, şi violenţă, şi înfruntarea dintre forţele brute ale binelui şi răului.

Afrodita pufni cu dispreţ.

— Adică e vorba despre treburi bărbăteşti.

Thanatos ridică din sprânceană.

— Da.

— Stai un pic! Ce-i aşa de bărbătesc în credinţa asta în lupta dintre bine şi rău? spuse Stark.

— E vorba de mai mult decât de o simplă credinţă că binele există şi că ar trebui să lupte împotriva răului din lume. Este vorba despre personificarea Luminii şi a Întunericului la nivelul lor cel mai elementar, sub forma unor forţe atât de absorbite de

ele însele, încât una nu poate exista fără cealaltă, deşi în mod constant încearcă să se distrugă reciproc. Thanatos oftă din nou când observă privirile goale pe care i le aruncau copiii. Una dintre reprezentările timpurii ale Luminii şi Întunericului, reluă ea, a fost aceea a Luminii sub forma unui uriaş taur negru, şi a Întunericului sub forma unuia alb.

— Cum aşa? N-ar trebui ca cel alb să fie Lumina, iar cel negru întunericul? întrebă Jack.

— Normal aşa te-ai gândi, însă în pergamentele noastre străvechi, apar în acest fel. A fost scris ca fiecare creatură, Lumina şi Întunericul, să poarte ceva după care celălalt să tânjească veşnic. Gândiţi-vă la cei doi tauri, plini de puterea pe care o stăpânesc, înfruntându-se într-o luptă eternă, fiecare chinuindu-se să obţină de la celălalt un lucru pe care nu îl poate avea fără propria-i distrugere. Am văzut odată, în tinereţea mea de Mare Preoteasă, o reprezentare a luptei lor, şi niciodată nu am uitat cât de tulburător de crudă şi de violentă a fost acea imagine. Coamele taurilor erau încleştate. Corpurile lor puternice erau încordate, ca să ajungă unul la celălalt, cu sângele ţâşnind şi nările larg deschise. O încleştare înfricoşătoare prin intensitatea ei - tabloul însuşi părea că vibrează prin forţa emanată.

— Putere masculină, spuse Darius. Am văzut şi eu acea reprezentare, pe când mă antrenam să devin războinic. Se afla pe coperta unor vechi reviste scrise de mari războinici din trecut.

— Putere masculină. Înţeleg de ce conducătoarele vampirilor au lăsat să cadă în uitare toată povestea asta cu taurii, spuse Erin.

— Chiar aşa, geamăno, aprobă Shaunee. Prea mult se vorbeşte despre puterea bărbaţilor, când ştim că la vampiri accentul cade pe puterea feminină.

— Numai că sistemul nostru de gândire nu se referă la puterea feminină, care o înăbuşă pe cea masculină. Se referă la un echilibru între cele două, spuse Darius.

— Nu, războinicule, adevărul este că sistemul nostru nu ar trebui să se refere la puterea feminină care o înăbuşă pe cea masculină; dar, la fel cum se întâmplă cu Lumina şi Întunericul, este vorba despre o luptă eternă pentru a găsi un echilibru între cele două, fără ca una să o distrugă pe cealaltă. Gândiţi-vă la

reprezentările lui Nyx prezente zi de zi în jurul nostru, pline de feminitate şi farmec. Comparaţi-le cu imaginea unei puteri brute, dezlănţuite sub forma a două uriaşe creaturi masculine în luptă una cu cealaltă. Nu vedeţi cum o lume care ar încerca să le includă pe amândouă s-ar afla în conflict, de aceea una trebuie să fie eliminată pentru ca cealaltă să înflorească?

Afrodita pufni dispreţuitoare.

— Asta nu-i prea greu de imaginat. Ce nu-mi pot eu imagina e de ce Consiliul ăla mare şi băţos ar vrea să aibă în vreun fel de-a face cu ceva aşa de încurcat ca doi tauri uriaşi şi cu credinţele pe care le reprezintă.

— Vrea să spună cu excepţia ta, interveni Stark, care se încruntă la Afrodita şi îi aruncă o privire care părea să spună: „Nu ne ajuţi deloc”.

Thanatos zâmbi.

— Nu, Afrodita are dreptate. De-a lungul veacurilor, şi mai ales în ultimele patru de când trăiesc eu, Consiliul s-a schimbat. Pe vremuri era o forţă vitală, în felul ei extrem de primară, şi oarecum barbară ca tip de putere. În epoca modernă a devenit... Marea Preoteasă avu o ezitare, în căutarea cuvântului potrivit.

— Civilizat, completă Afrodita. E supercivilizat.

— Aşa este, spuse Thanatos.

Ochii albaştri ai Afroditei se făcură mari.

— Iar a fi prea civilizat nu e neapărat un lucru bun, mai ales când ai de-a face cu doi tauri care se împung unul pe celălalt şi distrug tot ce le stă în cale.

— Zoey este foarte aproape de Lumină, zise Damien în şoaptă.

— Destul de aproape încât să fie împunsă de Întuneric, spuse Stark. Mai ales dacă Întunericul a fost trimis ca să se asigure că ca nu va ajunge din nou la Lumină.

În încăpere se aşternu tăcerea, în timp ce privirile tuturor se îndreptară spre Zoey, care stătea întinsă, tăcută şi palidă, pe un foarte civilizat cearşaf de satin bej.

Pe fondul acelei tăceri avu Stark revelaţia, iar instinctul războinicului care îşi păzeşte Marea Preoteasă îi spuse că găsise culea potrivită.

— Atunci înseamnă că, pentru a ne da seama cum s-o apărăm pe Zoey, nu trebuie să ignorăm trecutul. Trebuie să-l cercetăm

mai adânc decât s-ar gândi să o facă cineva din prezent, spuse Stark, a cărui voce creştea, plină de entuziasm.

— Şi înseamnă să acceptăm şi să înţelegem puterea brută care este eliberată în lupta dintre Lumină şi Întuneric, adăugă Thanatos.

— Da' cum naiba am putea să aflăm ceva despre asta? întrebă Afrodita. Apoi într-un gest de frustrare, îşi dădu pe spate părul care-i acoperea faţa. Credinţele de care avem nevoie au pierit, chiar tu ai spus-o, Thanatos.

— Poate nu peste tot, spuse Darius şi îşi îndreptă spatele, în timp ce privirea lui ageră şi inteligentă o întâlni pe cea a lui Stark. Dacă vrei să găseşti credinţele străvechi şi barbare, trebuie să mergi într-un loc cu un trecut străvechi şi barbar. Un loc care este izolat de civilizaţia actuală.

Răspunsul îl făcu pe Stark să tresară.

— Trebuie să mă duc pe insulă.

— Exact, încuviinţă Darius.

— Despre ce naiba tot vorbiţi? întrebă Afrodita.

— Vorbesc despre locul în care, pe vremuri, războinicii erau antrenaţi de Sgiach.

— Cine e Sgiach? întrebă Damien.

— Este străvechiul titlu purtat de Ghilotina, spuse Darius.

— Sgiach dovedea atâta cruzime şi barbarie pe cât poate avea un războinic, adăugă Stark.

— OK, toate bune şi frumoase, dar avem nevoie ca el să trăiască şi astăzi, nu să fie doar o legendă de-a războinicilor, căci sunt aproape sigură că, tot aşa cum Stark nu poate călători în Tărâmul de Dincolo, nu se poate întoarce nici în trecut, spuse Afrodita.

— Ea, o corectă Darius.

— Ea?

Pe figura Afroditei se veea uimirea.

— Sgiach era o războinică, o femeie-vampir cu puteri uluitoare, spuse Stark.

— Iar acele „legende”, frumoasa mea, mai spun şi că întotdeauna va exista o Sgiach, zise Darius şi îi zâmbi Afroditei cu indulgenţă. Trăieşte pe Insula Femeilor, în Casa Nopţii de acolo.

— Există o Casa Nopţii pe Insula Femeilor? întrebă Erin.

— Noi de ce nu ştim despre ea? spuse Shaunee. Tu ştii ceva

despre asta? îl întrebă pe Damien.

El clătină din cap.

— N-am auzit niciodată.

— Pentru că nu sunteţi războinici, spuse Darius. Insula Femeilor mai e cunoscută şi sub numele de Insula Skye.

— Skye, din Scoţia? întrebă Damien.

— Da. Locul unde au fost antrenaţi primii războinici vampiri, spuse Darius.

— Dar în prezent lucrurile nu mai stau aşa, nu? întrebă Damien, în timp ce privea când la Darius, când la Stark. Vreau să spun că pregătirea războinicilor se face în toate Casele Nopţii. Dragon Lankford antrenează un grup de războinici veniţi de pretutindeni, iar el, în mod clar, nu se află în Scoţia.

— Ai dreptate, Damien. În lumea modernă, pregătirea războinicilor se face în Casele Nopţii aflate peste tot în lume, spuse Thanatos. Cam pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, Înaltul Consiliu a hotărât că aşa ar fi mai potrivit.

— Mai potrivit şi mai civilizat, pun pariu, spuse Afrodita.

— Şi tu ai dreptate, profetesă, spuse Thanatos.

— Atunci asta e. O duc pe Zoey la Sgiach, pe Insula Femeilor, spuse Stark.

— Şi apoi? întrebă Afrodita.

— Apoi am să renunţ la comportamentul civilizat, ca să-mi dau seama cum să lupt pentru a pătrunde pe Tărâmul de Dincolo fără să-mi pierd viaţa şi, odată ajuns acolo, fac orice e necesar ca s-o aduc pe Zoey înapoi la noi.

— Hm, nu pare a fi o idee chiar atât de proastă, spuse Afrodita.

— Asta dacă i se va permite lui Stark să meargă pe insulă, spuse Darius.

— E o Casă a Nopţii. De ce să nu i se permită? întrebă Damien.

— E o Casă a Nopţii complet diferită, spuse Thanatos. Hotărârea Înaltului Consiliu de a muta pregătirea Fiilor lui Erebus de pe Skye şi de a-i împrăştia în Casele Nopţii din întreaga lume a fost punctul culminant al multor ani de tensiuni şi neînţelegeri dintre Sgiach, aflată la putere, şi Înaltul Consiliu.

— Vorbeşte despre ea ca despre o regină, spuse Jack.

— Într-un fel aşa şi este - o regină ai cărei supuşi erau

războinici, preciză Thanatos.

— O regină care domnea asupra Fiilor lui Erebus? Ştiu precis că membrii Înaltului Consiliu al vampirilor nu ar accepta aşa ceva, sau poate numai dacă regina Sgiach ar fi şi ea membră a Consiliului, spuse Afrodita.

— Sgiach este o războinică, spuse Thanatos. Iar războinicii nu au voie să facă parte din înaltul Consiliu.

— Dar Sgiach este femeie. Ar trebui să i se permită să fie votată ca membră a Consiliului, spuse Damien.

— Nu, îl contrazise Darius. Niciun războinic nu poate fi în Consiliu. Aşa spune legea vampirilor.

— Probabil că asta a şi deranjat-o pe Sgiach, spuse Afrodita. Pe mine, una, m-ar scoate din sărite. Ar trebui să poate face parte din Consiliu.

Thanatos încuviinţă din cap.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine, profetesă, însă mulţi au gândit altfel. Când nu a mai a fost lăsată să se ocupe de pregătirea Fiilor lui Erebus, Sgiach s-a retras pe Insula Skye. Nu a spus nimănui despre intenţia ei, dar nici nu era nevoie. Toţi i-am simţit mânia. Am simţit şi cercul protector pe care l-a aruncat asupra insulei ei. În ochii lui Thanatos se vedeau umbrele amintirilor din trecut. Nimeni nu s-a mai confruntat cu aşa ceva de când puternica femeie-vampir Cleopatra a aruncat un cerc protector în jurul prea-iubitului ei oraş Alexandria.

— Nimeni nu pune piciorul pe Insula Femeilor fără permisiunea lui Sgiach, spuse Darius.

— Oricine încearcă îşi pierde viaţa, completă Thanatos.

— Păi, cum obţin permisiunea să merg pe insulă? întrebă Stark.

Urmă o tăcere lungă şi stânjenitoare, apoi Thanatos spuse:

— Asta e prima ta problemă. De când Sgiach a aruncat acel cerc protector, nimănui din afară nu i-a fost permis să meargă pe insula ei.

— Eu o să obţin permisiunea, spuse cu hotărâre Stark.

— Şi cum ai să faci asta, războinicule? întrebă Thanatos.

Stark oftă adânc şi spuse:

— Ştiu sigur ce n-am să fac. N-am să fiu civilizat. Deocamdată, mai multe nu ştiu.

— Stai un pic, spuse Damien. Thanatos, Darius, amândoi cunoaşteţi amănunte despre Sgiach şi despre religia asta

străveche şi barbară. De unde le-aţi aflat?

Darius ridică din umeri.

— Mie întotdeauna mi-a plăcut să citesc. Aşa că m-au atras vechile manuscrise din Casa Nopţii, acolo unde am deprins arta scrimei. Când aveam timp liber, citeam.

— Periculos şi sexy. O combinaţie excelentă, şopti Afrodita şi se ghemui mai aproape de el.

— OK, o să vomităm cu toţii ceva mai târziu, spuse Erin.

— Da, deocamdată termină cu întreruperile, adăugă Shaunee.

— Şi cunoştinţele tale despre tauri şi despre Sgiach? o întrebă Damien pe Thanatos, în timp ce le aruncă gemenelor şi Afroditei o privire menită să le reducă la tăcere.

— Le-am dobândit citind textele vechi aflate aici, în arhivele palatului. Când am devenit Mare Preoteasă, am petrecut multe ore de studiu individual acolo. A trebuit s-o fac; nu am avut un mentor, adăugă Thanatos.

— Fără vreun mentor? Asta trebuie să fie tare greu, spuse Stark.

— Din câte se pare, lumea noastră are nevoie de o singură Mare Preoteasă, care să aibă o afinitate faţă de moarte, spuse Thanatos cu o grimasă.

— Ce mai rahat de fişă a postului, Jack, apoi îşi duse repede mâna la gură şi rosti cu voce piţigăiată nişte scuze.

Zâmbetul lui Thanatos se lărgi.

— Cuvintele tale nu mă jignesc, copile. O alianţă cu moartea nu e o carieră uşoară.

— Dar din acest motiv şi pentru că Darius este un războinic pasionat de citit, avem nişte cunoştinţe care ne pot fi de folos, spuse Damien.

— Ce vrei să spui? întrebă Afrodita.

— Vreau că spun că la un lucru mă pricep şi eu: la studiu.

Ochii albaştri ai Afroditei se măriră.

— Prin urmare, trebuie doar să-ţi indicăm ce să studiezi.

— Arhivele. Trebuie să capeţi acces la arhivele palatului, spuse Thanatos, care deja se îndrepta spre uşă. O să vorbesc cu Duantia.

— Excelent. Mă pregătesc de studiu, spuse Damien.

— Te ajut şi eu, zise Jack.

— Gaşcă de tocilari, oricât mi-ar displăcea, se pare că toţi tre' să ne pregătim de studiu.

Stark o urmări pe Thanatos cum pleacă. Observă în treacăt că ceilalţi puşti păreau entuziasmaţi de faptul că aveau o activitate către care să-şi canalizeze energia, apoi îşi întoarse privirea spre faţa palidă a lui Zoey.

Eu, în schimb, mă pregătesc să mă aliez cu moartea.

Zoey

Părea că toate sunt cu fundu-n sus.

Nu că n-aş fi ştiut unde mă aflu. Adică, îmi dădeam seama că mă aflu pe Tărâmul de Dincolo, fără să fiu însă moartă, şi că eram cu Heath, care era cu siguranţă mort.

Mărită zeiţă! Aşa de ciudat era să mi se pară din ce în ce mai normal să îl consider pe Heath MORT.

Oricum, în afară de asta, lucrurile erau cu fundu-n sus.

În momentul ăsta mă cuibărisem lângă Heath. Stăteam întinşi sub un copac, unul lângă altul, doi soţi bătrâni, pe o saltea de muşchi formată prin unirea rădăcinilor bătrâne într-un contur oval, oarecum asemănător cu un pat. Ar fi trebuit să mă simt grozav de bine. Muşchiul era moale, nimic de zis, şi Heath părea mai viu ca niciodată. Puteam să-l văd, să-l aud, să-l ating - chiar mirosea a Heath. Ar fi trebuit să mă relaxez şi să fiu cu el, pur şi simplu.

Şi atunci, mă întrebam pe când urmăream rotirea unor fluturi albaştri în zbor, de ce sunt atât de neliniştită şi „cu boii plecaţi de-acasă“ cum ar spune buni?

Buni...

Ce dor îmi era de ea. Simţeam absenţa ei ca pe o durere surdă de măsele. Uneori senzaţia dispărea, dar ştiam că e acolo şi că urma să revină, probabil mai puternică.

Trebuie să fie tare îngrijorată din pricina mea. Şi mâhnită. Îmi era greu să-mi imaginez cât de tristă era buni, aşa că gândurile mi-au fugit iute în altă parte.

Nu mai puteam să stau întinsă acolo. M-am îndepărtat de Heath cu grijă, ca să nu-l trezesc.

Apoi am început să mă plimb de colo-colo.

Asta m-a ajutat. Sau cel puţin, pentru scurt timp, aşa mi s-a părut. Mă tot foiam dintr-o parte în alta, iar şi iar, fără să-l scap din ochi pe Heath. Ce dulce era când dormea.

Tare aş fi vrut şi eu să pot să dorm.

Da' nu puteam, totuşi. Dacă mă odihneam - dacă închideam ochii, aveam senzaţia că pierd o bucăţică din mine. Cum era posibil? Cum să mă pierd? Asta îmi amintea puţin de perioada în în care am avut gâtul roşu şi o temperatură aşa de mare, încât am visat ceva superciudat, anume că mă tot învârteam în cerc până când au început să mi se desprindă bucăţi din corp.

M-am cutremurat. Cum se face că îmi amintisem cu atâta uşurinţă de asta, în timp ce alte chestii erau aşa de vagi?

Mărită zeiţă, da' chiar că eram obosită.

Cu gândul aiurea, aproape că m-am împiedicat de una dintre frumoasele pietre albe care se iţeau din iarbă şi muşchi, şi numai faptul că am întins iute mâna şi m-am prins de cel mai apropiat copac m-a ajutat să rămân în picioare.

Atunci am văzut-o. Mâna mea. Ceva nu era în ordine. M-am oprit şi am început să mă holbez, şi jur că pielea mi se vălurea, ca în filmele alea de groază scârboase, în care o chestie aiurea se târăşte pe sub pielea unei fete aproape goale şi o face...

— Nu! Am strigat şi mi-am frecat înnebunită braţul. Nu! Opreşte-te!

— Zo, iubito, ce e?

— Heath, Heath, priveşte! Mi-am întins braţul în faţa lui, ca să poată vedea. E ca într-un film de groază.

Privirea lui Heath a trecut de la braţ la faţa mea.

— Ăăă, Zo, ce anume e ca într-un film de groază?

— Braţul meu! Pielea! Se mişcă, am spus, în timp ce-mi agitam braţul spre el.

Zâmbetul nu reuşea să-i ascundă îngrijorarea din priviri. A întins mâna şi şi-a trecut încet degetele peste braţul meu. Când a ajuns la palmă, şi le-a împletit cu ale mele.

— Braţul tău n-are nimic, iubito, a spus.

— Serios, chiar aşa crezi?

— Cât se poate de serios. Hei, ce se întâmplă cu tine?

Am dat să-i spun că bănuiam că mă pierd - că bucăţele din mine pur şi simplu se desprindeau şi pluteau care încotro, dar cu coada ochiului, am zărit ceva la marginea crângului. O siluetă întunecată.

— Heath, nu-mi place chestia aia, am spus eu şi am arătat cu o mână tremurândă spre umbrelele acelea.

Briza făcea să freamăte frunzişul des şi verde al copacilor,

care deodată nu mai păreau atât de aleşi şi nici nu mai ofereau un adăpost atât de sigur ca mai devreme, şi a adus până la mine mirosul ăla scârbos şi greu ca duhoarea unui cadavru de trei zile. L-am simţit pe Heath cum tresare şi mi-am dat seama că nu era doar imaginaţia mea.

Apoi, umbrele s-au mişcat şi am fost sigură că aud bătăi de aripi.

— O, nu, am şoptit.

Am simţit cum Heath mă apucă strâns.

— Vino, trebuie să intrăm mai adânc în pădure.

Mă simţeam împietrită şi incapabilă să mai gândesc.

— De ce? Cum o să ne apere copacii de ce-o fi acolo?

Heath m-a prins de bărbie şi m-a întors cu faţa spre el.

— Zo, nu simţi? Locul ăsta, desişul ăsta, reprezintă binele, binele pur. Iubito, nu simţi aici prezenţa zeiţei tale?

Lacrimile care mi-au umplut ochii l-au zăpăcit.

— Nu, am spus încet, de-abia reuşind să articulez cuvintele. Nu simt deloc prezenţa zeiţei mele.

M-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Stai liniştită, Zo. Eu o simt, aşa că o să fie bine, ţi promit. Apoi, cu un braţ petrecut în jurul meu, m-a condus mai adânc în desişul lui Nyx, iar eu am simţit cum lacrimi calde mi se revărsau pe obrajii reci.

Capitolul 11
Stevie Rae

— Skye? Pe bune? Unde vine asta? în Irlanda? întrebă Stevie Rae.

— Scoţia, nu Irlanda, handicapato, spuse Afrodita.

— Da' cam tot aia-i, nu? Şi nu-mi mai spune „handicapată"! Nu-i frumos.

— Dacă-ţi spun atunci să mă pupi undeva? E mai frumos aşa? Ascultă doar şi încearcă să nu mai fii aşa de afurisi-toantă, ţăranco. Trebuie să te duci iar să intri în comuniunea aia a ta ciudată cu pământul, sau ce naiba faci tu acolo, şi să vezi dacă poţi obţine vreo informaţie despre Lumină şi Întuneric - ştii tu, cu L şi Î mare. Şi cască gura să vezi dacă vreun copac sau altceva dă vreun detaliu despre doi tauri.

— Tauri? Adică vite?

— Eşti de la ţară şi nu ştii ce-s ăia tauri?

— Ascultă, Afrodita, ăsta e un stereotip bazat pe ignoranţă. Dacă-s de la ţară nu înseamnă în mod automat că mă pricep la vaci. Ce naiba, nici măcar caii nu-mi plac.

— Pe cuvânt că eşti un mutant, spuse Afrodita. Taurul e masculul vacii. Asta o ştie până şi schizofrenicul ăla de bişon frizat al mamei. Te rog, concentrează-te, e important. Trebuie să te duci să întrebi iarba aia afurisită a ta despre o legendă, o religie sau ceva de genul ăsta, străveche şi absolut barbară, prin urmare total neinteresantă, care include înfruntarea dintre doi tauri, unul alb şi altul negru, şi o luptă tipic bărbătească, violentă şi nesfârşită, între bine şi rău.

— Ce legătură are asta cu revenirea lui Zoey?

— Cred că i-ar putea cumva deschide o uşă lui Stark spre Tărâmul de Dincolo, fără ca el să moară de-adevăratelea, pentru că, din câte se pare, asta nu prea merge în cazul războinicilor care îşi protejează Marile Preotese pe lumea cealaltă.

— Şi vacile pot face asta? Cum? Vacile nici măcar nu vorbesc.

— Tauri, handicapată cretină ce eşti! Urmăreşte-mă! Nu vorbesc despre animale, ci despre forţa brută pe care o emană. Taurii reprezintă acea forţă.

— Prin urmare, n-o să vorbească?

— Of, Sfinte! Poate că da, poate că nu - sunt înzestraţi cu puteri străvechi supermagice, proasto! Cine ştie ce sunt în stare să facă? Pricepe odată chestia asta: ca să ajungă pe Tărâmul de Dincolo, Stark nu poate să se comporte civilizat, modem şi superdrăguţ. Trebuie să găsească o cale să fie mai mult de atât, pentru a ajunge la Zoey şi a o apăra, fără ca vreunul din eisă nu moară, iar religia asta de demult s-ar putea să fie o soluţie.

— Cred că are logică. Vreau să spun, dacă mă gândesc la Kalona, nu prea îl asociez cu un tip modern. Stevie Rae se opri şi recunoscu în sinea ei că, de fapt, se gândea la Rephaim, nu la tatăl lui. Şi, în mod cert, dispune de o forţă primară.

— Şi la fel de sigur e că se află pe Tărâmul de Dincolo fără să fie mort.

— Unde trebuie să ajungă şi Stark.

— Aşa că du-te şi stai de vorbă cu florile despre tauri şi alte alea, spuse Afrodita.

— Mă duc să stau de vorbă cu florile.

— Să mă suni când ţi-au spus ceva.

— Îhî, bine. O să-mi dau toată silinţa.

— Hei, ai grijă, adăugă Afrodita.

— Vezi, poţi să fii şi drăguţă, replică Stevie Rae.

— înainte de a mă peria aşa, ia răspunde-mi la o întrebare: Pe cine ai Impregnat după ce s-a desfăcut legătura dintre noi?

Stevie Rae înlemni.

— Pe nimeni!

— Asta înseamnă că a fost cineva total nepotrivit. Cine, vreunul dintre fraierii ăia de novici roşii?

— Afrodita, am spus „pe nimeni”.

— Mda, m-am gândit eu. Vezi tu, unul dintre lucrurile pe care le învăţ încetul cu încetul, acum, de când sunt profetesă, ceea ce în general nu reprezintă decât o mare bătaie de cap, e că, dacă nu ascult cu urechile, aflu fel de fel de lucruri.

— Uite ce ştiu eu: ţi-ai pierdut complet minţile.

— Aşa că, îţi spun din nou. Ai grijă. Primesc de la tine nişte vibraţii ciudate, care îmi spun că s-ar putea să dai de necaz.

— Cred că n-ai făcut decât să inventezi o poveste, ca să distragi atenţia de la nebunia aia din capul tău.

— Şi mai cred că ascunzi ceva. Aşa că, hai să cădem de acord că nu cădem de acord.

— Mă duc să stau de vorbă cu florile despre vaci. Pa, Afrodita.

— Tauri. Pa, ţăranco.

Stevie Rae deschise uşa ca să iasă din dormitor, încă tulburată de comentariile Afroditei, şi mai că se izbi de mâna Kramishei, care tocmai voia să ciocănească la uşă. Tresăriră amândouă, apoi Kramisha clătină din cap.

— Să nu mai faci ciudăţenii din astea. Mi se pare că nu mai eşti normală.

— Kramisha, dacă ştiam că eşti afară, n-aş fi tresărit când am deschis uşa. Şi-apoi, niciuna din noi nu e normală - oricum, nu ca înainte.

— Vorbeşte în numele tău. Eu sunt tot eu. Vreau să spun că nu-i nimic în neregulă cu mine. Tu, pe de altă parte, arăţi alandala.

— Aproape că am ars pe acoperiş mai alaltăieri. Cred că asta îmi dă dreptul să arăt ca naiba.

— Nu mă refer la faptul că arăţi rău. Kramisha îşi strâmbă capul într-o parte. Azi purta peruca bob de un galben strălucitor,

pe care o asortase cu un fard de pleoape sclipitor, galben fluorescent. De fapt, arăţi bine - rozalie, aşa cum sunt oamenii albi când sunt cu adevărat sănătoşi. Asta mă cam duce cu gându' la rozaliul purceluşilor ălora mici şi drăguţi.

□ Kramisha, pe cuv□t c□ m□ doare capu'. Ce naiba tot spui acolo?

— Spun că arăţi bine, dar nu te simţi bine. Aici, şi acolo. Kramisha arătă spre inima şi spre capul lui Stevie Rae.

— Mă frământă multe lucruri, răspunse vag Stevie Rae.

— Mda, ştiu, cu toată chestia asta cu plecarea lui Zoey, da' totuşi tre' să te aduni.

— Mă străduiesc.

— Străduieşte-te mai tare. Zoey are nevoie de tine. Ştiu că nu eşti lângă ea, da' am senzaţia că poţi să o ajuţi. Aşa că tre' să-ţi foloseşti judecata.

Kramisha o privea atât de pătrunzător pe Stevie Rae, încât aceasta simţi că nu mai poate sta locului.

— După cum ziceam, mă străduiesc.

— Pui la cale vreo nebunie?

— Nu!

□ Precis? Pen' c□ asta-i pentru tine. Kramisha ridic□ o foaie ro□ie rupt□ dintr-un carne{el, pe care era scris ceva □ stilul ei propriu, amestec□d literele de m□□ cu cele de tipar. Iar mie mi se pare c□ e o □treag□ nebunie.

Stevie Rae înşfacă hârtia din mâna ei.

— Ei poftim, de ce nu mi-ai spus din start că îmi aduci o poezie de-a ta?

— Ajungeam şi la asta. Kramisha îşi încrucişă braţele şi se rezemă de tocul uşii, hotărâtă, în mod cert, să aştepte ca Stevie Rae să citească poezia.

— Tu nu mai ai nimic de rezolvat pe undeva?

— Noo. Puştii ceilalţi îs la masă. A, mai puţin Dallas. Se munceşte cu Dragon la ceva legat de spadă, chiar dacă şcoala încă n-a început din nou oficial, şi io, una, nu văd care-i graba, de ce se agită aşa să meargă la ore. Oricum, citeşte poezia, Mare Preoteasă. Io nu mă mişc de-aci.

Stevie Rae îşi înăbuşi un oftat. În general, poeziile Kramishei erau confuze şi abstracte, dar adesea şi profetice, iar gândul că una dintre ele îi era adresată îi dădea lui Stevie Rae senzaţia că ar fi mâncat un cofraj întreg de ouă crude. Fără tragere de

inimă, îşi coborî privirea pe foaie şi începu să citească:

Cea Roşie-n Lumină iată apare
vintre încinse pentru ea se dezbină
în apocaliptica-ncleştare.

Întunericul ia atâtea-nfăţişări
priveşte dincolo de forme şi culori,
dar şi de-ale trăirilor învolburări

Cu el te însoţeşte; dă-i inima pe dată
deşi doar de înntunericu-l separi
încrederea va fi cştigată.

Cu sufletul, iar nu cu ochii să priveşti
căci pentru a dansa cu fiarele
să vezi ce e sub mască tre' să te-nvoieşti

Stevie Rae cl□in□ din cap, □i ridic□ ochii spre Kramisha, apoi citi din nou poezia, □cet, rug□du-se ca inima s□ nu-i mai bat□at □ de tare, ca s□ nu-i tr□eze groaza vinovat□ pe care o n□cuse □ ea dr□ovenia aia. Pen' c□ avea dreptate Kramisha: □ mod evident, poezia era despre ea. □i, desigur, era, □ mod la fel de evident, despre ea □i Rephaim. Stevie Rae presupuse c□ trebuia s□ fie recunosc□oare c□ nenorocita aia de poezie nu spunea nimic despre aripi □i ochi omene□ti pe un chip de pas□e. La naiba!

— Acu', vezi de ce-am zis că-i despre tine?

Stevie Rae îşi luă ochii de la bileţelul cu poezia şi surprinse privirea inteligentă a Kramishei.

— La naiba, Kramisha. Sigur că-i despre mine. Spune în primul vers.

— Îhî, vezi, ştiam io, chiar dacă n-am auzit pe nimeni să-ţi zică aşa.

— E logic, spuse repede Stevie Rae, în timp ce încerca să-şi înăbuşe amintirea vocii lui Rephaim când o numea Cea Roşie. Doar sunt singura vampiriţă roşie, tre' să fie despre mine.

— Aşa ziceam şi io, chiar dacă mai e şi toată chestia aia de speriat despre fiare şi alte alea. A trebuit să caut partea aia cu „vintrele încinse”, că suna tare urât şi sexual, dar până la urmă

era doar un fel de-a zice că tre' să te pregăteşti de luptă.

— Mda, păi au cam fost ceva lupte în ultima vreme, spuse Stevie Rae şi începu să recitească poezia.

— Pare că te mai aşteaptă ceva, şi încă ceva nasol de tot, pen' care chiar tre' să fii gata. Apoi îşi drese vocea cu înţeles şi, fără voia ei, Stevie Rae o privi iar în ochi.

— El cine e?

— El?

Kramisha îşi încrucişă braţele.

— Nu vorbi cu mine de parcă aş fi idioată. El. Tipul ăla căruia poezia mea spune că o să-ţi dăruieşti inima.

— Nici gând de aşa ceva!

— A, păi atunci ştii cine e, zise Kramisha bătând din vârful cizmelor cu imprimeu leopard. Cu siguranţă nu e Dallas, că nu te-ai agita tu atât dac'-ar fi vorba despre el. Toată lumea ştie efl e ceva între voi. Prin urmare, cine e tipu'?

— Habar n-am. Nu mă văd cu nimeni în afară de Dallas. În plus, mă îngrijorează mult mai mult partea aia care vorbeşte de Întuneric, şi măşti, şi astfel de lucruri, minţi Stevie Rae.

— Ha, pufni Kramisha pe nas.

— Uite cum facem, o s-o păstrez şi mă mai gândesc la ea, spuse Stevie Rae şi îşi îndesă bileţelul cu poezia în buzunarul jeanşilor.

— Pun pariu că vrei să-mi ţin gura, spuse Kramisha şi bătu iar din picior.

— Mda, pentru că vreau să încerc să...

Scuza pieri sub privirea plină de înţeles a Kramishei. Stevie Rae oftă adânc şi se hotărî să spună atât cât putea din adevăr.

— Nu vreau să spui nimic despre poezie, reluă ea, pentru că am o problemă cu un tip, şi dacă se află tocmai acum, o să fie nasol pentru mine şi Dallas, mai ales că nu ştiu exact cum stă treaba cu tipu' ăsta.

— Aşa mai merge. Problemele astea cu tipii pot fi nasoale rău şi, după cum spune mama, nu e bine să-ţi speli rufele-n public.

— Mulţam, Kramisha, rămân datoare.

Kramisha ridică mâna.

— Stai aşa. N-a zis nimeni c-am încheiat. Poeziile mele-s importante. Aici nu-i vorba numa' de viaţa ta amoroasă dată peste cap. Cum am zis şi mai-nainte, bagă-ţi minţile-n cap şi ţine minte că tre' să te foloseşti de judecata aia bună. A, şi de

fiecare dată când am scris cuvântul Întuneric, am simţit ceva aiurea rău de tot.

Stevie Rae o privi lung pe Kramisha, apoi decise.

— Hai cu mine până-n parcare, vrei? Tre' să rezolv ceva în afara campusului, da' vreau să vorbim un pic pe drum.

— Nicio problemă, spuse Kramisha. În plus, ar cam fi timpul să vorbeşti cu cineva despre ce se întâmplă în capu' ăla al tău. Ai fost cam scrântită în ultimu' timp, chiar dinainte ca Zoey să fie făcută bucăţele.

— Mda, ştiu, mormăi Stevie Rae.

Rămaseră amândouă tăcute, cât coborâră scările şi traversară internatul aglomerat. Lui Stevie Rae i se părea că gheaţa care se topea îi dezmorţise şi pe novici. De vreo două zile încoace, puştii începuseră să fie mai comunicativi şi să se poarte din ce în ce mai normal. Sigur, ea şi Kramisha încă mai atrăseră destule priviri, dar acum, majoritatea deveniseră din ostile şi temătoare, pline de curiozitate.

— Crezi că ar fi posibil că revenim la şcoală aici, ca şi când ar mai fi casa noastră? întrebă Kramisha imediat cum ajunseră pe trotuarul de lângă internat.

Stevie Rae îi aruncă o privire miratã.

— Drept să-ţi spun, am cam început să cred asta. Ar fi chiar aşa de rău să ne întoarcem aici?

Kramisha ridică din umeri.

— Nu prea ştiu. Tot ce ştiu e că ziua mi-e bine când dorm sub pământ.

— Mda, aici ar fi o problemă.

— Întunericul ală din poezia mea, care mă face să mă simt rău - nu crezi că-i despre noi, nu?

— Nu! o susţinu Stevie Rae şi scuturã din cap cu convingere. Cu noi nu-i nimic rău. Cu tine, cu mine, cu Dallas şi cu ceilalţi novici cu semiluni roşii, care au venit aici hotărâţi. Nyx ne-a lăsat să alegem, şi noi am ales binele, nu răul - Lumina, nu Întunericul. Versurile nu se referă la noi, de asta sunt sigură.

— Atunci se referă la ceilalţi, nu?

Deşi erau singure, Kramisha îşi coborî glasul.

Stevie Rae cugetă şi îşi dădu seama că poate Kramisha avea dreptate. Se simţise atât de vinovată din cauza lui Rephaim, încât nici nu se gândise la asta. Fir-ar să fie! Chiar că era cazul să-şi bage minţile-n cap.

— Mda, păi cred că ar putea fi despre ei, dar în cazul ăsta situaţia e chiar periculoasă.

— Mă laşi! Toată lumea ştie că situaţia e periculoasă.

— Da, dar tocmai am aflat ceva de la Afrodita, care face ca Întunericul cu Î mare să pară mai al naibii. Iar dacă ei sunt mestecaţi în aşa ceva, atunci au atins un cu totul alt nivel de răutate. Cam ca Neferet.

— Rahat!

— Mda. Aşa că poezia ta ar putea vorbi despre o înfruntare cu ei. Dar şi despre altceva, şi aici voiam, de fapt, să ajung. Afrodita şi cu mine am început să aflăm despre nişte chestii vechi. Adică vechi rău de tot. Aşa de vechi, că până şi vampirii au cam uitat de ele.

— Atunci îmi dau seama ce vechi tre' să fie.

— Ei bine, noi - adică eu, Afrodita, Stark şi ceilalţi puşti de pe lângă Zoey - o să încercăm să vedem dacă nu putem să folosim informaţiile astea vechi ca să-l ajutăm pe Stark să meargă pe Tărâmul de Dincolo ca să o apere pe Zoey cât timp îşi reface sufletul.

— Adică să-l trimiteţi pe Stark pe lumea cealaltă fără să moară?

— Mda, din câte se pare, că dacă ar apărea acolo mort, n-ar fi aşa de bine pentru Zoey.

— O să folosiţi aiurelile alea vechi ca să vedeţi cum rezolvaţi problema asta?

Stevie Rae îi zâmbi.

— O să încercăm, iar tu poţi să ne ajuţi.

— Spune-mi când - aci sunt.

— Bine, uite ce e: de când şi-a îndreptat atenţia în direcţia asta, Afrodita şi-a descoperit noi puteri de profetesă, zise Stevie Rae şi îşi însoţi cuvintele de un zâmbet strâmb. Chiar dacă asta o face tot atât de fericită ca o pisică în ploaie.

Kramisha izbucni în râs, iar Stevie Rae continuă:

— Oricum, mă gândeam că, deşi eu nu am aici un cerc în jurul meu, la fel ca Z, măcar am o profetesă.

Kramisha clipi, cu un aer confuz, dar Stevie Rae continuă să o privească. Într-un final, Kramisha făcu ochii, semn că se prinsese.

— Pe mine?

— Pe tine. Ei, pe tine şi poeziile tale. Ai mai scris şi înainte şi

ai ajutat-o pe Z să-şi dea seama cum să-l alunge pe Kalona.

— Dar...

— Dar priveşte lucrurile astfel, o întrerupse Stevie Rae. Afrodita a înţeles. Vrei să spui că e mai deşteaptă ca tine?

Ochii Kramishei se îngustară.

— Io ştiu o mulţime de chestii deştepte de care bogătaşa aia albă habar n-are.

— Păi atunci, pe cai!

— Mă cam bagi cu sperieţi când vorbeşti ca la ţară, să ştii.

— Ştiu, spuse Stevie Rae şi zâmbi. OK, mă duc să invoc pământul, ca să văd dacă mai pot afla şi eu ceva. Hei, găseşte-l pe Dallas şi pune-l la curent cu tot ce-am discutat. În afară de poezie.

— Ţi-am spus deja că io nu te torn.

— Mulţam, Kramisha. Eşti o bună poetă laureată.

— Şi tu eşti OK pentru o fată de la ţară.

— Pa, zise Stevie Rae în timp ce-i făcea cu mâna şi alerga spre maşina lui Z.

— Poţi conta pe mine, Mare Preoteasă!

Cuvintele de despărţire ale Kramishei o cam înduioşară pe Stevie Rae, dar îi şi aduseră zâmbetul pe faţă în timp ce pornea maşina lui Z. Tocmai se pregătea să accelereze, când îşi dădu seama că a) nu ştia încotro pornea şi b) întreaga poveste cu „invocarea pământului” ar fi fost mult mai uşoară dacă s-ar fi deranjat să ia cu ea o lumânare verde şi poate şi un pic de iarbă-dulce, ca să atragă energie pozitivă. Mustrându-se în sinea ei, trecu maşina în punctul mort. Unde naiba se ducea?

Înapoi la Rephaim. Gândul îi veni instantaneu şi natural, la fel ca respiraţia. Stevie Rae întinse mâna spre schimbătorul de viteze, dar se opri. Oare era cea mai inteligentă mişcare să se întoarcă acum la Rephaim? Sigur, pe de o parte obţinuse de la el o groază de informaţii despre Kalona şi Întuneric, în schimb, nu prea avea încredere în el. Nu putea să aibă cu adevărat încredere în el. În plus, îi încurca gândurile. Când citise poezia Kramishei, fusese mult prea preocupată să se gândească la el şi nu mai ţinuse cont şi de alte lucruri - de exemplu, de posibilitatea ca poemul să se refere la novicii roşii cei răi, nu doar la chestiile dintre ea şi Imitatorul de Corbi.

Şi atunci ce naiba să facă?

Îi spusese lui Rephaim că avea să se întoarcă să vadă ce-i cu

el, dar dorea să facă acest lucru şi din alte motive, nu doar pentru că aşa-i promisese. Stevie Rae simţea nevoia să-l vadă. Nevoia? Da, recunoscu ea fără tragere de inimă. Simţea nevoia să-l vadă pe Imitator. Mărturisirea o şocă.

— Sunt Impregnată de el. Asta înseamnă că există o legătură între noi, şi nu prea am ce face, mormăi ca pentru sine, cu mâinile încleştate pe volanul Broscuţei. Va trebui să mă obişnuiesc şi să mă împac cu ideea asta.

Şi să nu uit că el este fiul tatălui său.

Bine, OK. O să vadă cum îi merge. Şi o să-i pună şi întrebări despre Lumină şi Întuneric, şi despre cele două vaci. Se încruntă.

Mă rog, tauri. Dar va trebui să mai facă şi ea nişte săpături, fără ajutorul lui Rephaim. Neapărat să-şi invoce elementul şi să vadă ce informaţii poate obţine despre vaci/tauri. Asta însemna să-şi folosească judecata sănătoasă. Apoi, Stevie Rae rânji şi lovi volanul cu palma.

— Ştiu cum o să fac! Mă opresc în parcul ăla de pe drumul spre Gilcrease. Fac nişte farmece pământului, apoi mă duc să văd cum se simte Rephaim. Floare la ureche!

Desigur, întâi o să se strecoare înapoi în Templul lui Nyx şi o să ia o lumânare verde, chibrituri şi nişte iarbă-dulce. Se simţi mai bine acum, că avea un plan, şi tocmai se pregătea să scoată Broscuţa din punctul mort, când auzi pe asfaltul din parcare zgomotul unor cizme de cowboy, apoi Dallas vorbi cu o nepăsare exagerată:

— Mă îndrept spre maşina lui Zoey. N-am de gând să mă furişez şi s-o bag în sperieţi pe Stevie Rae.

Stevie Rae coborî geamul şi îi zâmbi.

— Salut, Dallas. Kramisha spunea că lucrezi cu Dragon.

— Asta am şi făcut. Ia uite-aici - Dragon mi-a dat cuţitul ăsta grozav. Zice că-i un stilet. Mai zice şi că s-ar putea să mă pricep să-l mânuiesc.

Stevie Rae privi neîncrezătoare cum Dallas scoase un cuţit ascuţit, cu două tăişuri, din teaca pe care o avea prinsă în talie peste piept, şi îl ţinu cam neîndemânatic, de parcă nu era sigur dacă urma să se taie pe el sau pe altcineva.

— E foarte ascuţit, spuse Stevie Rae, încercând să aibă un ton pozitiv.

— Da, de-aia încă nu îl folosesc la antrenamente, dar Dragon

a spus că pot să-l ţin la mine o vreme. Dacă sunt atent.

— A, super! Grozav!

De-ar fi trăit o mie de ani, Stevie Rae era sigură că tot n-ar fi înţeles chestiile astea bărbăteşti.

— A□a, □i dup□ ce mi-am terminat lec{ia despre stilet, m-am □t□nit cu Kramisha chiar c□d ie□eam din aren□, spuse Dallas □ timp ce □i punea cu{itul la loc □ teac□. Zicea c□ te-a l□at aici pen' c□ te preg□eai s□ pleci s□ faci nu-□' ce chestie cu p□□tul. M-am g□dit c□ poate te prind ca s□ merg cu tine.

— O, păi, frumos din partea ta, Dallas, dar mă descurc singură. De fapt, m-ai ajuta dacă ai face rost de o lumânare verde şi de chibrituri de la Templul lui Nyx şi mi le-ai aduce rapid. A, şi dacă vezi cumva nişte iarba-dulce în templu, să-mi aduci şi din aia, te rog. Nu ştiu pe unde mi-a umblat mintea, dar e mult mai uşor să invoc pământul cu ajutorul unei lumânări de lut, am uitat complet, ca să nu mai vorbesc de iarbă, care atrage energiile pozitive.

Se miră când văzu că Dallas nu o zbughi imediat să aducă lucrurile, cu un „OK“ aruncat la repezeală. În schimb, rămase pe loc şi o privi la fix, cu mâinile înfipte în buzunarele de la jeanşi şi cu un aer cam iritat.

— Ce e? întrebă ea.

— Îmi pare rău că nu simt războinic! izbucni el. Îmi dau toată silinţa să învăţ ceva de la Dragon, însă o să mai dureze niţel până o să mă pricep cât de cât. Nu m-au interesat niciodată toate chestiile astea legate de lupte, iar acum îmi pare rău! repetă Dallas, din ce în ce mai supărat.

— Dallas, despre ce naiba vorbeşti?

Băiatul ridică braţele într-un gest de neputinţă.

— Vorbesc despre faptul că nu sunt destul de bun pentru tine. Ştiu că ai nevoie de mai mult - ai nevoie de un războinic. La naiba, Stevie Rae, dacă aş fi fost războinicul tău, aş fi putut să-ţi fiu alături când te-au atacat puştii ăia şi aproape că te-au omorât. Dacă aş fi războinicul tău, nu mi-ai mai da sarcini d-astea aiurite. M-ai ţine aproape de tine, să te pot apăra de toate chestiile cu care ai de-a face acum.

— Pot să-mi port şi singură de grijă, iar procurarea unei lumânări de lut şi a celorlalte lucruri nu e o sarcină aiurită.

— Mda, bine, dar meri{i mai mult dec□ un tip care habar n'are cum s□-□i apere femeia.

Sprâncenele lui Stevie Rae se ridicară şi îi întâlniră cârlionţii blonzi de pe frunte.

— Tocmai m-ai numit cumva femeia ta?

— Păi, mda, zise el, după care se foi şi adăugă: În sensul bun al cuvântului.

— Dallas, nu aveai cum să împiedici ceea ce s-a întâmplat pe acoperiş, spuse ea cu sinceritate. Ştii cum sunt puştii ăia.

— Trebuia să fiu cu tine; trebuia să fiu războinicul tău.

— Nu am nevoie de un războinic! strigă ea, exasperată de încăpăţânarea lui şi necăjită să-l vadă aşa de supărat.

— Cu siguranţă nu mai ai nevoie de mine.

Se întoarse cu spatele la Broscuţă şi îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor.

Stevie Rae îi privi umerii aplecaţi şi se simţi groaznic. Era vina ei. Îl rănise pentru că îl respinsese, pe el şi pe toţi ceilalţi, pentru a păstra secretul cu privire la Rephaim. Cu un aer spăşit, de copil prins c-a făcut ditamai pozna, ieşi din maşină şi îl atinse uşor pe umăr. El nici nu se uită la ea.

— Măi, nu-i adevărat. Am nevoie de tine.

— Da, sigur, de aia m-ai tot dat la o parte.

— Nu, am fost doar ocupată. Îmi pare rău dacă am părut nesuferită, spuse ea.

Dallas se întoarse cu faţa la ea.

— N-ai părut nesuferită, ci doar indiferentă.

— Nu sunt indiferentă! se grăbi ea să-l asigure şi îi sări în braţe, strângân-du-l tot atât de puternic pe cât o strângea şi el.

— Lasă-mă să vin cu tine, îi şopti Dallas la ureche.

Stevie Rae făcu un pas înapoi, ca să îl privească mai bine, iar acel „nu, nu se poate” pe care îl pregătise drept răspuns i se topi pe buze. Părea să-i citească prin ochi direct în inimă, şi se vedea limpede că avea să i-o frângă. De ce naiba îl rănea pe puştiul ăsta din cauza lui Rephaim? Îl salvase pe Imitatorul de Corbi. Şi nu-i părea rău. Regreta însă că asta îi afecta pe cei din jurul ei. Atunci, asta e. N-am de gând să-i rănesc pe oamenii la care ţin cel mai mult.

— OK, sigur, poţi veni cu mine, îi spuse ea lui Dallas.

Ochii lui se luminară imediat.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că vorbesc serios. Am totuşi nevoie de lumânarea de lut. Bine, şi de iarba-dulce. Şi tot nu e o sarcină aiurită.

— La naiba, îţi aduc un sac întreg de lumânări şi toată iarba pe care o vrei! îi răspunse Dallas râzând, apoi o sărută şi o rupse la fugă, strigând cât îl ţinea gura că se întoarce imediat.

Încet, Stevie Rae intră în Broscuţă. Apucă strâns volanul şi privi fix înainte, în timp ce recita cu voce tare, ca pe o incantaţie, lista cu lucruri de făcut.

— Invoci pământul cu Dallas. Afli tot ce poţi despre vaci. Îl aduci înapoi la şcoală pe Dallas. Găseşti o scuză. O scuză bună ca să pleci iar, singură de data asta. Mergi la Gilcrease şi vezi ce-i cu Rephaim. Afli dacă mai ştie şi alte lucruri care le-ar putea fi de folos lui Stark şi Z. Te întorci aici. Nu îţi răneşti prietenii, dându-i de-o parte. Verifici ce fac novicii cu semiluni roşii. Îi pui la curent pe Lenobia şi pe ceilalţi cu privire la starea lui Z. O suni pe Afrodita. Găseşti o soluţie în legătură cu novicii ăia răi de la gară. Şi, mai ales, faci eforturi să nu te arunci de pe acoperişul celui mai înalt zgârie-nori... Când simţi că-i gata să se înece într-un puţ mare şi infect de îngrijorare, Stevie Rae îşi sprijini capul de volan.

Cum naiba s-a descurcat Z cu toate tâmpeniile şi cu tot stresul ăsta?

Nu s-a descurcat, îi veni imediat în minte, au făcut-o praf.

Capitolul 12
Stevie Rae

— Uau, se pare că una din tornadele alea gigantice a trecut prin Tulsa, spuse Dallas, făcând ochii mari, în timp ce Stevie Rae manevra cu grijă Broscuţa pe lângă o altă grămadă de crengi rupte. Intrarea în parc era blocată de un păr care fusese spintecat în două jumătăţi aproape perfecte. Neavând încotro, Stevie Rae opri în dreptul copacului.

— Măcar se reaprind o parte din becuri, zise ea şi arătă spre felinarele din parc, care luminau peisajul dezolant al pomilor distruşi de grindină şi al tufişurilor de azalee strivite.

— Nu şi la oamenii ăia. Dallas făcu un gest cu bărbia spre căsuţele frumoase din apropierea parcului. Ici şi colo, câte o lumină strălucea victorios la fereastră, semn că unii oameni fuseseră precauţi şi cumpăraseră generatoare cu propan înainte de sosirea furtunii. Dar cea mai mare parte a zonei rămânea

întunecată, rece şi tăcută.

— Nasol pentru ei, însă mie îmi face viaţa mult mai uşoară în noaptea asta, spuse Stevie Rae şi ieşi din maşină. Dallas o însoţi, aducând cu el o lumânare verde ritualică, un mănunchi de iarbă-dulce uscată şi o cutie de chibrituri lungi. Toată lumea stă în casă, la adăpost, aşa că n-o să fie nimeni atent la ce fac eu.

— Puştoaico, aici ai mare dreptate, aprobă Dallas şi îşi trecu braţul pe după umerii lui Stevie Rae, cu un gest familiar.

— A, ştii că îmi place când spui că am dreptate.

Ea îl apucă de mijloc şi îşi îndesă mâna în buzunarul de la spate al jeanşilor lui, aşa cum făcea de obicei. Dallas o strânse de umeri şi o sărută pe creştet.

— Atunci o să-ţi spun mai des, o asigură el.

Stevie Rae ridică ochii spre el şi zâmbi.

— Încerci să mă perii ca să obţii ceva?

— Habar n-am, ţine?

— Poate.

— Bine.

Izbucniră amândoi în râs. Stevie Rae îl lovi cu şoldul.

— Hai să mergem la stejarul ăla mare. Pare un loc bun.

— Cum spui tu, puştoaico.

Înaintau încet spre mijlocul parcului, ocolind crengile rupte şi făcând slalom printre grămezile de noroi rece şi umed rămas de pe urma furtunii, şi încercau să nu alunece pe ochiurile de gheaţă care se formaseră din nou, odată cu lăsarea nopţii. Făcuse bine că îl lăsase pe Dallas să o însoţească. Poate parte din confuzia ei în legătură cu Rephaim era şi rezultatul faptului că se izolase oarecum de prietenii ei şi acorda prea multă atenţiei Impregnării ciudate dintre ei. Ce naiba, şi Impregnarea dintre ea şi Afrodita păruse absolut bizară la început. Poate că avea nevoie doar de timp - şi spaţiu - pentru a se obişnui cu noutatea ei.

— Hei, ia priveşte! Dallas îi atrase din nou atenţia asupra lui. Arăta spre pământul din jurul bătrânului stejar. Copacul pare să fi făcut un cerc, special pentru tine.

— Ce grozav! spuse ea.

Aşa şi era! Copacul cel solid trecuse cu bine de furtună. Singurele pagube erau câteva vârfuri de ramuri. Căzuseră pe iarbă, alcătuind un cerc, perfect în jurul lui.

Dallas rămase la marginea cercului şi părea că nu se hotărăşte să intre.

— Eu o să rămân afară, bine? Ca şi cum cercul ăsta chiar ar fi fost creat pentru tine, şi eu n-am să-l încalc.

Stevie Rae îl privi. Dallas era un băiat bun. Întotdeauna îi spunea astfel de lucruri drăguţe şi îi arăta că o înţelege mai bine decât majoritatea oamenilor.

— Mulţumesc. E foarte frumos din partea ta, Dallas.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor.

Braţele lui se strânseră în jurul ei şi o traseră mai aproape.

— Orice pentru Marea mea Preoteasă.

Îi simţi răsuflarea caldă şi dulce şi, dintr-un impuls, Stevie Rae îl sărută iar. Tare îi plăceau furnicăturile pe care le simţea în tot corpul. Îi plăcea şi că atingerea lui îi alunga gândul de la Rephaim. Aproape că i se tăiase răsuflarea, când el îi dădu drumul, cu părere de rău.

Îşi drese glasul şi râse scurt.

— Ai grijă, puştoaico. A trecut mult timp de când n-am mai fost singuri.

Oarecum ameţită şi pusă pe chicotit, ea îi zâmbi.

— Prea mult.

Zâmbetul lui era sexy şi adorabil.

— Va trebui să rezolvăm cât de curând şi povestea sta, dar deocamdată ar fi mai bine să treci la treabă.

— Mda, spuse ea. Muncă, muncă şi iar muncă...

Cu zâmbetul pe buze, ea luă mănunchiul de iarbă-dulce, lumânarea cea verde şi chibriturile pe care i le adusese Dallas.

— Hei, spuse Dallas, în timp ce îi dădea obiectele. Mi-am adus aminte de o chestie legată de iarba-dulce. Nu trebuie să mai foloseşti şi altceva înainte de a o arde? Am fost destul de bun la cursul de vrăji şi ritualuri, şi jur că mai era ceva de făcut înainte de a aprinde mănunchiul şi de a-l roti prin aer.

Stevie Rae se încruntă şi căzu pe gânduri.

— Habar n-am. Zoey mi-a zis despre asta, pentru că e o chestie de-a indienilor americani. Mi-amintesc perfect când a spus că atrage energii pozitive.

— OK, păi, bănuiesc că ştie Zo ce ştie, spuse Dallas.

Stevie Rae ridică din umeri şi adăugă:

— Îhî, şi-apoi e vorba doar de o iarbă care miroase frumos. Ce poate fi rău în asta?

— Da, chiar aşa. Şi-apoi, tu eşti Fiica Pământului. Trebuie să fii în stare să ţii sub control nişte ierburi care ard.

— Da, răspunse ea. OK, bun, să începem.

Şopti către elementul ei un simplu „Mulţumesc, pământule”, apoi îi întoarse spatele lui Dallas, păşi peste marcaj şi intră în cercul de pământ. Stevie Rae înaintă încrezătoare spre punctul cel mai nordic din interiorul cercului, aflat chiar în dreptul bătrânului copac. Acolo se opri şi închise ochii. Stevie Rae învăţase de timpuriu că cel mai bun mod de a intra în contact cu elementul ei era prin intermediul simţurilor. Aşa că inspiră adânc, îşi eliberă mintea de tot haosul gândurilor pe care le purta de obicei după ea şi se concentră asupra unui singur lucru: simţul auzului.

Ascultă pământul. Stevie Rae auzi vântul care foşnea printre frunzele iernatice, păsările de noapte care îşi cântau una alteia, şoaptele şi suspinele din parc, ce se linişteau, în aşteptarea unei nopţi lungi şi reci.

Când auzul ei se îmbibă de zgomotele pământului, Stevie Rae trase încă o dată aer în piept şi îşi canaliză atenţia asupra mirosului. Inspiră miresmele pământului şi simţi umezeala grea a ierbii captive sub stratul de gheaţă, mirosul pătrunzător de scorţişoară al frunzelor arămii şi incomparabila aromă de muşchi a vechiului stejar.

Cu mirosul îmbătat de aromele pământului, Stevie Rae inspiră din nou adânc şi îşi imaginä gustul bogat şi înţepător al căpăţânii de usturoi şi savoarea roşiilor de vară. Se gândi la magia simplă a pământului, la felul cum sub el descoperi mănunchiuri verzi de iarbă, morcovi groşi şi crocanţi, care au fost hrăniţi în pământ.

Cu gustul saturat de dărnicia pământului, se gândi la atingerea ierbii mătăsoase de vară pe picioare - la păpădiile care îi gâdilau bărbia când le atingea ea pentru a vedea dacă îşi lasă dâra galbenă a unei iubiri secrete - şi la felul în care, după o ploaie de primăvară, pământul se ridica să îi umple toate simţurile.

Apoi, Stevie Rae trase aer în piept şi mai adânc şi îşi lăsă spiritul să simtă din plin starea minunată, uluitoare şi magică pe care i-o dădea puterea elementului ei. Pământul îi era mamă, sfătuitoare, soră şi prietenă. Pământul o sprijinea, şi chiar atunci când totul pe lume părea întors pe dos, ştia că elementul ei

avea să-i ofere întotdeauna linişte şi protecţie.

Stevie Rae zâmbi şi deschise ochii. Se întoarse spre stânga.

— Aerule, te rog să intri în cercul meu. Deşi nu avea o lumânare galbenă sau vreun alt obiect care să reprezinte aerul, Stevie Rae ştia că era important să îl menţionezi şi să îl saluţi pe fiecare dintre cele patru elemente. Iar dacă era cu adevărat norocoasă, acestea poate chiar apăreau şi îi întăreau cercul. Se întoarse spre sud şi continuă: Focule, te rog să intri în cercul meu. Se răsuci în sensul acelor de ceasornic şi spuse: Apă, te-aş ruga să intri în cercul meu. Apoi Stevie Rae devie de la etapele obişnuite şi făcu câţiva paşi în spate, până în mijlocul zonei cu iarbă, şi spuse: Spirite, nu aceasta este ordinea firească, dar te-aş ruga să te alături şi tu cercului meu.

În timp ce înainta spre nord, Stevie Rae a fost aproape sigură că zăreşte o dâră argintie de lumină care se încolăcea în jurul ei. Îi aruncă un zâmbet peste umăr lui Dallas.

— Hei, cred că funcţionează.

— Sigur că funcţionează, puştoaico. Te ajută influenţa aia a ta magică de Mare Preoteasă.

Suna tare bine că Dallas o tot numea Mare Preoteasă, iar Stevie Rae încă mai zâmbea când se întoarse iar spre nord. Cu un sentiment de mândrie şi de putere, aprinse în sfârşit lumânarea verde şi spuse:

— Pământule, ştiu că fac lucrurile cam de-a-ndoaselea, dar trebuia să las la sfârşit ce e cel mai important. Aşa că, acum, te rog să vii aşa cum faci de obicei, pentru că tu şi cu mine avem o legătură care-i chiar mai veche decât licuricii care umplu parcul Haikey Creek în nopţile de vară. Vino la mine, pământule, te rog, vino la mine.

Pământul sări în jurul ei ca un căţeluş vesel. Cu câteva clipe înainte, noaptea fusese rece şi umedă, încărcată de furtuna devastatoare de gheaţă, dar acum, când prezenţa elementului ei domina cercul complet închis, Stevie Rae simţea căldura şi umezeala primitoare specifice nopţilor de vară din Oklahoma.

— Mulţumesc! spuse ea bucuroasă. Nici nu ştii cât contează pentru mine că pot să mă bazez întotdeauna pe ajutorul tău.

De sub picioarele ei radia căldură, iar gheaţa care ţinuse prizonieră iarba din interiorul cercului crăpă şi se sparse în bucăţi; firele se eliberară temporar din temniţa lor hibernală. OK. Îşi concentră mai departe întreaga atenţie asupra

elementului ei, şi îi vorbi pământului ca şi cum s-ar fi aflat în persoană în faţa ei.

— Tre' să te-ntreb ceva important. Da' mai întâi o să aprind asta, pentru că bănuiesc că o să-ţi placă mult de tot.

— Stevie Rae ţinu mănunchiul uscat de iarbă-dulce deasupra flăcării, apoi, când acesta luă foc, aşeză lumânarea jos, la picioarele ei. Suflă uşor pentru ca iarba să înceapă să fumege. Stevie Rae se răsuci şi, aruncându-i un zâmbet lui Dallas, merse prin interiorul cercului, fluturând mănunchiul aprins, până când întreaga zonă se umplu de fumul cenuşiu şi de mirosul verii în preerie.

Când ajunse din nou în punctul din care plecase, Stevie Rae se întoarse iar spre miazănoapte, direcţia cea mai strâns legată de elementul ei, şi începu să vorbească.

— Prietena mea, Zoey Redbird, a spus că iarba-dulce atrage energii pozitive, iar eu astă-seară chiar că am nevoie de aşa ceva, mai ales că cer ajutor pentru Zoey. Ştiu că o ţii minte - are o afinitate faţă de tine, la fel ca faţă de toate celelalte elemente. E specială, şi nu zic asta doar pentru că e cea mai bună prietenă a mea. Z e specială pentru că... Stevie Rae se opri, apoi îşi găsi cuvintele:... Z e specială pentru că păstrează în ea câte puţin din toate. Cred că, într-un fel, ne reprezintă pe noi toţi. Aşa că avem nevoie ca ea să se întoarcă. În plus, acolo unde e acum suferă, şi cred că are nevoie de ajutor ca să-şi găsească drumul de ieşire. Aşa că războinicul ei, un tip pe nume Stark, o să meargă după ea. El chiar că are nevoie de ajutorul tău. Te rog să-mi arăţi calea prin care Stark poate s-o ajute pe Zoey. Te rog.

Stevie Rae mai învârti o dată în jurul ei mănunchiul încă fumegând, apoi aşteptă.

Fumul era dulce şi gros. Noaptea devenise neobişnuit de caldă datorită prezenţei elementului ei.

Dar nimic altceva nu se întâmplă.

Sigur, simţea că pământul era acolo, pretutindeni în jurul ei, gata să o ajute.

Dar nu se întâmpla nimic.

Absolut nimic.

Cum nu ştia ce altceva să mai facă, Stevie Rae agită din nou prin aer mănunchiul de iarbă şi mai încercă odată.

— Poate nu am fost destul de clară. Se gândi o clipă şi se căzni să-şi amintească tot ce-i spusese Afrodita, apoi adăugă:

Cu puterea pământului şi prin energia acestei ierbi sacre, invoc în cercul meu taurul alb din vremurile apuse, pentru că trebuie să ştiu cum poate Stark să ajungă la Zoey, ca să o apere, până când va reuşi să se întoarcă în lumea asta.

Iarba, care până atunci fumegase uşor, deveni incandescentă. Cu un ţipăt, Stevie Rae o scăpă din mână. Ca un şarpe ce scuipa întuneric, un fum dens şi negru se ridică încolăcit din mănunchiul care sfârâia.

— Stevie Rae? Ce se întâmplă?

Îl auzi pe Dallas, dar când privi în spate, nu-l mai văzu. Fumul era mult prea gros. Stevie Rae se întoarse şi se strădui să-l distingă prin întuneric, dar nu reuşea să vadă absolut nimic. Se uită spre locul în care trebuia să se afle lumânarea de lut încă aprinsă, dar şi aceasta fusese învăluită de fum.

— Nu ştiu ce se întâmplă, strigă ea, confuză. Brusc, mănunchiul de iarbă-dulce a luat-o razna...

Pământul de sub picioarele ei, partea tangibilă a elementului cu care Stevie Rae simţea că are o legătură atât de puternică, începu deodată să se cutremure.

— Stevie Rae, trebuie să ieşi de-acolo chiar acum. Nu-mi place deloc fumul ăsta.

— Simţi şi tu? strigă ea către Dallas. Şi acolo se cutremură pământul?

— Nu, dar nu te văd şi simt că ceva nu-i în ordine.

Înainte ca Stevie Rae să-l vadă, îi simţi prezenţa. Îi provocă un sentiment foarte familiar şi, într-o secundă, înţelese de ce. Îi amintea de momentul în care îşi dăduse seama că era pe moarte. Momentul în care începuse să tuşească, o apucase de mână pe Zoey şi spusese: Mi-e frică, Z. Amintirea acelei spaime o paralizi, aşa că atunci când vârful primului corn căpătă contur şi luci în faţa ei, alb, ascuţit şi înfiorător, Stevie Rae nu putu fi în stare decât să se holbeze şi să clatine din cap la nesfârşit.

— Stevie Rae! Mă auzi?

Vocea lui Dallas părea să vină de la kilometri distanţă.

Apăru şi al doilea corn şi, odată cu el, începu să se distingă capul taurului, alb şi masiv, cu ochi atât de negri, încât străluceau aidoma unui lac fără fund în miez de noapte.

Ajută-mă! încercă să spună Stevie Rae, dar teama o amuţi.

— Gata. Intru să te scot de-acolo, chiar dacă ştiu că nu vrei să rup cercul şi...

Stevie Rae simţi unda provocată de Dallas când ajunse la marginea cercului. La fel şi taurul. Creatura îşi întoarse capul masiv şi fornăi, iar fumul negricios se umplu de un aer fetid. Noaptea fremătă şi ea.

— Rahat! Stevie Rae, nu pot să intru în cerc. Închide-l şi ieşi de acolo!

— N-nu p-p-ot, se bălbâi ea, într-o şoaptă întreruptă.

Acum, că se vedea în întregime, taurul părea o imagine de coşmar care prinsese viaţă. Ochii lui o paralizau. Pielea lui albă lucea pe fondul întunericului dominant, dar nu era frumoasă. Strălucirea ei era lipicioasă, iar suprafaţa ei lucioasă era rece şi lipsită de viaţă. Una din uriaşele copite despicate ale animalului se ridică, apoi căzu, despicând pământul cu atâta furie, încât Stevie Rae simţi adânc în suflet ecoul durerii rănii provocate. Trase aer în piept îngrozită. În jurul fiarei, iarba era pârjolită şi înnegrită. În locurile în care călcase în picioare pământul - pământul lui Stevie Rae -, solul era sfârtecat şi sângera.

— Nu!

Bariera terorii se fisură atât cât să-i elibereze cuvintele.

— Opreşte-te! Ne faci rău!

Ochii întunecaţi ai fiarei o sfredeliră. Vocea care-i răsună în minte era joasă, puternică şi plină de o răutate de neimaginat.

— Ai avut puterea să mă invoci, femeie-vampir, iar asta m-a amuzat într-atât, încât am ales să-ţi răspund la întrebare. Războinicul trebuie să-şi cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuşi pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în faţa celuilalt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparţine alegerea de a se reîntoarce.

Stevie Rae îşi înăbuşi frica şi spuse iute:

— Dar n-are nicio logică.

— Incapacitatea ta de a înţelege nu mă interesează. M-ai chemat. Am răspuns chemării tale. Acum o să-mi cer preţul de sânge. Într-adevăr, au trecut eoni de când m-am înfruptat ultima oară cu sânge de vampir - mai ales al unuia atât de plin de Lumină inocentă.

Înainte ca Stevie Rae să apuce măcar să se gândească la un răspuns, fiara începu să-i dea ocol. Fuioare de întuneric se furişară din fumul care o înconjura şi prinseră să şerpuiască spre ea. Când o atinseră, îi părură lame îngheţate care-i tăiau, îi

sfârtecau şi îi rupeau carnea.

Fără să mai judece, reuşi să strige un singur cuvânt:

— Rephaim!

Capitolul 13
Rephaim

Rephaim simţi numaidecât momentul în care întunericul se materializă. Stătuse pe balconul de pe acoperiş şi mâncase un măr, cu privirea îndreptată spre cerul senin al nopţii, încercând să ignore prezenţa enervantă a duhului uman care căpătase o fascinaţie nefericită faţă de el.

— Hai, spune-mi! Chiar e amuzant să zbori? îl întrebase tânăra nălucă probabil pentru a suta oară, calculase Rephaim. Pare a fi amuzant. Eu n-am apucat, dar pun pariu că e mult mai amuzant să zbori cu propriile tale aripi decât cu avionul.

Rephaim oftase. Copila vorbea mai mult ca Stevie Rae, şi asta chiar era impresionant. Enervant, dar impresionant, încerca să se decidă dacă ar trebui s-o ignore în continuare, în speranţa că, până la urmă, o să plece, sau să găsească un plan alternativ, căci partea cu ignoratul nu părea să dea roade. Se gândise poate să o întrebe pe Stevie Rae ce să facă, iar asta îl dusese cu gândul la Cea Roşie. Deşi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, gândurile lui nu erau niciodată prea departe de ea.

— E periculos să zbori? Cu aripile tale, vreau să spun? Bănuiesc că da, din moment ce te-ai rănit, şi pun pariu că asta ţi se trage din faptul că ai zburat de colo-colo...

Copila tot sporovăia aşa, când, deodată, textura lumii se modifică. În acel prim moment şocant, el simţi ceva cunoscut şi crezu, doar pentru o clipă, că se întorsese tatăl lui.

— Linişte! tună el. Se ridică şi se întoarse, iar ochii lui de un roşu-scăpărător priviră mânioşi spre zona întunecată dimprejur, în speranţa că o să zărească aripile negre ca pana corbului ale tatălui său.

Copila-duh scoase un strigăt ascuţit de stupoare, se îndepărtă de el şi dispăru.

Rephaim nici nu se mai gândi la ea. Ştiu aproape imediat că nu pe părintele său îl simţise. Desigur, Kalona era puternic şi se aliase de mult timp cu Întunericul, dar acest nemuritor tulbura

lumea într-un mod complet diferit; mult mai intens. Rephaim simţi asta din freamătul lucrurilor întunecate şi ascunse ale pământului, năluci pe care lumea modernă a luminii create de om şi a magiei electronice le uitase demult. Rephaim însă le ţinea minte, iar în umbrele cele mai adânci ale nopţii zări valuri şi unde a căror reacţie îl ului.

Ce anume putea să aibă aşa o putere, încât să trezească la viaţă spiritele ascunse?

Apoi îl ajunse frica lui Stevie Rae. Teroarea ei brută, la care se adăuga agitaţia spiritelor, împreună cu acel prim moment de familiaritate, îi furnizară lui Rephaim răspunsul.

— Pe toţi zeii, Întunericul însuşi a pătruns pe acest tărâm! Rephaim se mişcă, înainte de a lua hotărârea conştientă de a o face. Ţâşni pe uşile de la intrarea conacului devastat, pe care le deschise cu o lovitură a braţului sănătos, de parcă ar fi fost din carton, şi se opri brusc pe terasa din faţă.

Habar n-avea unde să se ducă.

Un nou val de teroare puse stăpânire pe el. Rephaim simţise odată cu Stevie Rae această teroare şi ştiu că aceasta era paralizată de frică. Îi trecu prin minte un gând groaznic: Oare Stevie Rae invocase Întunericul? Cum să facă asta? De ce?

Răspunsul la cea mai importantă întrebare din cele trei veni la fel de rapid precum o formulase. Stevie Rae ar face aproape orice dacă asta ar aduce-o pe Zoey înapoi.

Inima lui Rephaim bătea cu putere, iar sângele i se răspândea în trup iute şi tumultuos. Unde era? În Casa Nopţii?

Nu, precis nu acolo. Dacă era hotărâtă să invoce Întunericul, nu avea cum s-o facă într-o şcoală închinată Luminii.

— De ce nu ai venit la mine? îşi strigă el neputinţa în noapte, eu cunosc Întunericul, tu nu!

Însă chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama că se înşela. Stevie Rae fusese atinsă de Întuneric când murise. Pe atunci el n-o cunoştea, dar îl ştia pe Stark şi văzuse cu ochii lui Întunericul care învăluise moartea şi învierea unei novice.

— Totuşi, ea a ales Lumina, adăugă el, iar de data asta vorbi încet. Iar Lumina întotdeauna subestimează puterea Întunericului.

Faptul că eu trăiesc este un bun exemplu.

Stevie Rae avea mare nevoie de el în acea seară. Şi asta era o realitate.

— Stevie Rae, unde eşti? murmură Rephaim.

Nu primi drept răspuns decât tresăririle neliniştite ale nălucilor.

Oare putea convinge o nălucă să-l ducă la Întuneric? Nu - respinse imediat ideea. Nălucile merg spre Întuneric doar dacă sunt chemate de el. Altfel, preferă să se hrănească cu rămăşiţele puterilor îndepărtate. Iar el nu-şi putea permite să aştepte, în speranţa că Întunericul avea să le cheme. Trebuia să găsească...

— REPHAIM!

Ţipătul lui Stevie Rae răsună în jurul lui cu un ecou sinistru. Vocea ei era plină de spaimă şi disperare. Sunetul ei îi străpunse inima. Ştia că ochii îi deveniseră incandescenţi. Simţea nevoia să rupă, să sfâşie şi să distrugă. Valul de furie roşie care începea să-l înece era o scuză îmbietoare. Dacă s-ar lăsa cu totul în voia furiei, ar deveni mai mult fiară decât om, iar această teamă neobişnuită şi stânjenitoare pe care începea să o simtă pentru ea ar fi fost înecată de instinct şi violenţă necugetată, pe care şi le putea potoli prin atacuri asupra oamenilor lipsiţi de apărare, aflaţi în casele întunecate din apropierea muzeului mort. Un timp ar fi sătul. Un timp nu ar mai simţi nimic.

De ce să nu se lase pradă furiei care-i măcinase adesea de-a lungul vieţii? Ar fi mai uşor - era ceva familiar, era ceva sigur.

Dacă mă las pradă furiei, acesta va fi sfârşitul legăturii pe care o am cu ea. Gândul îi trimise unde de şoc în întreg trupul. Undele se preschimbară în puncte strălucitoare de lumină, care arseră vălul stacojiu ce-i tulbura vederea.

— Nu! strigă el, lăsându-şi umanitatea din glas să alunge fiara dinlăuntrul său. Dacă o las pradă Întunericului, moare. Rephaim inspiră adânc şi rar. Trebuia să se liniştească. Trebuia să gândească. Ceaţa roşie continua să se împrăştie, iar mintea i se puse din nou în mişcare. Trebuie să mă folosesc de legătura noastră de sânge!

Rephaim se strădui să fie calm şi să inspire noaptea. Ştia că asta trebuia să facă. Mai trase o dată adânc aer în piept, apoi începu:

— Invoc puterea spiritului nemuritorilor străvechi, căreia prin naştere am dreptul să-i poruncesc.

Rephaim se pregăti să întâmpine sfârşeala pe care avea s-o provoace această chemare asupra trupului său nevindecat, dar,

pe când îşi lua puterea din umbrele nopţii, constată cu surprindere că se simte cuprins de un val de energie. Noaptea care-l înconjura părea mai intensă şi încărcată de străvechile puteri primare. Îi provocă un presentiment neplăcut, dar se folosi totuşi de ea şi îşi canaliză puterea prin corp, pregătit să-i insufle nemurirea pe care o avea în sânge, acel sânge pe care acum îl împărţea cu Stevie Rae. Numai că, în timp ce aceasta îi pătrundea în corp, îl copleşi cu o asemenea înverşunare şi forţă, încât Rephaim căzu în genunchi.

Avu un prim indiciu despre miracolul care se producea în momentul în care îşi dădu seama că îşi întinsese automat ambele braţe înainte pentru a se susţine - şi ambele răspunseseră comenzii, chiar şi cel care fusese rupt şi era fixat de piept cu o atelă.

Rephaim rămase îngenuncheat, tremurând şi cu ambele mâini întinse înainte. Pe când îşi îndoi braţele, respiraţia i se acceleră.

— Mai mult! Vino la mine! şuieră el.

Energia întunecată se revărsă din nou asupra lui, ca un curent viu de violenţă rece, pe care se strădui să o cuprindă. Rephaim ştiu că această prezenţă era diferită de tot ce îi permiseseră până atunci să simtă puterile invocate ale sângelui tatălui lui, deşi el nu era un tânăr lipsit de experienţă. De o bună bucată de vreme, făcuse astfel de schimburi cu umbrele şi cu entităţile care populau noaptea. Lăsând-o să pătrundă adânc în interiorul lui, Imitatorul de Corbi inhală energia, ca pe aerul unei nopţi hibernale, apoi îşi deschise larg braţele şi, în aceeaşi clipă, îşi desfăcu aripile.

Ambele aripi îl ascultară.

— Da!

La strigătul lui plin de bucurie, umbrele fremătară exaltate.

Era iarăşi teafăr! Aripa îi era complet vindecată!

Rephaim sări în picioare. Cu aripile sale negre întinse la maxim, se asemăna cu o măreaţă sculptură a unei tinere zeităţi, trezită brusc la viaţă. În timp ce corpul îi vibra plin de putere, Imitatorul de Corbi îşi continuă invocaţia. În jurul lui, aerul ajunsese de un roşu-incandescent, ca şi când ar fi fost o ceaţă fosforescentă de sânge. Încărcat de Întunericul pe care-l luase cu împrumut, glasul lui Rephaim răsună în noapte:

— Prin puterea nemuritoare a lui Kalona, părintele meu, care mi-a sădit în sânge şi în spirit moştenirea sa, îi poruncesc

acestei forţe pe care o stăpânesc în numele lui să mă conducă la Cea Roşie - cea care mi-a gustat sângele, de care m-am Impregnat şi cu care sunt legat printr-o datorie de viaţă. Du-mă la Stevie Rae! Aşa îţi poruncesc!

Ceaţa pluti preţ de o clipă, apoi se mişcă, şi o potecă subţire şi strălucitoare începu să se desfăşoare prin aer în faţa lui, ca o panglică de mătase stacojie. Iute şi sigur pe sine, Rephaim se avântă spre cer şi urmă chemarea Întunericului.

*

O găsi nu departe de muzeu, într-un parc învăluit în fum şi moarte. Când coborî în tăcere pe pământ, Rephaim se întrebă cum de oamenii din casele învecinate n-aveau nici cea mai vagă idee despre forţele care se dezlănţuiseră chiar dincolo de siguranţa înşelătoare a căminelor lor.

Vârtejul de fum negru era concentrat mai ales în inima parcului. Rephaim reuşi să distingă ramurile din vârful unui stejar solid, sub care domnea haosul. Încetini pasul când se apropie de el, deşi aripile îi erau încă întinse, aşa că simţeau aerul şi îi dădeau posibilitatea să înainteze fără zgomot chiar şi pe pământ.

Novicele nu-l observă. Rephaim înţelese însă că probabil nu ar fi băgat de seamă nici sosirea unei întregi armate. Întreaga lui atenţie era consacrată încercării de a face să pătrundă un cuţit lung şi cu un aspect înfricoşător prin ceea ce părea a fi un cerc de întuneric solidificat într-un adevărat zid - sau cel puţin aşa i se părea novicelui.

Rephaim nu era un novice. Avea o mult mai bună percepţie asupra Întunericului.

Îl ocoli pe băiat, apoi, nevăzut, se postă în partea cea mai nordică a cercului. Nu ştia sigur dacă instinctul sau Stevie Rae îl atrăsese într-acolo şi recunoscu, doar pentru o fracţiune de secundă, că cei doi factori erau pe punctul de a se contopi într-unul singur. Se opri, după care, cu o singură mişcare lipsită de entuziasm, îşi închise aripile. Apoi ridică mâna şi i se adresă blând negurii roşietice căreia încă îi putea porunci:

— Învăluieşte-mă. Lasă-mă să trec dincolo de barieră.

Rephaim îşi strânse pumnul în dreptul energiei vibrante care se adunase lângă el, apoi, cu o mişcare scurtă a degetelor, îşi

aruncă ceaţa în jurul corpului.

Se aşteptase la durere. Deşi anumite elemente ale puterii nemuritoare îl ascultau, această ascultare avea întotdeauna un preţ. Adesea, preţul era plătit în durere. De această dată, durerea îi arse trupul proaspăt vindecat ca o lavă, dar el o primi cu bucurie, căci asta însemna că cerinţa îi fusese ascultată.

Nu avea cum să fie pregătit pentru ce urma să găsească în interiorul cercului. Rephaim îşi adună puterile, apoi, protejat de forţa moştenită a sângelui tatălui său, făcu un pas înainte. Zidul de întunecime se deschise în faţa lui.

În interiorul cercului, Rephaim se trezi învăluit de mirosul sângelui lui Stevie Rae şi de duhoarea copleşitoare a morţii şi a descompunerii.

— Te rog, opreşte-te! Nu mai pot îndura! Omoară-mă dacă asta vrei, dar nu mă mai atinge iar!

N-o vedea, dar, după voce, Stevie Rae părea complet biruită. Rephaim acţionă rapid. Luă o mână de ceaţă roşie, care îi înconjura corpul:

— Du-te la ea, dă-i putere, porunci el în şoaptă.

O auzi pe Stevie Rae cum trage aer în piept şi fu aproape sigur că îl strigă. Întunericul se trase de-o parte şi de alta pentru a-i dezveli o privelişte pe care Rephaim nu avea s-o uite niciodată, chiar de i-ar fi fost dat să trăiască la fel de mult ca tatăl său.

Stevie Rae stătea în mijlocul cercului. În jurul picioarelor ci erau încolăcite tentacule întunecate şi lipicioase. În locurile în care o atinseseră, pielea îi era spintecată. Jeanşii rupţi îi atârnau fâşii. Din carnea sfârtecată curgea sânge. Chiar în faţa lui, un alt tentacul se strecură din negura care îi înconjura şi o plesni peste mijloc, aidoma un bici care trasă imediat o dâră stacojie. Ea gemu de durere, iar capul îi căzu într-o parte. Hephaim văzu că avea o privire goală.

În acel moment apăru fiara. În clipa în care o văzu, Rephaim nu avu nicio îndoială că privea materializarea Întunericului. Taurul scoase un fornăit groaznic, asurzitor. Scuipa sânge amestecat cu mucus şi fum şi sfârteca solul cu copitele. Creatura ieşi din mijlocul norului de fum gros şi negru şi se îndreptă încet spre Stevie Rae. Ca razele lunii strălucind în interiorul unei cripte, taurul alb, înălţându-se deasupra fetei, părea însăşi întruchiparea morţii. Fiara era atât de masivă, încât

trebui să-şi aplece capul uriaş ca să-i poată linge sângele de pe pieptul rănit.

Ţipătul lui Stevie Rae fu urmat de strigătul lui Rephaim:

— Nu!

Măreţul taur se opri. Întoarse capul spre Imitatorul de Corbi; Îl ţintui pe Rephaim cu privirea lui adâncă.

— Noaptea asta devine din ce în ce mai interesantă.

Vocea fiarei îi bubui în minte. Rephaim îşi înăbuşi frica, atunci când taurul făcu doi paşi spre el, adulmecând aerul şi cutremurând pământul.

— Simt că porţi mirosul Întunericului.

— Aşa este. Rephaim vorbi, încercând să acopere sunetul înspăimântător al bătăilor inimii sale. Am trăit mult timp alături de Întuneric.

— E ciudat atunci că nu te cunosc. Taurul adulmecă din nou aerul din jurul lui. Deşi l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Cu ajutorul puterii tatălui meu am dat la o parte cortina întunecată şi am ajuns în faţa ta.

Nu-l slăbi din ochi pe taur, însă observă că Stevie Rae se afla la doar câţiva paşi de el, unde sângera neputincioasă.

— Chiar aşa? Cred că mă minţi, păsăroiule.

Deşi vocea care-i răsuna în minte nu se schimbase, Rephaim simţi furia taurului.

Rephaim îşi păstră calmul şi, cu un deget îndoit pe care-l coborî pe piept, îşi desprinse o fâşie de ceaţă roşie de pe corp. Ridică apoi mâna ca şi cum i-ar fi adus o ofrandă taurului.

— Asta m-a ajutat să străpung cortina întunecată a cercului, iar sângele nemuritor al părintelui meu îmi dă dreptul să poruncesc acestei forţe.

— Este adevărat că prin vine-ţi curge sânge de nemuritor. Dar puterea pe care o porţi în tine şi care a poruncit cortinei să se dea la o parte este împrumutată de la mine.

Rephaim simţi un fior de spaimă pe şira spinării. Lăsă capul în jos, în semn de respect şi supunere.

— În cazul ăsta, îţi mulţumesc, deşi nu puterea ta am invocat-o. Am invocat-o doar pe cea a părintelui meu, pentru că doar acesteia am dreptul să-i poruncesc.

— Aud adevărul din cuvintele tale, fiu al lui Kalona, dar de ce să-i porunceşti puterii nemuritorilor să te aducă aici şi să te lase să pătrunzi în cerc? Tu, ori tatăl tău, ce treabă aveţi cu

Întunericul în noaptea asta?

Trupul lui Rephaim se calmă, însă mintea i se puse în mişcare. Până în acel moment, îşi trăsese întotdeauna puterea din moştenirea de sânge a nemuririi şi din viclenia corbului, care se uniseră pentru a-i da naştere. În noaptea asta însă, în faţa Întunericului, încărcat de o forţă care nu-i aparţinea, Rephaim îşi dădu brusc seama că, deşi ajunsese la Stevie Rae cu ajutorul puterii acestei creaturi, nu va putea să o salveze folosindu-se de întuneric, indiferent dacă acesta venea de la taur sau de la tatăl lui; şi nici instinctele corbului nu puteau dovedi fiara cu care se confrunta. Forţele aliate cu el nu puteau să înfrângă acest taur, care era întruchiparea Întunericului.

Astfel că Rephaim se agăţă de singurul lucru pe care-l mai avea - rămăşiţele de omenie moştenite din trupul mort al mamei sale. Îi răspunse taurului ca o fiinţă umană, cu o sinceritate atât de vie, încât se gândi că poate avea să-i străpungă inima.

— Sunt aici pentru că ea se află aici, iar ea îmi aparţine.

Ochii lui Rephaim îl priveau în continuare pe taur, dar schiţă din cap un semn către Stevie Rae.

— Simt că porţi mirosul ei. Taurul mai făcu un pas spre Rephaim, şi pământul se cutremură sub el. Poate că îţi aparţine, dar a avut îndrăzneala de a mă invoca. Această femeie-vampir mi-a cerut ajutorul, iar eu i l-am dat. După cum ştii, trebuie să plătească pentru asta. Pleacă acum păsăroiule, şi am să-ţi cruţ viaţa.

— Du-te, Rephaim! Vocea lui Stevie Rae era slabă, dar când Rephaim se uită la ea, văzu că privirea îi era limpede şi neclintită. Nu e ca pe acoperiş. Acum nu mă mai poţi salva. Pleacă!

Rephaim trebuia să plece. Ştia că asta avea de făcut. Doar cu câteva zile mai devreme, nici nu şi-ar fi putut imagina o lume în care să fie nevoie să înfrunte Întunericul, în încercarea de a salva un vampir - sau pe oricine altcineva în afară de el însuşi ori de părintele său. Cu toate astea, când privi în ochii blânzi şi albaştri ai lui Stevie Rae, zări o cu totul altă lume - o lume în care această ciudată femeie-vampir cu semilună roşie reprezenta inima, sufletul şi adevărul.

— Te rog. Nu-l lăsa să-ţi facă şi ţie rău, spuse ea.

Acele cuvinte altruiste, rostite din inimă şi încărcate de adevăr, îl făcură pe Rephaim să se hotărască.

— Am spus că ea îmi aparţine. Simţi că port mirosul ei; ştii că aşa e. Deci pot plăti eu datoria în locul ei, spuse Rephaim.

— Nu! strigă Stevie Rae.

— Gândeşte-te bine înainte de a face o astfel de ofertă, fiu al lui Kalona. Nu am s-o ucid îmi e datoare cu sângele, nu cu viaţa ei. Până la urmă, după ce m-am săturat să o gust, o să ţi-o înapoiez.

Cuvintele taurului îl dezgustau pe Rephaim. Întocmai ca o lipitoare buhavă, Întunericul avea să se hrănească din Stevie Rae. Avea să-i lingă carnea despicată şi să simtă gustul sărat şi coclit al sângelui ei - al sângelui lor, unit pe veci prin Impregnarea dintre ei.

— Primeşte în schimb sângele meu. Plătesc eu datoria ei, spuse Rephaim.

— Eşti fiul tatălui tău. La fel ca el, ai ales să aperi o fiinţă care niciodată nu va putea să îţi dea ceea ce cauţi mai presus de orice. Fie. Accept ca tu să-mi plăteşti datoria femeii-vampir. Elibereaz-o! porunci taurul.

Tentaculele ascuţite ale întunericului se retraseră din jurul trupului lui Stevie Rae şi, ca şi cum doar acestea o mai ţinuseră în picioare, fata se prăbuşi pe iarba îmbibată de sânge.

Înainte de a apuca să se mişte ca s-o ajute, un tentacul negru se ridică precum o cobră din fumul şi umbrele care îl învăluiau pe taur. Cu o mişcare uşoară, desprinsă din altă lume, se năpusti şi se încolăci în jurul gleznei lui Rephaim.

Imitatorul de Corbi nu scoase niciun strigăt, deşi ar fi vrut s-o facă. În schimb, învingându-şi durerea năucitoare, îi strigă lui Stevie Rae:

— Întoarce-te în Casa Nopţii!

Văzu cum Stevie Rae încercă să se ridice, dar alunecă pe propriul ei sânge şi rămase la pământ, plângând încet. Privirile li se întâlniră, iar Rephaim se avântă spre ea, cu aripile desfăcute, hotărât să se elibereze de fuiorul lipicios şi să o scoată măcar din cerc.

Apăru un alt tendon care se încolăci în jurul bicepsului umflat al braţului recent vindecat al lui Rephaim şi îi pătrunse în muşchi mai mult de doi centimetri. Încă unul ieşi din întunericul din spatele lui, iar Rephaim nu-şi putu reţine un ţipăt de durere când acesta i se încolăci în jurul aripilor, în locul în care se uneau cu spatele, ca să-l taie, să-l sfâşie şi să-l ţintuiască la

pământ.

— Rephaim! suspină Stevie Rae.

Pe taur nu-l vedea, dar simţea cum se cutremură pământul pe măsură ce creatura se apropia. Îşi întoarse capul şi, prin valul de durere, o văzu pe Stevie Rae cum încerca să se târască spre el. Voia să-i spună să se oprească - s-o alunge cumva. Apoi, în timp ce simţi arsura pricinuită de limba taurului care îi lingea rana de la gleznă, Rephaim îşi dădu seama că, de fapt, Stevie Rae nu asta încerca să facă. Stătea în patru labe, ca un crab, şi apăsa pământul cu putere. Braţele îi tremurau, iar corpul îi sângera încă, însă faţa îşi recăpătase culoarea. Îşi trage putere din pământ, se dumiri Rephaim extrem de uşurat. Asta o s-o ajute să iasă din cerc şi să fie în siguranţă.

— Uitasem ce dulce e sângele de nemuritor. Răsuflarea fetidă a taurului ajunse până la Rephaim. Sângele femeii-vampir nu avea decât o vagă aromă. Cred că o să tot beau din tine, fiu al lui Kalona. Într-adevăr, ai împrumutat putere de la Întuneric în noaptea asta, aşa că ai de plătit o datorie mai mare decât a ei.

Rephaim nu voia să privească fiara. Ţinut prizonier de fuioarele care-i tăiau carnea, corpul lui era ridicat şi răsucit, astfel că obrazul îi era presat pe pământ. Îşi ţinu privirea îndreptată spre Stevie Rae, în timp ce taurul veni deasupra lui şi începu să bea din rana de sub aripile însângerate.

Îşi simţi corpul străbătut de o durere cum nu mai cunoscuse niciodată. Nu voia să ţipe. Nu voia să se chircească de durere, însă nu se putea abţine. Numai privirea lui Stevie Rae îl ajută să rămână conştient, pe când întunericul se înfrupta din el, torturându-l la nesfârşit.

Când Stevie Rae se ridică în picioare şi îşi înălţă braţele, Rephaim crezu că are vedenii, pentru că părea puternică, plină de forţă şi nespus de mânioasă. În mână ţinea strâns ceva - un mănunchi de iarbă care fumega.

— Am făcut-o mai înainte. O s-o fac din nou.

Vocea lui Stevie Rae răsună parcă de undeva din depărtare, dar părea şi ea la fel de puternică. Rephaim se miră că taurul nu o aude şi nu o opreşte, însă gemetele de plăcere ale creaturii şi durerea sfâşietoare care i se răspândea din spate în tot corpul îi dădură răspunsul. Pentru taur, Stevie Rae nu reprezenta un pericol, iar el era prea ocupat să se înfrupte din sângele îmbătător al nemuririi. Lasă-l să mă devoreze în continuare; las-

o să scape, înălţă Rephaim o rugă tăcută către oricare dintre zeii care i-ar fi dat ascultare.

— Cercul meu nu e rupt, vorbi Stevie Rae clar şi răspicat. Rephaim şi acest taur dezgustător au venit la porunca mea. Aşa că poruncesc din nou, prin puterea pământului, şi îl invoc pe celălalt taur. Cel care îl înfruntă pe acesta, şi voi plăti tot ce mi se cere, numai să dispară creatura asta de pe Imitatorul meu de Corbi!

Rephaim simţi cum bestia lui se opri din înfulecat în momentul în care un fulger de lumină străbătu perdeaua de fum întunecat din faţa lui Stevie Rae. Văzu cum ea face ochii mari, apoi, incredibil, dar adevărat, zâmbeşte şi izbucneşte în râs.

— Da! spuse ea veselă. Voi plăti preţul! La naiba! Eşti aşa de negru şi de frumos!

Taurul alb, aflat încă deasupra lui, scoase un muget. Din întunericul care-l înconjura pe Rephaim, tendoanele începură să şerpuiască spre Stevie Rae. Rephaim dădu s-o prevină, însă Stevie Rae păşi direct în raza de lumină. Se auzi un sunet ca de trăsnet, urmat de încă un fulger orbitor. Din mijlocul exploziei de lumină ieşi un taur enorm, tot atât de negru pe cât era de alb primul. Numai că întunecimea acestei creaturi nu avea nimic din umbrele negre ca tăciunele care se retrăgeau din calea ei. Pielea acestui taur era neagră ca noaptea plină de strălucirea stelelor de diamant - adâncă, misterioasă şi splendidă.

Preţ de o clipă, privirea taurului negru o întâlni pe cea a lui Rephaim, iar Imitatorul de Corbi tresări. Nu mai văzuse niciodată în viaţa lui atâta bunătate; nici măcar nu ştiuse că astfel de bunătate poate exista.

— Nu o lăsa să aleagă greşit! Noua voce din mintea lui era la fel de adâncă precum prima, însă plină de o nespusă compasiune. Pentru că, indiferent dacă eşti vrednic sau nu, ea a plătit preţul.

Taurul cel negru lăsă capul în jos şi îl atacă pe cel alb, doborându-l de pe trupul lui Rephaim. Când cei doi se ciocniră, se auzi o izbitură asurzitoare, urmată de o tăcere atât de adâncă, încât păru la fel de copleşitoare.

Tentaculele dispărură aidoma picăturilor de rouă în soarele verii. Stevie Rae era în genunchi, cu mâna întinsă spre el, când se evaporă fumul şi novicele se repezi în cerc, cu cuţitul ridicat şi pregătit.

— Dă-te mai în spate, Stevie Rae! Îl omor pe nenorocit!

Stevie Rae atinse pământul şi mormăi:

— Pământule, pune-i piedică. Bine de tot.

Peste umărul lui Stevie Rae, Rephaim văzu cum pământul sc ridică, exact în faţa picioarelor băiatului, şi cum acesta se prăbuşeşte cu putere drept în nas.

— Poţi să zbori? şopti ea.

— Cred că da, murmură el.

— Atunci întoarce-te la Gilcrease, spuse ea repede. O să vin şi cu mai târziu.

Rephaim ezita. Nu voia s-o părăsească aşa de curând după încercarea prin care trecuseră împreună. Chiar se simţea bine, sau Întunericul storsese deja prea mult din ea?

— Sunt bine, pe cuvânt, îi spuse Stevie Rae pe un ton blând, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Du-te!

Rephaim se ridică. Îi aruncă o ultimă privire lui Stevie Rae, apoi şi desfăcu aripile şi şi forţă trupul vătămat să-l poarte spre cer.

Capitolul 14
Stevie Rae

Dallas tocmai cotea spre şcoală, împreună cu Stevie Rae, mai ducând-o în braţe, mai târând-o, şi se certa cu ea încercând s-o convingă să meargă la infirmerie, şi nu direct în cameră. Chiar atunci îi zăriră Kramisha şi Lenobia, care se îndreptau spre Templul lui Nyx.

— Iisuse, da' tăbăcită mai eşti! strigă Kramisha şi se opri brusc, năucită.

— Dallas, du-o la infirmerie! spuse Lenobia.

Spre deosebire de Kramisha, profa de echitaţie nu înlemni când o văzu pe Stevie Rae plină de sânge; dimpotrivă, se repezi de cealaltă parte şi îl ajută pe Dallas să o susţină, în timp ce îi ghida automat spre uşa infirmeriei.

— Nu, uitaţi care-i treaba. Duceţi-mă în camera mea. Am nevoie de un telefon, nu de doctor. Şi nu-mi găsesc mobilul ală blestemat.

— Nu-l găseşti pentru că arătarea aia de pasăre ţi-a smuls aproape toate hainele de pe tine, cu piele cu tot. Probabil că telefonul tău a rămas în parc, strivit în pământul care încă e îmbibat cu sângele tău. O să mergi la afurisita aia de infirmerie.

— Am eu telefon. Poţi să-l foloseşti pe-al meu, spuse Kramisha, care îi ajunsese din urmă.

— Poţi folosi telefonul Kramishei, însă Dallas are dreptate. Nici măcar nu eşti în stare să te ţii pe picioare. Mergi la infirmerie, spuse cu glas ferm Lenobia.

— Bine. Nu contează. Daţi-mi un scaun sau ceva, ca să pot să sun. Ai numărul Afroditei, nu? o întrebă pe Kramisha.

— Îhî. Da' nu cred că asta înseamnă că suntem şi prietene, bombăni Kramisha.

În timp ce se îndreptau spre infirmerie, Lenobia arunca priviri aspre către trupul vătămat al lui Stevie Rae.

— Eşti făcută praf. Din nou, spuse ea.

Apoi păru că, în sfârşit, profa de echitaţie înregistrează cuvintele lui Dallas, şi făcu ochii mari de uimire.

— Ai spus că o pasăre a făcut asta?

— O arătare de pasăre, spuse Dallas, în acelaşi moment în care Stevie Rae strigă:

— Nu! Dallas, acum nu am nici timp, nici putere să mă cert cu tine pe tema asta!

— Vrei să spui că nu ai văzut ce i s-a întâmplat? întrebă Lenobia.

— Nu. Era prea întuneric şi fum. N-am putut nici s-o văd, nici să intru în cerc să o ajut. Când s-a limpezit totul, ea era uşa cum o vedeţi, iar o arătare de pasărea stătea ghemuită deasupra ei.

— Dallas, încetează să mai vorbeşti despre mine de parcă nu-s aici! Iar el nu era ghemuit deasupra mea. Zăcea la pământ lângă mine.

Lenobia începu să vorbească, dar tocmai atunci ajunseră la infirmerie. Sapphire, sora înaltă şi blondă care, în lipsa unei tămăduitoare, fusese numită şefa spitalului, îi întâmpină cu obişnuita ei expresie acră, înlocuită însă numaidecât de spaimă.

— Puneţi-o acolo! porunci scurt şi indică spre o cameră de spital care tocmai se eliberase.

O întinseră pe Stevie Rae pe pat, iar Sapphire începu să scoată fel de fel de lucruri dintr-un dulap de metal. Printre ele se afla o punguţă cu sânge, pe care i-o aruncă Lenobiei.

— Dă-i imediat să bea asta!

Nimeni nu scoase o vorbă în cele câteva secunde care îi trebuiră Lenobiei ca să rupă punga cu sânge şi s-o ajute pe Stevie Rae s-o ducă la gură, cu mâinile tremurânde, şi să bea cu nesaţ.

— O să mai am nevoie de aşa ceva, spuse Stevie Rae. Şi, cum spuneam, de un afurisit de mobil. Imediat.

— Trebuie să văd ce anume te-a rănit în halul ăsta şi te-a făcut să pierzi mult prea mult sânge, pe care trebuie să îl pui la loc imediat, apoi să-mi dau seama de ce sângele care încă îţi mai picură din corp nu miroase aşa cum ar trebui, spuse Sapphire.

— Imitator de Corbi! Aşa se cheamă arătarea aia! exclamă Dallas.

— Te-a atacat un Imitator de Corbi? întrebă Lenobia.

— Nu. Exact asta încercam să-i bag lui Dallas în capul ăla sec. Întunericul ne-a atacat pe mine şi pe Imitator.

— După cum spuneam, vorbeşti prostii. L-am văzut pe păsăroiul ăla. Ţi-am văzut sângele. Astea mai mult ca sigur că sunt tăieturi făcute de ciocul ăla ascuţit al lui. Altceva nu am văzut! strigă Dallas.

— Nu ai văzut nimic pentru că Întunericul ascundea tot ce era în interiorul cercului, inclusiv pe mine şi pe Imitatorul de Corbi, cât timp ne-a atacat pe amândoi! îşi urlă Stevie Rae frustrarea.

— De ce mi se pare că îi tot iei apărarea arătării ăleia? spuse Dallas şi ridică braţele, într-un gest de exasperare.

— Ştii ce, Dallas, să mă pupi undeva! Nu iau apărarea nimănui în afară de mine. Tu nici măcar n-ai fost în stare să intri în cerc să mă aperi. A trebuit să o fac singură!

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Dallas o privi fix, iar în ochii lui se citea clar că îl rănise. Apoi Sapphire vorbi, cu vocea ei aspră şi nesuferită de infirmieră:

— Dallas, trebuie să pleci. O să-i tai hainele astea zdrenţuite ca să i le scot, şi nu se cade să fii de faţă.

— Dar eu...

— Ai adus-o acasă pe Marea ta Preoteasă. Te-ai descurcat bine, îi spuse Lenobia şi îi atinse braţul cu blândeţe. Acum, lasă-ne să o îngrijim.

— Dallas, ăăă, de ce nu te duci să mănânci ceva? Eu sunt bine, spuse Stevie Rae, care deja regreta că îşi vărsase pe el

nervii pe care îi avea din pricina fricii şi a vinovăţiei.

— Mda, bine. Plec.

— Hei, Lenobia are dreptate, strigă în urma lui Stevie Rae, în timp ce el ieşea din cameră. Te-ai descurcat bine, mulţumesc că m-ai adus acasă.

El îi mai aruncă o privire peste umăr înainte de a ieşi, iar ea se gândi că nu mai văzuse niciodată atâta tristeţe în ochii lui.

— Orice pentru tine, puştoaico.

De-abia se închisese uşa, că Lenobia şi izbucni:

— Explică-mi ce-i cu Imitatorul de Corbi.

— Da, credeam că-s dispăruţi, spuse Kramisha.

— Voi două puteţi rămâne. Margareta s-a dus după materiale la Spitalul St. John, aşa că am nevoie de o mână de ajutor, însă va trebui să purtaţi discuţia în timp ce mă ajutaţi, le spuse Sapphire, în timp ce-i dădea Lenobiei o altă pungă cu sânge. Deschide-i-o! Kramisha, treci aici, spală-te pe mâini, apoi dă-mi din ghemotoacele alea umezite în spirt!

Kramisha îi aruncă lui Sapphire o privire scandalizată, dar se duse totuşi la chiuvetă. Lenobia rupse punga şi i-o dădu lui Stevie Rae, care bău încet, ca să câştige timp.

Cu un pârâit de material rupt, care răsună parcă prea tare în încăpere, Sapphire tăie ce mai rămăsese din pantalonii lui Stevie Rae şi din tricoul cu inscripţia Don't hate the 918.

Stevie Rae simţi ochii tuturor aţintiţi asupra corpului ei aproape complet dezgolit. Regretă că nu alesese un sutien mai acătării, se foi nervoasă şi spuse:

— Fir-ar să fie, ce-mi mai plăceau jeanşii ăştia Cowgirl U. Ce mă enervează când mă gândesc că acum trebuie să mă duc iar la Drysdales, la intersecţia dintre 31 Street cu Memorial, ca să-mi iau altă pereche. E un trafic infernal în partea aia a oraşului.

— Poate că ar trebui să-ţi mai lărgeşti viziunea în privinţa hainelor. Little Black Dress de pe Cherry Street e mai aproape, şi au nişte jeanşi drăguţi care nu-s model anii nouăzeci, spuse Kramisha.

Trei perechi de ochi se îndreptară spre ea.

— Ce-i? ripostă Kramisha. Ştie toată lumea că Stevie Rae trebuie să-şi schimbe stilul.

— Mersi, Kramisha. Asta mă face să mă simt mult mai bine, acu' după ce aproape era s-o mierlesc.

Stevie Rae dădu ochii peste cap, pe când Kramisha îşi

înăbuşea un zâmbet. Adevărul era însă că, totuşi, Kramisha chiar o făcuse să se simtă mai bine, să se simtă normală. Apoi Stevie Rae realiză că într-adevăr se simţea mai bine. Sângele băut o încălzise şi nu se mai simţea chiar atât de slăbită cum fusese în urmă cu câteva minute. De fapt, chiar simţea un fel de freamăt interior, ca şi cum sângele ar fi fost pompat cu putere şi i se răspândea prin tot corpul. E sângele lui Rephaim - partea care e amestecată cu a mea se hrăneşte din sângele omenesc şi-mi dă putere.

— Stevie Rae, pari să fii trează şi vioaie, spuse Lenobia.

Stevie Rae se smulse din meditaţiile ei şi văzu că profa de echitaţie o cerceta cu luare-aminte.

— Mda, mă simt mai bine şi am nevoie de un telefon. Kramisha, dă-mi...

— Mai întâi o să-ţi dezinfectez rănile şi te asigur că, atâta timp cât mă ocup de asta, n-o să poţi să vorbeşti la telefon, spuse Sapphire pe un ton în care Stevie Rae simţi mult prea multă satisfacţie şi aroganţă.

— Atunci, aşteaptă şi ocupă-te de mine după ce vorbesc cu Afrodita, spuse Stevie Rae. Kramisha, ia scotoceşte prin geanta aia a ta uriaşă şi dă-mi odată telefonul ăla.

— Nu pot să aştept, izbucni Sapphire. Eşti rănită grav. Ai leziuni de la glezne până în talie. Trebuie curăţate. Multe au nevoie de cusături. Trebuie să mai bei sânge. De fapt, ar fi şi mai bine dacă am aduce unul dintre voluntari, să te hrăneşti direct cu sângele lui - ar ajuta în procesul de vindecare.

— Oameni? Voluntari?

Stevie Rae simţi un nod în gât. Se întâmplau astfel de lucruri în Casa Nopţii?

— Nu face pe naiva, replică Sapphire.

— Nu beau de la un străin! spuse Stevie Rae cu mai multă vehemenţă decât îşi propusese, ceea ce le făcu pe Lenobia şi Kramisha să ridice din sprâncene. Vreau să spun că pungile cu sânge îmi sunt de ajuns. E prea ciudat să mă gândesc că beau de la cineva necunoscut, mai ales aşa curând după, ştiţi voi...

Se întrerupse. Cele trei femei aveau, probabil, să creadă că se referă la Impregnarea desfăcută dintre ea şi Afrodita.

Numai că nu la Afrodita se gândea ea; ar fi fost chiar caraghios.

Stevie Rae se gândea că singurul de la care dorea şi avea

nevoie să bea era Rephaim.

— Sângele tău are alt miros, spuse Lenobia.

Gândurile lui Stevie Rae se spulberară pe dată şi, imediat, privirea i se îndreptă spre profa de echitaţie.

— Altul? Cum adică?

— E ceva ciudat cu el, spuse Sapphire pe când începu să-i cureţe tăieturile adânci cu ghemotoacele înmuiate în alcool, pe care i le dădea Kramisha.

Stevie Rae trase aer în piept când simţi arsura.

— Sunt vampir cu semilună roşie, rosti ea printre dinţii încleştaţi de durere. Sângele meu e diferit de al vostru.

— Nu, nu, să ştii că ea are dreptate. Sângele tău miroase ciudat, spuse Kramisha, care îşi întoarse privirea de la rănile lui Stevie Rae şi începu să adulmece aerul.

Stevie Rae gândi rapid şi răspunse:

— Asta pentru că el a băut de la mine.

— Cine? Imitatorul? spuse Lenobia.

— Nu! negă Stevie Rae, apoi se grăbi să adauge: Cum am tot încercat să-i spun şi lui Dallas, el nu mi-a făcut nimic. A fost, la rândul lui, o victimă.

— Stevie Rae, ce ţi s-a-ntâmplat? o întrebă Lenobia.

Stevie Rae inspiră adânc şi începu să spună o poveste, în mare parte adevărată.

— M-am dus în parc ca să încerc să obţin de la pământ informaţii care s-o ajute pe Zoey, aşa cum m-a rugat Afrodita. Există nişte credinţe străvechi de-ale vampirilor, legate de războinici şi care nu mai sunt la modă, iar ea crede că îl pot ajuta pe Stark să ajungă la Zoey, pe Tărâmul de Dincolo.

— Dar Stark nu poate pătrunde pe Tărâmul de Dincolo fără să moară, spuse Lenobia.

— Mda, asta spune toată lumea, dar, de curând, Afrodita şi cu mine am aflat despre chestiile astea străvechi care îl pot ajuta să ajungă acolo viu. Religia, sau cum vrei să-i spui, era reprezentată de vaci, mai bine zis de tauri. Unul alb şi altul negru. Când îşi aminti, pe Stevie Rae o cuprinse un fior. Afrodita, aiurită cum e, a uitat să-mi spună că afurisitul ăla de taur alb e rău şi că taurul negru e bun, aşa că, din greşeală, am invocat taurul cel rău.

Faţa Lenobiei devenise atât de palidă, încât părea aproape transparentă.

— O, Mărită zeiţă! Ai invocat Întunericul?

— Ştii despre chestiile astea? o întrebă Stevie Rae.

Cu o mişcare ce părea involuntară, Lenobia ridică o mână şi şi-o duse la ceafă.

— Ştiu câte ceva despre Întuneric, iar ca profesoară de echitaţie ştiu ceva mai multe despre fiare.

Sapphire şterse tăietura care şerpuia în jurul taliei lui Stevie Rae, făcând-o să tresară.

— Au, fir-ar să fie, doare! strigă ea, apoi închise ochii o clipă şi încercă să gândească, în ciuda durerii. Când îi deschise iar, văzu că Lenobia o privea atent, cu o expresie pe care n-o desluşea, însă, înainte de a găsi întrebarea potrivită, profa de echitaţie o rosti pe a ei:

— Ce căuta Imitatorul de Corbi acolo? Ai spus că nu te-a atacat pe tine, însă, cu siguranţă, nu avea niciun motiv să atace Întunericul.

— Doar sunt de-aceeaşi parte, completă Kramisha, în timp ce dădea din cap gânditoare.

— Eu nu ştiu de ce parte e, dar taurul cel rău l-a atacat pe Imitatorul de Corbi, zise Stevie Rae, inspirând adânc, apoi continuă: De fapt, apariţia Imitatorului m-a salvat. Pur şi simplu a căzut din cer şi i-a distras atenţia taurului, destul timp cât să-mi trag eu putere din pământ şi să-l invoc pe taurul cel bun. Stevie Rae nu-şi putu reţine un zâmbet când pomeni de animalul acela uluitor. Niciodată nu am mai văzut nimic asemănător. Era atât de frumos, şi de bun, şi atât de înţelept. L-a atacat pe taurul alb, apoi au dispărut amândoi. După care Dallas a putut intra în cerc, la mine, iar Imitatorul de Corbi şi-a luat zborul.

— Dar spui că, înainte de apariţia Imitatorului, taurul alb ţi-a băut sângele? întrebă Lenobia.

Stevie Rae trebui să-şi reprime un alt fior de repulsie.

— Da. Spunea c□ trebuie s□-mi pl□esc datoria pentru c□ □i r□punsese la □trebare. B□uiesc c□ de-aia miroase ciudat s□gele meu, pen' c□ □c□ se mai simte mirosul lui □i, crede-m□, pu{ea de-a dreptul. De-asta vreau s□ dau □i telefonul □a. Taurul chiar mi-a r□puns la □trebare □i tre' s□ vorbesc cu Afrodita.

— Nu văd de ce n-ai lăsa-o să sune. Oricum n-are nevoie de copci. Rănile încep deja să se vindece, spuse Kramisha şi arătă spre primele tăieturi pe care i le făcuse Întunericul pe glezne.

Stevie Rae privi în jos, însă ştia deja ce urma să vadă. Simţea deja - sângele lui Rephaim îşi răspândea căldura şi puterea în tot corpul ei şi, astfel, carnea sfârtecată începea să se închidă şi să se vindece.

— E ceva absolut neobişnuit. Şi se întâmplă cu o viteză mult mai mare decât vindecarea arsurilor pe care le-ai avut, spuse Sapphire.

Stevie Rae căută să se uite fix în ochii infirmierei.

— Sunt o Mare Preoteasă, vampir cu semilună roşie. Fiind prima, putem spune că impun un nou standard de pregătire pentru toate celelalte. Trebuie să ne vindecăm rapid, zise Stevie Rae şi trase de marginea cearşafului, ca să se acopere, apoi întinse mâna spre Kramisha.

— Am nevoie de telefonul tău în momentul ăsta.

Fără să mai comenteze ceva, Kramisha merse spre locul în care îşi lăsase geanta, scoase mobilul şi i-l dădu lui Stevie Rae.

— Afrodita e la litera S, de la scârbe.

Stevie Rae apăsă cu putere tastele şi formă numărul. După trei apeluri, Afrodita răspunse.

— Da, e al naibii de devreme să mă suni, şi nu, nu mă interesează ce altă aiureală de poezie ai mai scris, Kramisha.

— Eu sunt.

Tonul sarcastic al Afroditei dispăru ca prin minime.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiai că taurul alb e rău şi cel negru e bun?

— Îhî. Despre asta nu ţi-am pomenit?

— Nu, şi chiar a fost nasol, pentru că l-am invocat în cerc pe taurul alb.

— Aoleu! Înseamnă că n-a ieşit prea bine. Ce s-a întâmplat?

— N-a ieşit prea bine? Afrodita, eşti la ani-lumină de adevăr. A fost rău. Rău de tot. Stevie Rae voia să le spună Lenobiei, lui Sapphire şi chiar şi Kramishei să plece ca să poată vorbi în voie cu Afrodita, să facă o criză de nervi şi să urle la ea cât avea chef; însă ştia că ele trebuiau să audă ce avea de spus. Din păcate, lucrurile rele nu dispar când le ignori. Afrodita, e vorba de o întruchipare a răului cum n-am mai văzut niciodată. Pe lângă asta, Neferet e doar un ţânc pus pe şotii. Nu dădu atenţie pufniturii indignate a lui Sapphire şi povesti mai departe: Şi are o putere de neimaginat. Nu am putut să mă lupt cu el. Nu cred că poate cineva, în afară de celălalt taur.

— Şi atunci cum ai scăpat de el? întrebă Afrodita, oprindu-se o secundă, după care adăugă: Ai scăpat de el, aşa-i? Sau eşti sub vraja lui şi te foloseşte ca pe o marionetă a răului, care vorbeşte cu accent ţărănesc?

— Vorbeşti tâmpenii, Afrodita.

— Totuşi, spune ceva care să demonstreze că eşti chiar tu.

— Data trecută când am vorbit m-ai făcut handicapată. Şi nu o dată. Ai mai spus şi că sunt o afurisi-toantă, iar cuvântul ăsta compus nici nu există. Îţi repet şi-acum că nu-i frumos.

— Bine. Tu eşti. Ia zi, cum ai scăpat de taur?

— Am reuşit să invoc taurul cel bun, care chiar e foarte bun, după cum celălalt e extrem de rău. L-a înfruntat, apoi au dispărut amândoi.

— Şi-atunci n-ai aflat nimic?

— Ba da. Stevie Rae miji ochii şi se concentră, căci voia să fie sigură că-şi aminteşte cuvânt cu cuvânt ce-i spusese taurul alb. Am întrebat cum poate ajunge Stark la Zoey, ca să o apere până când ea îşi reîntregeşte sufletul şi se poate întoarce aici. Taurul a spus aşa: Războinicul trebuie să-şi cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuşi pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în faţa celuilalt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparţine alegerea de a se întoarce.

— A spus Insula Femeilor? Eşti sigură?

— Da, ştiu sigur. Exact aşa a spus.

— Bine. OK. Ăă, stai puţin, notez totul ca să nu uit nimic.

Stevie Rae auzi cum Afrodita mâzgălea grăbită pe o bucată de hârtie. Când termină, vocea îi era din nou plină de entuziasm.

— Asta înseamnă că suntem pe calea cea bună! Da' cum naiba o să găsească Stark o punte dacă îşi cercetează sângele? Şi ce înseamnă chestia aia despre cum trebuie să se înfrângă pe sine însuşi?

Stevie Rae oftă. Începuse să simtă între tâmple pulsaţiile unei dureri de cap acute.

— Habar n-am, dar am fost la un pas de moarte ca să fac rost de răspunsul ăsta, aşa că tre' să fie vorba de ceva important.

— Atunci, Stark ar face bine să-şi dea seama. Afrodita ezită înainte de a adăuga: Dacă taurul negru e aşa de nemaipomenit de bun, de ce nu-i mai invoci o dată şi...

— Nu! Stevie Rae rosti cuvântul cu atâta forţă, încât le făcu

pe celelalte femei din încăpere să tresară. N-o să mai fac niciodată asta. Şi ar trebui să nu mai laşi pe nimeni să invoce taurii ăia. Preţul e prea mare.

— Cum adică, preţul e prea mare? întrebă Afrodita.

— Vreau să spun că sunt prea puternici. Buni sau răi, nu pot fi ţinuţi sub control. Afrodita, există anumite lucruri pe care e mai bine să le laşi în pace, iar ei se înscriu în categoria asta. În plus, nu sunt chiar aşa de sigură că poate fi chemat unul fără să apară şi celălalt şi, crede-mă, chiar n-ai vrea să-l întâlneşti vreodată pe taurul alb.

— OK, OK, calmează-te. M-am prins cum stă treaba, şi pot să-ţi spun că mă ia cu fiori numai când vorbesc despre ei. Cred că ai dreptate. Stai liniştită. N-o să facă nimeni nimic altceva decât să încerce să-l ajute pe Stark să găsească o punte de sânge spre Insula Skye.

— Afrodita, nu cred că-i vorba de o punte de sânge. Nici măcar nu sună cum trebuie. Stevie Rae îşi frecă tâmplele şi constată cu surprindere că îi tremura mâna.

— Ajunge, şopti Lenobia. Eşti puternică, dar nu nemuritoare.

Stevie Rae îi aruncă o privire tăioasă, însă nu desluşi în ochii cenuşii ai profei de echitaţie nimic altceva în afară de îngrijorare.

— Hei, ăăă, tre' să închid acum. Nu prea mi-e bine.

— Of, ce naiba. Doar nu eşti iar gata să crăpi, nu? E chiar neplăcut când faci chestii d-astea.

— Nu, nu sunt gata să crăp. Am trecut de faza aia. Şi tu nici măcar nu faci vreun efort să fii drăguţă. Deloc. Te sun mai încolo. Spune-le celorlalţi că-i salut.

— Îhî, o să-ţi transmit mesajul de iubire. Salutare, ţăranco!

— Pa.

Stevie Rae închise, îi înapoie telefonul Kramishei şi se prăbuşi pe pernă.

— Âăă, vă supăraţi dacă trag un pui de somn?

— Mai bea încă una. Sapphire îi dădu lui Stevie Rae o altă pungă cu sânge. Dup-aia culcă-te. Voi două trebuie să plecaţi ca să o lăsaţi să se odihnească. Infirmiera vampir aruncă la gunoi ghemotoacele de vată pline de sânge, îşi scoase cu un pocnet mănuşile de latex, apoi se îndreptă spre uşă şi se opri în prag, unde începu să bată din picior şi să se uite urât la Lenobia şi Kramisha.

— Mă întorc să văd ce faci, după ce te mai odihneşti, spuse Lenobia.

— Grozav, zise Stevie Rae şi îi zâmbi.

Lenobia îi strânse mâna înainte de a pleca. Iar când Kramisha se aplecă spre ea, Stevie Rae, uluită şi stânjenită, crezu preţ de o clipă că puştoaica avea să o îmbrăţişeze sau, chiar mai rău, să o sărute. În loc de asta, Kramisha o privi în ochi şi îi şopti la ureche:

Cu sufletul, iar nu cu ochii să priveşti
căci pentru a dansa cu fiarele
să vezi ce e sub mască tre' să te-nvoieşti.

Brusc, Stevie Rae înlemni.

— Cred că ar fi trebuit să te ascult mai cu atenţie. Poate că atunci aş fi ştiut să nu invoc vaca aia rea, îi şopti Stevie Rae, la rândul ei.

Privirea Kramishei era aspră şi plină de înţeles.

— Poate încă ar trebui s-o faci. Ceva îmi spune că ăsta n-a fost ultimul dans cu fiarele. Apoi se ridică şi îi zise pe un ton normal: încearcă să dormi puţin. O să ai nevoie de o minte limpede mâine.

Când se închise uşa şi rămase singură, Stevie Rae răsuflă adânc, uşurată. Încet, bău ultima punguţă de sânge, apoi îşi trase pătura de spital până la gât şi se ghemui pe-o parte, după care, cu un oftat, începu să-şi răsucească pe deget o buclă blondă. Era sfârşită. Se pare că toată puterea din sângele lui Rephaim o sleise în timp ce o vindecase.

Rephaim...

Stevie Rae n-avea să uite niciodată cum arăta când înfruntase Întunericul pentru ea. Fusese atât de puternic, şi de curajos, şi de bun. Nu conta că Dallas, Lenobia şi toată lumea aia afurisită credeau că el e de partea Întunericului. Nu conta că tatăl lui era un războinic căzut al lui Nyx, care, cu veacuri în urmă, alesese răul. Nimic din toate astea nu avea importanţă. Ea văzuse adevărul. El se sacrificase de bunăvoie pentru ea. Poate că nu alesese Lumina, dar cu siguranţă respinsese Întunericul.

Făcuse bine că îl ajutase în acea zi în faţa mănăstirii, la fel şi astăzi, când invocase taurul negru şi îl salvase - indiferent care fusese preţul plătit de ea.

Rephaim merita să fie salvat.

Nu-i aşa?

Mai mult ca sigur. După cele întâmplate astăzi, mai mult ca sigur.

Pleoapele începură să îi clipească, grele de somn, deşi nu dorea să se mai gândească ori să viseze - nu dorea să-şi mai amintească de Întunericul înspăimântător şi de durerea aceea de neimaginat.

Ochii i se închiseră totuşi, şi se simţi copleşită de amintirea întunericului şi de ceea ce-i făcuse. Pe când se zbătea împotrivii oboselii nesfârşite, din mijlocul acelui cerc al groazei, Stevie Rae auzi iar vocea lui: Sunt aici pentru că ea se află aici, iar ea îmi aparţine. Acea declaraţie simplă îi alungă teama şi lăsă amintirea Întunericului să se predea în faţa Luminii salvatoare.

Înainte de a cădea într-un somn adânc, fără vise, Stevie Rar se gândi la frumosul taur negru şi la plata pe care o obţinuse de la ea, şi din nou cuvintele lui Rephaim îi răsunară în minte: Sunt aici pentru că ea se află aici, iar ea îmi aparţine.

Ultimul ei gând se în dreptă tot spre Rephaim, în trebăndu-se dacă acesta va şti vreodată că, în mod ironic, cuvintele lui deveniseră deodată atât de adevărate pentru ei...

Capitolul 15
Stark

Timp de o secundă, după ce se trezi, Stark nu-şi aminti nimic. Ştia numai că Zoey era acolo lângă el, în pat. Zâmbi somnoros şi se întoarse, întinzând braţul ca să o tragă mai aproape.

La atingerea corpului ei imobil, rece şi lipsit de viaţă, se trezi complet, iar realitatea îi spulberă cel din urmă vis.

— În sfârşit. Ştii, o-ţi fi voi, vampirii cu semiluni roşii, puternici, şi mai ştiu eu cum, pe timpul nopţii, dar e înfiorător cum dormiţi ziua de parcă aţi fi morţi. Păi, cred că stereotipici e cuvântul care vă descrie cel mai bine.

Stark se ridică în capul oaselor şi o privi încruntat pe Afrodita, aşezată pe unul dintre scaunele de catifea crem, cu picioarele ei lungi încrucişate graţios, sorbind dintr-o ceaşcă aburindă de ceai.

— Afrodita, ce cauţi aici?

În loc să-i răspundă, ea îşi îndreptă privirea spre Zoey.

— Nu s-a mişcat deloc de atunci, nu?

Stark se dădu jos din pat şi o înveli la loc, cu blândeţe, pe Zoey. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor şi îi sărută singurul Semn rămas pe corp, tatuajul banal de pe frunte, ce reprezenta semiluna de novice. Nu-i nicio problemă dacă te întorci ca novice obişnuită. Numai să te întorci, gândi el pe când buzele îi atinseră Semnul. Apoi se ridică şi o privi pe Afrodita.

— Nu, nu s-a mişcat. Nici n-are cum. Nu e aici. Avem şapte zile să găsim un mod de a o aduce înapoi.

— Şase, îl corectă Afrodita.

Stark înghiţi în sec.

— Mda, ai dreptate. Au rămas numai şase.

— OK. Hai, atunci. E clar că nu avem timp de pierdut.

Afrodita se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Unde?

Stark o urmă, privind-o în continuare pe Zoey peste umăr.

— Auzi, trebuie să ieşi din starea asta. Chiar tu ai spus-o: Zoey nu-i aici. Nu te mai holba la ea ca un căţeluş pierdut.

— O iubesc! Ai idee ce înseamnă asta?

Afrodita se opri şi se întoarse spre el.

— Dragostea nu are nicio legătură. Eşti războinicul ei. Asta cântăreşte mai mult decât „O iubesc pe Zoey“, spuse ea cu sarcasm în timp ce desenă în aer ghilimele. Am şi eu războinicul meu, aşa că ştiu despre ce vorbesc, şi uite cum stau lucrurile: dacă sufletul meu s-ar descompune şi aş fi prizonieră pe Tărâmul de Dincolo, n-aş vrea ca Darius să stea şi să se smiorcăie, complet distrus. Aş vrea să se pună naibii pe treabă şi să găsească un mod prin care să-şi facă datoria, ceea ce presupune să rămână în viaţă şi să mă apere până mă dumiresc cum să mă întorc acasă! Vii odată sau nu?

Îşi dădu părul pe spate, se răsuci pe călcâie şi porni ţâfnoasă pe coridor.

Stark nu mai zise nimic şi o urmă. Merseră un timp în tăcere, iar Afrodita îl conduse pe nişte scări în jos, apoi de-a lungul unor coridoare din ce în ce mai înguste, după care coborâră alte scări.

— Unde mergem? întrebă din nou Stark.

— Păi, e ca un fel de temniţă. Cu iz de mucegai şi cu un miros ciudat de transpiraţie, decorul instituţional e demn fie de o

închisoare, fie de un spital de psihiatrie, şi îl face pe Damien să creadă că a ajuns pe lumea cealaltă, în raiul tocilarilor. Să văd dacă te prinzi.

— Ne întoarcem la liceul oamenilor?

— Eşti pe-aproape, spuse ea, în timp ce faţa i se lumină de un zâmbet abia schiţat. Mergem într-o bibliotecă veche, plină de o turmă de molâi care tocesc de zor.

Stark scoase un oftat prelung şi sonor încercând să se abţină să nu izbucnească în râs. Câteodată aproape că-i plăcea de Afrodita - chit că n-ar fi recunoscut-o niciodată.

Stark

Afrodita avusese dreptate - subsolul clădirii chiar îi amintea de sala de lectură a unei şcoli de stat, cu excepţia ferestrelor deschise şi a obloanelor mici, ieftine şi ca vai de ele, lucru cu adevărat ciudat, căci restul insulei San Clemente era putred de bogat. Cu toate astea, la subsol erau doar câteva mese din lemn ros, bănci tari, pereţi de piatră albi şi goi şi o grămadă de rafturi pline cu mii de cărţi de toate mărimile, formele.

Prietenii lui Zoey erau adunaţi în jurul unei mese mari ticsite de cărţi, cutii de suc, pungi mototolite de chipsuri, şi un tub uriaş plin de baghete roşii de lemn-dulce. Lui Stark i se păru că arătau obosiţi, chiar surescitaţi după atâta zahăr şi cofeină. Când el şi Afrodita se apropiară, Jack tocmai le arăta celorlalţi o ilustraţie dintr-un volum mare, legat în piele.

— Ia uitaţi-vă aici - e copia unei picturi făcute de o Mare Preoteasă din Grecia, pe nume Calliope. Mai scrie că a ea fost prima poetă laureat după Sappho. Nu-i aşa că arată exact ca Cher?

— Mamă, incredibil! Chiar zici că-i Cher în tinereţe, spuse Erin.

— Îhî, înainte să înceapă să poarte perucile alea albe. Ce naiba i-o fi venit? spuse Shaunee.

Damien le aruncă gemenelor una din acele priviri pline de înţeles.

— Nu-i nimic în neregulă cu Cher. Absolut nimic.

— Da, da, spuse Shaunee.

— Am atins un punct nevralgic pentru gay, recunoscu Erin.

— Am avut o păpuşă Barbie Cher. Îmi plăcea la nebunie

păpuşa aia, spuse Jack.

— Vorbiţi despre păpuşi Bărbie, molâilor? Pe bune? Parcă trebuia s-o salvaţi pe Zoey, nu asta era ideea? spuse Afrodita, în timp ce clătină din cap dezgustată şi strâmbă din nas la vederea baghetelor de lemn-dulce.

— Asta am făcut toată ziua. Luăm şi noi o scurtă pauză. Thanatos şi Darius s-au dus să mai aducă de mâncare, spuse Damien. Am mai făcut unele progrese, dar aştept să se întoarcă şi ei ca să vă dau raportul.

I-a făcut cu mâna lui Stark, iar restul grupului îi urmă exemplul.

— Da, Afrodita, nu mai fi aşa de critică. O să vezi, am muncit din greu.

— Vorbiţi despre păpuşi, spuse Afrodita.

— Păpuşi Bărbie, o corectă Jack. Şi asta doar pentru o clipă. În plus, păpuşile Bărbie sunt chiar ca lumea şi ocupă un loc important în cultura americană. Dădu din cap ca să-şi întărească ideea şi strânse la piept portretul lui „Cher“. Mai ales cele care sunt copii ale vedetelor.

— Păpuşile Bărbie care reprezintă vedete ar fi importante doar dacă ar avea şi nişte brizbrizuri interesante, pe care să le poţi cumpăra odată cu ele, spuse Afrodita.

— Briz-ce? întrebă Shaunee.

— Parcă ai prune-n gură, spuse Erin, şi gemenele se puseră pe chicotit.

— Ascultaţi la mine, două la un creier. Brizbrizuri interesante înseamnă tot felul de lucruri ca lumea, de exemplu accesorii neobişnuite, spuse Afrodita în timp ce apuca delicat un cartof prăjit.

— OK, dacă nu ştii nimic despre păpuşile Barbie, chiar că mama ta chiar nu te putea suferi, spuse Erin.

— Nu că nu i-am da dreptate, adăugă Shaunee.

 Pen' c oricine a avut o B bie tie c po i s le cumperi tot felul de lucruri, complet Erin.

— Îhî, lucruri ca lumea, le aprobă Jack.

— Poate pentru voi, spuse Afrodita cu un zâmbet superior.

— Şi, mă rog, ce înţelegi tu prin „ca lumea”? întrebă Jack, iar Shaunee şi Erin scoaseră un murmur de dezaprobare.

— Păi, dacă tot ai adus vorba - mi s-ar părea ca lumea dacă s-ar face o păpuşă Barbie Barbara Streisand pentru care să

cumperi separat nasul şi unghiile. Iar unghiile false să se găsească în fel de fel de culori.

Amuţiră cu toţii de uimire, apoi Jack, uluit, şopti:

— Asta chiar ar fi ca lumea.

Afrodita le aruncă o privire arogantă.

— Şi ce-aţi zice de o Barbie Britney Spears chelă, cu accesorii ca, de exemplu, o umbrelă, un costum XXL, peruci ciudate şi, desigur, chiloţi la alegere.

— Ptiu, spuse Jack, apoi chicoti. Mda, şi o păpuşă Paris Hilton cu creier la alegere.

Afrodita ridică din sprânceană.

— Nu te prosti. Există lucruri pe care nici măcar Paris Hilton nu şi le poate cumpăra.

Stark îi privea, complet uluit, iar când izbucniră cu toţii în râs, simţi că-şi iese din minţi.

— Ce naiba e cu voi? ţipă el. Sunteţi puşi pe glume? Vă arde de jucării, când Zoey mai are doar câteva zile de trăit!

Pe fundalul acela de tăcere şi stupoare, vocea lui Thanatos răsună cu o intensitate anormală:

— Nicidecum, războinicule. Nu le arde de jucării. Le arde de viaţă şi de traiul printre cei vii.

Thanatos se depărtă de prag, de unde ea şi Darius îi urmăriseră până atunci pe puşti în linişte. Darius o urmă şi puse în mijlocul mesei o tavă plină cu sendvişuri şi fructe. Apoi se aşeză lângă Afrodita pe banca de lemn.

— Crede-mă, eu ştiu destule despre moarte, tocmai de-aia îţi spun că de viaţă trebuie să-ţi ardă, dacă vrei să mai respiri pe lumea asta.

Damien îşi drese vocea ca să-i atragă atenţia lui Stark. Când îi întâlni privirea, novicele îi spuse calm:

— Da, ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am aflat din documentarea pe care am făcut-o.

— Da, în timp ce tu dormeai, murmură Shaunee.

— Iar noi nu, adăugă Erin.

— Prin urmare, din cercetările noastre, interveni Damien înainte ca Stark să apuce să le dea un răspuns gemenelor, am aflat că atunci când o Mare Preoteasă suferă un şoc atât de puternic, încât sufletul îi este descompus, războinicul ei nu reuşeşte să-i supravieţuiască.

Fără să se mai sinchisească nici de păpuşile Barbie, nici de

gemenele certăreţe, Stark îl privi pe Damien cu nedumerire şi încercă să înţeleagă ce-i spunea.

— Adică toţi războinicii au murit?

— Da, cam aşa ceva, încuviinţă Damien.

— Unii s-au sinucis ca să-şi poată urma Marile Preotese pe Tărâmul de Dincolo şi să le apere acolo mai departe, continuă Thanatos cu explicaţiile.

— Numai că n-a funcţionat, pentru că niciuna dintre Marile Preotese nu s-a întors, nu-i aşa? spuse Stark.

— Exact. Ce ştim de la Preotesele care, prin afinitatea lor cu spiritul, au călătorit pe Tărâmul de Dincolo, este că acele Mari Preotese pierdute nu au putut îndura moartea războinicilor lor. Unele dintre ele au reuşit să-şi vindece sufletele, dar au ales să rămână pe lumea cealaltă alături de războinicii lor.

— Unele s-au vindecat, spuse încet Stark. Şi restul?

Prietenii lui Zoey se foiră, încurcaţi, însă vocea lui Thanatos rămase egală.

— Aşa cum ai aflat ieri, dacă un suflet rămâne descompus, persoana în cauză devine o Caoinic Shi, o fiinţă care nu-şi va afla nicicând odihna.

— Ca un zombi, numai că nu mănâncă oameni, spuse Jack încet, dar se cutremură la auzul propriilor vorbe.

— Aşa ceva nu i se poate întâmpla lui Zoey, spuse Stark.

Jurase să o apere, iar dacă era nevoie, avea să-şi ţină jurământul pe Tărâmul de Dincolo, pentru a se asigura că ea nu se va transforma într-unul dintre acei zombi înfiorători.

— Chiar dacă, până la urmă, rezultatul a fost acelaşi, nu toţi războinicii s-au sinucis ca să-şi urmeze Marile Preotese, reluă Damien.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu ceilalţi, îl îndemnă Stark.

Îi era imposibil să stea aşezat, aşa că se tot plimba de acolo până colo prin faţa mesei.

— Păi, deja era limpede că niciun războinic sau Mare Preotească nu se mai putea întoarce dacă războinicul se omora, uşa că am găsit atestări despre războinici care au procedat în diverse alte feluri, pentru a încerca să ajungă pe Tărâmul de Dincolo, spuse Damien.

— Unele de-a dreptul nebuneşti - un războinic s-a înfometat până a ajuns să delireze, apoi, într-un fel, şi-a părăsit corpul, spuse Jack.

— A murit, adăugă Shaunee.

— Mda, o poveste groaznică. Înainte de a crăpa, a ţipat în neştire şi avea tot soiul de halucinaţii despre Marea Preotească şi chinurile prin care trecea, spuse Erin.

— Vorbiţi. De. Pomană, îi apostrofă Afrodita.

— Unii războinici au luat droguri ca să intre într-un fel de transă, şi chiar au reuşit să-şi facă spiritul să părăsească lumea asta, continuă Damien, în timp ce gemenele dădeau ochii peste cap la Afrodita. Numai că nu a putut să intre pe Tărâmul de Dincolo. Ştim asta pentru că s-au întors în trupul lor şi au apucat să le spună celor care erau de faţă că nu reuşiseră.

Damien se opri si se uită la Thanatos, care continuă povestea.

— Apoi războinicii au murit. Toţi.

— Au murit pentru că nu au reuşit să-şi apere Marile Preotese, spuse Stark, cu o voce inexpresivă.

— Nu, au murit pentru că au întors spatele vieţii, îl corectă Darius.

— Tu n-ai fi făcut-o? se întrebă Stark. Dacă Afrodita ar muri pentru că nu ai putut s-o aperi, nu ai alege şi tu moartea în locul unei vieţi fără ea?

Afrodita nu-i lăsă lui Darius timp să răspundă.

— Eu aş fi superofticată dacă ar muri el! Asta încercam să-ţi spun adineauri. Nu poţi să tot priveşti în urmă - nici la Zoey, nici la trecut, nici măcar la jurământul tău. Trebuie să mergi înainte şi să găseşti o nouă modalitate de a trăi, o nouă modalitate de a o apăra.

— Spune-mi atunci ceva, orice informaţie pe care ai găsit-o în cărţile alea afurisite care poate să mă ajute, nu doar să-mi arate cum au eşuat ceilalţi războinici.

— O să-ţi spun ceva ce n-am citit în vreo carte. Azi-noapte, din greşeală, Stevie Rae a invocat taurul alb.

— Întunericul! O novice a chemat Întunericul în lumea asta? Thanatos arăta de parcă Afrodita tocmai făcuse să explodeze o bombă în mijlocul încăperii.

— Nu e novice. E vampir cu semilună roşie ca Stark, însă da, asta a făcut. În Tulsa. A fost un accident.

Fără să ia în seamă privirea uluită a lui Thanatos, Afrodita scoase din buzunar o bucată de hârtie şi începu să citească:

— Taurul a spus aşa: Războinicul trebuie să-şi cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie

să se înfrângă pe sine însuşi pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în faţa celuilalt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparţine alegerea de a se reîntoarce. Afrodita ridică privirea. Are cineva vreo idee despre ce-ar putea însemna asta? Flutură hârtia, iar Damien o luă şi reîncepu să citească, în timp ce Jack arunca şi el o privire peste umărul lui.

— Ce preţ a cerut întunericul pentru această informaţie? întrebă Thanatos, care se albise cu totul la faţă. Şi cum se face că ea a supravieţuit fără să-şi piardă minţile ori sufletul?

— Exact asta mă întreb şi eu, mai ales după ce Stevie Rae mi-a spus cât de rău a fost taurul alb. A spus că nu crede că l-ar fi putut înfrânge altceva în afară de taurul negru, şi aşa a şi scăpat de el.

— A invocat şi taurul negru? se miră Thanatos. E aproape de necrezut.

— Stevie Rae are o afinitate uluitoare faţă de pământ, spuse Jack.

— Îhî, a spus că aşa l-a adus pe taurul bun în Tulsa. Şi-a luat putere din pământ ca să-l cheme, spuse Afrodita.

— Şi zici că ai încredere în Stevie Rae?

Afrodita avu o ezitare.

— De cele mai multe ori.

Stark se aştepta ca măcar unul dintre puşti să sară să o corecteze pe Afrodita, însă toţi rămaseră tăcuţi, până când Damien spuse:

— De ce ne întrebi dacă avem încredere în Stevie Rae?

— Pentru că printre cele câteva lucruri pe care le ştiu despre vechile credinţe conform cărora Lumina şi Întunericul au ca simbol cei doi tauri, unul spune că ei cer întotdeauna un preţ pentru favorurile acordate. Întotdeauna. Întunericul i-a făcut un favor lui Stevie Rae când i-a dat răspunsul.

— Însă Stevie Rae a chemat taurul cel bun, care l-a snopit pe cel rău. Astfel, n-a mai trebuit să-i plătească, spuse Jack.

— Atunci înseamnă că îi era datoare taurului negru, spuse Thanatos.

Afrodita făcu ochii mici.

— La asta se referea când a spus că nu îi va mai invoca niciodată pe niciunul dintre tauri, pentru că preţul este prea mare.

— Cred că ar trebui să afli ce plată i-a dat prietena ta taurului negru, spuse Thanatos.

— Şi de ce nu a vrut să-mi spună nimic despre asta, adăugă Afrodita.

Ochii lui Thanatos păreau bătrâni şi trişti când adăugă:

— Ţineţi minte, există consecinţe pentru orice lucru, fie el bun sau rău.

— Am putea să nu mai privim în urmă la ce i s-a întâmplat lui Stevie Rae? spuse Stark. Trebuie să merg înainte. Spre Skye şi puntea de sânge. Aşa că, haideţi odată!

— Mai uşor, voinicule, îi spuse Afrodita. Calmează-te o clipă. Nu poţi să apari aşa, din senin, pe Insula Femeilor şi să te învârţi pe-acolo în căutarea unei punţi de sânge. Vraja protectoare a lui Sgiach o să te facă praf - cu alte cuvinte, o să te omoare pe loc.

— Nu cred că Stark trebuie să ia sensul literal, spuse Damien, care analiza iar biletul Afroditei. Spune să-ţi cercetezi sângele ca să descoperi puntea, nu să te uiţi după o punte însângerată.

— Iac, o metaforă. Unul dintre motivele pentru care urăsc poezia, zise Afrodita.

— Eu mă pricep la metafore, spuse Jack. Dă-mi să văd. Damien îi dădu hârtia. Jack îşi muşca buza în timp ce recitea versurile. Hmm, dacă ai fi Impregnat cu cineva, aş spune că înseamnă că trebuie să vorbim cu persoana aia, poate ştie ceva.

— Nu sunt Impregnat cu nimeni, spuse Stark şi începu iar să meargă de colo-colo.

— Atunci poate înseamnă că trebuie să vedem cine eşti - un amănunt despre tine poate fi cheia care să te ducă pe insula lui Sgiach, spuse Damien.

— Numai că nu ştiu nimic! Asta-i problema!

— OK, OK, atunci ce-ar fi să ne uităm la notiţele noastre despre Sgiach, să vedem dacă n-o fi acolo ceva care să-ţi sune familiar, spuse Jack, cu gesturi de consolare către Stark.

— Da, stai liniştit, spuse Shaunee.

— Aşază-te şi mănâncă un sendviş. Erin arătă spre capătul băncii unde se afla sendvişul pe care începuse să-l ronţăie.

— Mănâncă, spuse Thanatos, care luă un sendviş şi se aşeză lângă Stark. Concentrează-te asupra vieţii.

Stark îşi înăbuşi un mormăit, apoi luă un sendviş şi se aşeză.

— Scoate schema aia pe care am făcut-o, spuse Jack, aplecat peste umărul lui Damien, care răsfoia prin notiţele pe care le

adunase. Unele informaţii sunt destul de confuze, dar elementele vizuale ajută întotdeauna.

— E o idee bună. Uite-o.

Damien rupse o filă din blocnotesul galben pe care aproape că-l umpluse cu notiţe. În partea de sus desenase o umbrelă mare, deschisă. Pe o parte a umbrelei scrisese LUMINĂ, iar pe cealaltă, ÎNTUNERIC.

— Umbrela Luminii şi a Întunericului e o imagine bună, spuse Thanatos. Arată că cele două forţe sunt atotcuprinzătoare.

— A fost ideea mea, se lăudă Jack, iar obrajii i se înroşiră uşor.

Damien îi zâmbi.

— Bravo. Apoi arătă coloana de sub Lumină. Sub forţa Luminii am trecut: binele, taurul negru, Nyx, Zoey şi pe noi. Făcu o pauză, iar toţi ceilalţii încuviinţară din cap. Iar sub Întuneric am trecut: răul, taurul alb. Neferet/Tsi Sgili, Kalona şi Imitatorul de Corbi.

— Văd că pe Sgiach ai pus-o la mijloc, spuse Thanatos.

— Mda, alături de rondelele de ceapă, de prăjiturile cu frişcă şi de numele meu, spuse Afrodita. Ce naiba înseamnă asta?

— Păi, cred că nu ne-am lămurit dacă Sgiach e o forţă a Luminii sau a Întunericului, spuse Damien.

— Eu am adăugat rondelele de ceapă şi prăjiturelele Ding Dong, spuse Jack. Când văzu că-l privesc toţi cu gurile căscate, explică: Rondelele de ceapă sunt prăjite în ulei şi îngraşă, dar ceapa e o legumă. Prin urmare, nu sunt bune? Poate? A, iar prăjiturile Ding Dong sunt de ciocolată, dar au frişcă la mijloc. Nu face parte din produsele lactate sănătoase?

— Cred că ai probleme cu capul, spuse Afrodita.

— Noi am adăugat numele tău, spuse Erin.

— Îhî, fiindcă pentru noi eşti ca Rachel din Glee, adăugă Shaunee. Superenervantă, da' tre' să fie în film pen' că uneori are idei bune şi, într-un fel, rezolvă lucrurile.

— Da' tot credem că-i o scorpie. Ca tine, completă Erin, cu un zâmbet dulceag trimis către Afrodita.

— În fine, zise Damien şi tăie rondelele de ceapă, prăjiturile Ding Dong şi numele Afroditei, aşeză schema în mijlocul mesei, apoi îşi consultă iarăşi caietul de notiţe galben. Uite nişte informaţii pe care le-am găsit despre Sgiach, spuse Damien, în timp ce trecea în revistă notiţele. E considerată regina războinicilor. O mulţime de războinici se pregăteau altădată pe

insula ei, aşa că mereu se află pe acolo câte un grup de Fii ai lui Erebus, însă războinicii care rămâneau cu ea, cei care erau în serviciul ei...

— Stai puţin, vrei să zici că Sgiach avea mai mulţi războinici legaţi prin jurământ? îl întrerupse Stark.

Damien încuviinţă.

— Se pare că avea un clan întreg. Numai că nu îşi spuneau Fiii lui Erebus. Titlul lor era...

Damien se opri şi începu să răsfoiască paginile. Am găsit. Se numeau Paznicii Asului.

— De ce ai Asului? întrebă Stark.

— E o metaforă, spuse Afrodita, dând ochii peste cap. Încă una. Aşa îi spuneau lui Sgiach. Un simbol pentru regina lor.

— Cred că toată chestia asta cu clanurile scoţiene e tare de tot, spuse Jack.

— Normal, replică Afrodita. Pun pariu că ai şi vise umede cu băieţii în fustă.

— Kilt, nu fustă, spuse Stark. Sau plaid. Iar dacă te referi la cele foarte vechi, le poţi spune FeilidhMhor.

Afrodita îl privi întrebătoare, ridicând din sprânceana ei blondă.

— Iar tu ştii toate astea pentru că îţi place să le porţi?

El ridică din umeri.

— Eu nu, însă bunicul le purta.

— Eşti scoţian? Lui Damien nu-i venea să creadă. Şi nu spui nimic?

Stark ridică iar din umeri.

— Ce legătură are familia mea umană cu toate astea? Nu am vorbit cu ei de aproape patru ani.

— Are o mare legătură.

Damien ridică vocea, entuziasmat, în timp ce îşi răsfoia din nou paginile cu notiţe.

— Of, ce naiba! Familia înseamnă sângele tău, idiotule, spuse Afrodita. Care e numele de familie al bunicului tău?

Stark o privi încruntat.

— MacUallis, răspunseră Stark şi Damien într-un glas.

— De unde ştii? întrebă Stark.

— Membrii Clanului MacUallis erau Paznicii Asului. Damien zâmbi victorios şi ridică să vadă toţi pagina din carnet pe care scria: CLANUL MACUALLIS = PAZNICII ASULUI.

— Se pare că am găsit puntea de s□ge, spuse Jack, □ timp ce □ □ brăţişa pe Damien.

Capitolul 16
Zoey

Heath se tot foia în somn şi mormăia că tare ar vrea să chiulească de la antrenamentul de fotbal ca să mai doarmă un pic. L-am privit şi mi-am ţinut respiraţia când am trecut pe lângă el.

Doar n-o să-l trezesc ca să-i spun că e mort pentru totdeauna şi că n-o să mai joace fotbal în veci?

La naiba, sigur că nu.

Am încercat să fac cât mai puţin zgomot, dar nu puteam să stau liniştită. De data asta nici măcar nu m-am mai prefăcut că stau întinsă lângă el. N-aveam cum. Nu mă puteam controla. Trebuia să mă mişc.

Eram tot în mijlocul desişului în care intrasem mai înainte. Când mai înainte? Nu-mi aminteam exact, însă copacii scunzi şi noduroşi, şi toate stâncile alea vechi arătau ca lumea. La fel şi muşchiul. Mai ales muşchiul. Era pretutindeni - des, moale şi plăcut la atingere.

M-am trezit deodată în picioarele goale şi nu voiam decât să-mi afund degetele în covorul verde şi viu de muşchi.

Viu?

Am oftat.

Nu. Îmi dădeam seama că probabil nimic din ce se afla aici nu era cu adevărat viu, dar tot uitam lucrul ăsta.

Copacii alcătuiau o boltă de frunze şi ramuri, aşa că soarele pătrundea doar atât cât să încălzească, fără să fie înăbuşitor, însă un nor care a trecut pe deasupra m-a făcut să privesc în sus şi să mă înfior.

Întuneric...

Am clipit surprinsă când mi-am adus aminte. De asta ne înfundaserăm Heath şi cu mine, în desişul ăsta. Ne urmărise, însă nu intrase după noi.

M-am înfiorat iar.

Habar n-aveam ce fusese chestia aia. Nu percepusem decât un întuneric adânc, un iz slab de cadavru în putrefacţie, nişte

coarne şi nişte aripi. Şi nici n-am mai aşteptat să zărim mai mult. Ni se tăiase răsuflarea de frică, aşa că o rupseserăm la fugă şi o ţinuserăm tot aşa... de-aia Heath dormea dus acum. Din nou. Aşa cum şi ar fi trebuit şi eu să fac.

Dar degeaba încercam, nu reuşeam să mă odihnesc. În schimb, tot mergeam de colo-colo.

Mă enerva că memoria îmi juca feste. Mai rău de-atât, ai tendinţa să crezi că cineva care suferă de amnezie nu-şi mai aminteşte nimic, or nu era deloc aşa. Ştiam că îmi lipsesc o grămadă de amintiri - unele dintre ele recente, ca de exemplu, faptul că de-abia acum îmi revenise în minte chestia aia înfricoşătoare care ne-a urmărit pe Heath şi pe mine până în desiş. Însă, unele erau lucruri de demult.

Nu-mi aminteam cum arată mama.

Nu-mi aminteam ce culoare au ochii mei.

Nu-mi aminteam de ce nu mai am încredere în Stevie Rae.

Ce-mi aminteam era şi mai supărător. Îmi aminteam cu precizie ultimele clipe de viaţă ale lui Stevie Rae. Îmi aminteam că tata a plecat când aveam doi ani şi că nu s-a mai întors. Îmi aminteam că avusesem încredere în Kalona şi că mă înşelasem atât de mult în legătură cu el.

Mi s-a făcut rău de la stomac, şi mânată, parcă, de starea asta de rău, mă tot învârteam în cerc în interiorul desişului.

Cum de-l lăsasem pe Kalona să mă ducă de nas în halul ăsta? Ce proastă fusesem.

Iar preţul plătit fusese viaţa lui Heath.

Am încercat să-mi alung sentimentul de vinovăţie care mă copleşea. Gândul era prea crud, prea groaznic.

Privirea mi-a fost atrasă de o umbră. Am tresărit, m-am întors repede şi m-am trezit faţă în faţă cu ea. O mai întâlnisem

În vise şi într-o viziune comună.

— Bună, A-ya, am spus încet.

— Zoey, mi-a răspuns, plecându-şi capul în semn de salut.

Vocea ei era foarte asemănătoare cu a mea, doar că vorbele ei trădau o undă de tristeţe.

— M-am încrezut în Kalona din pricina ta, i-am spus.

— Ţi-a fost milă de el din pricina mea, m-a corectat. Când m-ai pierdut pe mine, ţi-a dispărut şi compasiunea.

— Nu e adevărat, am spus. Încă mai simt compasiune. Ţin la Heath.

— Chiar aşa să fie? De-aia îl ţii aici, lângă tine, în loc să-i dai voie să meargă mai departe?

— Heath nu vrea să plece, i-am răspuns imediat, apoi am tăcut, surprinsă de furia din glasul meu.

A-ya dădu din cap, iar părul ei lung şi negru îi flutură în jurul taliei.

— Nu te-ai gândit nicio clipă la dorinţele lui Heath. Sau ale oricui altcuiva în afară de tine. Şi nici nu o vei mai face cu adevărat, până nu mă vei chema înapoi la tine.

— Nu te vreau înapoi. Din cauza ta s-au întâmplat toate astea.

— Nu, Zoey. S-au întâmplat ca urmare a alegerilor făcute de mai mulţi oameni. Nu e vorba numai despre tine aici.

A-ya dădu din cap cu tristeţe şi dispăru.

— Călătorie sprâncenată, am mormăit, după care am început iarăşi să umblu de colo până colo, şi mai agitată ca înainte.

Când am zărit cu coada ochiului freamătul unei alte umbre, m-am răsucit pe călcâie, pregătită să o alung pe A-ya odată pentru totdeauna, dar, în schimb, am rămas cu gura căscată. Cea pe care o vedeam în faţa mea eram eu. De fapt, eu la vârsta de nouă de ani, aşa cum mă mai văzusem, împreună cu celelalte umbre, înainte de a fi alungate de chestia aia care ne urmărise pe mine şi pe Heath.

— Salut, am spus.

— Avem merişoare! spuse eul meu copil, holbându-se la pieptul meu. Ce mă bucur că avem merişoare! în sfârşit.

— Mda, aşa mă gândeam şi eu. În sfârşit.

— Da' păcat că nu-s mai mari. Puştoaica s-a tot holbat la sânii mei, până când am simţit nevoia să-mi încrucişez braţele peste piept, un gest ridicol, pentru că ea eram eu - ceea ce, de fapt, era ciudat. Ei, putea fi şi mai rău. Puteam să ajungem ca Becky Apple, hi-hi-hi!

Avea atâta bucurie în voce, încât drept răspuns i-am zâmbit, dar numai pentru o clipă. Ca şi cum mi-ar fi venit prea greu să împărtăşesc bucuria aceea pe care părea că o radiază.

— Becky Renee Apple - îţi vine să crezi că mama ei i-a dat numele ăsta, iar mai târziu a purtat puloverele alea cu monograma BRA? a spus eul meu copil, apoi a început să chicotească.

Am încercat în zadar să-mi păstrez zâmbetul pe buze când am spus:

— Mda, biata fată era condamnată încă din prima zi răcoroasă a anului.

Am oftat şi mi-am trecut mâna peste frunte, în timp ce mă întrebam de ce mă simt atât de tristă.

— Din cauză că nu mai sunt cu tine, a spus eul meu copil. Eu sunt bucuria ta. Fără mine, n-ai să mai poţi fi nicicând cu adevărat fericită.

Am privit-o fix şi am ştiut că îmi spunea adevărul, la fel ca A-ya.

Heath murmură iar în somn, făcându-mă să-mi îndrept privirea spre el. Părea aşa de puternic, de normal şi de tânăr, însă nu avea să mai calce niciodată pe un teren de fotbal. Nu avea să se mai avânte cu camionul în niciun viraj brusc şi să chiuie cât îl ţinea gura. Nu avea să fie soţ. Nu avea să fie tată. M-am uitat din nou la eul meu copil.

— Nu cred că mai merit să fiu fericită.

— Îmi pare rău de tine, Zoey, a spus, apoi a dispărut.

Mă simţeam ameţită şi zăpăcită, aşa că am început iar să mă plimb dintr-o parte într-alta.

Pe următoarea versiune a mea nu am mai zărit-o cu coada ochiului, ci mi-a sărit direct în cale şi mi-a blocat drumul. Nu semăna cu mine. Era foarte înaltă. Avea părul lung, de un arămiu-strălucitor, care îi stătea vâlvoi. Numai după ce i-am întâlnit privirea am văzut asemănarea - aveam aceiaşi ochi. Era o altă parte din mine; o cunoşteam.

— Tu cine eşti? am întrebat-o eu istovită. Ce parte din mine îmi va lipsi dacă nu te recuperez?

— Poţi să-mi spui Brighid. Fără mine, nu ai putere.

Am oftat.

— Acum sunt prea obosită ca să mai am putere. Ce-ai zice să mai stăm de vorbă după ce trag un pui de somn?

— Tu chiar nu te prinzi? zise Brighid şi clătină din cap cu dispreţ. Fără noi, n-ai să dormi, n-ai să te înzdrăveneşti, n-ai să te odihneşti. Fără noi, ai să fii din ce în ce mai incompletă, până ai să te pierzi de tot.

Încercam să fiu atentă la vorbele ei, în ciuda durerii care îmi pulsa în tâmple.

— Da, dar împreună cu Heath.

— Da, posibil.

— Iar dacă vă adun pe toate la loc, va trebui să-i părăsesc pe

Heath.

— Da, posibil.

— Nu pot face asta. Nu pot să mă întorc într-o lume în care el nu e, am spus.

— Atunci eşti cu adevărat descompusă.

Fără vreun alt cuvânt, Brighid se făcu nevăzută.

M-au lăsat picioarele şi am căzut în fund pe muşchi. Mi-am dat seama că plângeam abia în momentul în care lacrimile au început să mi se prelingă pe jeanşi. Nu ştiu cât am stat aşa, copleşită de durere, confuzie şi oboseală însă, până la urmă, prin ceaţa din mintea mea s-a strecurat un sunet: aripi ce foşneau în vânt, planau, coborau în picaj, căutau.

— Vino, Zo, trebuie să intrăm şi mai adânc în desiş.

M-am uitat în sus şi am văzut că Heath stătea ghemuit lângă mine.

— E vina mea, am spus.

— Nu, nu e, şi, oricum, ce importanţă mai are a cui e vina? S-a întâmplat, iubito. Nu mai avem ce face.

— Nu pot să te părăsesc, Heath, am zis, printre suspine.

Mi-a dat la o parte părul de pe faţă şi mi-a mai întins un şerveţel.

— Ştiu că nu poţi.

Bătaia unor aripi enorme a răsunat şi mai puternic în jurul nostru; apoi, în spatele nostru, s-au legănat trei tufişuri.

— Zo, vorbim mai încolo despre asta, OK? Acum trebuie s-o luăm din loc.

M-a apucat de coate, m-a ridicat în picioare şi m-a condus mai adânc în desiş, unde umbrele deveneau tot mai întunecate, iar copacii păreau şi mai bătrâni.

L-am lăsat să mă mişte din loc. Era mai bine să mă mişc. Nu era bine. Nu mă simţeam bine. Dar era mai bine că nu stăteam nemişcată.

— El e, nu-i aşa? am spus cu indiferenţă.

— Care el? a întrebat Heath, în timp ce mă ajuta să sar peste o piatră colţuroasă, cenuşie.

— Kalona.

Cuvântul a părut să confere o nouă densitate aerului din jurul nostru.

— A venit după mine.

Heath mi-a aruncat o privire severă şi a strigat:

— Nu, n-am să-l las să te ia!

Stevie Rae

— Nu, n-am să-l las să te ia! strigă Dragon.

Ca toţi ceilalţi din sala de consiliu, Stevie Rae se holbă la profu' de scrimă, care părea gata să facă un atac cerebral.

— Ăăă, pe cine? întrebă Stevie Rae.

— Pe Imitatorul de Corbi care mi-a ucis soţia! De-aia nu poţi să pleci de-aici singură, până când nu dăm de creatura aia şi nu o distrugem.

Stevie Rae încercă să nu ia în seamă golul simţit la auzul cuvintelor lui Dragon şi groaznicele mustrări de conştiinţă ce le avu când îl privi, îi văzu mâhnirea şi îşi aminti că, deşi Rephaim îi salvase ei viaţa, chiar de două ori, asta nu schimba cu nimic faptul că o omorâse pe Anastasia Lankford.

S-a schimbat Acum e altfel, gândi ea, şi îşi dori să poată spune asta cu voce tare, fără să-i şocheze pe toţi.

Numai că nu-i putea povesti lui Dragon despre Rephaim. Nu putea povesti nimănui despre Imitatorul de Corbi, aşa că începu, încă o dată, să împletească adevărul cu minciuni, într-un amestec îngrozitor de confuzie şi înşelătorie.

— Dragon, nu ştiu ce Imitator se afla în parc. Adică nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Cred că era cel mare, Ref-nu-mai-ştiu-cum, spuse Dallas, deşi Stevie Rae îi aruncase o privire plină de înţeles.

— Rephaim, spuse Dragon, cu o voce sinistră.

— Da, aşa. Era uriaş, exact aşa cum l-aţi descris voi, şi avea ochi de om. În plus, avea aşa, un aer ciudat. Cu siguranţă se credea cel mai tare.

Stevie Rae îşi controlă impulsul de a întinde mâna ca să-i astupe gura lui Dallas - şi poate şi nasul. Dacă l-ar sufoca, precis ar tăcea odată din gură.

□ Of, Dallas, n-are importan{□. Nu □tim cine a fost Imitatorul □ a de Corbi. □i, Dragon, □{eleg de ce □{i faci griji, dar e vorba doar de un drum p□' la m□□tirea benedictin□, pentru ca bunica Redbird s□ afle despre Zoey de la mine. Nu fug □ s □ b □ icie de capu' meu.

— Însă Dragon are dreptate, spuse Lenobia.

Erik şi profa Penthasilea o aprobară, dovadă că, deocamdată, lăsaseră deoparte neînţelegerile cu privire la Neferet şi Kalona.

— Imitatorul ăsta a apărut acolo unde te aflai şi tu, în timp ce intrai în comuniune cu pământul.

— A spune că intra în comuniune cu pământul e o exprimare prea simplistă, se grăbi să adauge Dragon când Lenobia făcu o pauză. După cum a explicat Stevie Rae, ea se afla în legătură cu puterile străMoşeşti ale binelui şi răului. Apariţia acelei creaturi în timpul manifestării răului nu poate fi o simplă coincidenţă.

— Dar Imitatorul nu m-a atacat. M-a...

Dragon ridică mâna ca s-o reducă la tăcere.

— Fără îndoială că a fost atras de Întuneric, care apoi s-a dezlănţuit împotriva propriului său supus, aşa cum o face adesea. Nu ai cum să ştii sigur că acea creatură nu îţi vrea răul.

— După cum nu putem şti sigur nici că există un singur Imitator de Corbi în Tulsa, spuse Lenobia.

Stevie Rae se simţi cuprinsă de panică. Dacă erau cu toţii atât de îngroziţi de posibilitatea ca un grup de Imitatori de Corbi să stea la pândă prin Tulsa, oare asta o va împiedica să plece să-l vadă pe Rephaim?

— Mă duc la mănăstire să o văd pe bunica Redbird, spuse Stevie Rae cu hotărâre. Şi nu cred că există un cârd întreg de Imitatori din ăştia afurisiţi pe aici. Probabil că un păsăroi dintr-ăsta a rămas în urmă şi a ajuns în parc pentru că a fost atras de Întuneric. Ştiu al naibii de bine că n-o să mai invoc niciodată Întunericul, aşa că nu văd niciun motiv să mai am vreodată de-a face cu păsăroiul ăla.

— Să nu subestimezi pericolul pe care îl reprezintă creatura aia, spuse Dragon, cu o voce tristă şi sumbră.

— N-am s-o fac. Dar nici nu-i voi permite să mă ţină prizonieră în campus. Cred că niciunul din noi nu ar trebui să-i permită asta, adăugă ea repede. Adică, da, trebuie să fim precauţi, dar nu să lăsăm teama şi răul să ne conducă viaţa.

— Aici Stevie Rae are dreptate, spuse Lenobia. De fapt, cred că şcoala trebuie să revină la programul normal şi să-i reprimească la ore pe vampirii cu semiluni roşii.

Kramisha, care până atunci stătuse tăcută în dreapta lui Stevie Rae, pufni uşor cu dispreţ. Îl auzi pe Dallas, care stătea chiar lângă ea, cum oftează adânc. Îşi înăbuşi un zâmbet şi spuse:

— Cred că e o idee foarte bună.

— Nu cred că trebuie să pomenim prea multe despre starea lui Zoey, interveni Erik. Cel puţin nu înainte să se întâmplă, ăăă... ceva definitiv.

— Nu o să moară, spuse Stevie Rae.

— Nici nu vreau să moară! se grăbi să zică Erik, vădit supărat la gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Însă, acum că s-au întâmplat atâtea, inclusiv apariţia Imitatorului, ultimul lucru de care avem nevoie sunt discuţiile astea de tot felul.

— Eu nu cred că trebuie să ascundem aşa ceva, spuse Stevie Rae.

— Haideţi să ajungem la un compromis, le propuse Lenobia. Să răspundem la întrebările referitoare la Zoey, atunci când e cazul, şi să subliniem adevărul - şi anume că ne străduim să o aducem înapoi de pe Tărâmul de Dincolo.

— Şi să lansăm o avertizare generală în toată şcoala ca novicii să fie atenţi şi cu băgare de seamă, şi să raporteze orice lucru neobişnuit pe care îl văd sau îl aud, adăugă Dragon.

— Pare rezonabil, spuse Penthasilea.

— Bine, şi eu cred că e o idee bună, spuse Stevie Rae. Se opri o clipă, apoi adăugă: Ăăă, oare trebuie să mă întorc la orele pe care le-am urmat înainte?

— Mda, şi eu mă întrebam acelaşi lucru, spuse Kramisha.

— Şi eu, spuse Dallas.

 Novicii trebuie s mearg la ore i s reia de unde au trerupt, spuse Lenobia cu bl de{e, apoi z bi c re Kramisha i Dallas, de parc acea „întrerupere ar fi fost urmarea unei vacan{e neprogramate, i nu a c orva mor{i nedorite, ceea ce totu i f ea, tr-un fel, ca totul s par ciudat de normal. Apoi se toarse spre Stevie Rae. Vampirii i aleg singuri direc{ia care i dezvolt cariera i domeniile pe care ar dori s le studieze - nu clasele de novici, ci preun cu al{i vampiri, speciali ti domeniu. tii exact ce ai dori s studiezi?

Deşi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, Stevie Rae nu avu nicio ezitare când răspunse:

 Nyx. Vreau s studiez ca s ajung Mare Preoteas. Vreau asta pentru c o merit, nu doar pen' c sunt singura femeie-vampir cu semilun ro ie din treg universul.

— Numai că nu avem nicio Mare Preoteasă sub îndrumarea căreia să poţi studia. De când a fost alungată Neferet, spuse

Penthasilea, şi îi aruncă Lenobiei o privire pătrunzătoare.

— Păi, atunci înseamnă că o să studiez singură până când vom avea din nou o Mare Preotească. O privi în ochi pe Penthasilea şi adăugă: Vă pot spune sigur că Marea Preotească nu va fi Neferet. Stevie Rae se ridică. Bine, cum spuneam, plec la mănăstire. Când mă întorc, mă duc să-i văd pe restul novicilor cu semiluni roşii şi să-i pun la curent cu faptul că mâine se reiau orele.

Toţi începuseră deja să iasă din încăpere, când Dragon o trase de-o parte.

— Vreau să-mi promiţi să o să fii cu băgare de seamă, spuse el. Ai puterea de a te refacere în chip aproape miraculos, dar nu eşti nemuritoare, Stevie Rae. Nu uita asta.

— Îţi promit că o să fiu atentă.

— Mă duc cu ea, spuse Kramisha. O să fiu cu ochii ţintă la cer, să nu vină vreun păsăroi din ăla nesuferit. Şi-apoi, am un ţipăt ucigător. De-o veni vreunul, o să am eu grijă să se afle-n toată lumea.

Dragon o aprobă, deşi nu părea prea convins, iar Stevie Rae răsuflă uşurată când Lenobia îl chemă şi începură să discute despre promovarea cursului lui de arte marţiale ca materie obligatorie pentru toţi novicii. Se strecură afară din încăpere şi tocmai încerca să găsească un plan ca să scape de Kramisha, care începuse să se ţină de ea ca scaiul, când Dallas le ajunse din urmă.

— Pot să vorbesc puţin cu tine, înainte de plecare?

— Mă găseşti în Broscuţa lui Zoey, spuse Kramisha. Şi nu, nu poţi să scapi de mine oricât m-ai bate la cap.

Stevie Rae o urmări cum mărşăluia de-a lungul coridorului, apoi, fără tragere de inimă, se întoarse spre Dallas.

— Putem intra acolo? spuse el, şi arătă spre sala de lectură, acum pustie.

— Sigur, da' io tre' s-o cam tai.

Fără un cuvânt, Dallas îi deschise uşa şi intrară amândoi în camera întunecată şi răcoroasă care mirosea a cărţi şi a lac de mobilă, cu aromă de lămâie.

— Tu şi cu mine putem să ne despărţim, spuse Dallas dintr-o suflare.

— Poftim? Cum adică „putem să ne despărţim”?

Dallas îşi încrucişă braţele la piept şi păru extrem de stânjenit.

— Adică, înainte ne întâlneam. Erai prietena mea. Nu mai vrei să fii, am priceput mesajul. Ai avut dreptate. N-am putut face nimic ca să te apăr de arătarea aia de pasăre. Vreau doar să ştii că nu o să devin mojic din cauza chestiei ăsteia dintre noi. Sunt aici oricând ai nevoie de mine, puştoaico, şi o să fii întotdeauna Marea mea Preotească.

— Nu vreau să ne despărţim! spuse ea repede.

— Nu vrei?

— Nu, zise ea, şi chiar aşa era. În clipa aceea, nu îl vedea decât pe Dallas, iar sufletul şi bunătatea lui erau atât de evidente, încât Stevie Rae simţi că pierderea lui ar fi fost la fel de dureroasă ca un pumn în stomac.

— Dallas, îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Eram furioasă şi rănită, dar nu asta cred cu adevărat. Nici eu n-am putut să ies din nenorocitul ăla de cerc, şi doar eu îl creasem. Nimeni n-ar fi putut să vină înăuntru lângă mine, nici tu, nici altcineva, nici măcar un războinic.

Dallas o privi drept în ochi.

— Imitatorul ăla a intrat.

— Păi, tu singur ai spus, el e de partea Întunericului, spuse ea, deşi menţionarea lui Rephaim avu efectul unui pahar cu apă rece aruncat în faţă.

— Există multe lucruri de partea Întunericului, spuse Dallas. Şi multe dintre ele par să-ţi iasă ţie în cale. Aşa că ai grijă, puştoaico, ne-am înţeles? întinse mâna şi-i îndepărtă de pe obraz o buclă săltăreaţă. N-aş putea suporta să ţi se întâmple ceva. Îi puse mâna pe umăr.

Cu degetul mare îi trasă uşor linia gâtului.

— O să fiu atentă, spuse ea încet.

— Chiar nu vrei să ne despărţim?

Ea clătină din cap.

 M bucur, pen' c nici eu nu vreau.

Dallas se aplecă şi o strânse în braţe. Buzele li se uniră într-un sărut cam ezitant. Ea îşi impuse să se relaxeze şi se topi în braţele lui. Dallas săruta bine - întotdeauna fusese aşa. Lui Stevie Rae îi plăcea că era mai înalt decât ea, dar nu exagerat de înalt. Şi buzele lui aveau un gust bun. Ştia că ei îi place să fie mângâiată pe spate, aşa că, după ce o luă în braţe, mâinile i se strecurară pe sub cămaşa ei, însă nu ca să-i frământe sânii, cum ar fi făcut-o majoritatea băieţilor. Dallas începu să-i contureze

cercuri blânde şi calde în partea de jos a spatelui, în timp ce o trăgea tot mai aproape şi îşi înteţea sărutul.

Stevie Rae îi răspundea la sărut. Îi plăcea să fie cu el... să nu se mai gândească la nimic... să uite măcar pentru o clipă de Rephaim şi de toate... mai ales de datoria pe care o plătise de bună voie şi care o făcuse...

Stevie Rae se îndepărtă de Dallas. Amândoi rămăseseră aproape fără suflare.

— Ăăă, trebuie să plec. Ai uitat? zise Stevie Rae şi îi zâmbi, străduindu-se ca vorbele să nu îi sune la fel de ciudat aşa cum se simţea.

— Cam da... spuse Dallas şi îi zâmbi dulce, apoi îi îndepărtă din nou de pe ochi bucla aia încăpăţânată. Dar ştiu că tre' să pleci. Vino. Te duc pân' la Broscuţă.

Simţind că e în acelaşi timp trădătoare, mincinoasă şi prizonieră, Stevie Rae îl lăsă s-o ia de mână şi s-o ducă până la maşina lui Zoey, exact ca şi când ar fi fost, într-adevăr, din nou iubiţi.

Capitolul 17
Stevie Rae

— Băiatu' ăla-i nebun după tine, spuse Kramisha, în timp ce Stevie Rae ieşea din parcarea şcolii, lăsându-l în urmă pe Dallas, care arăta jalnic. Te-ai gândit ce-o să faci în legătură cu celălalt?

Stevie Rae frână în mijlocul aleii care ducea spre Utica Street.

— Sunt mult prea stresată ca să mă mai ocup de probleme legate de băieţi. Aşa că, dacă vrei să faci conversaţie pe tema asta, mai bine rămâi aici.

— Dacă nu-ţi rezolvi problemele astea, o să fii şi mai stresată.

— Salutare, Kramisha.

— Bine, dacă faci pe nebuna, nu mai spun nimic. Deocamdată. Oricum, avem chestii mult mai importante de care trebuie să te ocupi.

Stevie Rae porni motorul Broscuţei şi ieşi din campus, deşi tare şi-ar fi dorit s-o mai bată Kramisha la cap în legătură cu băieţii, ca să aibă motiv s-o lase şi pe ea acolo.

— Ţii minte când mi-ai spus să mă gândesc mai bine la poeziile mele şi să încerc să găsesc ceva care să o ajute pe

Zoey?

— Sigur că da.

— Ei bine, aşa am făcut. Şi am găsit ceva.

Cotrobăi prin geanta ei uriaşă până când scoase un carneţel făcut ferfeniţă, cu pagini purpurii, culoarea ei preferată.

— Cred că toată lumea, inclusiv eu, înainte de a mă gândi mai bine, a uitat de asta.

Deschise carneţelul şi flutură spre Stevie Rae o pagină acoperită cu scrisul ei.

— Kramisha, ştii bine că nu pot să citesc în timp ce conduc. Spune-mi ce anume ţi-ai amintit.

— Poezia pe care am scris-o în noaptea dinaintea plecării lui Zoey şi a celorlalţi puşti la Veneţia. Aia care pare a fi de la Kalona pentru Zoey. Uite, ţi-o citesc:

Sabie cu două tăişuri
Unul distruge
Celălalt eliberează
îţi sunt nod gordian
Mă vei elibera sau mă vei distruge?
Urmează calea adevărului şi
Mă vei găsi în apă
Mă vei căli prin foc
Nicicând nu voi mai fi prizonier al păm□tului
Aerul ţi va şopti
Ce spiritul ştie deja:
Chiar şi nimicit
Orice e posibil
E de ajuns să crezi
Şi amândoi vom fi liberi.

— Mărită zeiţă! Uitasem complet de asta! OK, OK, mai citeşte-o odată, dar mai rar.

Stevie Rae ascultă cu atenţie în timp ce Kramisha reciti poezia.

— Trebuie să fie de la Kalona, nu? Partea aia despre cum a fost prizonier al pământului arată clar că e de la el.

— Iar eu sunt convinsă că e de la el pentru ea.

— Pesemne, deşi sună cam înfricoşător, cu începutul ăla despre sabia cu două tăişuri. La sfârşit însă pare să fie de bine.

 Spune „Şi am doi vom fi liberi, cit Kramisha.
— Eu înţeleg de-aici că Z o să fie eliberată de pe Tărâmul de Dincolo.
— Ca şi Kalona, de altfel, adăugă Kramisha.
— O să vedem cum o rezolvăm la momentul potrivit. Cel mai important e s-o eliberăm pe Z. Da' ia stai niţel! Cred că o parte deja s-a adeverit! Cum era versul ăla cu apa?
— Zice aşa: „Mă vei găsi în apă“.
— Aşa a şi fost. San Clemente, o insulă, deci e înconjurată de ape.
— Mai spune şi că Zoey trebuie „să urmeze calea adevărului”. Ce crezi c-o însemna asta?
— Nu sunt sigură sută la sută, dar s-ar putea să am vagă o idee. Ultima dată când am vorbit cu Z, i-am spus să-şi urmeze inima, indiferent dacă tuturor celorlalţi li s-ar fi părut că face o mare prostie, să aleagă calea spre care o călăuzea instinctul. Stevie Rae tăcu şi începu să clipească des, străduindu-se să-şi înfrâneze dorinţa bruscă de a ţipa. M-am simţit totuşi foarte vinovată că am spus asta, având în vedere ce s-a întâmplat apoi.
— Da' poate aveai totuşi dreptate. Poate ce i se-ntâmplă lu' Z chiar tre' să se-ntâmple, pen' că eu mă gândesc că să-ţi urmezi inima şi să nu renunţi la ce crezi că-i bine, chiar dacă toţi ceilalţi spun că greşeşti al naibii, e un mare adevăr.
Stevie Rae se simţi cuprinsă de entuziasm.
— Iar dacă o s-o ţină tot aşa, dacă n-o să renunţe la adevărul pe care-l poartă-n suflet, sfârşitul poeziei chiar se va adeveri, iar ea va fi eliberată.
— Eu aşa simt că trebuie să se întâmple, Stevie Rae. Jur că aşa simt, până în măduva oaselor.
— Şi eu, spuse Stevie Rae, cu un zâmbet către Kramisha.
— OK, dar Z trebuie să afle asta. Poezia e un fel de hartă ce conduce spre final. Primul pas, găsirea lui în mijlocul apei, deja a fost făcut. În continuare trebuie să...
— Să îl călească prin foc, o întrerupse Stevie Rae, după ce îşi aminti versul. Pe urmă, nu spune ceva despre pământ şi aer?
— Da, şi despre spirit. Toate cele cinci elemente.
— Toate cele faţă de care Z are o afinitate, ultimul fiind spiritul, cu care legătura ei este cea mai puternică.
— Şi care stăpâneşte tărâmul pe care se află ea acum, spuse

Kramisha. OK, uite, nu zic asta doar pen' că am scris o poezie tare de tot, da' bagă bine la cap: Zoey tre' să afle chestiile astea. De ele depinde dac-o să se întoarcă aici, ori o să-i facă felul ce s-o petrece în partea aia.

— Da, te cred.

— Atunci cum o să procedezi?

— Eu? Nicicum. Nu pot. Eu am o afinitate faţă de pământ. Spiritul meu n-are cum să meargă pe Tărâmul de Dincolo, zise Stevie Rae şi se înfioră. Numai la gândul ăsta şi o apuca tremuriciul. Stark însă o să se ducă acolo. Trebuie - aşa a spus vaca aia dezgustătoare.

— Taurul, spuse Kramisha.

— Mă rog, ce-o fi.

— Vrei să-l sun pe Stark şi să-i citesc poezia? Ai numărul lui?

— Nu, zise Stevie Rae, după ce stătu să se gândească o clipă. Afrodita spune că, deocamdată, Stark nu prea mai gândeşte limpede. E posibil să nici nu bage în seamă poezia, cu gândul că are altele mai importante de rezolvat.

— Păi, ar face o greşeală.

— Mda, aşa zic şi eu. Prin urmare, trebuie să-i ducem poezia Afroditei. O fi ea nesuferită, da' măcar o să înţeleagă cât de importante sunt versurile astea.

— Şi tocmai pen' că e aşa nesuferită, Stark n-are cum să n-o bage în seamă, măcar pe ea, dacă nu şi poezia.

— Exact. Trimite-i-o imediat într-un mesaj şi spune-i că am zis să-l pună pe Stark să o înveţe pe dinafară pentru Zoey. Şi să nu uite că nu e o simplă poezie, ci conţine o profeţie.

— Ştii, mă cam îndoiesc de bunul ei simţ, dat fiind că nu-i plac poeziile.

— Fato, îţi răceşti gura de pomană, spuse Stevie Rae.

— Mda, păi, cam atât aveam de spus.

□n timp ce Stevie Rae intra □ parcarea proaspăt arată a mănăstirii benedictine, Kramisha şi luă telefonul şi □cepu să scrie mesajul.

Stevie Rae

Stevie Rae îşi dădu imediat seama că bunica Redbird se mai înzdrăvenise. Îi dispăruseră de pe faţă vânătăile alea groaznice şi, în loc să fie tot în pat, acum stătea într-un balansoar lângă

şemineul din holul principal al abaţiei, atât de absorbită de cartea pe care o citea, încât, la început, nici nu o observă pe Stevie Rae.

Diavolul cu ochi albaştri?

Deşi venise să-i dea nişte veşti îngrozitoare bunicii lui Z, Stevie Rae nu-şi putu reţine un zâmbet atunci când dădu cu ochii de titlu.

— Bunico, pare a fi un roman de dragoste.

Bunica Redbird îşi duse imediat mâna la gât.

— Stevie Rae! Copilă, ce m-ai speriat! Da, chiar e un roman de dragoste, şi încă unul excelent. Hardy Cates este un erou magnific.

— Magnific?

Bunica îşi arcui sprâncenele ei argintii, aruncându-i o privire lui Stevie Rae.

— Sunt bătrână, copilă, dar n-am murit încă. Mai ştiu să apreciez un bărbat magnific. Făcu semn spre scaunele de lemn capitonate, aflate în apropiere. Ia-ţi un scaun, dragă, şi hai să stăm de vorbă. Bănuiesc că ai veşti de la Zoey, tocmai de la Veneţia. Când te gândeşti - Veneţia, Italia! Ce mi-ar plăcea să merg în vizită... Vocea i se curmă în momentul în care o privi mai cu atenţie pe Stevie Rae. Ştiam eu. Ştiam că s-a întâmplat ceva, însă de la accident, mintea mea e destul de tulburată. Sylvia Redbird rămase tăcută. Apoi, cu o voce răguşită de teamă, o îndemnă: Hai, spune-mi repede.

Cu un oftat trist, Stevie Rae se aşeză pe scaunul pe care îl trăsese lângă balansoar şi o apucă pe bunică de mână.

— Nu e moartă, dar nici bine nu-i merge.

— Tot. Vreau să aflu tot. Nu te opri şi nu uita nimic.

Bunica Redbird se agăţă de mâna lui Stevie Rae ca de un colac de salvare, în timp ce prietena cea mai bună a lui Zoey îi povesti totul - de la moartea lui Heath până la tauri, ajungând, în cele din urmă, la momentul prezent şi la poezia profetică a Kramishei, omiţând un singur lucru: pe Rephaim. Când termină, bunica avea faţa la fel de palidă ca după accident, atunci când ajunsese în comă, mai mult moartă decât vie.

— Descompus. Sufletul nepoatei mele e descompus, rosti ca încet, ca şi cum cuvintele ar fi fost încărcate de propria lor mâhnire.

— Stark se duce la ea, bunico, zise Stevie Rae şi o privi pe

bătrână drept în ochi. Apoi o s-o apere, ca ea să-şi poată reîntregi sufetul.

— Cedru, spuse bunica, dând din cap de parcă ar fi răspuns la o întrebare, iar Stevie Rae trebui să-i dea dreptate.

— Cedru? întrebă Stevie Rae, sperând ca veştile despre Zoey să nu-i fi luat bunicii minţile. La propriu.

— Ace de cedru. Spune-i lui Stark că cel care o să-i vegheze trupul cât timp se află în transă trebuie să le ardă tot timpul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, bunico.

— Acele de cedru sunt leacuri puternice. Alungă asginele, considerate a fi cele mai malefice spirite. Cedrul este folosit doar în situaţii extrem de grave.

— Mda, păi asta e o situaţie extrem de gravă, spuse Stevie Rae, uşurată când văzu că obrajii bunicii începeau să-şi recapete culoarea.

— Spune-i lui Stark să inspire profund fumul şi să fie convins că îl ia cu el pe Tărâmul de Dincolo - să creadă că va merge acolo pe urma spiritului său. Mintea poate fi un puternic aliat al sufletelor noastre. Dacă Stark va crede că fumul de cedru îi poate însoţi spiritul, lucrul acesta chiar s-ar putea întâmpla, iar astfel va căpăta un sprijin în plus în călătoria sa.

— O să-i spun.

Bunica o strânse şi mai tare de mână.

— Uneori, lucrurile care par mărunte sau neînsemnate ne pot ajuta, chiar în clipele cele mai grele. Să nu treci nimic cu vederea şi nu-l lăsa nici pe Stark s-o facă.

— Nu, bunico. Niciunul dintre noi n-are s-o facă. O să am grijă.

— Sylvia, tocmai am vorbit cu Kramisha afară, strigă sora Mary Angela, în timp ce năvălea în încăpere. Se opri când văzu că Stevie Rae o ţinea de mână pe bătrână. O, Sfântă Fecioară! Prin urmare, e adevărat. Călugăriţa lăsă capul în jos, cu siguranţă pentru a-şi înăbuşi lacrimile, dar, când ridică bărbia, Stevie Rae băgă de seamă că avea ochii uscaţi, iar faţa îi trăda o hotărâre de nestrămutat. Ei bine, vom merge înainte ţinând cont de aceste fapte. Apoi se întoarse brusc şi dădu să iasă din încăpere.

— Soră, unde te duci? o întrebă bunica Redbird.

— Să convoc întreaga mănăstire la capelă. Ca să ne rugăm. Ca să ne înălţăm împreună rugile.

— Către Sfânta Maria? întrebă Stevie Rae, care nu putu să-şi

alunge din voce tonul sceptic.

Călugăriţa încuviinţă din cap şi spuse cu vocea ei înţeleaptă şi fermă:

— Da, Stevie Rae, către Maria - către Fecioara pe care o considerăm a fi mama spirituală a noastră, a tuturor. Poate că este o zeitate diferită de Nyx a voastră; poate că nu. Dar chiar contează acum? Spune-mi, Mare Preoteasă a novicilor cu semiluni roşii, chiar consideri că e o greşeală să ceri ajutor în numele dragostei, indiferent ce înfăţişare capătă acest ajutor?

Preţ de o clipă, Stevie Rae zări chipul lui Rephaim, cu ochii aceia atât de umani, pe când înfruntase Întunericul şi preluase datoria pe care o avusese ea, şi simţi deodată cum i se uscă gura.

— îmi pare rău, soră. Am greşit. Cere-i ajutor Fecioarei, căci uneori dragostea vine de unde te aştepţi mai puţin.

Sora Mary Angela o privi pe Stevie Rae drept în ochi un timp destul de îndelungat, apoi spuse:

— Poţi să ni te alături, copilă.

Stevie Rae îi zâmbi.

— Mulţumesc, dar am şi eu de făcut propria-mi rugăciune.

Stevie Rae

— La naiba, nu, n-am de gând să mint pentru tine, spuse Kramisha.

— Da' nu-ţi cer să minţi, spuse Stevie Rae.

— Ba da. Vrei să zic că ai venit cu sora Mary Angela să verifici tunelu'. Toată lumea ştie că l-ai blocat chiar tu data trecută când ai dat p'aci.

— Nu ştie toată lumea, spuse Stevie Rae.

— Ba da, ştie. Ş-apoi, toate călugăriţele sunt la rugăciune pentru Zoey şi nu mi se pare-n regulă să te foloseşti în minciunile tale de o călugăriţă care se roagă.

— Bine. O să mă duc să verific tunelul. Acum eşti mulţumită?

Lui Stevie Rae nu-i venea să creadă că pentru Kramisha era aşa mare scofală să spună o minciună nevinovată ca s-o ajute să nu mai piardă timp, timp petrecut departe de Rephaim, când doar Mărita zeiţă ştia cât de tare îl rănise vaca aia dezgustătoare. Îşi aminti durerea pe care o simţise când

Întunericul se înfruptase din ea şi ştia că, pentru Rephaim, fusese de două ori mai rău. De data asta, ca să-l facă să se simtă mai bine, trebuia să se străduiască ceva mai mult decât să-i panseze şi să-i dea de mâncare. Cât de rău fusese oare rănit? Vedea şi acum în faţa ochilor creatura aia care se ridica ameninţătoare deasupra lui, cu limba înroşită de sânge, în timp ce...

Cu un tresărit, Stevie Rae îşi dădu seama că lângă ea se afla Kramisha, care o privea fără să scoată o vorbă.

Stevie Rae se adună şi folosi ca pretext primul lucru care-i veni în minte:

— Uite ce e, nu vreau să suport rahaturile tuturor celor din Casa Nopţii, dacă o să afle că am rămas mai mult de două secunde singură. Asta-i tot.

— Minţi de bubuie.

— Sunt Marea ta Preoteasă!

— Atunci poartă-te ca atare, îi spuse Kramisha. Spune-mi ce pui la cale.

— Mă duc să-l văd pe tipul ăla şi nu vreau să ştie nimeni, izbucni Stevie Rae.

Kramisha lăsă capul într-o parte şi o privi cu luare-aminte.

— Ei, aşa mai zic şi eu. Nu e vreun novice sau vreun vampir, nu?

— Nu, spuse Stevie Rae, absolut sinceră. E cineva pe care nu l-ar plăcea nimeni.

— Nu se poartă urât cu tine, nu? Pen' că asta-i nasol, şi ştiu câteva femei care au intrat într-o relaţie dintr-asta şi nici că mai pot să iasă.

— Kramisha, pot să fac pământul să se cutremure. Niciun tip n-o să mă pocnească pe mine vreodată.

— Atunci înseamnă că-i om şi că-i însurat.

— Îţi jur că nu-i însurat, se eschivă Stevie Rae.

— Pfiu, pufni Kramisha cu dispreţ. E vreun dobitoc?

— Nu cred.

— Dragoste-i boală grea.

— Îhî, spuse Stevie Rae. Da' nu spun c-aş fi îndrăgostită de el, se grăbi ea să adauge. Spun doar că...

— Te dă peste cap, şi nu de asta ai nevoie acum. Kramisha îşi ţuguie buzele, cu-n un aer meditativ.

— OK, uite cum facem: o rog pe o călugăriţă să mă ducă

înapoi la Casa Nopţii şi, când toată lumea începe să se agite că ai rămas singură aici, le spun că a trebuit să vizitezi o fiinţă umană, aşa că, teoretic, nu eşti singură - şi nici io nu mint, de fapt.

Stevie Rae cugetă o clipă.

— Chiar tre' să le spui că-i vorba despre o fiinţă umană?

— Le spun că-i vorba despre o fiinţă umană şi să nu-şi bage nasul unde nu le fierbe oala. Nu le zic că-i un tip decât dacă întrebă cineva în mod special.

— De acord.

— Ştii însă că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să spui adevărul despre el. Iar dacă nu-i însurat, chiar nu-i nicio problemă. Eşti Mare Preoteasă. Poţi să ai un partener muritor şi un consort vampir în acelaşi timp.

Era rândul lui Stevie Rae să pufnească cu dispreţ.

— Şi chiar crezi că lui Dallas o să-i convină?

— O să-i convină, dacă vrea să fie cu o Mare Preoteasă. Toţi vampirii ştiu asta.

— Ei, Dallas nu-i încă vampir, aşa că s-ar putea să-i cer prea mult. Şi, ce-i drept, ştiu că l-aş răni, şi chiar nu vreau s-o fac.

Kramisha încuviinţă.

— Îmi dau seama, da' cred că te agiţi prea mult. Dallas va trebui să se obişnuiască. Tu trebe doar să-ţi dai seama dacă fiinţa asta umană merită efortul.

— Ştiu, Kramisha. Asta încerc să fac. Aşa că, salutare. Ne vedem în curând în Casa Nopţii.

Stevie Rae o pomi iute spre Broscuţă.

— Hei! strigă după ea Kramisha. Nu-i negru, nu?

Lui Stevie Rae îi veniră în minte aripile de culoare nopţii ale lui Rephaim. Se opri şi îi aruncă o privire peste umăr Kramishei.

— Ce importanţă are culoarea lui?

— Are, dacă ţi-e ruşine cu el, îi replică ea.

— Kramisha, vorbeşti tâmpenii. Nu, nu e negru. Şi nu, nu mi-ar fi ruşine. Sfinte! Hai, pa. Din nou.

— Voiam să fiu sigură.

— Voiai să te-auzi vorbind, mormăi Stevie Rae în timp ce se întorcea în parcare.

— Nu sunt surdă, să ştii, spuse Kramisha.

— Bine! ţipă Stevie Rae, apoi intră în Broscuţa lui Zoey şi se îndreptă spre Muzeul Gilcrease, în timp ce zicea cu voce tare:

Nu, Kramisha, nu e negru. E o pasăre ucigaşă care săvârşeşte răul în numele tatălui său, şi nu doar albii şi negrii ar fi ofticaţi pe mine pen' că sunt cu el - ci toată lumea!

Apoi Stevie Rae făcu ceva ce o surprinse până şi pe ea: Izbucni în râs.

Capitolul 18
Rephaim

Când Rephaim deschise ochii, o zări pe Stevie Rae aşezată pe vine în faţa culcuşului său din debara, privindu-l atât de concentrată, încât între sprâncene i se formase o cută adâncă, ceea ce făcea ca tatuajul ei cu semilună roşie să capete nişte încreţituri ciudate. Buclele blonde i se revărsau pe obraji, iar asta îi dădea un aer atât de copilăresc, încât Imitatorul de Corbi îşi aminti cu uimire cât de tânără era de fapt. Şi, oricât de mari ar fi fost puterile pe care i le conferea elementul ei, această tinereţe o făcea să fie extrem de vulnerabilă. La gândul vulnerabilităţii ei, inima îi fu străpunsă de teamă.

— Salutare. Eşti treaz? spuse ea.

— De ce te holbezi aşa la mine? întrebă el pe un ton voit morocănos, iritat că simpla prezenţă a fetei îl făcea să se îngrijoreze din pricina siguranţei ei.

— Încerc să-mi dau seama cât de aproape ai fost de moarte de data asta.

— Tatăl meu e nemuritor. Nu pot fi ucis chiar aşa de uşor.

Se căzni să se ridice în şezând fără să se strâmbe de durere.

— Mda, ştiu povestea cu tatăl tău şi cu sângele nemuritor, dar Întunericul s-a hrănit din tine. Destul de mult. Asta sigur e de rău. În plus, ca s-o spun pe-a dreaptă, nici n-arăţi prea bine.

— Tu da, spuse el, deşi Întunericul s-a hrănit şi din tine.

— Eu nu sunt aşa de grav rănită, pentru că ai apărut tu ca Batman şi ai salvat situaţia, înainte ca afurisitul ăla de taur dezgustător să mă nenorocească de tot. Apoi am fost injectată în braţ cu Lumină, ceea ce, apropo, a fost tare de tot. Iar sângele ăla nemuritor al tău acţionează de parcă l-aş avea în mine pe iepuraşul Duracell.

— Nu mă compara cu un liliac, zise el, în lipsa unui răspuns mai bun, pentru că ăsta era singurul lucru, din tot ce-i spusese

ea, pe care îl înţelesese oarecum.

— Nu te-am comparat cu un liliac, am spus că ai fost ca Batman. E un supererou.

— Nu sunt niciun erou.

— Ei, pentru mine ai fost un erou. A doua oară.

Rephaim nu ştiu ce să răspundă la aşa ceva. Îşi dădu seama doar că atunci când Stevie Rae îl numise eroul ei, acest lucru îl făcuse să tresară, iar durerile şi grija pentru ea deveniseră mai uşor de suportat.

— Aşa că hai. Să vedem cum pot să te răsplătesc. Din nou.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Nu cred că pot să mănânc în momentul ăsta. Nişte apă ar fi bună, totuşi. Cea pe care am adus-o împreună mai înainte s-a terminat.

— Nu la bucătărie te duc. În orice caz, nu acum. Te scot afară. La copaci. OK, bine, mai exact la copacul ăla uriaş de lângă foişorul cel vechi, chiar în curtea din faţă.

— De ce?

— Ţi-am spus deja. Tu m-ai ajutat pe mine. Cred că pot să te ajut şi eu, dar trebuie să fiu mai aproape de pământ. Aici sunt prea sus. Şi m-am gândit bine, ştiu că pomii ascund o mare forţă. Într-un fel, am mai folosit-o. De fapt, e posibil ca ăsta să fi fost în mare parte motivul pentru care am reuşit să invoc chestia aia.

Se cutremură când îşi aminti cum invocase Întunericul, iar Rephaim înţelese pe deplin. Dacă nu ar fi simţit dureri în tot corpul, s-ar fi cutremurat şi el.

Dar simţea dureri. Şi chiar mai mult de-atât. Sângele îi era prea fierbinte. Cu fiecare bătaie a inimii, o suferinţă arzătoare îi străbătea trupul, iar în locul în care aripile i se uneau cu şira spinării, unde taurul Întunericului se înfruptase din el, îl torturase, o durere insuportabilă îi ardea spatele.

Iar ea îşi imagina că un copac avea să rezolve lucrarea Întunericului?

— Cred că o să rămân aici. Odihna o să mă ajute. Şi apa la fel. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, adu-mi apă, aşa cum te-am rugat.

— Nici gând.

Stevie Rae se aplecă şi, cu acea forţă cu care îl surprindea mereu, îl apucă de ambele braţe şi îl ridică în picioare. Continuă

să-l susţină, în timp ce camera se învârtea cu el, şi, preţ de o clipă, îngrozit, Rephaim avu senzaţia că o să leşine ca o domnişoară de pension.

Din fericire, clipa aceea trecu, şi reuşi să deschidă ochii fără teama că o să se facă de râs. Privi în jos spre Stevie Rae. Încă îl mai ţinea de mâini. Nu se retrage dezgustată. Din prima zi a fost aşa.

— De ce mă atingi fără niciun fel de teamă? se trezi că o întreabă.

Ea slobozi un hohot scurt de râs.

— Rephaim, cred că acum n-ai fi în stare să omori nici măcar o muscă. Şi-apoi, m-ai salvat deja de două ori şi suntem Impregnaţi. E clar că n-am de ce să mă sperii de tine.

— Poate că ar fi trebuit mai degrabă să întreb de ce mă atingi fără nicio repulsie?

Din nou, cuvintele îi scăpară aproape pe negândite. Aproape.

Ea se încruntă, ca şi mai devreme, iar el hotărî că îi place s-o vadă căzută pe gânduri.

Până la urmă, ridică din umeri şi spuse:

— Nu cred că e posibil ca un vampir să simtă repulsie faţă de cineva cu care este Impregnat. Vreau să spun că am fost Impregnată cu Afrodita înainte de a bea din sângele tău, şi fuseseră momente în care mă scârbise rău de tot - pur şi simplu nu se purta frumos. Deloc. De fapt, nici acum nu se poartă prea frumos. Dar după ce ne-am Impregnat, parcă m-am obişnuit cu ea. Fără nimic sexual, pur şi simplu nu am mai fost scârbită, atâta tot.

Apoi Stevie Rae făcu ochii mari când băgă de seamă ce spusese, iar cuvântul „sexual" păru să capete o prezenţă palpabilă în încăpere.

Dădu drumul mâinilor lui de parcă ar fi ars-o.

— Poţi să cobori singur scările?

Vocea îi suna stranie şi aspră.

— Da. O să te urmez. Dacă tu eşti convinsă că un copac mă poate ajuta...

— Păi, o să ne lămurim imediat dacă ce cred eu are vreo valoare.

Stevie Rae îi întoarse spatele şi se îndreptă spre scări.

— A, spuse ea, fără să-l privească, îţi mulţumesc că m-ai salvat. Din nou. De data asta nu erai obligat s-o faci.

Glasul îi păru şovăielnic, ca şi cum şi-ar fi ales cu grijă cuvintele.

— Taurul acela mi-a spus că nu m-ar fi omorât.

— Sunt lucruri mai rele ca moartea, spuse Rephaim. Ceea ce ia Întunericul de la un aliat al Luminii îi poate schimba acestuia sufletul.

— Cu tine cum rămâne? Ţie ce ţi-a luat Întunericul? întrebă ea, tot fără să-l privească, pe când ajunseră la parterul vechiului conac, unde încetini pasul pentru ca el s-o poată urma cu mai multă uşurinţă.

— Nu a luat nimic de la mine. Doar m-a rănit, apoi s-a hrănit din acea durere amestecată cu sângele meu.

Ajunseră la uşa de la intrare, iar Stevie Rae se opri şi îşi ridică privirea spre el.

— Pentru că Întunericul se hrăneşte cu durere, iar Lumina, cu dragoste.

Cuvintele ei declanşară, parcă, un semnal de alarmă. O privi mai atent. Da, se gândi el, îmi ascunde ceva.

— Care a fost preţul cerut de Lumină pentru că m-a salvat?

Stevie Rae nu putu să-l mai privească în ochi, iar asta îi stârni Imitatorului de Corbi un sentiment ciudat, de panică.

Se gândi că probabil nu o să-i răspundă deloc, însă, până la urmă, ea zise, cu o voce aproape furioasă:

— Tu vrei să-mi vorbeşti mie despre tot ce ţi-a cerut taurul când se înfrupta din tine, cocoţat deasupra ta, torturându-te practic?

— Nu, răspunse Rephaim fără ezitare. Dar celălalt taur...

— Nu, spuse şi Stevie Rae. Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta. Aşa că hai s-o lăsăm baltă şi să mergem mai departe. Şi să sperăm că putem face ceva şi cu durerea asta pe care Întunericul a sădit-o în tine.

Rephaim păşea alături de ea pe pajiştea îngheţată din faţa clădirii, care oferea o imagine sfâşietoare, o reflectare tristă şi fragmentară a unui trecutului opulent. Pe când o însoţea, cu mişcări lente, pentru a încerca să compenseze durerea care îl făcea să se simtă atât de slăbit, Rephaim se gândea la plata pe care ar fi putut să i-o ceară Lumina lui Stevie Rae. În mod evident, fusese ceva apăsător, ceva despre care Stevie Rae nu dorea să vorbească.

Se tot uita la ea cu coada ochiului. Părea sănătoasă şi

complet refăcută după confruntarea cu Întunericul. De fapt, lăsa impresia că este puternică, înzdrăvenită şi absolut normală.

Numai că, după cum bine ştia, aparenţele puteau fi înşelătoare.

Ceva nu era în regulă - sau în orice caz exista ceva ce o stânjenea în legătură cu datoria plătită Luminii.

Rephaim era aşa de preocupat să o cerceteze pe furiş, încât aproape că se ciocni de copacul lângă care se oprise Stevie Rae.

Fata îl privi şi clătină din cap.

— Nu mă prosteşti tu pe mine! Te simţi prea rău ca să te poţi ascunde, aşa că nu te mai holba aşa! Mă simt bine. Sfinte, eşti mai rău ca mama.

— Ai vorbit cu ea?

Stevie Rae se încruntă şi mai tare.

— N-aş zice c-am avut prea mult timp liber în ultimele zile. Prin urmare, nu, n-am vorbit cu mama.

— Ar trebui s-o faci.

— Nu am de gând să discut despre ea acum.

— Cum vrei.

— Şi nu e cazul să-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

— Ce ton?

— Stai jos şi taci din gură, zise ea în loc de răspuns, şi lasă-mă să mă gân-desc cum pot să te ajut.

Ca şi cum i-ar fi arătat ce să facă, Stevie Rae se aşează picior peste picior, cu spatele sprijinit de bătrânul cedru care cernea în jurul lor gheaţă şi ace parfumate. Cum el tot nu se mişcă, ea scoase o exclamaţie de nerăbdare şi îi arătă locul din faţa ei:

— Stai jos, îi porunci.

Rephaim se aşeză.

— Şi-acum ce urmează? întrebă el.

— Păi, lasă-mă o clipă. Nu prea ştiu cum să procedez.

O urmări cum îşi răsuceşte pe deget o buclă blondă şi mătăsoasă, şi cum îşi încreţeşte uşor fruntea, apoi îi sugeră:

— N-ar fi mai bine să te gândeşti cum de l-ai făcut să se împiedice pe novicele ăla nesuferit, în momentul în care credea că mă poate înfrunta?

— Dallas nu e nesuferit, şi-apoi credea că vrei să mă ataci.

— Bine că n-am făcut-o.

— De ce, mă rog?

În ciuda durerii care-l copleşea, era amuzat de tonul ei. Ea

ştia foarte bine că acel novice pirpiriu nu reprezenta o ameninţare pentru el, chiar aşa slăbit cum era. Dacă Rephaim ori altcineva ar fi atacat-o, tinerelul ăla neputincios n-ar fi reuşit să-i împiedice. Cu toate astea, băiatul era însemnat cu semiluna roşie, adică era unul dintre supuşii ei, iar ea trebuia să-i rămână loială până la capăt. Prin urmare, plecându-şi uşor capul, Rephaim admise:

— Pentru că ar fi fost o problemă dacă ar fi trebuit să mă apăr.

Stevie Rae schiţă un zâmbet vag.

— Dallas chiar credea că mă apără de tine.

— Nu ai nevoie de el, spuse Rephaim fără să-şi cântărească vorbele.

Stevie Rae îl privi în ochi stăruitor. Rephaim şi-ar fi dorit să-i poată desluşi mai uşor expresia. I se păru că zăreşte în ochii ei mirare şi, poate, o uşoară urmă de speranţă, dar şi de teamă - asta se vedea limpede. Teamă de el? Nu, dovedise deja că nu-i era frică de el. Atunci teama era ceva interior, nu faţă de el, ci faţă de ceva provocat de el. Neştiind ce altceva să spună, adăugă:

— După cum ziceai, eu nu pot să omor nici măcar o muscă. Cu siguranţă nu eram o ameninţare pentru tine.

Stevie Rae clipi de câteva ori, ca pentru a-şi limpezi gândurile care i se îmbulzeau în minte, apoi ridică din umeri şi spuse:

— Mda, ce să zic, mi-a fost al naibii de greu să-i conving pe toţi cei din Casa Nopţii că doar printr-o bizară coincidenţă ai picat din cer exact în acelaşi moment în care s-a manifestat Întunericul, şi că nu pe mine mă atacai. Iar acum ei ştiu că mai există un Imitator de Corbi în Tulsa, şi am avut mari bătăi de cap când am vrut să părăsesc singură şcoala.

— Ar trebui să plec.

Cuvintele astea îl făcură să simtă un mare gol în suflet.

— Şi unde să te duci?

— Spre est, spuse el fără nicio ezitare.

— Spre est? Adică tocmai până la Veneţia? Rephaim, tatăl tău nu se află în trupul lui. N-ai cum să-l ajuţi dacă mergi acum acolo. Cred că-i eşti mai de folos dacă stai aici şi mă ajuţi pe mine să o aduc înapoi pe Zoey.

— Nu vrei să plec?

Stevie Rae privi în jos, de parcă ar fi cercetat cu luare-aminte

pământul pe care călca.

— Pentru un vampir e greu să se afle la prea mare distanţă de persoana cu care e Impregnată.

— Eu nu sunt o persoană.

— Nu, dar asta nu ne-a împiedicat să ne Impregnăm, deci mă gândesc că regula se aplică şi în cazul nostru.

— Atunci o să rămân până când o să-mi spui să plec.

Ea închise ochii, ca şi cum vorbele lui ar fi rănit-o, iar el se abţinu cu greu să nu întindă mâna ca s-o consoleze, s-o atingă.

S-o ating? Vreau s-o ating?

Îşi încrucişă braţele pe piept, într-un gest de negare a acelui gând şocant.

— Pământul, spuse el, cu o voce care răsună prea tare în tăcerea care se aşternuse între ei.

Îşi ridică spre el privirea întrebătoare.

— L-ai mai invocat şi altădată. Atunci când i-ai pus piedică novicelui roşu. L-ai rugat să se deschidă ca să scapi de lumina soarelui de pe acoperiş. La mănăstire, i-ai cerut să astupe tunelul în urma mea. Acum nu poţi să-l invoci, pur şi simplu, şi să-l rogi ceva?

Ochii ei albaştri şi blânzi se făcură mari.

— Ai dreptate! De ce mă complic atât? Am mai făcut-o de nenumărate ori, din alte motive. Nu văd de ce n-aş reuşi încă o dată, zise ea şi întinse mâinile cu palmele în sus. Apucă-mă de mâini.

Şi cât de uşor i-a fost să întindă braţele şi să-şi apese palmele peste ale ei. Privi spre mâinile lor unite şi îşi dădu seama deodată că, în afară de Stevie Rae, nu mai atinsese niciodată vreo altă fiinţă umană decât pentru a-i face rău. Iar acum, iată că o atingea din nou, cu blândeţe şi calm.

Pielea ei era plăcută la atingere. Era caldă. Şi moale. Apoi o ascultă, iar vorbele ei îl mişcară adânc şi ajunseră într-un loc îndepărtat, neatins de nimic altceva.

— Pământule, îţi cer o mare favoare. Rephaim, aici de faţă, este o fiinţă specială pentru mine. E suferind şi nu reuşeşte să se întremeze. Pământule, ţi-am mai împrumutat forţa, ca să mă salvez şi ca să-i salvez pe cei la care ţin. De data asta, te rog să-mi dai din forţa ta pentru a-l vindeca pe Rephaim. Aşa se cade să fac.

Tăcu şi se uită la el. Privirile li se întâlniră, pe când ea repeta

cuvintele pe care el i le spusese Întunericului, când crezuse că ea nu-l aude.

— Vezi tu, din cauza mea a fost rănit. Vindecă-l. Te rog.

Sub ei, pământul se cutremură. Rephaim se gândi că, într-un fel ciudat, semăna cu freamătul pielii unui animal. Chiar atunci, Steve Rae icni şi începu să aibă spasme. Rephaim vru să se îndepărteze, pentru a opri ceea ce i se întâmpla, însă ea îl ţinu strâns de mâini şi-i spuse:

— Nu! Să nu-mi dai drumul. Nu-i nimic.

Din palmele ei, căldura radia într-ale lui. Preţ de o clipă, îşi aminti de ultima dată când invocase ceea ce credea a fi puterea nemuritoare a sângelui părintelui său, iar întunericul răspunsese în locul ei şi îi pulsase în trup, vindecându-i braţul şi aripa rănite. Rephaim înţelese că era o mare diferenţă între a fi atins de Întuneric şi a fi atins de pământ. Dacă înainte, forţa fusese brută şi devoratoare, acum ceea ce îi invadase trupul părea o adiere văratică ce-i umfla aripile. Prezenţa în trupul lui era la fel de poruncitoare ca cea a Întunericului, numai că forţa aceasta era stârnită de compasiune - invazia ei era vie, sănătoasă şi înfloritoare, nu rece, violentă şi devastatoare. Pentru sângele lui înfierbântat, era ca un balsam care îi calma durerea ce-i pulsa în tot trupul. Când căldura pământului ajunse la spate, în acel loc deschis, nevindecat, din care izvorau aripile lui măreţe, alinarea veni atât de brusc, încât Rephaim închise ochii şi oftă adânc, uşurat, în clipa în care durerea aceea insuportabilă dispăru ca prin farmec.

În timpul vindecării, aerul din jurul lui Rephaim se umplu de aroma ameţitoare şi mângâietoare a acelor de cedru şi de dulceaţa ierbii văratice.

— Gândeşte-te că trimiţi energia înapoi în pământ.

Tonul lui Stevie Rae era blând, dar insistent.

Deschise ochii şi vru să dea drumul mâinilor ei, însă, din nou, ea îl ţinu strâns şi îi spuse:

— Nu. Închide ochii. Rămâi aşa cum eşti, dar imaginează-ţi că forţa pământului e ca o lumină verde, strălucitoare, care vine din pământ, încă prin trupul meu şi prin mâinile mele şi ajunge la tine. Când simţi că şi-a îndeplinit menirea, imaginează-ţi cum curge din trupul tău înapoi în pământ.

— De ce? De ce să o las să-mi părăsească trupul? întrebă Rephaim, ţinând însă în continuare ochii închişi.

Când Stevie Rae îi răspunse, îi simţi zâmbetul în voce:

— Pentru că nu-i a ta, prostule. Nu poţi s-o stăpâneşti. Ea aparţine pământului. Poţi numai să o împrumuţi, apoi să o expediezi înapoi cu un „mulţumesc frumos”.

Rephaim a fost cât pe ce să-i spună că asta e o prostie, că atunci când ţi-au fost date anumite puteri, nu renunţi la ele. Le păstrezi, le foloseşti şi le devii stăpân. A fost cât pe ce să-i spună asta, însă nu a reuşit. Cum se alimenta cu energia pământului, cuvintele acelea nu păreau potrivite.

În schimb, făcu ceea ce i se părea potrivit. Îşi imagină energia care îl străbătea ca pe o rază strălucitoare de lumină verde, care se prelinse de-a lungul şirei spinării se întoarse în pământul din care venise. Iar când căldura intensă a pământului i se scurse din trup, rosti foarte încet un cuvânt:

— Mulţumesc.

Apoi simţi că îşi revine. Aşezat sub un uriaş cedru, pe pământul umed şi rece, cu mâinile lui Stevie Rae într-ale lui.

Rephaim deschise ochii.

— E mai bine acum? întrebă ea.

— Da. Mult mai bine.

Rephaim deschise palmele şi, de data asta, îşi retrase şi ea mâinile.

— Pe cuvânt? Pentru că eu am simţit pământul şi m-am gândit că, prin mine îl direcţionez spre tine, iar tu ai părut să-l simţi, la rândul tău. Îşi îndreptă spatele, îşi înălţă privirea şi îl măsură pe Rephaim.

— Arăţi mai bine. Nu ţi se mai citeşte durerea în ochi.

El se ridică în picioare, dornic să-i demonstreze, şi îşi deschise braţele, apoi îşi desfăcu aripile uriaşe ca şi cum şi-ar fi încordat un muşchi.

— Vezi! Şi nu simt nicio durere.

Ea era aşezată pe pământ şi îl studia cu atenţie. Privirea ei era atât de stranie, încât el simţi nevoia să-şi lase braţele în jos şi să-şi strângă aripile pe spate.

— Ce e? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

— Am... am uitat că ai zburat spre parc. Şi de acolo înapoi.

Scoase un sunet care ar fi semănat cu un râset, dacă n-ar fi sunat atât de gâtuit.

— Ce prostie, nu? Cum de-am uitat aşa ceva?

— Bănuiesc că te-ai obişnuit să mă vezi rănit, spuse el, în

timp ce încerca să înţeleagă de ce, brusc, ea părea că se îndepărtează de el.

— Cum de ţi s-a vindecat aripa?

— Cu ajutorul pământului, spuse el.

— Nu, nu acum. Când am venit aici, nu era ruptă. Durerea pe care o simţeai nu avea nicio legătură cu ea.

— A, nu. M-am vindecat de aseară. Durerea era provocată de rămăşiţele Întunericului şi de răul pe care i l-a pricinuit trupului meu.

— Atunci, cum ţi-ai vindecat aripa şi braţul aseară?

Rephaim nu voia să-i răspundă. În timp ce Stevie Rae se uita la el cu o privire mustrătoare, el simţi dorinţa de a o minţi - de-ai spune că era vorba despre un miracol produs de nemurirea din sângele lui. Numai că nu putea s-o mintă. Nu voia s-o mintă.

— Am invocat puterile pe care le stăpânesc prin sângele părintelui meu. A trebuit s-o fac. Am auzit când mi-ai strigat numele.

Rephaim îşi dădu seama din privirea ei că înţelesese.

— Dar taurul a spus că ai căpătat puterea lui, nu pe cea a tatălui tău.

Rephaim încuviinţă.

— Mi-am dat seama că e vorba despre altceva. N-am ştiut de ce. Nici nu mi-am dat seama că Întunericul însuşi mi-a împrumutat din puterea lui.

— Prin urmare, Întunericul te-a vindecat.

— Da, apoi pământul mi-a vindecat rănile pricinuite de Întuneric.

— OK, perfect.

Se ridică brusc şi îşi scutură jeanşii.

— Acum te simţi mai bine, iar eu trebuie să plec. După cum spuneam, cei din Casa Nopţii sunt de-a dreptul îngroziţi de prezenţa unui Imitator de Corbi în oraş, aşa că mi-e greu să plec de acolo.

Trecu iute pe lângă el, iar el întinse mâna ca s-o apuce de încheietură.

Stevie Rae se feri de el.

Imediat, Rephaim lăsă să-i cadă mâna pe lângă corp şi făcu un pas înapoi.

Se uitară unul la celălalt.

— Tre' să plec, repetă ea.

— O să mai vii?

— Trebuie! Am promis! se răsti ea, iar Rephaim avu senzaţia că fusese pălmuit.

— Te eliberez de promisiune! îi strigă şi el drept răspuns, supărat că această femeiuşcă îl tulbura în asemenea măsură.

— Nu ţie ţi-am promis, aşa că nu mă poţi elibera, spuse Stevie Rae, iar ochii ei avură o strălucire ciudată. Apoi trecu pe lângă Rephaim, cu capul în pământ, pentru ca el să nu-i poată vedea faţa.

— Să nu te întorci doar pentru că aşa trebuie. Întoarce-te numai dacă vrei, strigă după ea.

Stevie Rae nu se opri şi nici nu se întoarse să-l privească. Plecă pur şi simplu.

Rephaim rămase acolo o bună bucată de vreme. Când, în sfârşit, zgomotul maşinii se pierdu în depărtare, se mişcă şi el. Cu un strigăt de frustrare, Imitatorul de Corbi o luă la fugă, apoi se înălţă spre cerul nopţii, lovind vântul rece cu aripile lui uriaşe şi urcând tot mai sus, şi mai sus, pentru a găsi curenţii calzi meniţi să-l ridice, să-l susţină şi să-l poarte oriunde şi pretutindeni.

Departe! Du-mă departe de locul ăsta!

Imitatorul o coti spre est, în direcţia opusă celei în care plecase maşina lui Stevie Rae - departe de Tulsa şi de haosul care pusese stăpânire pe el de când intrase ea în viaţa lui. Apoi, se strădui să-şi alunge din minte orice alt gând în afară de bucuria familiară a cerului, şi continuă să zboare.

Capitolul 19
Stark

— Mda, te ascult, Afrodita. Vrei să învăţ pe dinafară poezia aia.

Stark vorbea cu ea în casca din elicopter, şi tare şi-ar fi dorit să ştie cum se închide. N-avea niciun chef să o asculte cum debita prostii; nu avea chef să stea de vorbă nici cu Afrodita, nici cu nimeni altcineva. Mintea lui era complet absorbită de revizuirea strategiei prin care avea să ajungă pe insulă împreună cu Zoey. Stark privi pe geamul elicopterului, în încercarea de a desluşi, prin întuneric şi ceaţă, insula Skye

unde, după spusele Duantiei şi a majorităţii membrelor înaltului Consiliu, avea să moară, fără îndoială, în următoarele cinci zile.

— Nu poezia aia, idiotule. Profeţia aia. N-aş cere nimănui să memoreze o poezie. Metafore, comparaţii, aluzii, simboluri... ptiu... ptiu... îhh. Mi se zbârleşte părul când mă gândesc la toate tâmpeniile alea. Nu că profeţia ar fi mai strălucită, dar, din păcate, e importantă. Iar Stevie Rae are dreptate în legătură cu asta. Chiar pare a fi o hartă poetică extrem de confuză, spuse Afrodita.

— Sunt de acord cu Afrodita şi cu Stevie Rae, zise Darius. Poeziile profetice ale Kramishei au mai îndrumat-o pe Zoey şi altădată. S-ar putea ca şi cea de-acum să facă acelaşi lucru.

Stark îşi luă privirea de la fereastră.

— Ştiu.

Se uită apoi de la Darius la Afrodita, după care la trupul aparent lipsit de viaţă al lui Zoey, prins în chingi pe o targă îngustă aflată între ei.

— Deja l-a găsit pe Kalona pe apă. Trebuie să-l purifice prin foc. Aerul trebuie să-i şoptească ceva ce spiritul deja cunoaşte, iar dacă va continua să urmeze calea adevărului, se va elibera. Deja am memorat chestia aia afurisită. Nu-mi pasă dacă-i o poezie ori o profeţie. Dacă există vreo şansă să o ajute, o să i-o duc lui Zoey.

Prin căşti ajunse la toţi trei vocea pilotului.

— Aterizez. Nu uitaţi, tot ce pot să fac e să vă las să ieşiţi. Restul vă priveşte. Dar să ştiţi că, dacă puneţi piciorul pe insulă fără permisiunea lui Sgiach, veţi muri.

— Am priceput chestia asta, mi-aţi repetat-o de o sută de ori, fir-ar să fiţi, mormăi Stark, fără să-i pese că femeia pilot îl privi încruntată peste umăr.

Apoi elicopterul ateriză, şi Darius îl ajută să-i desfacă lui Zoey chingile. Stark sări apoi pe pământ. Darius şi Afrodita i-o dădură cu grijă pe Zoey, iar el o luă în braţe, încercând să o apere de vântul rece şi umed, înteţit de elicele uriaşe ale elicopterului. Darius şi Afrodita veniră lângă el şi se îndepărtară cu toţii în grabă de aparatul de zbor, deşi femeia care-i pilota nu exagerase. Abia dacă puseseră piciorul pe pământ de un minut, şi elicopterul şi decolă.

— Papă-lapte, spuse Stark.

— Îşi urmează instinctul, îl lămuri Darius, care privi înjur de

parcă s-ar fi aşteptat ca din ceaţă să apară vreo stafie.

— Mie-mi zici? Locul ăsta îţi dă fiori, spuse Afrodita şi se trase mai aproape de Darius, care o luă de mână, cu un aer posesiv.

Stark îi privi încruntat.

— Toate bune? Să nu-mi spuneţi că v-aţi molipsit de la vampirii ăia pesimişti.

Darius îl măsură cu privirea, apoi se uită la Afrodita înainte de a răspunde:

— Tu chiar nu simţi chestia asta, nu?

— Simt frigul şi umezeala. Mă simt ofticat pentru că Zoey are probleme şi nu am putut să o ajut, şi mă simt enervat că mai e în jur de o oră până în zori şi singurul adăpost pe care îl am la dispoziţie e o colibă despre care vampirii au spus că se află la treizeci de minute de mers în direcţia din care am venit. „Chestia” despre care vorbiţi voi se referă la vreunul din lucrurile astea?

— Nu, răspunse Afrodita în locul lui Darius, deşi războinicul clătina şi el din cap. „Chestia” despre care vorbeşte Darius e o dorinţă puternică de a o lua la fugă. Şi nu glumesc. Chiar acum.

— Vreau s-o iau pe Afrodita de aici. Să o duc cât mai departe de insula asta şi să nu mă mai întorc niciodată, spuse Darius. Asta îmi dictează toate instinctele mele.

— Tu chiar nu simţi asta? îl întrebă Afrodita pe Stark. Nu vrei s-o duci pe Zoey de aici?

— Nu.

— Cred că e un semn bun, spuse Darius. Îl ocoleşte avertizarea care, într-un fel, e inerentă acestui loc.

— Sau Stark e prea tăntălău ca să priceapă avertizarea, spuse Afrodita.

— În nota asta optimistă, să-i dăm drumul odată. Nu am timp de pierdut cu senzaţii ciudate, spuse Stark, apoi, cu Zoey în braţe, se îndreptă spre podul lung şi îngust care se întindea între un afloriment al ţărmului scoţian şi insulă. Era luminat de torţe, care abia se desluşeau prin amestecul acela de întuneric şi ceaţă. Veniţi? Sau o luaţi la fugă ţipând ca nişte domnişoare de pension?

— Venim cu tine, spuse Darius, care din câţiva paşi uriaşi, îl ajunse din urmă.

— Mda, iar eu spuneam că îmi vine s-o rup la fugă. N-am zis nimic de ţipat. Eu nu-s una din alea care se pun pe ţipat, îi

răspunse Afrodita.

Păreau amândoi destul de siguri pe ei, dar Stark nici nu ajunsese la jumătatea podului, când o auzi pe Afrodita cum îi şoptea ceva lui Darius. Îi privi. Cu toată lumina slabă a torţelor, văzu cât de palizi deveniseră războinicul şi profetesă lui. Stark se opri.

— Nu trebuie neapărat să mă însoţiţi. Toţi, până şi Thanatos, au spus că, sub nicio formă, Sgiach n-o să vă lase să puneţi piciorul pe insulă. Şi chiar dacă se înşală şi aţi reuşi, până la urmă, şi dacă aţi veni, nu prea aveţi cum să mă ajutaţi. Eu singur trebuie să-mi dau seama cum să ajung la Zoey.

— Nu putem fi alături de tine cât timp te afli pe Tărâmul de Dincolo, spuse Darius.

— Aşa că o să rămânem de pază, şi n-ai cum să ne împiedici. Zoey o să fie tare ofticată pe mine când o să se întoarcă aici, spuse Afrodita arătând spre trupul lui Zoey, şi o să afle că Darius şi cu mine te-am lăsat să faci totul de unul singur. Ştii şi tu că are genul de mentalitate „toţi pentru unul, unul pentru toţi“. Vampiriţele nu ar aduce trupa de molâi aici, şi nu pot să zic că le învinuiesc, aşa că Darius şi cu mine o să preluăm ştafeta. Din nou. După cum spuneai, nu mai irosi timpul pe care şi aşa nu îl ai. Flutură mâna spre negura din faţa lor. Mergi mai departe, eu nu o să iau în seamă valurile întunecate şi învolburate care se sparg sub noi şi faptul că sunt al naibii de sigură că podul ăsta o să se rupă cât de curând şi o să ne arunce în apa asta nenorocită, unde monştrii marini o să ne tragă sub valurile alea negricioase şi înspăimântătoare şi o să ne sugă creierii.

— Chiar asta e senzaţia pe care ţi-o dă locul ăsta? întrebă Stark, şi încercă, fără succes, să-şi ascundă zâmbetul.

— Da, netotule, exact aşa.

Stark îl privi pe Darius, care încuviinţă şi el din cap, pentru că, în loc să vorbească, alesese în mod evident să-şi încleşteze fălcile şi să arunce priviri bănuitoare în jos, spre „valurile alea negricioase şi înspăimântătoare”.

— Ha! Stark nu se mai osteni să-şi ascundă zâmbetul. Eu nu văd decât apă şi un pod. Mare păcat că vă bagă în sperieţi aşa de tare.

— Mişcă-te, spuse Afrodita. Asta înainte să uit că o ţii în braţe pe Zoey şi să te arunc de pe pod, ca s-o iau dup-aia la sănătoasa înapoi de unde am venit, împreună cu Darius. Cu sau

fără ţipete.

Rânjetul lui Stark dispăru după numai câţiva paşi. N-avea nevoie de vreo formulă magică de tipul „dispari” ca să se trezească la realitate. A fost de-ajuns să simtă greutatea corpului mort al lui Zoey în braţele sale. N-ar trebui să mă iau de Afrodita. Trebuie să mă concentrez. Să mă gândesc la ce să le spun şi, te rog, te implor Nyx, fă să am dreptate. Ajută-mă să spun ceea ce trebuie, ca să ajung pe insulă. Serios şi hotărât, Stark îi conduse peste pod, apoi se opriră cu toţii în faţa unei arcade impunătoare, dintr-o piatră albă nespus de frumoasă. Lumina torţelor scotea la iveală fire de argint în ceea ce Stark socoti a fi un tip de marmură rară, dând arcadei o scânteiere ademenitoare.

— Of, fir-ar, abia dacă pot să o privesc, spuse Afrodita, întorcându-şi capul şi ferindu-şi privirea. Tocmai eu mă dau în vânt după chestiile strălucitoare.

— Face parte tot din vrajă, spuse Darius cu o voce aspră şi încordată. E menită să îţi provoace dezgust.

— Dezgust? zise Afrodita, apoi aruncă o privire spre arcadă, se înfioră şi întoarse capul. Repulsie e un cuvânt mai potrivit.

— Asupra ta n-are niciun efect. Nu-i aşa? îl întrebă Darius pe Stark.

Stark ridică din umeri.

— E impresionantă şi în mod clar e scumpă, dar nu mă face să mă simt ciudat. Se apropie de marmură şi examină arcada. Păi, şi unde e soneria sau ceva de genul ăsta? Cum chemăm pe cineva? E vreun telefon, sau strigăm, sau cum facem?

— Ha Gaelic akiv?

Vocea aceea masculină, fără trup, părea să vină chiar dinspre arcadă, de parcă aceasta ar fi fost o boltă vie. Stark scrută întunericul, uluit.

— Atunci vom folosi limba engleză, continuă vocea. Prezenţa voastră nedorită aici este de-ajuns pentru ca eu să-mi fac apariţia.

— Trebuie să o văd pe Sgiach. E o chestiune de viaţă şi de moarte, spuse Stark.

— Pe Sgiach nu o interesează zgâmboii ăştia, chiar de-ar fi o chestiune de viaţă şi moarte.

De data asta, vocea, mai limpede, părea a veni mai de-aproape şi avea un accent scoţian deosebit de pronunţat.

— Ce naiba-i ăla zgâmboi? şopti Afrodita.

— Ssst, o atenţionă Stark, apoi spuse către vocea fără chip: Zoey nu e un copil. E o Mare Preoteasă şi are nevoie de ajutor.

Din umbră îşi făcu apariţia un bărbat. Purta un kilt în nuanţele pământului, dar diferit de cele pe care le văzuseră în drumul lor grăbit prin Highlands. Era făcut dintr-o bucată mai mare de material şi nu arăta curat şi îngrijit. Vampirul ăsta nu purta o jachetă din tweed şi o cămaşă încreţită. Pieptul musculos şi braţele îi erau goale, căci nu avea decât o vestă din piele cu ţinte şi apărători pentru antebraţe. La brâu îi strălucea mânerul unui pumnal. În afară de o fâşie de păr scurt care cobora din mijlocul capului, avea ţeasta rasă. Într-una din urechi îi luceau două inele de aur. Lumina torţei i se reflecta în brăţara răsucită de aur, însemn de căpetenie, pe care o purta la una din încheieturi. În contrast cu trupul puternic, faţa îi era brăzdată de riduri. Barba tăiată scurt era complet albă. Tatuajele de pe faţă reprezentau grifoni, ale căror gheare ajungeau până pe pomeţi. Prima impresie generală pe care i-a dat-o lui Stark a fost cea a unui războinic în stare să treacă prin foc şi să iasă nu numai neatins, ci şi victorios.

— Fetiţa aia măruntă e o novice, nu o Mare Preoteasă, spuse el.

— Zoey se deosebeşte de celelalte novice, se grăbi să răspundă Stark, de teamă ca nu cumva individul acela care părea desprins din vremuri de mult apuse să nu se facă nevăzut într-o clipă. Până acum două zile, a purtat semnele de vampir, precum şi alte semne care-i acopereau aproape tot corpul. Are afinităţi faţă de toate cele cinci elemente.

Ochii albaştri ai vampirului continuau să-l cântărească pe Stark, fără să arunce vreo privire spre Zoey, Darius sau Afrodita.

— Cu toate astea, azi nu văd decât o novice fără cunoştinţă.

— Acum două zile, sufletul ei a fost descompus în lupta cu un nemuritor căzut. În aceeaşi clipă, i-au dispărut şi semnele.

— Atunci, are să se sfârşească.

Vampirul ridică mâna într-un gest de concediere şi dădu să le întoarcă spatele.

— Nu! strigă Stark şi făcu un pas înainte.

— Stad anis! porunci războinicul şi, cu o viteză ireală, vampirul se răsuci şi sări înainte, astfel că ajunse exact sub arcadă şi îi blocă lui Stark înaintarea. Omule, eşti prost, sau

nebun de legat? Nu-ţi e îngăduit să intri pe Eilean nan Sgiach, numită Insula Femeilor. De purcezi, viaţa ta ai s-o laşi aici, făr' îndoială.

Aflat la doar câţiva centimetri de puternicul vampir, Stark nu se dădu în lături şi îl privi drept în ochi.

— Nu sunt nici prost, nici nebun. Sunt războinicul lui Zoey, iar dacă eu cred că o pot apăra cel mai bine aducând-o pe insulă, atunci am dreptul să-mi duc Marea Preoteasă la Sgiach.

— Ai fost îndrumat greşit, războinicule, spuse vampirul cu o voce calmă, dar fermă. Sgiach şi insula ei sunt o altă lume decât Înaltul tău Consiliu şi legile lui. Eu nu mi-s Fiu al lui Erebus şi mo banri, regina mea, nu-i în Italia. Războinic al unei Mari Preotese au ba, rănită au ba, nu ai drept să vii aci. Nu ai niciun drept aci.

Brusc, Stark se întoarse către Darius.

— Ţine-o pe Zoey.

Îi dădu trupul neînsufleţit al Marii Preotease celuilalt războinic, apoi se întoarse iar spre vampir. Stark ridică mâna, cu palma în sus, şi, sub ochii vampirului care îl urmărea cu vădită curiozitate, îşi făcu o tăietură pe piept, cu unghia degetului mare.

— Nu cer să intru ca Fiu al lui Erebus; am părăsit Înaltul Consiliu. Regulile lor nu fac nici cât o ceapă degerată pentru mine. De fapt, fir-ar să fie, nici nu cer voie să intru! Prin dreptul moştenit de sângele meu, cer să o văd pe Sgiach. Am ceva să îi spun.

Vampirul continuă să-l privească pe Stark drept în ochi, însă nările i se dilatară în timp ce adulmeca aerul.

— Cum te numeşti?

— Acum mi se spune Stark, dar cred că numele care te interesează e cel pe care îl purtam înainte de a fi însemnat - MacUallis.

— Rămâi aci, MacUallis.

Vampirul se făcu nevăzut în noapte.

Stark îşi şterse pe jeanşi braţul care sângera şi o luă înapoi pe Zoey de la Darius.

— N-am s-o las să moară, zise el, apoi inspiră adânc, închise ochii şi se pregăti să treacă pe sub arcadă şi să-l urmeze pe vampir, cu speranţa că sângele strămoşilor săi muritori avea să-l protejeze.

Darius îl apucă de braţ şi îl împiedică să treacă pragul.

— Cred că vampirul a vrut să spună să aştepţi aici, pentru că se întoarce.

Stark se opri şi îşi mută privirea de la Darius la Afrodita, care îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Ştii, va trebui să înveţi, până la urmă, să ai răbdare şi să te prinzi de unele chestii. Măiculiţă, da' ai niţică răbdare. Războinicul ăla barbar ţi-a spus să aştepţi aici, nu să pleci. Asta pare să însemne că se întoarce.

Stark mârâi ceva şi se îndepărtă puţin de jumătatea arcadei, deşi se rezemă de latura ei exterioară şi o echilibră pe Zoey, astfel încât să stea mai confortabil.

— Bine, o să aştept. Dar nu prea mult. Ori mă lasă să intru pe insula asta afurisită, ori nu. Oricum ar fi, vreau să se termine odată.

— Fiinţa umană are dreptate.

Vocea femeii ieşi din întunericul care înconjura insula.

— Trebuie să înveţi ce-nseamnă răbdarea, tinere războinic.

Stark se îndreptă şi se întoarse din nou cu faţa spre insulă.

— Am numai două zile ca s-o salvez. Altfel, o să moară. Chiar acum nu prea am timp să învăţ ce-nseamnă răbdarea.

Hohotul de râs al femeii îi zbârli lui Stark părul fin de pe braţe.

— Impetuos, arogant şi impertinent, spuse ea. Îmi aminteşte de tine acum câteva veacuri, Seoras.

— Aşa o fi, dar eu nicicând n-am fost aşa de june, se auzi glasul vampirului războinic.

Stark tocmai încerca să se abţină să nu le strige celor doi să i se arate din întuneric, când ei părură a prinde formă din ceaţă exact în faţa lui, de cealaltă parte a arcadei, pe insulă. Vampirul cu figură primitivă era iar acolo, dar Stark abia dacă-i mai aruncă vreo privire. Toată atenţia lui fu subjugată de femeie.

Era înaltă, cu umeri laţi şi un corp robust uimitor, dar totuşi feminin. Avea riduri în colţul ochilor mari şi frumoşi, de un auriu amestecat cu verde, întocmai ca piatra de chihlimbar mare cât pumnul, care îi atârna la mijlocul colierului răsucit de la gât. În afară de o şuviţă de păr roşcat, restul părului lung până la brâu era complet alb, deşi ea nu părea bătrână. Nu părea însă nici tânără. Pe când o cerceta cu luare-aminte, Stark îşi dădu seama că îi amintea de Kalona, căruia nu-i puteai da o vârstă. Semnele ei erau uimitoare - săbii cu mânere şi lame cu sculpturi complicate îi încadrau chipul cu trăsături puternice şi senzuale.

Stark îşi dădu seama că nimeni nu scosese nicio vorbă cât timp se holbase el, aşa că îşi drese glasul, o strânse la piept pe Zoey şi se înclină respectuos.

— Bucuros de întâlnire, Sgiach.

— De ce să-ţi dau voie să vii pe insula mea? spuse ea, fără vreo altă introducere.

Stark trase adânc aer în piept şi ridică bărbia, pentru a privi fix în ochii lui Sgiach, aşa cum procedase înainte şi faţă de războinicul ei.

— E dreptul meu din naştere. Sunt un MacUallis. Asta înseamnă că fac parte din clanul tău.

— Nu al ei, băiete. Al meu, îi spuse vampirul, schiţând un zâmbet mai degrabă ameninţător decât plăcut.

Luat pe nepregătite, Stark îşi îndreptă atenţia spre războinic.

— Al tău? Fac parte din clanul tău? întrebă el prosteşte.

— Ţin minte că tu erai mai deştept în tinereţe, îi spuse Sgiach războinicului ei.

— Aşa-i, zise vampirul şi pufni cu dispreţ. June au ba, aveam mai multă minte.

— Sunt destul de deştept încât să ştiu că descendenţa mea muritoare încă mă leagă de voi doi şi de insula asta, răspunse Stark.

— Abia de-i fi ieşit din scutece, fecioraş, îi răspunse sarcastic războinicul. Te-oi pricepe mai degrabă la joacă de şcoler, iar aci pe insulă nici că vei găsi aşa ceva.

În loc să-l enerveze, vorbele vampirului aprinseră parcă un beculeţ în mintea lui Stark, căruia i se părea că are din nou în faţa ochilor notiţele lui Damien.

— Tocmai de-aia am dreptul să vin pe insulă, spuse Stark. Nu ştiu mai nimic despre ce trebuie să fac, ca războinic, pentru a o salva pe Zoey, dar vă pot spune că ea e mai mult decât o Mare Preoteasă. Înainte ca sufletul să i se descompună, era pe punctul de a se transforma în ceva ce vampirii n-au mai văzut niciodată. Gândurile continuau să i se îngrămădească în minte, şi, în timp ce vorbea, băgă de seamă mirarea care se aşternu pe faţa lui Sgiach. Lucrurile se potriviră bine, şi instinctul îi spunea că se află pe drumul cel bun. Zoey era pe cale să devină Regină a Elementelor. Sunt războinicul ei - paznicul ei -, iar ea este Asul meu. Sunt aici ca să învăţ cum să-mi apăr Asul. Nu despre asta e vorba? Nu pregătiţi războinicii ca să-şi apere Aşii?

— Ei au încetat să mai vină la mine, spuse Sgiach.

Stark crezu că doar îşi imaginează tristeţea din vocea ei, dar când războinicul ei se trase puţin mai aproape de regina lui, ca şi când ar fi fost atât de atent la nevoile ei, încât trebuia să alunge chiar şi cea mai uşoară undă de neplăcere, Stark primi confirmarea că aflase răspunsul şi îşi adresă în gând mulţumiri zeiţei lui, Nyx.

— Nu, nu am încetat să venim. Eu sunt aici, îi spuse Stark străvechii regine. Sunt războinic. Prin vene-mi curge sânge de MacUallis. Îţi cer ajutorul ca să-mi pot apăra Asul. Te rog, Sgiach, lasă-mă să vin pe insulă. Învaţă-mă cum să salvez viaţa reginei mele.

Sgiach ezită doar cât să schimbe o privire cu războinicul ei, apoi ridică mâna şi spuse:

— Failte gu ant Eilean nan Sgiath... Bine ai venit pe insula lui Sgiach. Poţi să intri.

— Maiestate! Vocea lui Darius îl întrerupse. Războinicul îngenunchease în faţa arcadei, iar Afrodita rămăsese în picioare, la câţiva paşi în spatele lui.

— Ai permisiunea să vorbeşti, războinicule, spuse Sgiach.

— Prin venele mele nu curge sângele danului, dar apăr şi eu un As. De aceea, te rog şi eu să îmi îngădui să vin pe insulă. Deşi sunt de mult timp războinic, cred că aici am să găsesc multe lucruri pe care nu le ştiu şi pe care le-aş învăţa cu plăcere cât timp aş sta alături de fratele meu războinic, în misiunea lui de a o salva pe Zoey.

— Dar ea e o muritoare, nicidecum o Mare Preoteasă. Cum de-i eşti jurat? întrebă războinicul vampir.

— Iertare, nu ţi-am reţinut numele. E Shawnus, cumva? zise Afrodita şi păşi lângă Darius, punându-şi mâna pe umărul lui.

— Ei drace, e Seoras, oi fi şi tu tare de ureche? silabisi războinicul.

Stark fu surprins să vadă cum buzele lui schiţară un zâmbet vag când auzi tonul certăreţ al Afroditei.

— OK, Seoras, zise ea imitându-i accentul cu o exactitate stranie. Nu sunt muritoare. Am fost o novice care avea viziuni. Apoi n-am mai fost novice. Şi atunci, Nyx a hotărât să mă lase să-mi păstrez viziunile, pe care încă nu le prea înţeleg. Aşa că acum sunt profetesa zeiţei. Sper că, dincolo de tot stresul şi durerile de ochi pe care mi le provoacă statutul ăsta de

profetesă, asta înseamnă şi că o să îmbătrânesc frumos, la fel ca regina ta. Afrodita se opri şi înclină din cap către Sgiach, a cărei sprânceană se arcui, dar nu o trăsni pe loc, după cum se gândea Stark că ar merita. În fine, Darius îmi este războinic jurat. Dacă am înţeles bine aluzia, şi aşa sper să fie, căci nu prea le am cu metaforele, sunt şi eu în felul meu un As. Aşa că Darius îşi găseşte locul în clanul vostru, cu sau fără legătura de sânge.

Lui Stark i se păru că îl aude pe Seoras bombănind: „Obraznică afurisită” chiar în timp ce Sgiach murmură: „Interesant”.

— Failte gu ant Eilean nan Sgiath, profetesă, cu-al tău războinic, spuse Sgiach.

Fără alte comentarii, Stark, ducând-o în braţe pe Zoey, urmat de Darius şi de Afrodita, trecură pe sub arcada de marmură şi păşiră pe Insula Femeilor.

Capitolul 20
Stark

Seoras îi conduse la un Range Rover negru care, fiind parcat după colţ, nu se vedea din dreptul arcadei. Stark se opri în dreptul maşinii. Probabil că pe faţă i se citea mirarea, căci războinicul izbucni în râs şi spuse:

— Te aşteptai la o căruţă ş-un ponei?

— Eu, una, sigur la asta mă aşteptam, spuse Afrodita şi se urcă în spate, lângă Darius. Măcar de data asta, tare mă bucur că m-am înşelat.

Seoras îi deschise portiera din faţă, iar Stark intră, ţinând-o atent pe Zoey în braţe. Războinicul pusese deja maşina în mişcare, până să-şi dea seama Stark că Sgiach nu mai era cu ei.

— Auzi, dar regina ta unde e? întrebă el.

— Sgiach n-are nevoie de maşină ca să-şi străbată insula.

Pe când Stark se străduia să formuleze cumva următoarea întrebare, se auzi vocea Afroditei.

— Asta ce naiba mai înseamnă?

— Înseamnă că afinitatea lui Sgiach nu-i numa' cu elementele. Sgiach are o afinitate faţă de întreaga insulă. Stăpâneşte tot ce-i aci.

— Sfinte Sisoe! Vrei să spui că se poate teleporta, ca într-o versiune mai puţin idioată a serialului Star Trek? Nu că ar putea exista şi ceva mai idiot decât Star Trek, zise Afrodita.

Stark începu să se gândească la o modalitate prin care ar putea să o strângă de gât fără ca Darius să-i sară în cap.

Numai că bătrânul războinic rămânea impasibil. Se mulţumea să ridice din umeri şi să spună:

— E şi asta o explicaţie la fel de bună ca oricare alta.

— Ştii de Star Trek? se trezi Stark întrebând.

Încă o dată, războinicul ridică din umeri.

— Avem antenă satelit.

— Şi internet? întrebă Afrodita, plină de speranţă.

— Şi internetograf, încuviinţă Seoras, cu o mină serioasă.

— Prin urmare, nu vă izolaţi de lumea din afară, spuse Stark.

Seoras îi aruncă o privire.

— Nu şi când asta o ajută pe regină.

— Nu mă mir deloc. E regină. Îi place să facă cumpărături, de aici treaba cu internetul, spuse Afrodita.

— E regină. Îi place să cunoască mersul lumii, spuse războinicul pe un ton care oprea orice alte întrebări.

Călătoriră un timp în tăcere, până când Stark începu să fie îngrijorat de lumina care se zărea pe cer, în partea estică. Tocmai se pregătea să-i spună lui Seoras ce urma să păţească dacă la răsărit nu se afla undeva, înăuntru, la adăpost, când războinicul le arătă ceva în faţă, pe partea stângă a drumului îngust, şi le spuse:

— Craobh - Dumbrava Sacră. Castelul se află de cealaltă parte, pe ţărm.

Fermecat, Stark privi spre stânga la trunchiurile nefericite ale unor copaci, în aparenţă fusiforme, dar care susţineau o mare de verdeaţă. Reuşea să zărească doar frânturi din ceea ce se afla în dumbravă - straturi de muşchi, petice de umbră şi fragmente din acea marmură din care era construită arcada, şi care păreau a fi pete de lumină strălucitoare. În faţa tuturor, ca un far care atrage călătorii, se afla o siluetă care semăna cu doi copaci împletiţi într-unul singur. De crengile acestei formaţiuni ciudate erau legate fâşii de pânză viu colorate, contrastând, dar întregind deopotrivă, în mod straniu, ramurile bătrâne şi contorsionate.

Cu cât se uita mai mult la acea bizară imagine, cu atât Stark

se simţea mai ciudat.

— N-am mai văzut niciodată aşa un copac, şi de ce sunt toate cârpele alea legate de el? întrebă el.

Seoras frână şi opri în mijlocul drumului.

— Sunt un păducel şi un scoruş, care cresc împreună ca să formeze un copac de agăţat.

Când văzu că nu primeşte şi altă explicaţie, Stark îi aruncă o privire mustrătoare şi spuse:

— Un copac de agăţat?

— Flăcăiaş, îţi cam lipseşte oleacă de educaţie, din păcate. Păducelu-i copacul dorinţelor. Fiecare nod, la fiecare fâşie de pânză, e o dorinţă. Uneori îi vorba de dorinţa părinţilor pentru binele vreunui zgâmboi. Alteori, despre tovarăşi care-şi amintesc de cei trecuţi în nefiinţă. Da' cel mai adesea sunt despre dorinţe ale iubiţilor, care-şi leagă vieţile alături şi îşi doresc fericire unul altuia. Îs copaci crescuţi de Bunii Oameni, rădăcini hrănite prin trecerea dorinţelor lor de bine din lumea lor spre a noastră.

— Bunii Oameni?

Stark părea deja exasperat.

— Elfi - zâne, cum le spuneţi voi. N-ai habar de unde vine vorba aia „să te legi cu cineva”?

— Ce romantic, spuse Afrodita, de data fără urmă de ironie.

— Aşa-i, femeie, dacă-i romantic, atunci să ştii că e musai să fie scoţian, spuse războinicul pe când demara şi se îndepărta încet de copacul încărcat de dorinţe.

Cu gândul la o dorinţă pe care să o lege împreună cu Zoey, Stark nu băgă de seamă castelul, până când Seoras nu opri din nou. Atunci ridică privirea, iar explozia de lumină reflectată de stânci şi de apă îl orbi. Castelul se afla la câteva sute de metri de drumul principal, la capătul unei alei care, de fapt, nu era decât o cale pietruită, peste un câmp mlăştinos. Torţe, la fel ca cele care mărgineau podul de pe continent, luminau aleea, numai că aici erau de trei ori mai numeroase şi arătau calea spre castel şi precum zidurile uriaşului edificiu.

Iar între torţe se aflau pari, groşi cât braţul unui om. În vârful fiecăruia trona câte un cap - scalpat, cu gura strâmbată într-o grimasă, cu ochii scoşi. Macabrele cranii părură la început că se mişcă, dar mai apoi Stark îşi dădu seama că nu era vorba decât despre părul lung şi lipicios al fiecărui scalp zbârcit, care plutea

fantomatic în bătaia brizei reci.

— Ce scârbos, şopti Afrodita de pe bancheta din spate.

— Ghilotina, spuse Darius, cu voce joasă, încărcată de teamă şi respect deopotrivă.

— Aşa-i Sgiach, fu tot ce spuse Seoras, dar buzele îi schiţară un zâmbet ce reflecta mândria din glasul lui.

Stark nu spuse nimic. În schimb, privirea îi era atrasă de la intrarea înspăimântătoare tot mai sus. Fortăreaţa lui Sgiach ora cocoţată tocmai pe marginea unei stânci care dădea spre ocean. Deşi nu vedea decât partea castelului aflată pe pământ, lui Stark nu-i era greu să-şi imagineze latura povârnită care se arăta lumii exterioare - o lume care niciodată nu avea să capete acces pe domeniul ei, chiar dacă vraja protectoare a reginei nu i-ar fi ţinut suficient la distanţă pe intruşi. Castelul era construit din piatră cenuşie, care alterna cu marmura albă, strălucitoare, aflată peste tot pe insulă. În faţa uşilor duble, din lemn gros, se afla o arcadă impunătoare, deschisă spre intrarea îngustă, ca o punte, a castelului.

Când coborî din Range Rover, Stark auzi un sunet care-l făcu să ridice privirea şi mai sus. Luminat de un cerc de torţe, unn steag flutura pe turnul cel mai înalt al castelului. Se unduia în bătaia brizei tăioase şi reci, dar Stark văzu limpede silueta clară a unui taur negru vânjos, pe al cărui corp musculos era desenată imaginea unei zeiţe, ori poate a unei regine.

Apoi uşile castelului se deschiseră, şi războinicii, bărbaţi şi femei deopotrivă, ieşiră, traversară puntea şi alergară cu toţii spre ei. Instinctiv, Stark făcu un pas înapoi, în timp ce Darius veni lângă el şi îşi luă poziţia de apărare.

— Nu căutaţi necazul acolo unde nu-i e locul, spuse Seoras făcând cu mâna lui bătătorită un gest împăciuitor. Vor numa' s-o salute cum se cuvine pe regina voastră.

Războinicii, îmbrăcaţi cu toţii la fel ca Seoras, indiferent că erau bărbaţi ori femei, înaintau iute spre Stark, dar nu în mod ameninţător. Veneau în coloană, doi câte doi, şi purtau între ei o targă de piele.

— Flăcăiaş, aşa-i tradiţia şi ăsta-i respectul arătat unuia dintre noi când e doborât. E de datoria clanului să îl aducă, sau să o aducă înapoi, acasă la Tir Na Nog, tărâmul tinereţii veşnice, spuse Seoras. Nicicând n-om lăsa în urmă pe vreunul dintre ai noştri.

Stark ezită. Îl privi drept în ochi pe războinic şi spuse:

— Nu cred că pot să-i dau drumul.

— Bine, spuse cu blândeţe Seoras şi dădu din cap înţelegător. N-o fi nevoie. Poţi să iei poziţia de căpetenie. Clanul o să facă restul.

Cum Stark rămânea pe loc, neclintit, Seoras înaintă spre el şi întinse braţele. N-avea să-i dea drumul lui Zoey; nu credea că e în stare să îndure aşa ceva. Apoi Stark zări scânteierea torsadei aurii de căpetenie, la încheietura lui Seoras. Torsada a fost cea care a stârnit ceva înlăuntrul lui. Cu o tresărire de uimire, Stark îşi dădu seama că avea încredere în Seoras, iar când o trecu pe Zoey în braţele lui, ştiu că nu o abandona, ci o împărţea cu cineva.

Seoras se întoarse şi o aşeză cu grijă pe Zoey pe targă. Războinicii, câte şase de fiecare parte, îşi plecară capetele în semn de respect. Apoi căpetenia lor, o femeie înaltă, cu păr negru, aşezată în partea din faţă a tărgii, i se adresă lui Stark:

— Războinicule, locul meu îţi aparţine.

Cu gesturi instinctive, Stark se îndreptă spre targă, iar când femeia se dădu la o parte, el apucă mânerul uzat. Seoras o porni înaintea lor. îl urmară toţi deodată, Stark şi ceilalţi războinici, şi o duseră pe Zoey, asemenea unei regine căzute, în castelul lui Sgiach.

Stark

Interiorul castelului le oferi o surpriză de proporţii, mai ales după ce văzuseră „decoraţiile" înfiorătoare din exterior. În cel mai bun caz, Stark se aştepta să fie un castel de războinici - masculin şi spartan în înfăţişare, cam undeva între o temniţă şi un vestiar. Se înşela amarnic.

Înăuntru, castelul era uluitor. Podeaua era din marmură şlefuită, albă cu irizaţii argintii. Pereţii de piatră erau acoperiţi cu tapiserii viu colorate care înfăţişau diverse scene, de la peisaje pitoreşti de pe insulă, la scene de bătălie, pe cât de sângerase, pe atât de frumoase. Trecură prin holul de intrare, străbătură un culoar lung şi ajunseră la o imensă scară de piatră, dublă, unde Seoras opri cu un gest coloana.

— Nu poţi să fii Paznic al Asului dacă nu poţi să iei o hotărâre.

Aşa că, ce alegi, flăcăiaş? Voieşti să-şi duci regina sus şi să ai un răgaz de odihnă şi pregătire, au voieşti să-ncepi numaidecât căutarea?

Stark nu ezită.

— N-am timp de odihnă, iar începutul pregătirii a fost atunci când Zoey mi-a acceptat jurământul de războnic. Hotărârea mea e să încep chiar acum căutarea.

Seoras încuviinţă uşor din cap.

— Prea bine, atunci vom purcede spre încăperea Fianna Foii.

Războinicul se întoarse cu spatele la scări şi merse mai departe pe culoar. Stark şi ceilalţi îl urmară îndeaproape, ducând-o cu ei pe Zoey.

Spre exasperarea lui Stark, Afrodita iuţi pasul şi, când ajunse aproape lângă el, întrebă:

— Seoras, la ce anume te referi când vorbeşti despre căutarea pe care trebuie s-o facă Stark?

Seoras îi răspunse fără să se obosească să-i arunce măcar vreo privire peste umăr:

— Nu mă bâlbâi, femeie, am numit însărcinarea lui căutare, şi asta e.

Afrodita pufni cu dispreţ.

— Taci din gură, îi şopti Stark.

Ca de obicei, Afrodita nu-l luă în seamă.

— Mda, cuvântul l-am prins. Da' nu prea ştiu exact ce vrea să spună.

Seoras ajunse în dreptul unor uşi duble, boltite. Lui Stark i se păru că ar fi fost nevoie de o întreagă armată ca să le deschidă, dar războinicul nu făcu altceva decât să rostească, cu o voce joasă şi blândă:

— Asul meu, paznicul tău cere permisiunea să intre.

Cu un sunet ca o şoaptă de îndrăgostit, uşile se deschiseră singure, iar Seoras îi conduse în cea mai uluitoare încăpere pe care o văzuse vreodată Stark.

Sgiach era aşezată pe un tron de marmură albă, aflat pe un podium cu trei trepte, în mijlocul uriaşei încăperi. Era un tron incredibil, sculptat de sus până jos cu modele complicate ce păreau să spună o poveste sau să înfăţişeze o scenă. Însă vitraliul din spatele lui Sgiach şi a podiumului ei lăsa deja să se vadă lumina zorilor, iar Stark înlemni brusc în dreptul razelor invadatoare, astfel că întrega coloană se opri, şi privirile

curioase ale tuturor războinicilor se aţintiră asupra lui. Îşi mijea ochii în faţa luminii şi încerca să gândească în ciuda ceţei care-i învăluia mintea în ceasurile dimineţii, moment în care Afrodita păşi înainte, făcu o plecăciune rapidă către Sgiach, apoi îi spuse lui Seoras:

— Stark e vampir cu semilună roşie. E diferit de voi. Ia foc dacă stă în lumină.

— Acoperiţi ferestrele, porunci Seoras.

Războinicii îi îndepliniră imediat porunca, desfăşurând nişte draperii de mătase roşie, pe care Stark nu le observase mai devreme.

Ochii lui Stark se obişnuiră imediat cu întunericul care învăluia încăperea, aşa că, înainte ca mai mulţi războinici să aprindă torţele de pe pereţi şi candelabrele, văzu limpede cum Seoras urcă treptele podiumului şi se postează la locul lui în stânga tronului reginei sale. Rămase acolo cu o încredere care era aproape palpabilă. Stark ştiu că nimic pe lumea asta, şi poate nici din cealaltă, nu avea cum să treacă de Seoras pentru a-i face rău reginei lui şi, preţ de o clipă, se simţi cuprins de o invidie cumplită. Asta vreau! O vreau înapoi pe Zoey, ca să fiu sigur că nimic nu o să-i facă rău din nou! Sgiach ridică mâna şi mângâie scurt, dar complice, antebraţul războinicului ei. Regina nu-şi ridică privirea spre Seoras, însă Stark îl privi. Acesta o privea cu o expresie pe care Stark o pricepu numaidecât. Nu-i doar un paznic. Este paznicul suprem. Şi o iubeşte.

— Apropiaţi-vă. Depuneţi-o pe tânăra regină în faţa mea.

Sgiach îşi însoţi vorbele cu un gest al mâinii.

Coloana avansă şi aşeză cu grijă targa pe care era întinsă Zoey la picioarele reginei, pe podeaua de marmură.

— Nu suporţi lumina soarelui. Ce altceva te mai deosebeşte de ceilalţi? spuse Sgiach, pe când se aprindea şi ultima torţă, iar încăperea se înveşmânta în strălucirea gălbuie şi caldă a flăcărilor.

Războinicii dispărură în colţurile mai întunecate ale camerei. Stark rămase în faţa reginei şi a paznicului ei şi îi răspunse repede, fără ocolişuri şi formule introductive inutile.

— De obicei, dorm în timpul zilei. Nu sunt chiar în apele mele cât timp soarele e pe cer. Poftesc mai mult la sânge decât vampirii obişnuiţi. Nu pot intra neinvitat într-o casă particulară. S-ar putea să mai fie şi alte diferenţe, dar cum nu sunt vampir

cu semilună roşie de prea mult timp, deocamdată doar pe astea le-am descoperit.

— E adevărat că ai murit şi apoi ai reînviat? întrebă regina.

— Da.

Stark rostise iute cuvântul, în speranţa că ea nu-i va mai pune şi alte întrebări legate de acel subiect.

— Curios... murmură Sgiach.

— Sufletul reginei tale a fost descompus în timpul zilei? De-asta s-a-ntâmplat că n-ai reuşit să o aperi? întrebă Seoras.

Stark simţi că întrebarea războinicului îi străpunse inima, dar îl privi drept în ochi şi mărturisi adevărul.

— Nu. Nu era ziuă. Nu din cauza asta am eşuat. Am eşuat pentru că am făcut o greşeală.

— Sunt sigură că membrele Înaltului Consiliu, precum şi vampirii din Casa Nopţii, de care aparţii, ţi-au explicat că un suflet descompus reprezintă o condamnare la moarte pentru o Mare Preoteasă şi, adesea, şi pentru războinicul ei. De ce crezi că venirea ta aici ar schimba cu ceva acest fapt cert? întrebă Sgiach.

— Pentru că, aşa cum am spus deja, Zoey nu e doar o Mare Preoteasă. E diferită. E mai mult de-atât. Iar eu nu vreau să fiu doar războinic, ci şi paznicul ei.

— Atunci ai fi gata să mori pentru ea.

Războinicul nu pusese o întrebare, dar Stark încuviinţă totuşi din cap.

— Da, aş muri pentru ea.

— Ştie însă că dacă ar face asta, n-ar avea cum să o ajuţi pe Zoey să se reîntoarcă în trupul ei, spuse Afrodita, care veni lângă el, împreună cu Darius. Căci au şi încercat alţi războinici şi niciunul nu a reuşit.

— Vrea să se folosească de tauri şi de vechea cale a războinicului ca să găsească intrarea spre Tărâmul de Dincolo şi, în acelaşi timp, să rămână în viaţă, spuse Darius.

Seoras râse, deloc amuzat însă.

— Doar nu crezi c-oi putea pătrunde pe Tărâmul de Dincolo alergând după mituri şi zvonuri.

— Deasupra castelului vostru flutură steagul taurului negru spuse Stark.

— Te referi la tara, la vechi simboluri de mult uitate, la fel ca insula mea, răspunse Sgiach.

— Noi ne-am amintit de insula ta, îi răspunse Stark.

— Iar taurii nu sunt chiar uitaţi în Tulsa, adăugă Afrodita Şi-au făcut amândoi apariţia acolo azi-noapte.

În încăpere se aşternu tăcerea, iar pe faţa lui Sgiach se citei consternarea. Expresia ameninţătoare a războinicului ei arăta că acesta e pregătit pentru orice.

— Povesteşte-ne, spuse Seoras.

Repede şi cu surprinzător de puţin sarcasm, Afrodita le spuse cum Thanatos le vorbise despre tauri, cum de-aici Stevie Rae invocase ajutorul taurului greşit, timp în care Damien şi ceilalţi puşti se documentaseră, şi aşa ajunseseră să descopere legătura de sânge a lui Stark cu paznicii şi cu insula lui Sgiach.

— Spune-mi exact ce a prezis taurul alb, spuse Sgiach.

— Războinicul trebuie să-şi cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuşi pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în faţa celuilalt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparţine alegerea de a se reîntoarce, recită Stark.

Sgiach îşi ridică privirea spre războinicul ei.

— Taurul i-a arătat calea spre Tărâmul de Dincolo.

— Aşa-i, da' numa' calea, încuviinţă Seoras. Restul de el depinde.

— Explicaţi-mi! izbucni Stark, nemaiputând să-şi stăpânească frustrarea. Ce naiba trebuie să fac pentru a intra odată pe Tărâmul de Dincolo?

-Un r□boinic nu poate ajunge viu pe lumea cealalt□, spuse Sgiach. Numai Marile Preotese au aceast□ abilitate □i, de fapt, nu multe dintre ele pot s□ capete acces spre acel t□□.

— Ştiu asta, rosti Stark printre dinţi. Dar, după cum aţi spus, taurii mă lasă să intru.

— Nu, îl corectă Seoras. Ţi-au permis să afli calea spre Tărâmul de Dincolo, nu intrarea. Nu-i chip să intri vreodată ca războinic.

— Dar sunt războinic! Atunci cum intru? Ce înseamnă pasajul ăla despre înfrângerea de sine?

— Aici intervine vechea religie. Cu mult timp în urmă, vampirii masculi o puteau sluji pe zeiţă sau pe zei şi altfel decât ca războinici, spuse Sgiach.

— Unii dintre noi eram şamani, zise Seoras.

— Bun, prin urmare, trebuie să fiu şi şaman? întrebă Stark, complet derutat.

— Nu cunosc decât un războinic care a devenit şi şaman.

Pentru a da înţeles cuvintelor ei, Sgiach atinse braţul lui Seoras.

— Eşti şi una, şi alta, spuse Afrodita, entuziasmată. Spune-i atunci lui Stark cum se face! Cum poate deveni şaman, fiind în acelaşi timp războinic.

Bătrânul războinic ridică din sprâncene şi schiţă un zâmbet sardonic în colţul gurii.

— Aaa, e chiar simplu. Războinicul din tine trebuie să moară ca să se nască şamanul.

— Grozav. Oricum ar fi, trebuie să mor, spuse Stark.

— Pesemne că aşa-i, aprobă Seoras.

În mintea lui, Stark aproape că o auzi pe Zoey exclamând: Ah, fir-ar să fie!

Capitolul 21
Stevie Rae

Stevie Rae ştia că o să aibă parte de scandal la întoarcerea la şcoală, dar nu-şi imagina că însăşi Lenobia avea să o aştepte în parcare.

— Ascultă, aveam nevoie să fiu puţin singură. După cum vezi, sunt bine şi...

— La buletinul de seară au dat o ştire despre o spargere în apartamentele Tribune Lofts. Patru persoane au fost ucise. Le-au fost spintecate gâtlejurile şi trupurile le-au fost parţial golite de sânge. Singurul motiv pentru care poliţia nu ne-a acuzat e declaraţia mai multor martori care jură că au văzut un grup de adolescenţi muritori. Cu ochi roşii.

Stevie Rae înghiţi gustul respingător de fiere pe care-l simţea pe gât.

— Ăştia-s novicii cu semiluni roşii pe care i-am lăsat la gară. S-au jucat cu minţile acelor martori, dar niciunul dintre ei nu e încă Transformat, aşa că nu au capacitatea de a-şi şterge toate urmele.

— N-au putut să şteargă din mintea muritorilor ochii ăia arzători, spuse Lenobia, cu o încuviinţare din cap.

Stevie Rae ieşise din maşină şi se îndrepta acum spre şcoală.

— Dragon nu s-a dus după ei, nu?

— Nu. L-am ţinut ocupat cu grupe mici de novici. Deja a început să îi înveţe mişcări de autoapărare, în eventualitatea în care va mai fi vreun atac al Imitatorului de Corbi.

— Lenobia, sunt convinsă că cel din parc a fost o întâmplare. Şi pun pariu că acum e deja la kilometri distanţă de Tulsa.

Lenobia respinse ideea cu un gest al mâinii.

— Un Imitator de Corbi e deja de ajuns, dar fie că-i singur, ori cu un cârd întreg, Dragon o să-l găsească şi o să-l distrugă. Însă, dacă nu cumva îi aţâţă Neferet şi Kalona, nu cred că trebuie să ne facem griji că o să atace şcoala. Sunt mult mai îngrijorată din cauza derbedeilor de novici cu semiluni roşii.

— Şi eu, zise Stevie Rae, care de-abia aştepta să schimbe subiectul. La ştiri au spus că oamenii au fost doar parţial goliţi de sânge?

Lenobia încuviinţă.

— Da, iar gâdejurile le-au fost sfârtecate - nu tăiate sau muşcate şi apoi golite de sânge, aşa cum am proceda noi ca să ne hrănim.

— Ei nu se hrănesc. Se joacă. Le place să terorizeze oamenii. Le provoacă o plăcere imensă.

— Asta reprezintă într-adevăr o abatere extrem de gravă de la regulile lui Nyx, spuse Lenobia repede, cu o voce încărcată de mânie. Cei din care ne hrănim trebuie să simtă aceeaşi plăcere ca noi. De aceea ne-a oferit zeiţa capacitatea de a experimenta împreună cu fiinţele umane o senzaţie aşa de puternică. Noi nu-i brutalizăm şi nu-i torturăm. Îi respectăm - îi facem consorţii noştri. Înaltul Consiliu a dispus chiar să fie alungaţi vampirii care îşi folosesc necorespunzător puterea pe care o au asupra fiinţelor umane.

— Nu le-ai spus celor din Înaltul Consiliu despre novicii roşii, nu?

— N-aş face aşa ceva fără să mă consult cu tine mai întâi. Eşti Marea lor Preoteasă. Însă trebuie să înţelegi că acţiunile lor au făcut ca ei să nu mai poată fi ignoraţi de noi, ceilalţi.

— Ştiu, dar tot vreau să mă ocup eu de ei.

— De data asta, nu singură, spuse Lenobia.

— Aici ai dreptate. Ce au făcut azi îmi arată cât de periculoşi sunt.

— Să-l chem pe Dragon?

— Nu. Mă duc singură, şi am de gând să le dau un ultimatum - ori îşi bagă minţile-n cap, ori îşi iau picioarele la spinare -, dar dacă iau cu mine străini, nu am nicio şansă să-i fac să abandoneze Întunericul şi să mă urmeze.

Apoi, Stevie Rae realiză ce spusese şi se opri brusc, de parcă s-ar fi dat cu capul de un stâlp.

— Mărită zeiţă, asta e! N-aveam cum să-mi dau seama înainte de a da ochii cu taurii, dar acum înţeleg. Lenobia, ceea ce pune stăpânire pe noi după ce murim, apoi înviem şi suntem plini de răutate, de poftă de sânge, şi toate celelalte, ţine de Întuneric. Asta înseamnă că nu-i ceva nou. Trebuie să fie tot atât de vechi precum credinţa despre războinici şi tauri. În ce mi s-a întâmplat mie şi celorlalţi copii e mâna lui Neferet. Privi drept în ochii profei de echitaţie şi citi în ei teama pe care o simţea şi ea. Are legătură cu Întunericul. Acum nu mai încape nicio îndoială.

— Mă tem că de mult nu mai încape nicio îndoială în privinţa asta, spuse Lenobia.

— Dar cum naiba a aflat Neferet de Întuneric? Veacuri de-a rândul vampirii au venerat-o pe Nyx.

— Dacă o zeitate nu mai este venerată nu înseamnă că ea a încetat să mai existe. Forţele binelui şi ale răului sunt angrenate într-un dans atemporal, indiferent de capriciile muritorilor sau de moda vremii.

— Dar Nyx este zeiţa absolută.

— Nyx este zeiţa noastră. Doar nu crezi că, într-o lume complexă ca cea în care trăim, există doar o singură zeitate.

Stevie Rae oftă.

— Dacă pui problema în felul ăsta, trebuie să-ţi dau dreptate, da' tare mi-aş dori să nu existe decât o variantă de alegere pentru rău.

— În cazul ăsta, ar fi o singură variantă şi pentru bine. Nu uita, trebuie întotdeauna să existe un echilibru.

Câtva timp merseră în tăcere, apoi Lenobia spuse:

— O să-i iei cu tine pe novicii cu semiluni roşii, ca să-i înfrunţi pe derbedeii ăia?

— Îhî.

— Când?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ţi-au rămas trei ore şi un pic până la apus, spuse Lenobia.

— Ei, o să le pun o întrebare simplă, la care pot răspunde cu da sau nu. N-o să ia prea mult timp.

— Şi dacă zic nu?

— Dacă zic nu, o să am grijă să nu mai poată folosi tunelurile de la gară pe post de ascunzătoare, şi să fie despărţiţi. Luându-i pe fiecare în parte, nu cred că sunt toţi răi. Stevie Rae ezită, apoi adăugă: Nu vreau să-i omor. Simt că, dacă aş face-o, aş lăsa răul să câştige. Şi nu vreau să mai fiu niciodată atinsă de Întuneric.

Îi veni în minte o imagine a lui Rephaim, cu aripile larg desfăcute, pe deplin refăcut şi puternic.

Lenobia încuviinţă.

— Înţeleg. Nu sunt de acord cu tine, Stevie Rae, dar înţeleg. Cu toate astea, planul tău e bun. Dacă îi scoţi din ascunzătoare şi îi obligi să se împrăştie, cei rămaşi vor fi preocupaţi să supravieţuiască şi nu vor mai avea timp să se „joace” cu muritorii.

— OK, atunci să ne despărţim şi să anunţăm că am nevoie ca toţi novicii cu semiluni roşii să se strângă în parcare la Hummer. Eu mă duc spre dormitoare.

— Iar eu mă duc la vestiar şi la cantină. De fapt, în timp ce veneam să te întâlnesc, am văzut-o pe Kramisha, care mergea spre cantină. O să mă duc la ea mai întâi. Ea ştie întotdeauna unde sunt toţi ceilalţi.

Stevie Rae încuviinţă din cap, iar Lenobia se îndepărtă, şi o lăsă singură, în drum spre dormitoare. Singură şi cu timp de gândire. Trebuia să se hotărască ce dracu' avea să-i spună proastei de Nicole şi grupului ei de novici asasini. Numai că nu şi-l putea scoate din minte pe Rephaim.

Să-l părăsească fusese unul dintre cele mai dificile lucruri din viaţa ei.

Atunci, de ce o făcuse?

— Pentru că s-a vindecat, spuse ea cu voce tare, apoi închise gura şi privi în jur cu un aer vinovat. Din fericire, nu se afla nimeni prin preajmă. Cu toate astea, se abţinu să mai spună şi altceva, pe când în minte se tot îngrămădeau fel de fel de gânduri.

OK, Rephaim era teafăr acum. Şi ce? Chiar îşi imaginase că el avea să rămână pentru totdeauna neputincios?

Nu! Nu vreau să fie neputincios! Gândul îi răsări imediat în

minte, plin de adevăr. Dar nu se punea problema doar că el era refăcut. Mai era şi faptul că Întunericul îl vindecase - îl făcuse să pară...

Stevie Rae îşi întrerupse gândurile, pentru că nu voia să-şi ducă ideea mai departe. Nu voia să recunoască, nici măcar în sinea ei, cum i se arătase Rephaim, când stătuse în faţa ei, în lumina lunii, puternic şi teafăr.

Îşi răsucea nervoasă pe deget o buclă blondă. Oricum, erau Impregnaţi. Asta presupunea ca ea să-l vadă într-un anumit fel.

Numai că Afrodita nu avusese asupra ei acelaşi efect pe care începea să-li aibă Rephaim.

— Logic, doar nu sunt lesbiană! mormăi ea, apoi închise iar gura, căci vorbele îi scăpaseră fără să vrea.

Lui Stevie Rae îi plăcuse cum arăta Rephaim. Era puternic şi frumos şi, pentru o clipă, ea zărise frumuseţea dinlăuntrul bestiei, iar Rephaim nu mai păruse un monstru. Fusese uluitor, şi fusese al ei.

Se opri brusc. Şi toate astea numai din cauza afurisitului de taur negru! Cum altfel? Înainte de a-şi face apariţia, o întrebase pe Stevie Rae: Pot alunga Întunericul, dar dacă o fac, vei avea de plătit o datorie Luminii, iar această datorie va presupune ca tu să fii pe veci legată de natura omenească existentă în interiorul acelei creaturi pe care m-ai chemat să o salvez. Ea răspunsese fără să ezite: Da! Voi plăti acest preţ. Aşa că afurisitul de taur o străfulgerase cu o chestie aiurită de-a Luminii, care provocase o schimbare în adâncul ei.

Dar oare aşa să fi fost? Stevie Rae îşi tot răsucea bucla, în timp ce se gândea. Nu - lucrurile se schimbaseră între ea şi Rephaim încă dinainte de apariţia taurului negru. Asta se întâmplase când Rephaim înfruntase Întunericul pentru ea şi luase asupra lui durerea pe care o datora taurului alb.

Rephaim spusese că ea îi aparţine.

Astăzi, Stevie Rae şi dăduse seama că avusese dreptate, iar asta o speriase mai rău dec□ □tunericul □suşi.

Stevie Rae

— OK, suntem toţi?

Dădură cu toţii din cap, iar Dallas spuse de lângă ea:

— Îhî, toată lumea-i aici.

— Ticăloşii ăia de copii i-au omorât pe oamenii din Tribune Lofts, nu-i aşa? întrebă Kramisha.

— Mda, răspunse Stevie Rae. Aşa cred.

— Asta-i nasol, spuse Kramisha. Nasol de tot.

— Nu poţi să-i laşi aşa să omoare oameni, spuse Dallas. Nici măcar nu erau boschetari.

Stevie Rae oftă lung.

— Dallas, de câte ori să-ţi spun că nu contează despre cine e vorba - nu se face să omori pe nimeni.

— Scuze. Ştiu că ai dreptate, dar uneori vremurile de dinainte îmi revin în minte şi mai uit chestia asta.

Vremurile de dinainte... cuvintele păreau să capete ecou în jurul lor. Stevie Rae ştia exact la ce se referea Dallas: Înainte ca natura ei omenească să fie salvată prin sacrificiul Afroditei, iar ei să aibă posibilitatea de a alege între bine şi rău. Îşi amintea şi ea de acele vremuri, dar, pe măsură ce se îndepărta de trecutul întunecat, lui Stevie Rae îi era din ce în ce mai uşor să şi-l scoată din minte. În timp ce îl analiza pe Dallas, se întreba dacă era altfel pentru el - pentru ceilalţi copii care încă nu fuseseră Transformaţi, pentru că Dallas făcea încă destul de des mici greşeli, ca cea de adineauri.

— Stevie Rae, toate bune? întrebă Dallas, vădit stânjenit de privirea ei.

— Mda, toate bune. Mă gândeam doar. OK, uitaţi care-i treaba: eu mă duc înapoi la tunelurile de sub gară, tunelurile noastre, şi le mai dau puştilor ălora o şansă să se dea pe brazdă. Dacă acceptă, rămân şi reîncep şcoala luni, odată cu noi. Dacă nu, vor trebui să se descurce singuri, într-un loc al lor, căci noi o să ne recâştigăm tunelurile, iar ei n-o să mai aibă ce căuta acolo.

Kramisha râânji.

— O să locuim iar în tuneluri!

□ □h□, spuse Stevie Rae, iar c□d auzi uralele □i strig□ele de „în sf□□it!□ care r□unau □jurul ei, □tiu c□ luase o hot□□e bun□. □nc□ nu am vorbit cu Lenobia despre asta, da' nu cred s□ fie vreo problem□ dac□ noi o s□ tot facem drumuri □tre gar□ □i Casa Nop{ii. Trebuie s□ fim sub p□□t □i, cu toate c□ □i place □ coala asta, nu prea mai seam□□a c□in pentru noi. Tunelurile □ s□, da.

— Eu sunt de partea ta, puştoaico, spuse Dallas. Da' tre' să lămurim chiar acu' un lucru. Nu te mai duci la puştii ăia de una singură. Vin cu tine.

— Şi eu, spuse Kramisha. Nu-mi pasă ce poveste le-ai îndrugat altora, io ştiu că a fost mâna puştilor ălora afurisiţi, când aproape te-ai prăjit pe acoperiş.

— Mda, am discutat cu toţii despre asta, interveni musculosul de Johnny B. Nu o mai lăsăm pe Marea noastră Preoteasă să se mai descurce singură cu porcăria asta.

— Oricâtă putere ai avea să le tragi la toţi o chelfăneală cu ajutorul pământului, spuse Dallas.

— Nu mă duc singură. De-aia v-am şi chemat pe toţi aici. O să ne recâştigăm împreună tunelurile, iar dacă-i vorba de tras vreo chelfăneală cuiva, o s-o facem tot împreună, spuse Stevie Rae. Aşa că, Johnny B, tu o să conduci Hummerul. Îi aruncă cheile, iar băiatul solid rânji şi le prinse din zbor. Ia-i cu tine pe Ant, Shanoncompton, Montoya, Elliott, Sophie, Geraty şi Venus. Eu îi iau pe Dallas şi Kramisha în Broscuţa lui Z. Veniţi după mine - mergem în parcarea subterană a gării.

— Sună bine, da' cum o să fim siguri că dăm de puştii ăia roşii? Ştii bine că tunelurile alea sunt un adevărat furnicar, spuse puştiul pirpiriu poreclit Ant, făcându-i pe toţi să chicotească.

— Asta mă întrebam şi io, vorbi Kramisha. Am o idee, dacă pot să zic.

— Păi tocmai de-aia v-am adunat pe toţi, pen' că am nevoie de ajutorul vostru, spuse Stevie Rae.

— Îhî, păi uite ce idee am: puştii ăia au încercat deja o dată să te omoare, aşa-i?

Stevie Rae se gândi că n-are cum să se ascundă de novici, aşa că dădu din cap aprobator.

— Da, aşa e.

— Deci m-am gândit că dac'au încercat şi n-au reuşit prima oară, ar vrea să mai încerce o dată, nu?

— Probabil.

— Ce-ar face dac-ar şti că eşti iar în tuneluri?

— Ar veni după mine, spuse Stevie Rae.

— Atunci foloseşte pământul ca să-i anunţi că eşti iar acolo. Poţi s-o faci, nu?

Stevie Rae clipi, surprinsă.

— Până acum nu m-am gândit la asta, da' pun pariu că pot.

— Eşti un geniu, Kramisha! exclamă Dallas.

— Absolut! spuse Stevie Rae. Atunci, ia staţi aşa, lăsaţi-mă să încerc ceva.

Din parcare se îndreptă repede spre cea mai apropiată latură a şcolii. Se aflau acolo doi stejari bătrâni, o bancă din fier forjat şi o fântână arteziană înconjurată de un rond de pansele galbene şi roşii, acum îngheţate. Sub ochii novicilor ei, îngenunche pe pământ, în faţa stejarului cel mai mare. Lăsă capul în jos şi se concentră.

— Vino la mine, pământule, şopti ea.

În jurul genunchilor ei, pământul se încălzi imediat, iar ea simţi mireasma florilor de câmp şi a ierbii înalte şi unduitoare, îşi apăsă palmele pe pământul pe care îl iubea atât de mult şi se lăsă în voia comuniunii desăvârşite cu elementul ei. Când se simţi încălzită şi cuprinsă de forţa naturii, spuse:

— Da! Te cunosc; simt că sunt în interiorul tău şi că tu eşti în interiorul meu. Îţi cer ajutorul. Te rog să iei o fărâmă din magia asta, din forţa impresionantă a uniunii noastre şi s-o duci în tunelul principal de sub gară. Fă să pară că aş fi acolo, astfel încât toţi cei care s-ar odihni în interiorul tău să o ştie.

Stevie Rae închise ochii şi îşi imagină cum un flux strălucitor de energie verde iese din corpul ei, străbate pământul şi se revarsă în tunel, exact lângă vechea ei cameră din gară. Apoi spuse:

— Îţi mulţumesc, pământule. Îţi mulţumesc că eşti elementul meu. Acum te poţi retrage.

Când reveni printre novici, o priveau toţi cu ochii cât cepele.

— Ce e? întrebă ea.

— A fost uluitor, spuse Dallas, cu glasul plin de înfiorare.

— Îhî, erai toată verde şi strălucitoare, zise şi Kramisha. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— A fost tare de tot, spuse Johnny B, iar toţi ceilalţi puşti aprobau şi îi zâmbeau.

Stevie Rae le zâmbi şi se simţi ca o Mare Preoteasă, în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunt aproape sigură că a mers, spuse ea.

— Crezi? întrebă Dallas.

— Da, încuviinţă ea, apoi schimbară o privire care o făcu să simtă fluturaşi în stomac. Trebui să-şi alunge gândurile alea şi

să se concentreze, apoi spuse: Ăăă, bine, hai să rezolvăm chestia asta.

Puştii se împărţiră în cele două maşini, iar Dallas o luă pe Stevie Rae pe după umeri. Îl lăsă să o tragă aproape de el.

— Sunt mândru de tine, puştoaico.

— Mersi, îi răspunse ea, apoi îl apucă de mijloc şi îşi îndesă mâna în buzunarul lui de la spate.

— Mă bucur că de data asta ne iei şi pe noi cu tine.

— E cel mai bine aşa, spuse ea. Şi-apoi, împreună suntem mai puternici decât separat.

Când ajunseră lângă Buburuză, el se opri şi o luă în braţe. Se aplecă şi şopti, cu buzele aproape lipite de ale ei:

— Aşa e, puştoaico. Împreună suntem mai puternici. Apoi o sărută cu un elan posesiv care o luă prin surprindere pe Stevie Rae. Înainte de a-şi da seama ce face, ea îi răspunse la sărut - şi îşi dădu seama că îi place felul în care o face să se simtă corpul lui puternic, familiar şi absolut normal.

— Ce-ar fi să vă luaţi o cameră? le strigă Kramisha, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate a Broscuţei.

Stevie Rae chicoti, uşor ameţită, mai ales când îi trecu prin minte: Trezeşte-te - pe celălalt nici măcar nu poţi să-l săruţi.

Fără tragere de inimă, Dallas îi dădu drumul, ca să meargă de cealaltă parte a maşinii, unde se afla scaunul şoferului, îi aruncă o privire pe deasupra capotei şi spuse încet:

— Sună bine ideea cu camera.

Stevie Rae simţi că îi iau foc obrajii şi chicoti din nou. Intră în maşină, împreună cu Dallas. Din spate, Kramisha mormăi:

— Dallas, am auzit când ai spus că-ţi convine ideea cu camera. Tot ce am de zis e că mai bine nu v-aţi mai gândi la prostii, ci la nemernicii ăia de copii care sfăşie gâturile oamenilor.

— Eu am vorbit de o cameră, nu de prostii, zise Dallas, şi rânji la Kramisha.

— Iar eu pot face mai multe lucruri în acelaşi timp, adăugă Stevie Rae şi chicoti iar.

— Mă rog. Hai să mergem. Am un sentiment ciudat în legătură cu toată chestia asta, spuse Kramisha.

Stevie Rae deveni deodată serioasă şi îi aruncă o privire Kramishei în oglinda retrovizoare, în timp ce ieşea din parcare.

— Un sentiment ciudat? Ai mai scris vreo altă poezie, în afară

de cele pe care mi le-ai arătat deja?

— Nu. Şi nu vorbesc de puştii ăia afurisiţi.

Stevie Rae se încruntă spre imaginea din oglindă a Kramishei.

— Da' despre ce altceva să vorbeşti? întrebă Dallas.

Kramisha o privi lung pe Stevie Rae, înainte de a da un răspuns.

— Despre nimic. Încep să devin paranoică, asta-i tot. Şi nu ajută deloc când voi doi staţi lipiţi unul de altul ca ventuzele, în loc să fiţi atenţi la ce avem de făcut.

— Sunt atentă la ce avem de făcut, spuse Stevie Rae, apoi îşi luă ochii de la Kramisha şi se concentră asupra drumului.

— Da, nu uita, iubita mea e Mare Preoteasă, iar ele chiar că se pot ocupa de mai multe chestii în acelaşi timp.

— Ha! pufni cu dispreţ Kramisha.

Drumul până la gară a fost scurt şi tăcut. Prezenţa Kramishei pe bancheta din spate era apăsătoare pentru Stevie Rae. Ştie despre Rephaim. Gândul îşi făcu loc în mintea ei, dar îl alungă numaidecât. Kramisha nu ştia despre Rephaim. Ştia doar că mai era vorba de un alt tip. Nimeni nu ştie despre Rephaim.

În afară de novicii cu semiluni roşii.

Panica o făcu să simtă un nod în stomac. Dar dacă Nicole sau alt puşti avea să le spună novicilor ei despre Rephaim? Stevie Rae îşi imagină scena. Nicole avea să fie plină de ură şi cruzime. Iar puştii ei, complet şocaţi şi înspăimântaţi... Nu le-ar veni să creadă că ea...

Avu deodată o revelaţie care aproape că o făcu să scoată o exclamaţie de uimire. Stevie Rae găsise răspunsul la problema ei. Novicii ei nu ar crede că a fost Impregnată de un Imitator de Corbi. Niciodată. Pur şi simplu, o să nege totul. Nu există nicio dovadă. Bun, poate că sângele ei avea un miros ciudat, dar deja explicase de ce. Întunericul se hrănise din ea - asta sigur că o făcea să aibă un miros ciudat. Kramisha crezuse explicaţia asta, la fel şi Lenobia. O vor crede şi ceilalţi puşti. Va fi vorba de cuvântul ei, cel al unei Mari Preotese, împotriva unui grup de copii care o luaseră pe căi greşite şi care încercaseră să o omoare.

Dar dacă vreunii dintre ei hotărau în seara asta să aleagă binele şi să rămână aici, împreună cu ceilalţi?

Atunci vor trebui să-şi ţină gura, altfel nu rămân, a fost gândul sumbru care i-a trecut prin minte lui Stevie Rae pe când oprea

în parcarea de la gară şi îşi chema novicii lângă ea.

— OK, intrăm. Nu cumva să-i subestimaţi, spuse Stevie Rae.

Fără vreun cuvânt, Dallas veni în dreapta ei, iar Johnny B în stânga. Ceilalţi copii îi urmară îndeaproape când dădură la o parte aşa-zisul grătar de siguranţă, care cedă imediat şi le lăsă drum deschis către subsolul gării abandonate din Hilsa.

Arăta cam la fel ca înainte, când locuiseră acolo. Era poate ceva mai murdar, dar, în general, rămăsese tot un loc rece şi lipsit de lumină. Merseră spre intrarea din spate, de unde tunelurile se desfăceau sub ei spre adâncimi şi mai întunecate.

— Vezi? o întrebă Dallas.

— Sigur că da, însă o să aprind torţele de pe perete imediat cum găsesc un chibrit, ca să puteţi vedea şi voi.

— Am eu o brichetă, zise Kramisha, şi se apucă să scotocească prin geanta ei uriaşă.

— Kramisha, nu-mi spune că fumezi, zise Stevie Rae când luă bricheta.

— Nu, nu fumez. E o prostie. Da' cred că tre' să fii pregătit pentru orice. Iar o brichetă poa' să fie de folos uneori - ca în clipa asta.

Stevie Rae începu să coboare pe scara de metal, însă Dallas o apucă de braţ şi o opri.

— Nu, cobor eu primul. Nu pe mine vor să mă omoare.

— Eh, n-ai de unde ştii, replică Stevie Rae, dar îl lăsă să coboare pe scară înaintea ei, urmată imediat de Johnny B. Staţi puţin! Îi lăsă să aştepte în dreptul scării şi se duse, sigură pe ea, spre prima dintre lămpile vechi cu kerosen pe care le atârnase, împreună cu ceilalţi, de şine vechi prinse în cuie pe pereţii curbaţi ai tunelului. Aprinse lampa şi se întoarse către novici afişând un zâmbet larg: Aşa. Acum e mai bine, nu?

— Bravo, puştoaico, zise Dallas şi îi zâmbi larg. Apoi ezită şi întoarse capul într-o parte. Ai auzit?

Stevie Rae se uită la Johnny B, care clătină din cap în timp ce o ajuta pe Kramisha să coboare scara.

— Ce să aud, Dallas? întrebă Stevie Rae.

Dallas apăsă cu palma în zidul de beton al tunelului.

— Asta! exclamă el, părând de-a dreptul vrăjit.

— Dallas, n-are nicio logică ce zici, îi spuse Kramisha.

Băiatul le aruncă o privire peste umăr şi zise:

— Nu sunt sigur, dar cred că aud bâzâitul cablurilor electrice.

— Ciudat, spuse Kramisha.

— Păi, tu întotdeauna ai fost tare la chestii electrice şi treburi d-astea de-ale bărbaţilor, spuse Stevie Rae.

— Mda, da' n-a fost niciodată ca acum. Pe bune, aud energia electrică trecând prin cablurile pe care le-am conectat aici, dedesubt.

— Poate că ai un fel de afinitate, şi poate până acu' nu ţi-ai dat seama, pentru că tot timpul ai fost aici, dedesubt, şi părea ceva normal, spuse Stevie Rae.

— Da' energia electrică nu vine de la zeiţă. Cum să aibă aşa o afinitate? spuse Kramisha în timp ce îl privea cu suspiciune pe Dallas.

— De ce n-ar putea fi de la Nyx? întrebă Stevie Rae. La drept vorbind, am văzut ciudăţenii mai mari decât afinitatea unui novice faţă de energia electrică. Ăăă, de exemplu, faptul că un taur alb întruchipează întunericul.

— Aici ai dreptate, aprobă Kramisha.

— Prin urmare, chiar aş putea avea o afinitate?

Dallas părea uluit.

— Cum să nu, băiete, îi spuse Stevie Rae.

— Dacă e aşa, atunci vezi să te foloseşti de ea, spuse Johnny B, pe când le ajuta să coboare pe Shannoncompton şi pe Venus.

— Să mă folosesc de ea? Cum adică? întrebă Dallas.

— Păi, din bâzâitul pe care-l auzi, poţi să spui dacă nesuferiţii ăia de novici cu semiluni roşii au folosit recent energia electrică aici? întrebă Kramisha.

— Să văd.

Dallas se întoarse spre perete, îşi lipi mâinile pe beton şi închise ochii. Peste câteva clipe îi deschise iar, trase aer în piept surprins, apoi privirea i se îndreptă spre Stevie Rae.

— Da, novicii au folosit energia electrică. De fapt, o fac chiar acum. Sunt în bucătărie.

— Atunci într-acolo ne îndreptăm, spuse Stevie Rae.

Capitolul 22
Stevie Rae

— Ei, asta chiar că mă scoate din sărite.

Stevie Rae dădu cu piciorul în altă sticlă de Dr. Pepper, la un

litru, care zăcea pe jos în tunel.

— Sunt afurisiţi şi neglijenţi, îi dădu dreptate Kramisha.

— Doamne! Dacă mă fac să mă murdăresc, o să mă înfurii rău de tot, spuse Venus.

— Tu să te murdăreşti? Fato, ai văzut ce au făcut în camera mea? mârâi Kramisha.

— Cred c-ar trebui să ne concentrăm, spuse Dallas.

Îşi trecu mâna de-a lungul peretelui de beton. Cu cât se apropiau mai mult de bucătărie, cu atât devenea mai neliniştit.

— Dallas are dreptate, spuse Stevie Rae. Mai întâi, tre' să-i dăm afară de-aici, apoi o să ne ocupăm şi de reamenajări.

— Afrodita încă mai are un card de fidelitate la Pier One şi Pottery Bam, îi spuse Kramisha lui Venus.

Venus păru extrem de uşurată.

— Ei, asta o să rezolve harababura de-aici.

— Venus, o să ai nevoie de mult mai mult decât de un card de fidelitate ca să scapi de harababura în care te-ai băgat. Vocea batjocoritoare se auzi de undeva din întunecimea tunelului din faţa lor. Uitaţi-vă la voi - sunteţi cu toţii îmblânziţi şi plictisitori. Şi chiar când mă gândeam că aveţi ceva potenţial...

Venus se opri, la fel ca Stevie Rae şi restul novicilor ei.

— Pe mine mă faci îmblânzită şi plictisitoare? Hohotul de râs al lui Venus răsună la fel de batjocoritor ca vocea lui Nicole. Să înţeleg că, după tine, să fii cool înseamnă să sfârteci gâtlejurile oamenilor. Mai lasă-mă! Nu poate fi nimic plăcut în asta.

— Hei, nu zice nu până n-ai încercat, spuse Nicole şi dădu la o parte pătura care acoperea intrarea în bucătărie.

Lumina lămpilor din interior îi defineau silueta în cadrul uşii. Părea mai suplă şi mai puternică decât şi-o amintea Stevie Rae. Puţin mai în spate stăteau Starr şi Kurtis, iar în urma lor se aflau cel puţin doisprezece novici cu semiluni roşii, care le aruncau priviri maliţioase.

Stevie Rae făcu un pas în faţă. Ochii răi şi stacojii ai lui Nicole se îndreptară de la Venus la ea.

— A, te-ai întors să ne mai jucăm puţin? întrebă Nicole.

— Nu mă joc cu tine, Nicole. Iar tu ai terminat cu „joaca” asta cu oamenii din jur, schiţând în aer ghilimele.

— Nu ne spui tu ce să facem! Izbucni Nicole.

În spatele ei, Starr şi Kurtis îşi dezveliră dinţii şi scoaseră nişte sunete care semănau mai degrabă cu nişte mârâituri decât cu

râsete. Novicii din bucătărie se foiau neliniştiţi.

De-abia atunci îl zări Stevie Rae. Atârna aproape de tavan, deasupra novicilor răzvrătiţi, ca o mare de negură unduitoare ce părea să se adune şi să capete forma unei stafii plăsmuite numai din întuneric.

Întunericul...

Stevie Rae înghiţi în sec, ca să-şi alunge gustul amar al fricii, şi se strădui s-o fixeze pe Nicole cu privirea. Ştia ce are de făcut. Trebuia să termine acum cu toată povestea asta, înainte ca Întunericul să pună şi mai mult stăpânire pe ei.

În loc să-i răspundă lui Nicole, Stevie Rae trase adânc aer în piept şi spuse:

— Pământule, vino la mine!

Când simţi că pământul de sub picioarele ei şi pereţii curbaţi ai tunelului încep să se încălzească, îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Nicole.

— Ca de obicei, ai înţeles pe dos, Nicole. Nu o să vă spun ce să faceţi, zise Stevie Rae cu o voce calmă şi înţeleaptă.

Din privirea uluită a lui Nicole înţelese că probabil începea că capete aura verzuie care o înconjurase şi în Casa Nopţii, şi ridică mâna ca să atragă şi mai mult energia aceea vibrantă şi atât de puternică a elementului ei.

— O să vă las să alegeţi, iar pe urmă veţi suporta consecinţele alegerii voastre. Aşa cum trebuie s-o facem cu toţii.

— Ce ziceţi de alegerea de a vă cărăbăni fundurile fricoase de-aici înapoi, în Casa Nopţii, laolaltă cu toţi ceilalţi mototoli care îşi spun vampiri, zise Nicole.

— Ştii bine că eu nu sunt fricos, spuse Dallas, care veni mai aproape de Stevie Rae.

— Nici eu, mormăi Johnny B, din spatele lui Dallas.

— Nicole, niciodată nu te-am plăcut foarte mult. Întotdeauna mi s-a părut că suferi de prostie cronică. Acum sunt sigură că diagnosticul era corect, spuse Kramisha, care se apropie şi ea şi se aşeză de cealaltă parte a lui Stevie Rae. Nu-mi place nici felul în care îi vorbeşti Marii noastre Preotese.

— Kramisha, nu mai pot eu de ce-ţi place ţie sau nu. Iar ea nu-i Marea mea Preoteasă! strigă Nicole, împroşcând salivă.

— Ce scârbos, spuse Venus. Cred că ar trebui să te mai gândeşti la toata chestia asta cu novicii răi. Te urâţeşte, în mai toate privinţele.

— Puterea nu e niciodată un lucru urât, iar eu am putere, spuse Nicole.

Fără să se mai uite în sus, Stevie Rae ştiu că Întunericul care se prelingea din tavanul bucătăriei devenea tot mai dens.

— OK, ajunge! E clar că nu ştiţi să vă purtaţi frumos, aşa că n-am de ales. Uite ce opţiuni aveţi - şi fiecare dintre voi va trebui să aleagă pentru sine. Stevie Rae privi în spatele lui Nicole, unde întâlni fiecare pereche de ochi roşii, în speranţa arzătoare că va putea să convingă măcar un novice. Puteţi alege Lumina. Dacă o faceţi, asta înseamnă că alegeţi binele şi calea zeiţei şi puteţi rămâne aici împreună cu noi. O să ne reluăm cursurile în Casa Nopţii, dar o să locuim aici, în tunelurile noastre, unde suntem înconjuraţi de pământ şi ne simţim în largul nostru. Sau puteţi să rămâneţi în continuare de partea Întunericului. Stevie Rae observă tresărirea uşoară a lui Nicole, când îi rosti numele. Mda, ştiu totul despre povestea asta cu Întunericul. Şi pot să vă spun că faceţi o greşeală fatală dacă vă încurcaţi cu el, în orice fel. Dar dacă asta este alegerea voastră, atunci va trebui să plecaţi de aici, singuri, şi să nu vă mai întoarceţi.

— Nu ne poţi obliga! strigă Kurtis, din spatele lui Nicole.

— Ba pot, spuse Stevie Rae, apoi ridică braţele şi îşi încleştă pumnii, care deveniră fosforescenţi. Şi n-am să fiu singură. Lenobia le va spune celor din Înaltul Consiliu despre voi. Veţi primi interdicţia oficială pentru toate Casele Nopţii din lume.

— Hei, Nicole, după cum spunea şi Venus mai devreme, nu prea pari în apele tale. Cum te simţi? întrebă brusc Kramisha, apoi ridică glasul şi li se adresă puştilor din spatele lui Nicole: Câţi dintre voi tuşesc şi se simt ca naiba? De mult n-a mai trecut vreun vampir pe aici, nu-i aşa?

— Sfinte, cum de-am uitat chestia asta? îi spuse Stevie Rae Kramishei, apoi îşi îndreptă atenţia spre puştii din bucătărie şi le vorbi, fără să o bage în seamă pe Nicole: Prin urmare, câţi dintre voi vor să moară? Din nou.

— Se pare că şi novici roşii sunt tot nişte simpli novici, până la urmă, spuse Dallas.

— Mda, puteţi muri dacă vă aflaţi în preajma vampirilor, spuse Johnny B.

— E sigur însă că o să muriţi dacă nu sunteţi în preajma lor, completă Kramisha, pe un ton uşor arogant. Da' precis că ştiţi toate astea, din moment ce aţi murit deja o dată. Mai vreţi o

tură?

— Aşa că tre' să vă hotărâţi cu toţii, spuse Stevie Rae, cu pumnii fosforescenţi încă ridicaţi.

— În orice caz, nu te alegem pe tine drept Mare Preoteasă! scuipă Nicole printre dinţi. Niciunul din voi n-ar face asta dacă ar şti adevărul despre ea. Cu un zâmbet perfid, spuse cuvintele de care Stevie Rae se temea cel mai mult. Nu v-a zis, pun pariu, că a salvat un Imitator de Corbi, nu-i aşa?

— Minţi, spuse Stevie Rae, privind-o drept în ochi pe Nicole.

— De unde ştii că e un Imitator de Corbi în Tulsa? întrebă Dallas.

Nicole pufni cu dispreţ.

— A fost aici. Era învăluit în mirosul dragei voastre Mari Preotese, pentru că ea i-a salvat viaţa. Cu ajutorul lui am prins-o pe acoperiş. A urcat acolo ca să-l salveze din nou.

— Astea-s numai tâmpenii! strigă Dallas şi îşi apăsă palmele pe peretele de ciment.

Stevie Rae simţi cum o străbate un val de electricitate statică.

— Ei, da' ştiu că i-ai dus bine de nas, spuse Nicole pe un ton batjocoritor.

— Gata. M-am săturat de voi, spuse Stevie Rae. E timpul să luaţi o hotărâre. Acum. Lumină sau Întuneric, ce alegeţi?

— Am ales deja.

Mâna lui Nicole alunecă sub cămaşa ei lălâie, de unde scoase la iveală un pistol cu ţeavă scurtă, pe care îl îndreptă exact spre capul lui Stevie Rae.

Marea Preoteasă trăi o clipă de groază, apoi auzi zgomotul mai multor pistoale armate, iar privirea ei uluită se îndreptă de la arma lui Nicole către cele două, pe care Kurtis şi Starr le aţintiseră spre Dallas şi Kramisha.

Asta chiar că o înfurie pe Stevie Rae şi, de aici înainte, totul se derulă cu repeziciune.

— Pământule, protejează-i! strigă Stevie Rae.

Îşi desfăcu larg braţele şi îşi descleştă pumnii, imaginându-şi cum forţa pământului îi înconjoară, ca o crisalidă. Aerul din jurul ei se înveşmântă într-o lumină pală, verde ca muşchiul de pământ. Iar când apăru bariera, Stevie Rae văzu cum Întunericul cel uleios care atârna din tavan fremătă, apoi dispăru complet.

— Ah, nu. Pe naiba, strigă Dallas. Să nu îndrepţi spre mine chestia aia! închise ochii şi se concentră, apoi apăsă pereţii

tunelului cu ambele mâini. Se auzi o pârâitură. Kurtis urlă şi scăpă pistolul din mână. În aceeaşi clipă, Nicole ţipă - un sunet sălbatic, primitiv, care semăna mai degrabă cu mugetul unui animal înfuriat decât cu vocea unei novice - apoi apăsă pe trăgaci.

Împuşcăturile erau asurzitoare. Sunetul reverberă iar şi iar, până când Stevie Rae pierdu şirul împuşcăturilor în avalanşa de sunete, fum şi senzaţii.

Stevie Rae nu auzi ţipetele novicilor răzvrătiţi când gloanţele ricoşară în bariera de pământ şi intrară în corpurile lor, însă văzu cum se prăbuşi Starr şi cum o pată roşie îi înflori la tâmplă. Alţi doi copii cu ochi roşii căzură seceraţi.

Se dezlănţui infernul. Novicii teferi din bucătărie se împingeau, se înghionteau şi se căţărau unii peste ceilalţi, luptându-se să ajung la pasajul strâmt care ducea spre clădirea principală a gării, aflată deasupra.

Nicole nu se mişcase. Încă mai ţinea pistolul golit şi acţiona trăgaciul cu o privire sălbatică, atunci când Stevie Rae strigă:

— Nu! Ai făcut destule!

Mânată de un instinct aflat în alianţă perfectă cu pământul, Stevie Rae bătu din palmele ei strălucitoare. Cu un sunet sfâşietor, o groapă se căscă în capătul îndepărtat al bucătăriei, acolo unde până atunci fusese peretele curbat al tunelului.

— Plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi niciodată!

Ca o zeiţă răzbunătoare, Stevie Rae aruncă pământ spre Nicole, Kurtis şi ceilalţi care rămăseseră cu ei, şi trimise un val de energie, care străbătu bucătăria. Fură cu toţii ridicaţi şi azvârliţi în tunelul nou creat. În timp ce Nicole îi arunca blesteme, Stevie Rae îi făcu liniştită cu mâna. Cu o voce amplificată de elementul ei, spuse:

— Du-i de aici şi închide tunelul în urma lor. Dacă nu pleacă, îngroapă-i de vii.

Ultima imagine pe care a mai surprins-o Stevie Rae a fost cea a lui Nicole ţipând la Kurtis spunându-i să-şi mişte mai repede fundul.

Apoi tunelul se închise şi se aşternu tăcerea.

— Veniţi, spuse Stevie Rae.

Fără să stea să se gândească peste ce avea să dea, intră în bucătărie şi dădu imediat cu ochii de trupurile însângerate lăsate de Nicole în urma ei. Erau cinci. Trei, printre care şi Starr,

fuseseră atinşi de împuşcăturile deviate ale lui Nicole. Ceilalţi doi fuseseră călcaţi în picioare.

— Toţi sunt morţi.

Stevie Rae se gândi ce ciudat era că avea vocea aşa de calmă.

— Johnny B, Elliott, Montoya şi cu mine o să scăpăm de ei, spuse Dallas, zăbovind o clipă să o strângă uşor de umăr.

— Trebuie să vin şi eu, îi spuse Stevie Rae. O să deschid pământul şi o să-i îngrop, însă nu aici. Nu vreau să rămână aici, unde o să locuim noi.

— OK, cum crezi tu că-i mai bine, spuse el şi îi mângâie uşor faţa.

— Uite. Înfăşuraţi-i în sacii ăştia de dormit.

Kramisha îşi făcu loc printre dărâmăturile şi cadavrele din bucătărie, se îndreptă spre debara şi îşi umplu braţele cu saci de dormit.

— Mulţam, Kramisha, îi spuse Stevie Rae, apoi luă pe rând sacii din mâinile ei şi le desfăcu fermoarele. Atenţia îi fu atrasă de un zgomot care venea dinspre intrare, unde se aflau Venus, Sophie şi Shannoncompton, toate albe ca varul. Sophie scâncea uşor, dar din ochi nu i se prelingea nicio lacrimă. Duceţi-vă la Hummer, le spuse Stevie Rae. Aşteptaţi-ne acolo. Ne-ntoarcem la şcoală. N-o să rămânem aici în noaptea asta. Bine?

Cele trei fete dădură din cap, apoi se luară de mână şi dispărură în tunel.

— Cre' c-o să le trebuiască ceva consiliere, îi spuse Kramisha.

Stevie Rae îi aruncă o privire pe deasupra unui sac de dormit.

— Ţie nu?

— Nu. Pe vremuri am lucrat ca voluntar la Urgenţă, la St. John. Am văzut tot felul de nebunii acolo.

Dorindu-şi să fi avut şi ea parte de o asemenea experienţă, Stevie Rae strânse din buze şi încercă să nu se mai gândească la nimic atunci când îi puneau în saci pe cei cinci copii morţi. Apoi, o luă pe urma băieţilor care icneau din pricina greutăţii cărate, spre ieşirea din clădirea principală a gării. În tăcere, o lăsară să-i conducă printr-o zonă întunecată şi pustie de lângă şinele de tren. Stevie Rae îngenunche şi îşi lipi palmele de pământ.

— Te rog, deschide-te şi lasă-i pe aceşti copii să se întoarcă la tine.

Pământul fremătă, ca pielea unui animal, apoi se desfăcu şi formă o crăpătură adâncă şi îngustă.

— Daţi-le drumul înăuntru, le spuse ea băieţilor, care îi urmară ordinul, serioşi şi tăcuţi. Când dispăru şi ultimul corp, Stevie Rae spuse: Nyx, ştiu că aceşti copii au făcut o alegere greşită, dar nu cred că a fost vina lor. Sunt novicii mei, iar ca Mare Preoteasă, te rog să fii blândă cu ei şi să le dai voie să-şi găsească liniştea pe care n-au aflat-o aici. Acoperă-i, te rog, şopti ea, fluturând braţul. La fel ca novicii de lângă Stevie Rae, pământul îi ascultă porunca.

Când se ridică, lui Stevie Rae i se păru că are o sută de ani. Dallas încercă să o atingă iar, dar ea spuse în timp ce pornea înapoi spre gară:

— Dallas, vrei să arunci o privire prin jur împreună cu Johnny B, să te asiguri că toţi copiii ăia care au ieşit din gară au înţeles că nu mai au ce căuta aici? Eu o să fiu în bucătărie. Ne vedem acolo, OK?

— Las' pe noi, puştoaico, spuse Dallas şi se îndepărtă în goană, împreună cu Johnny B.

— Voi, restul, vă puteţi duce la Hummer, spuse ea.

Fără să rostească o vorbă, copiii o luară în jos pe scările care duceau la parcarea subterană.

Stevie Rae străbătu încet gara şi coborî spre bucătăria plină de sânge. Kramisha se afla încă acolo. Dăduse peste o cutie plină cu pungi de gunoi uriaşe, în care îndesa acum resturi, bombănind. Stevie Rae nu spuse nimic. Luă un alt sac şi i se alătură. După ce strânseră în sac aproape toate resturile, Stevie Rae spuse:

— Bine, poţi pleca acum. O să fac nişte trucuri de-ale pământului ca să scap de tot sângele ăsta.

Kramisha se uită la podeaua plină de sânge închegat.

— Nici măcar nu s-a absorbit.

— Mda, ştiu. Rezolv eu.

Kramisha o privi drept în ochi.

— Ascultă, ştiu că eşti Mare Preoteasă, da' trebuie să bagi la cap că nu poţi rezolva chiar totul.

— Eu cred că o bună Mare Preoteasă vrea să rezolve totul.

— Eu cred că o bună Mare Preoteasă nu trebuie să fie prea aspră cu ea însăşi din cauza unor lucruri pe care nu le poate controla.

— Ai fi o Mare Preoteasă bună, Kramisha.

Kramisha pufni cu dispreţ.

— Am deja o slujbă. Nu-ncerca să-mi mai dai de lucru. De-abia mă descurc şi cu poeziile astea.

Stevie Rae zâmbi, deşi, în mod ciudat, îşi simţea faţa înţepenită.

— Ştii bine că numai Nyx poate hotărî aşa ceva.

— Mda, păi, io şi cu Nyx o să trebuiască să avem o discuţie serioasă. Ne vedem afară. Încă bombănind, Kramisha o porni de-a lungul tunelului şi o lăsă singură pe Stevie Rae.

— Pământule, te rog, vino din nou la mine, spuse ea, cu spatele la intrarea în bucătărie. Când simţi căldura cum se adună dedesubt şi în jurul ei, Stevie Rae întinse mâinile, cu palmele îndreptate spre podeaua însângerată.

— Ca toate cele vii, şi sângele se întoarce până la urmă la tine. Te rog, usucă sângele acestor copii, care nu ar fi trebuit să moară.

Asemenea unui uriaş burete de pământ, podeaua bucătăriei deveni poroasă şi, chiar sub ochii lui Stevie Rae, absorbi pata stacojie. Când totul dispăru, Stevie Rae simţi că îi tremură genunchii şi se lăsă să cadă pe podeaua proaspăt curăţată, începu să plângă.

Aşa o găsi Dallas. Cu capul plecat, cu faţa în mâini, îşi plângea vina, tristeţea şi durerea din suflet. Nu-l auzi când intră în bucătărie. Îi simţi doar braţele care o cuprinseră, după ce se aşezase lângă ea şi începuse să-i mângâie părul şi să o strângă, legănând-o ca pe un copil mic.

Curând hohotele i se transformară în sughiţuri, apoi şi acestea încetară, până la urmă. Stevie Rae îşi şterse faţa cu mâneca şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Ceilalţi aşteaptă afară. Tre' să plecăm, spuse ea, deşi îi era greu să se mişte.

— Nu, mai putem sta. I-am trimis pe toţi înapoi cu Hummerul. Le-am spus că venim şi noi în Broscuţa lui Z.

— Şi pe Kramisha?

— Şi pe ea. Deşi s-a plâns că trebuie să stea în poala lui Johnny B.

Stevie Rae constată cu surprindere că-i vine să râdă.

— Pun pariu că el nu s-a plâns.

— Nooo. Cred că se plac.

— Crezi?

Se lăsă pe spate ca să-l poată privi în ochi.

El îi zâmbi.

— Îhî. Încep să mă prind când două persoane se plac.

— A, daaa? Cine, de exemplu?

— Tu şi cu mine, puştoaico.

Dallas se aplecă şi o sărută.

Începu uşor, însă Stevie Rae nu se mulţumi cu atât. N-ar fi putut să explice exact ce i se întâmplase, însă se simţea cuprinsă de un fel de vâlvătaie care ardea necontrolat. Poate că era din cauza faptului că se apropiase prea mult de moarte şi trebuia să fie atinsă şi iubită ca să simtă că trăieşte. Sau poate că toată frustrarea care mocnea înăuntrul ei, de când Rephaim îi vorbise prima oară, izbucnise acum - iar Dallas era cel care avea să fie mistuit de văpaia acelei explozii. Oricare ar fi fost motivul, Stevie Rae era încinsă rău, şi avea nevoie ca Dallas să stingă acel foc.

Trase de cămaşa lui şi şopti aproape atingându-i buzele:

— Dă-o jos.

Cu un geamăt, el o trase peste cap. În timpul ăsta, Stevie Rae îşi scoase şi ea tricoul şi începu să-şi dea jos cizmele şi să-şi desfacă cureaua. Îi simţi privirea aţintită asupra ei şi se uită în ochii lui nedumeriţi.

— Vreau s-o facem, Dallas, spuse ea repede. Acum.

— Eşti sigură?

— Absolut, încuviinţă ea.

— Bine, atunci, spuse el, şi o trase aproape de el.

Când corpurile lor goale se atinseră, Stevie Rae crezu că o să explodeze. De asta avea nevoie. Pielea ei era hipersensibilă, şi fiecare punct pe care îl atingea Dallas o ardea, însă într-un chip plăcut, căci Stevie Rae simţea nevoia să fie atinsă. Voia să fie atinsă, iubită şi posedată iar şi iar, pentru a-şi şterge totul din minte: Nicole, novicii morţi, teama pentru Zoey şi Rephaim. Întotdeauna, înaintea de orice altceva, se afla Rephaim.

Atingerea arzătoare a lui Dallas îl alungă din mintea ei. Stevie Rae ştia că era încă Impregnată cu Rephaim - asta nu avea cum s-o uite -, dar în acel moment, în faţa căldurii lunecoase a pielii transpirate a lui Dallas, pe care o simţea lipită de a ei, moale, umană şi atât de reală, Rephaim părea a fi foarte departe. Ca şi cum ar fi lăsat-o în urmă... ca şi cum ar fi renunţat la ea...

— Poţi să mă muşti dacă vrei.

Simţi foarte aproape de ureche răsuflarea caldă a lui Dallas.

— Pe bune. E în ordine. Vreau s-o faci.

Era deasupra ei, şi îşi mută greutatea în aşa fel încât buzele ei să-i atingă curbura gâtului. Ea îi sărută pielea, îl atinse cu limba ca să-l guste, îi simţi pulsul şi ritmul acela al lui străvechi. Apoi, în locul limbii, începu să-l atingă cu unghia, îl mângâie uşor în căutarea punctului perfect în care să pătrundă pentru a bea din el. Dallas gemu, în aşteptarea momentului care urma. Ea putea deopotrivă să-i ofere şi să ia de la el plăcere. Aşa se întâmpla între parteneri - aşa trebuia să fie. Rapid, uşor şi foarte, foarte plăcut.

Dacă beau din el, Impregnarea mea cu Rephaim va fi desfăcută. Gândul o făcu să ezite. Stevie Rae se opri, cu vârful ascuţit al unghiei apăsat pe gâtul lui Dallas. Nu, o Mare Preoteasă poate avea un partener şi un consort, îşi spuse.

Numai că asta era o minciună - cel puţin aşa o simţea Stevie Rae. În adâncul inimii ei, ştia că Impregnarea ei cu Rephaim era ceva unic. Nu urma regulile care îi leagă de obicei pe vampiri de consorţii lor. Era ceva puternic - extrem de puternic. Poate tocmai din cauza acestei legături neobişnuit de puternice, ea nu putea să se lege de un alt tip.

Dacă beau din Dallas, Impregnarea mea cu Rephaim va fi desfăcută.

În sinea ei, gândul se transformă într-o realitate crudă.

Cum rămânea atunci cu datoria pe care acceptase să o plătească? Mai putea fi legată de natura omenească a lui Rephaim dacă nu mai era Impregnată de el?

Iată o întrebare care nu avea să capete răspuns, când, tocmai în acel moment, din spatele lor, ca şi când ar fi fost chemat de gândurile ei, Rephaim strigă:

— Stevie Rae, nu ne face asta!

Capitolul 23
Rephaim

Rephaim îi simţi supărarea şi se întrebă dacă era îndreptată spre el sau nu. Îşi concentră gândurile asupra lui Stevie Rae, pentru a întări legătura de sânge dintre ei. Şi mai multă furie

copleşea legământul lor, iar forţa mâniei ei îl surprinse, deşi simţea că ea încerca să se controleze.

Nu. Furia ei nu era îndreptată spre el. Altcineva o stârnea - altcineva era ţinta atacului ei.

Îi era milă de sărmanul neghiob. De-ar fi fost o fiinţă inferioară, ar fi râs dispreţuitor şi i-ar fi dorit numai bine nefericitului.

Era timpul să şi-o scoată din minte pe Stevie Rae.

Rephaim continuă să zboare spre est, încercând noaptea cu aripile lui puternice şi savurându-şi liberatea.

Acum nu avea nevoie de ea. Era teafăr. Era puternic. Era el însuşi din nou.

Rephaim nu avea nevoie de Cea Roşie. Ea era doar corabia care îl salvase din furtună. Adevărul e că reacţia ei când îl văzuse iarăşi teafăr demonstra că legătura dintre ei trebuia ruptă.

Rephaim încetini, căci se simţi deodată împovărat de gânduri. Ateriză pe un povârniş lin acoperit de bătrâni stejari de baltă. De pe o movilă mică, privi înapoi înspre direcţia din care venise, dus pe gânduri...

De ce m-a respins?

Oare o speriase? Nu părea posibil. Îl văzuse teafăr când intrase în cerc. Fusese pe deplin refăcut când înfruntase Întunericul.

Înfruntase întunericul pentru ea!

Distrat, Rephaim întinse mâna şi îşi masă spatele, exact sub aripi. Pielea era moale la atingere. Nu mai rămăsese nicio rană. Stevie Rae îl vindecase complet de urgia Întunericului.

Apoi îl respinsese ca şi cum brusc l-ar fi perceput ca pe un monstru, nu ca pe un om.

Dar nici nu sunt om! Gândurile îi tulburau mintea. Ştia ce sunt! De ce să mă respingă după toate prin câte am trecut?

Purtarea ei îl consternase. Îl chemase atunci când se temuse pentru viaţa ei - când fusese înnebunită de spaimă, Stevie Rae îl chemase.

Răspunsese la chemarea ei şi alergase la ea, o salvase.

Am spus că îmi aparţine.

Iar după aceea, plângând, fugise de el. Da, îi văzuse lacrimile, dar nu reuşea să-şi dea seama ce făcuse ca să le provoace.

Cu un strigăt de neputinţă, îşi ridică braţele, ca pentru a se

elibera de amintirea ei, iar lumina lunii îi licări în palme. Rephaim rămase nemişcat. Îşi privi braţele desfăcute de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima dată. Avea braţe de om. Ea îl ţinuse de mână. Iar el o strânsese la piept, deşi doar pentru o clipă, când o scăpase din ghearele morţii. Pielea lui nu era diferită de a ei. Era poate doar puţin mai închisă la culoare. Iar braţele lui erau puternice... bine făcute...

Pe toţi zeii, ce era cu el? Ce conta cum arătau braţele lui? Ea nu avea să fie niciodată cu adevărat a lui. Asta era mai presus de orice închipuire - mai presus de cele mai îndrăzneţe visuri ale lui.

Nechemate, îi răsunară în minte cuvintele întunericului: Eşti fiul tatălui tău. La fel ca el, ai ales să aperi o fiinţă care niciodată nu va putea să îţi dea ceea ce cauţi mai presus de orice.

— Părintele meu a apărat-o pe Nyx, rosti Rephaim în noapte. Ea l-a respins. Iar acum eu, la rândul meu, am apărat pe cineva care mă respinge.

Rephaim se înălţă spre cer. Aripile îl purtau tot mai sus. Voia să atingă astrul nopţii, Luna - acea semilună simbol al zeiţei care îi frânsese inima părintelui său şi atrăsese astfel înşiruirea de întâmplări din care luase fiinţă. Poate că, dacă ar ajunge la lună, zeiţa i-ar da o explicaţie pe care s-o înţeleagă şi i-ar mai alina sufletul, pentru că întunericul avea dreptate. Stevie Rae nu-mi poate oferi ceea ce caut mai presus de orice.

Ceea ce caut eu mai presus de orice este dragostea...

Rephaim nu putea să rostească acel cuvânt cu voce tare, dar până şi gândul îi provocă o senzaţie de arsură. El fusese conceput din violenţă, dintr-un amestec de dorinţă, teamă şi ură. Mai ales ură, mereu ură.

Aripile lui loviră cerul şi îl purtară tot mai sus.

Pentru el, dragostea era un lucru imposibil. N-ar trebui nici măcar să şi-o dorească - nici măcar să se gândească la ea.

Numai că se gândea. De când Stevie Rae intrase în viaţa lui, Rephaim începuse să se gândească la dragoste.

Fusese bună cu el, iar până atunci el nu ştiuse ce înseamnă bunătatea.

Fusese blândă cu el, îi bandajase rănile şi îl îngrijise. Până în noaptea în care ea îl adăpostise de Întunericul rece şi sângeros, nimeni altcineva nu mai avusese grijă de el. Compasiune... îl învăţase ce înseamnă compasiunea.

Şi nu râsese niciodată, înainte de a o cunoaşte pe ea.

Privi în sus la lună, lovind aerul cu aripile, şi se gândi la vorbăria nesfârşită şi ochii îi străluceau surâzători, chiar atunci când el habar nu avea ce făcuse ca să o amuze, şi trebui să-şi înăbuşe un hohot de râs neaşteptat.

Stevie Rae îl făcea să râdă.

Nu păruse să-i pese că el era puternicul fiu al unui nemuritor cu puteri indestructibile. Stevie Rae îl jucase pe degete ca pe oricine altcineva din viaţa ei - o persoană normală, un muritor, capabil să iubească, să râdă, să aibă sentimente adevărate.

El chiar avea sentimente adevărate! Pentru că Stevie Rae îl făcuse să simtă.

Oare ăsta să fi fost de la începui planul ei? Când îl eliberase de la mănăstire, spusese că el are de făcut o alegere. Oare la asta se referise - la faptul că ar putea alege o viaţă în care să existe râsul şi compasiunea, poate chiar şi dragostea?

Atunci cum rămânea cu tatăl lui? Dacă Rephaim alegea o viaţă nouă, iar Kalona se întorcea de pe Tărâmul de Dincolo?

Dar de asta poate că trebuia să se preocupe la momentul potrivit. Dacă avea să fie cazul.

Înainte de a-şi da seama ce face, Rephaim încetini. Nu putea atinge luna; era un lucru la fel de imposibil ca dragostea cuiva pentru o creatură ca el. Apoi, Rephaim îşi dădu seama că nu mai zbura spre est. Se învârtise în cerc, iar acum se îndrepta în direcţia din care venise. Rephaim se întorcea la Tulsa.

Încercă să nu se gândească la nimic în timp ce zbura. Voia doar să simtă noaptea sub aripi - să-şi lase trupul mângâiat de aerul răcoros şi blând.

Numai că Stevie Rae se strecură din nou în mintea lui.

Tristeţea ei ajunse până la el. Rephaim îşi dădea seama că ea plângea. Îi simţea suspinele de parcă ar fi fost ale lui.

Zbură mai repede. Ce o făcuse să plângă? Să fi fost tot din cauza lui?

Fără ezitare, Rephaim trecu în zbor pe lângă Gilcrease. Ea nu era acolo. Simţea că e în altă parte, mai la sud.

Pe când aripile lui loveau aerul nopţii, tristeţea lui Stevie Rae se transformă într-un alt sentiment, care la început îl tulbură pe Rephaim, dar când îşi dădu seama despre ce era vorba, făcu să-i fiarbă sângele în vene.

Dorinţă! Stevie Rae era în braţele altcuiva!

Rephaim uită că era o creatură aflată între două lumi, nici om, nici fiară. Uită că se născuse din viol şi că fusese condamnat să nu cunoască altceva decât Întunericul, violenţa şi poruncile părintelui său răzbunător. Rephaim nu mai gândea deloc. Simţea doar. Dacă Stevie Rae se dăruia altuia, avea să o piardă pentru totdeauna.

Iar dacă o pierdea pentru totdeauna, lumea lui avea să devină iar locul întunecat, singuratic şi lipsit de veselie în care trăise înainte de a o cunoaşte pe ea.

Rephaim nu putea îndura aşa ceva.

Nu se folosi de sângele tatălui său ca să-l conducă la Stevie Rae. Rephaim făcu exact invers. Din adâncurile lui, invocă imaginea unei frumoase fete cherokee care nu meritase să moară într-o mare de sânge şi de durere. Şi, păstrând în minte imaginea fetei care visase că-i fusese mamă, zbură călăuzit de instinct, urmându-şi inima.

Iar inima îl duse direct la gară.

Vederea acelui loc îl scârbi. Nu numai pentru că îşi aminti de acoperiş şi de cât de aproape fusese de moarte Stevie Rae. Ura acel loc pentru că simţea că ea se afla acolo - înăuntru - sub pământ, şi ştia că era în braţele altcuiva.

Rephaim smulse grilajul de la intrare. Fără nicio ezitare, traversă subsolul. Urmă legătura pe care o avea cu ea şi străbătu tunelurile cunoscute. Avea răsuflarea întretăiată. Sângele îi clocotea în vene, hrănindu-i furia şi disperarea.

Când, în sfârşit, o găsi, băiatul era deasupra ei, gemând lipit de trupul ei, complet desprins de lumea din jur. Ce tâmpit! Rephaim ar fi trebuit să-l arunce cât colo. Asta voia să facă. Imitatorul din el voia să îl izbească de perete iarăşi şi iarăşi, până când ar fi fost rănit şi plin de sânge, şi n-ar mai fi reprezentat o ameninţare.

Omul din el voia să plângă.

Cuprins de sentimente pe care nici nu le înţelegea, nici nu le putea stăpâni, se trezi ţintuit în loc, privind cu groază şi ură, dorinţă şi disperare. Sub ochii lui, Stevie Rae se pregătea să bea din sângele băiatului, iar Rephaim îşi dădu imediat seama de două lucruri: primul, că asta le-ar fi destrămat Impregnarea. Al doilea, că nu dorea ca Impregnarea să fie destrămată.

Fără să stea pe gânduri, strigă:

— Stevie Rae, nu ne face asta!

Reacţia băiatului a fost mai rapidă decât cea a lui Stevie Rae. Sări în picioare şi împinse trupul ei gol în spatele lui.

— Cară-te naibii de-aici, ciudatule! ţipă el şi se postă între Rephaim şi Stevie Rae.

În faţa imaginii băiatului care o proteja, o apăra pe Stevie Rae de el, Rephaim se simţi curpins de un val de furie posesivă.

— Dispari, băiete! Nu e nevoie de tine aici!

Rephaim se încovoie, luând o poziţie defensivă, şi începu să se apropie de el.

— Ce nai...?

Stevie Rae scutură din cap ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească mintea, în timp ce lua de pe jos cămaşa lui Dallas şi o trăgea repede pe ea ca să-şi acopere goliciunea.

— Rămâi în spatele meu, Stevie Rae. Nu-l las să ajungă la tine.

Rephaim îl pândi pe băiat şi îl urmări pe când se retrăgea, împingând-o pe Stevie Rae. Văzu cum face ochii mari, după ce privirea ei îl ocolise pe băiat şi, în cele din urmă, îl zărise.

— Nu! strigă ea. Nu, n-ai ce căuta aici!

Cuvintele ei i se înfipseră ca un pumnal în inimă.

— Dar sunt aici!

Furia lui atinsese apogeul. Băiatul continua să se retragă, cu Stevie Rae în spatele lui. Rephaim merse după el şi intră în bucătărie. În acel moment, un freamăt uşor îi atrase atenţia, şi privi în sus.

Întunericul se adunase într-un dezgustător vârtej negru, ce atârna de tavan.

Rephaim îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Stevie Rae şi a novicelui. N-o să se gândească la Întuneric acum. Nici măcar n-o să ia în calcul posibilitatea ca taurul alb să se fi întors ca să-şi recupereze ce mai rămăsese din datorie.

— Nu te apropia! strigă băiatul şi începu să dea din mâini pentru a-l alunga pe Rephaim, ca şi când ar fi fost o pasăre obraznică, ce intrase nepoftită în casa cuiva.

— Dă-te la o parte! Mă împiedici să ajung la ce îmi aparţine!

Rephaim detesta acel blestemat sâsâit al vocii, dar nu şi-l putea controla. Afurisitul ăla de băiat îi punea răbdarea la încercare.

— Rephaim, pleacă. Eu sunt bine. Dallas nu îmi face niciun rău.

— Să plec? Să te las aici? ţâşniră vorbele lui Rephaim. Cum să fac asta?

— N-ar trebui să fii aici! strigă Stevie Rae, care părea gata să izbucnească în plâns.

— Cum să nu fiu aici? Cum ţi-ai putut închipui că n-o să ştiu ce eşti pe cale să faci?

— Pleacă de-aici!

— Adică să fug? Cum ai fugit tu de mine? Nu. N-o să fac aşa ceva, Stevie Rae. Aleg să nu fac asta.

Băiatul ajunsese la perete. În timp ce se uita când la Rephaim, când la Stevie Rae, pipăia zidul, în căutarea cablurilor care ieşeau dintr-o gaură scobită în perete.

— Vă cunoaşteţi. Voi doi chiar vă cunoaşteţi, spuse băiatul.

— Ssssigur că da, prostule! sâsâi iar Rephaim, enervat de propriul său glas sălbatic, pe care nu şi-l putea controla.

— De unde? îi lansă novicele întrebarea lui Stevie Rae.

— Dallas, pot să-ţi explic.

— Bine! strigă Rephaim, ca şi când ea i s-ar fi adresat lui, nu novicelui. Vreau să-mi explici ce s-a întâmplat astăzi.

— Rephaim! Stevie Rae privi spre el şi clătină din cap, cu un aer extrem de iritat. Chiar nu e momentul potrivit.

— Vă cunoaşteţi.

Rephaim percepu schimbarea din vocea băiatului, chiar înaintea lui Stevie Rae. Tonul novicelui devenise mai aspru, mai rece şi mai plin de răutate. Întunericul de deasupra tresări, însufleţit parcă de o veselă presimţire.

— Da, bine, aşa e. Dar pot să-şi explic. Vezi tu, el...

— Tot timpul ăsta ai fost cu el.

Stevie Rae se încruntă.

— Tot timpul ăsta? Nu. Numai că am dat peste el când era grav rănit; nu am ştiut ce...

— Tot timpul ăsta m-am purtat cu tine de parcă ai fi fost vreo regină, de parcă ai fi fost o Mare Preoteasă în toată puterea cuvîntului, o întrerupse el iar pe Stevie Rae.

Pe faţa lui Stevie Rae se citeau şocul şi jignirea.

— Sunt o Mare Preoteasă. Da' aşa cum încercam să-ţi zic, l-am găsit pe Rephaim când era grav rănit, şi n-am putut să-l las să moară.

Rephaim profită de faptul că atenţia băiatului era concentrată asupra lui Stevie Rae, şi se trase puţin mai aproape.

Întunericul de deasupra lor deveni mai dens.

— El aproape că te-a omorât acolo, în cerc!

— El m-a salvat! îi strigă Stevie Rae lui Dallas. Dacă nu apărea el, taurul alb m-ar fi secătuit de sânge.

Cuvintele ei nu-l tulburară câtuşi de puţin pe băiat.

— Ai ţinut secretă toată povestea despre arătarea asta. I-ai minţit pe toţi!

— La naiba, Dallas, n-am ştiut ce altceva să fac!

— Stricato, m-ai minţit şi pe mine!

— Să nu îndrăzneşti să îmi vorbeşti aşa! ţipă Stevie Rae şi îl pălmui cu putere.

Dallas se dădu câţiva centimetri înapoi, clătinându-se.

— Ce naiba ţi-a făcut?

— În afară de faptul că mi-a salvat viaţa de două ori? Nimic! zbieră ea.

— Ţi-a sucit complet minţile! urlă Dallas.

Întunericul de deasupra se scurse din tavan, de parcă ar fi găsit dintr-odată punctul slab dintr-un baraj. Se strecură pe lângă Dallas, îl acoperi din cap până în picioare, se încolăci în jurul lui cu o familiaritate dezgustătoare, care îi aminti lui Rephaim de nişte şerpi veninoşi. Numai că Întunericul nu îi făcea niciun rău lui Dallas. Dimpotrivă, băiatul părea să nici nu bage de seamă negura lucitoare în care era acum învăluit.

— Gândesc foarte limpede. El nu mi-a făcut nimic, spuse Stevie Rae, iar când observă Întunericul, făcu ochii mari. Se trase cu un pas înapoi din calea lui, parcă să nu fie murdărită de ceea ce îi atingea pe el. Dallas, ascultă-mă. Gândeşte. Mă cunoşti. Nu prea e ce pare.

Rephaim observă schimbarea care se producea în el. Era rezultatul replierii lui şi al influenţei Întunericului care îl învăluia. Peste măsură de furios, novicele ţipă:

— Te-a transformat într-o stricată şi într-o mincinoasă! Cineva trebuie să-ţi bage minţile în cap, fato!

Dallas ridică mâna şi dădu s-o lovească pe Stevie Rae.

Rephaim nu avu nicio ezitare. Sări, străbătu imediat distanţa dintre el şi băiat, îl împinse pe acesta de lângă Stevie Rae şi îi luă locul în faţa ei.

— Nu-l răni! spuse Stevie Rae, care îl apucă de braţ şi îl împiedică să-l atace din nou pe băiat. E doar scos din minţi. Nu mi-ar face rău.

Rephaim o lăsă să-l tragă de-o parte, apoi se întoarse spre ea şi spuse:

— Cred că îl subestimezi pe băiat.

— Ba bine că nu, spuse Dallas cu îndârjire.

Rephaim nu-şi dădea seama de unde vine durerea. Simţea doar arsura ei strălucitor de albă. Corpul îi era scuturat de convulsii. Capul i se plecă sub durerea sfâşietoare. Cu ochii înceţoşaţi, prin vălul cenuşiu, reuşi să-l vadă pe Dallas, cu ochi arzători, de un roşu-aprins, nefiresc, ţinând în mână unul dintre cablurile care ieşeau din zid.

— Rephaim! strigă Stevie Rae.

Era gata să vină la el, apoi Rephaim văzu că se întoarce şi aleargă spre Dallas.

— Încetează! Dă-i drumul, îi spuse ea băiatului şi începu să-l tragă de braţ.

Dallas o ţintui cu ochii lui roşii ca sângele.

— O să-l prăjesc. Atunci, influenţa ciudată pe care o are asupra ta o să dispară. Tu şi cu mine vom fi împreună. Şi n-o să suflu nimănui nimic despre ce s-a întâmplat aici, atâta timp cât ai să rămâi iubita mea.

Cu un simţ al înţelegerii rupt de realitate, Rephaim observă că Întunericul nu-l învăluia pe băiat. Pătrunsese deja în el, îl revendicase şi sporise forţa pe care o avusese până atunci novicele.

Rephaim era sigur că Dallas o să-i omoare.

— Pământule, vino la mine. Am nevoie de tine.

În starea de semiconştienţă în care se afla, Rephaim percepu vorbele lui Stevie Rae ca pe lumina unei lumânări care încerca să răzbată până la el, înfruntând un vânt puternic. Cu un efort uriaş, Rephaim îşi aţinti ochii asupra ei. Privirile li se întâlniră, iar cuvintele ei răzbătură până la el, limpezi, puternice şi sigure.

— Apără-l de Dallas, pentru că Rephaim îmi aparţine.

Făcu un gest spre Rephaim, de parcă ar fi aruncat ceva spre el. O strălucire verde îi izbi trupul, îl aruncă pe spate şi întrerupse răul acela pe care-l canaliza spre el Dallas. Cu respiraţia întretăiată, căzu grămadă la pământ, şi începu să absoarbă atingerea blândă, deja familiară, a pământului vindecător.

Dallas se întoarse spre Stevie Rae.

— Ai spus că arătarea asta îţi aparţine.

Vocea novicelui suna ca moartea însăşi. Rephaim se lipi de podea, deschizându-şi trupul suferind spre pământ, dornic ca acesta să-l pătrundă şi să-l vindece într-atât încât să poată alerga la Stevie Rae.

— Mda, îmi aparţine. E greu de explicat şi înţeleg că eşti furios. Dar Rephaim îmi aparţine, zise ea, iar privirea ei alunecă pe lângă Dallas şi o întâlni pe a lui. Bănuiesc că şi eu îi aparţin, oricât de ciudat ar părea asta.

— Nu pare ciudat, pare ca dracu' de scârbos.

Înainte ca Rephaim să se poate ridica în picioare, Dallas îndreptă un deget spre ea. Se auzi un trosnet asurzitor şi, deodată, Stevie Rae se afla în mijlocul unui cerc verde, strălucitor. Era încruntată şi clătina din cap.

— Ai încercat să mă curentezi? Chiar ai vrut să-mi faci rău, Dallas?

— Ai ales arătarea aia în locul meu! îi strigă el.

— Am făcut cum am crezut că e mai bine!

— Ştii ce, dacă asta e bine, atunci nu mai vreau să am de-a face cu aşa ceva! Vreau exact opusul!

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Dallas scoase un strigăt şi scăpă din mână cablul pe care îl ţinuse strâns în pumn, apoi căzu în genunchi şi se prăbuşi cu faţa în jos.

— Dallas? Te simţi bine?

Stevie Rae făcu o mişcare şovăielnică spre el.

— Nu te apropia de el, strigă răguşit Rephaim, străduindu-se să se ridice în picioare.

Stevie Rae se opri, şi în loc să se apropie mai mult de Dallas, se repezi la Rephaim şi îşi trecu braţul lui pe după umeri.

— Te simţi bine? Te-ai cam prăjit.

— M-am prăjit? în ciuda situaţiei, îl făcea să râdă. Ce înseamnă asta?

— Uite asta, zise Stevie Rae, îi atinse una dintre penele de pe piept şi constată cu surprindere că părea pârjolită. Ai capetele cam pârlite.

— Îl atingi. Probabil că îl şi călăreşti. Fir-ar să fie! Bine că m-a oprit înainte să trecem la fapte. Niciodată n-o să stau la rând după un monstru ca ăsta!

— Dallas, spui numai... începu Stevie Rae, dar, când îl privi pe Dallas, amuţi.

— Da, aşa e. Am terminat-o cu novidatul, spuse el.

Faţa lui Dallas era acoperită de nişte desene roşii noi, reprezentând nişte bice. Lui Rephaim i se părea că semănau tulburător cu tentaculele întunericului, care îi înlănţuiseră pe Stevie Rae şi pe el în interiorul cercului. Ochii de un roşu şi mai aprins străluceau puternic, iar trupul părea să se facă mai mare, odată cu forţa pe care o căpătase.

— Măiculiţă, spuse Stevie Rae. Te-ai Transformat!

— În nenumărate feluri!

— Dallas, trebuie să fii atent la ce-ţi spun. Îţi aminteşti de Întuneric? Am văzut cum se pregătea să te înşface. Te rog, încearcă să judeci. Te rog, nu-l lăsa să te stăpânească.

— Să nu-l las să mă stăpânească? Tu vorbeşti când stai lângă arătarea aia? O, nu! Nu mai stau să-ţi ascult ţie minciunile. Şi o să am grijă ca nici altcineva să nu o mai facă! rosti el cuvintele cu un rânjet şi cu o voce încărcată de furie şi ură.

Când se ridică şi se pregăti să apuce cablurile pe care le folosise mai devreme pentru a-şi canaliza puterea, Stevie Rae se mişcă. Îl trase pe Rephaim după ea şi ieşi din bucătărie. Când trecu dincolo de prag, ridică mâna, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Pământule, te rog, închide intrarea.

— Nu! urlă Dallas.

Rephaim mai apucă să-l vadă cum ia firul electric şi îl îndreaptă spre ei, apoi, cu un sunet asemănător foşnetului vântului printre ramuri toamna, pământul se prăvăli în faţa lor şi închise pasajul din tunel spre bucătărie, apărându-i de mânia Întunericului.

— Poţi să mergi? întrebă Stevie Rae.

— Da. Nu sunt grav rănit. Sau nu mai sunt. Pământul tău a avut grijă de asta, spuse el şi privi în jos spre ea, aşa cum stătea mică, dar mândră şi puternică, în braţele lui.

— Bine, atunci. Tre' să ieşim de-aici. Stevie Rae se desprinse din îmbrăţişarea lui şi o porni grăbită de-a lungul tunelului. Mai e o ieşire din bucătărie. O să ajungă afară cât ai clipi, aşa că trebuie să plecăm de-aici.

— De ce nu închizi şi cealaltă ieşire? o întrebă el în timp ce o urma.

Privirea pe care ea i-o aruncă era în mod vădit una supărată.

— Şi ce, să-l omor? Nu. Nu e chiar atât de rău, Rephaim. A luat-o razna pentru că Întunericul i-a tulburat minţile şi a aflat

despre noi doi.

Noi doi..

Rephaim ar fi vrut să se agaţe de cuvintele acelea care îi aduceau împreună, dar nu putea. Nu era timp de aşa ceva.

— Nu, Stevie Rae, zise el şi clătină din cap. Nu-i vorba doar despre faptul că Întunericul i-a tulburat minţile. Dallas a hotărât să-l accepte.

Se aşteptă ca ea să-l contrazică. În schimb, o văzu cum îşi încovoaie umerii, fără să privească înapoi, spre el.

— Mda, l-am auzit, îi răspunse.

Urcară scara în tăcere şi tocmai traversau subsolul când, de dincolo de grilajul forţat al intrării, Rephaim auzi un zgomot. Se gândea că i se pare cunoscut, când Stevie Rae ţipă îngrozită:

— Ia maşina!

Şi o tuli afară, urmată de Rephaim.

Ieşiră tocmai la timp ca să vadă cum Broscuţa albastră ieşea din parcare.

— Nasol de tot, spuse Stevie Rae.

Ochii ageri ai lui Rephaim priviră spre est, unde, la orizont, în depărtare, cerul nopţii începea să se schimbe în cenuşiul zorilor.

— Trebuie să te întorci în tuneluri, spuse el.

— Nu pot. Lenobia şi ceilalţi o să fie aici în doi timpi şi trei mişcări dacă nu mă întorc până în zori.

— Eu o să plec, spuse el. Mă întorc la Gilcrease. Apoi te poţi odihni în subteran, iar prietenii tăi te vor găsi acolo. O să fii în siguranţă.

— Şi dacă Dallas se duce val-vârtej în Casa Nopţii şi le spune despre noi?

Rephaim ezită doar o clipă.

— Atunci fă ce ai de făcut. Ştii unde mă găseşti.

Se întoarse şi dădu să plece.

— Ia-mă cu tine.

Cuvintele ei îl ţintuiră în loc. Nu o privi, dar îi răspunse:

— Se apropie răsăritul.

— Eşti vindecat, nu?

— Sunt.

— Ai destulă putere ca să zbori şi să mă iei şi pe mine?

— Da.

— Atunci du-mă cu tine înapoi la Gilcrease. Pun pariu că există un subsol în clădirea aia veche.

— Cum rămâne cu prietenii tăi - ceilalţi novici cu semiluni roşii? întrebă el.

— Am s-o sun pe Kramisha şi am să-i spun că Dallas şi-a pierdut minţile, că sunt în siguranţă, dar nu în tuneluri, şi că o să le explic totul mâine.

— Când o să afle despre mine, o să aibă impresia că i-ai trădat.

— Vreau doar puţin timp de gândire, să văd cum o să mă descurc cu porcăria pe care o coace Dallas, spuse ea. Apoi adăugă cu o voce mult mai blândă: Dacă nu vrei să mă iei cu tine, ai putea zbura singur de aici, şi atunci n-ai mai avea de-a face cu toate rahaturile care o să urmeze.

— Sunt sau nu consortul tău? întrebă Rephaim înainte de a-şi putea reţine vorbele.

— Da. Eşti consortul meu.

Rephaim nu-şi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea ca atunci când slobozi un oftat adânc de uşurare.

— În cazul ăsta trebuie să vii cu mine, zise el şi îşi desfăcu braţele. O să am grijă să te odihneşti astăzi fără să fii deranjată.

— Mulţumesc, spuse ea.

Apoi, Marea Preoteasă a lui Rephaim se lăsă învăluită de îmbrăţişarea lui. Iar el o ţinu strâns, în timp ce aripile lui puternice îi purtară pe amândoi către cer.

Rephaim

Stevie Rae nu se înşelase. Vechiul conac avea un subsol, cu ziduri de piatră şi o podea de pământ bătătorit, dar surprinzător de uscat şi confortabil. Răsuflând uşurată, se aşează, cu picioarele încrucişate, rezemată de zidul din ciment, şi scoase telefonul celular. Rephaim rămase în picioare, neştiind ce să facă, în timp ce ea o sună pe o novice numită Kramisha şi se lansă într-un dialog plin de explicaţii grăbite şi schematice despre motivele care o împiedicaseră să se întoarcă la şcoală: Dallas şi-a pierdut minţile alea afurisite... curentul electric i-o fi scurtcircuitat creierii... m-a dat afară din maşina lui Z când ne-ntorceam spre Casa Nopţii., nu, sunt bine... mă întorc probabil mâine-noapte...

Simţindu-se ca un răufăcător, Rephaim o lăsă să vorbească în

linişte cu novicea. Se întoarse în pod şi începu să meargă de colo-colo prin faţa uşii debaralei, pe care o transformase în cuib.

Se simţea obosit. Deşi era complet vindecat, transportarea lui Stevie Rae în acea întrecere cu răsăritul îl secătuise de ultimele puteri. Trebuia să se retragă în debara şi să doarmă câtă vreme soarele era pe cer. Stevie Rae nu avea să părăsească subsolul până la apus.

Stevie Rae nu putea să părăsească subsolul.

Ar fi fost rănită cât timp soarele se afla pe cer. Era adevărat că novicii cu semiluni roşii erau vulnerabili între zori şi apus, aşa că, până la căderea întunericului, Dallas nu reprezenta o ameninţare pentru ea. Dar dacă dădea peste ea vreo fiinţă umană?

Încet, Rephaim luă păturile şi resturile de mâncare pe care le adunase şi începu să le transporte la subsol. Se luminase de-a binelea când coborî pentru ultima dată scările. Stevie Rae terminase convorbirea telefonică şi acum era cuibărită într-un colţ. De-abia dacă se mişcă atunci când o acoperi cu o pătură. Apoi se aşeză confortabil lângă ea. Nu atât de aproape, încât să se atingă, dar nici atât de departe, încât să nu-l vadă imediat cum se trezeşte. Se asigură că se afla între ea şi uşă. Dacă cineva ar fi încercat să intre, trebuia să treacă mai întâi de el pentru a ajunge la Stevie Rae.

Ultimul lucru care i-a venit în minte lui Rephaim înainte de a adormi a fost gândul că înţelegea acum sentimentul permanent de furie şi nelinişte care îl stăpânea pe părintele lui. Dacă Stevie Rae l-ar fi respins cu adevărat astăzi şi l-ar fi alungat din preajma ei, lumea lui ar fi fost pe veci marcată de pierderea ei. Iar odată cu această revelaţie, simţi o spaimă mai mare decât cea provocată de eventualitatea de a înfrunta din nou Întunericul.

Nu vreau să trăiesc într-o lume în care ea nu e. Copleşit de sentimente pe care abia dacă le înţelegea, Imitatorul de Corbi se cufundă în somn.

Capitolul 24
Stark

— Ştiu că s-ar putea să mor dacă intru pe Tărâmul de Dincolo, dar pe lumea asta nu vreau să trăiesc fără ea. Stark se abţinu să nu strige, dar nu reuşi să-şi controleze furia care-i mocnea în glas. Aşa că arătaţi-mi ce trebuie să fac ca să ajung acolo unde e Zoey, şi-apoi văd eu cum mă descurc.

— De ce vrei ca Zoey să se întoarcă? îl întrebă Sgiach.

Stark îşi trecu mâna prin păr. Era marcat de oboseala pe care o simţea pe timpul zilei, avea nervii încordaţi şi mintea tulbure, aşa că dădu pe loc singurul răspuns care mai era limpede în mintea lui:

— Pentru că o iubesc.

Regina nu păru să reacţioneze deloc la declaraţia lui; dimpotrivă, îl măsură cu o expresie gânditoare:

— Simt că ai fost atins de Întuneric.

— Da, admise Stark, deşi era derutat de afirmaţia ei. Dar când am ales să fiu cu Zoey, am ales Lumina.

— Aşa-i, da' ai mai alege-o dacă asta ar însemna să pierzi ce iubeşti cel mai mult? întrebă Seoras.

— Staţi un pic, scopul pentru care Stark merge pe Tărâmul de Dincolo e acela de a o apăra pe Zoey. Astfel, ea o să poată să-şi reîntregească sufletul descompus şi să se reîntoarcă în trupul ei. Aşa e? spuse Afrodita.

— Aşa-i, ea poate alege să se întoarcă, dacă sufletul ei va fi iar întregit.

— Atunci nu-ţi înţeleg întrebarea. Dacă Z se va întoarce, el n-o s-o piardă, spuse ea.

— Paznicul meu vrea să spună că Zoey va fi schimbată dacă se întoarce de pe Tărâmul de Dincolo, spuse Sgiach. Dacă această schimbare o va îndepărta de Stark?

— Sunt războinicul ei. Asta nu o să se schimbe şi înseamnă că o să rămân alături de ea, zise Stark.

— Aşa-i, fecioraş, ca războinic al ei, fără doar şi poate, da' nu neapărat şi ca iubit, spuse Seoras.

Stark simţi cum cineva îi răsuceşte un pumnal în stomac. Cu toate astea, spuse fără ezitare:

— Mi-aş da viaţa ca să o aduc înapoi. Orice s-ar întâmpla.

— Sentimentele noastre cele mai profunde sunt uneori separate numai de ceea ce suntem în adâncul nostru, spuse regina. Dorinţă şi compasiune, generozitate şi obsesie, dragoste şi ură. Adesea sunt foarte asemănătoare. Spui că îţi iubeşti

regina într-atât încât să-ţi dai viaţa pentru acest sentiment; dar dacă ea nu te va mai iubi, cum va fi lumea ta?

Întunecată. Cuvântul îi veni imediat în minte lui Stark, dar ştiu că nu trebuia să-i rostească.

Din fericire, gura mare a Afroditei îl salvă.

— Dacă Z nu ar mai vrea să fie cu el, adică să aibă o relaţie ca cea dintre un băiat şi o fată, ar fi nasol pentru Stark. E simplu ca bună ziua. Asta nu înseamnă că o să treacă în partea Întunecată, şi ştiu că ştiţi ce înseamnă asta, pentru că urmăriţi Star Trek, şi e vorba de aceeaşi aiureală. Oricum, nu-i aşa că orice ce ar face sau n-ar face Stark într-un scenariu imaginar nerealist, neadevărat, de tipul Zoey-îl-lasă-baltă, îi priveşte doar pe Stark, Zoey şi Nyx? Pe bune. Mărita zeiţă ştie că nu am de gând să fiu afurisită, dar tu eşti regină, nu zeiţă. Există anumite chestii pe care nu le poţi controla.

Stark îşi ţinu respiraţia, în timp ce aştepta ca Sghiach să folosească vreo şmecherie din Star Trek, sau Războiul stelelor sau cine ştie ce altceva, şi să o arunce pe Afrodita în aer în milioane de bucăţele. Dimpotrivă însă, regina izbucni în râs, iar asta, în mod neaşteptat, o făcu să pară o copiliţă.

— Mă bucur că nu sunt zeiţă, tânără profetesă. Colţul de lume pe care îl stăpânesc îmi e mai mult decât suficient.

— De ce te interesează atât de mult ce ar face Stark? o întrebă Afrodita pe regină, deşi Darius îi aruncă o privire care lui Stark i se părea că vrea să spună: „Taci din gură”.

Sgiach şi paznicul ei se priviră lung, iar Stark observă că războinicul dădu uşor din cap, ca şi cum cei doi tocmai ar fi ajuns la o înţelegere.

Regina Sgiach spuse:

— Echilibrul existent în lume între Lumină şi Întuneric poate fi tulburat de o singură acţiune. Faptele lui îi pot afecta pe mulţi alţi războinici.

— Iar lumea asta n-are nevoie de încă un războinic puternic care să lupte de partea Întunericului.

— Ştiu asta, şi niciodată n-am să mai lupt de partea Întunericului, vorbi Stark cu îndârjire. Am văzut cum s-a descompus sufletul lui Zoey din cauza unei singure fapte, aşa că înţeleg şi asta.

— Atunci cântăreşte-ţi cu grijă faptele, îi spuse regina. Pe Tărâmul de Dincolo şi pe lumea aceasta. Mai gândeşte-te şi că

cei tineri şi naivi cred că dragostea e forţa cea mai puternică din univers. Noi cei care suntem mai... realişti, să spunem, ştim că voinţa unei singure persoane, dublată de integritate şi scop, poate fi mai puternică decât zeci de idei romanţioase.

— O să ţin minte. Promit. Stark abia dacă îşi auzea cuvintele. Ar fi jurat să-şi taie şi un braţ dacă asta voia să audă Sgiach ca să pună lucrurile în mişcare şi să-l trimită pe tărâmul de dincolo.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, regina clătină din cap cu tristeţe.

— Foarte bine. Atunci să înceapă căutarea ta, zise ea, după care ridică mâna şi porunci: Ridicaţi Seol ne Gigh.

Se auzi un şuierat şi o serie de clinchete. Podeaua din faţa podiumului reginei se deschise exact lângă locul în care zăcea Zoey, şi de sub ea se ridică o lespede de piatră de culoarea ruginei. Ajungea până la mijlocul lui, lată şi atât de lungă cât să-i permită unui vampir adult să stea întins pe suprafaţa ei netedă. Văzu că lespedea era acoperită cu un desen reprezentând nişte împletituri complicate, iar pe podea, de ambele laturi ale ei, se aflau nişte caneluri curbate aproape ca un arc. Aveau unul din capete mai îngroşat decât celălalt, iar capătul îngust avea un vârf ascuţit. Pe când le cerceta, Stark îşi dădu deodată seama de două lucruri.

Canelurile semănau cu nişte coarne uriaşe.

De fapt, lespedea nu avea culoarea ruginei. Era din marmură albă. Nuanţa ruginie era dată de pete. Pete de sânge.

— Aceasta este Seol ne Gigh, Lespedea Spiritului, spuse Sgiach. Un vechi loc de sacrificiu şi veneraţie. Încă dinaintea timpurilor pe care ni le amintim, a fost poarta secretă spre Întuneric şi Lumină - spre taurul alb şi taurul negru care stau la temelia forţei paznicilor.

— Sacrificiu şi veneraţie, spuse Afrodita în timp ce se apropia de lespede. La ce fel de sacrificiu te referi?

— Aşa-i, păi asta depinde de căutare, nu? spuse Seoras.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ba cum să nu fie, fetiţo, spuse paznicul, şi-i adresă un zâmbet sumbru. Şi-asta o ştii şi tu, fie că voieşti să recunoşti, au ba.

— N-am nicio problemă cu sacrificiul, spuse Stark şi îşi şterse fruntea cu un aer obosit. Spuneţi-mi ce sau pe cine trebuie să înşfac pentru sacrificiu, spuse el şi aruncă o privire piezişă spre

Afrodita, fără să-i pese că Darius se zbârlise tot, şi sunt gata.

— Flăcăiaş, tu o să fii cel sacrificat, zise Seoras.

— Cred că va fi de ajutor faptul că pe timpul zilei este mai slăbit. Spiritului îi va fi mai uşor să iasă din trup. Sgiach îi vorbea pazniculuiei aproape ca şi cum Stark nu s-ar fi aflat în încăpere.

— Aşa-i, ai dreptate. Majoritatea războinicilor opun rezistenţă când trebuie să-şi părăsească trupul. Faptul că e slăbit ar putea să uşureze lucrurile, admise Seoras.

— Atunci, ce trebuie să fac? Să găsesc vreo virgină?

De data asta nu se mai uită la Afrodita, pentru că, în mod clar, nu se potrivea descrierii.

— Tu eşti cel sacrificat, războinicule. Sângele altcuiva nu ajută. Asta e căutarea ta, de la început până la sfârşit. Încă mai eşti dornic să începi, Stark? întrebă Sgiach.

— Da, spuse Stark fără ezitare.

— Atunci, întinde-te pe Seol ne Gigh, tinere războinic MacUallis. Căpetenia ta o să-ţi ia sângele, o să te ducă într-un loc aflat între viaţă şi moarte. Lespedea o să-ţi accepte ofranda. Taurul alb a vorbit, iar tu vei fi acceptat. El îţi va călăuzi spiritul spre poarta de intrare pe Tărâmul de Dincolo. Acolo, depinde de tine să intri şi sper ca zeiţa să aibă milă de sufletul tău, spuse regina.

— De acord. Bine. S-o facem, atunci. Însă Stark nu se duse direct la Seol ne Gigh.

Mai întâi, îngenunche lângă Zoey. Fără să-i pese că toţi cei din încăpere îl priveau, îi luă chipul în mâini şi o sărută uşor, şoptindu-i când îi atinse buzele:

— Vin să te iau. De data asta nu o să te dezamăgesc.

Apoi se ridică, îşi îndreptă spatele şi se duse spre lespedea masivă.

Seoras plecase de lângă regina lui şi se afla acum la capul lespezii. Îl privi pe Stark drept în ochi în timp ce scoase din teacă un pumnal foarte ascuţit, care se odihnise până atunci într-un manşon de piele veche aflat la cingătoare.

— Staţi aşa, staţi puţin!

Afrodita începu să cotrobăie prin uriaşa ei geantă, pe care o târâse după ea tocmai de la Veneţia.

Stark chiar că se săturase de ea.

— Afrodita, nu-i momentul potrivit.

— Of, fir-ar, în sfârşit. Ştiam eu că n-am cum să pierd ceva

atât de mare şi de mirositor. Scoase o pungă cam de doi litri plină cu crenguţe şi ace maronii şi-i făcu semn unuia dintre războinicii care erau postaţi în jurul încăperii, pocnind din degete cu atitudine mai princiară decât i-ar fi plăcut lui Stark să recunoască. Îl făcu pur şi simplu să alerge pe individul ăla mătăhălos şi să-i ia din mână punga, în timp ce spunea:

— Până să începeţi chestia asta care, cu siguranţă, va fi o vărsare de sânge absolut nasoală, trebuie ca cineva să ardă ierburile astea, ca un fel de tămâie, aici, lângă Stark.

— Ce naiba? spuse Stark, clătinând din cap spre Afrodita şi se întrebă, nu pentru prima oară, dacă nu cumva fata asta chiar era scrântită.

Afrodita îşi dădu ochii peste cap.

— Bunica Redbird i-a spus lui Stevie Rae, care mi-a spus mie, că fumul de cedru e un puternic talisman cherokee în lumea spiritelor.

— Cedru? întrebă Stark.

— Da. Inspiră fumul şi ia-l cu tine pe Tărâmul de Dincolo. Şi, te rog, închide gura şi pregăteşte-te să sângerezi, spuse Afrodita şi îşi îndreptă atenţia spre Sgiach. Cred că ai considera-o pe bunica Redbird şaman. E înţeleaptă şi pe deplin convinsă de povestea asta cum că pământul are suflet. A spus că cedrul o să-l ajute pe Stark.

Războinicul căruia îi dăduse sacul îşi privi regina. Aceasta ridică din umeri, încuviinţă şi spuse:

— N-are cum să-i prindă rău.

După ce îi aprinseră un vas metalic pentru jăratic şi adăugară câteva ace, Afrodita zâmbi, înclină uşor capul spre Seoras şi spuse:

— Bine, acum să o facem.

Stark îşi înghiţi cuvintele pe care ar fi dorit să i le strige în faţă pacostei ăleia de Afrodita. Trebuia să se concentreze. Îşi aminti să inspire fumul de cedru, pentru că bunica Redbird ştia despre ce vorbeşte şi, una peste alta, trebuia să ajungă la Zoey şi să o apere. Stark îşi trecu mâna peste frunte şi îşi dori să poată şterge vălul de oboseală care-i înceţoşase mintea odată cu lumina zilei.

— Nu care cumva să te împotriveşti. Tre' să simţi că nu mai eşti tu însuţi ca să poţi să-ţi ieşi din trup. Asta nu-i ceva obişnuit pentru un războinic. Cu pumnalul, Seoras făcu semn spre

suprafaţa netedă a lespezii uriaşe: Descoperă-ţi pieptul şi tentinde aici.

Stark îşi scoase puloverul, apoi tricoul de dedesubt, şi se întinse pe lespede.

— Văz că ai fost însemnat, spuse Seoras şi arătă spre cicatricea roz lăsată de arsură, sub forma unei săgeţi rupte, care-i acoperea partea stângă a pieptului.

— Da. Pentru Zoey.

— Aşa-i, atunci, numa' bine, să mai fii însemnat o dată pentru ea.

Stark îşi luă inima în dinţi şi rămase neclintit pe piatra pătată de sânge. Ar fi trebuit să fie rece şi moartă, dar în momentul în care pielea lui atinse suprafaţa de marmură, căldura din ea începu să se adune sub el. Căldura radia ritmic dinăuntru, ca bătăile pulsului.

— A, aşa-i, o simţi, spuse bătrânul paznic.

— E fierbinte, zise Stark şi privi spre el.

— Pentru noi, care suntem paznici, ea este vie. Băiete, te încrezi în mine?

Stark clipi, surprins de întrebarea lui Seoras, însă răspunse fără ezitare:

— Da.

— O să te duc într-un loc de dinainte de moarte. Tre' să te încrezi în mine ca să ajungi acolo.

— Am încredere în tine, spuse Stark, şi aşa şi era. Războinicul avea ceva care îşi găsea ecou în adâncurile fiinţei lui. I se părea normal să aibă încredere în el.

— N-o să fie plăcut pentru niciunul din noi, da' n-avem ce-i face. Corpul trebuie să se elibereze, pentru ca spiritul să fie slobod să plece. Doar durerea şi sângele pot face asta. Gata eşti?

Stark încuviinţă. Îşi apăsă mâinile pe suprafaţa fierbinte a lespezii şi inhală adânc aerul cu miros de cedru.

— Aşteaptă! Înainte de a-l tăia, spune-i ceva care să-l ajute. Nu-i lăsa sufletul să cutreiere ca prostu' pe lumea cealaltă. Eşti şaman, aşa că vrăjeşte-l cumva, spuse Afrodita.

Seoras se uită la Afrodita, apoi la regina lui. Stark nu o vedea pe Sgiach, dar schimbul de priviri dintre cei doi aduse un surâs abia schiţat pe buzele pazniculuiui, care îşi întoarse apoi privirile spre Afrodita.

— Ei, mica mea regină. Uite ce-i spun prietenului tău: când un suflet voieşte să ştie cu adevărat ce-i bunătatea, şi vorbesc de bunătatea pură din motive care nu ţin de egoism, asta se întâmplă când trăsăturile primitive ale firii noastre se dau bătute în faţa nevoii de iubire, pace şi armonie. Acea renunţare e o forţă foarte puternică.

— E mult prea poetic pentru mine, dar Stark e un cititor pasionat. Poate că el o să aibă habar despre ce vorbeşti, spuse Afrodita.

— Afrodita, vrei să faci ceva pentru mine? întrebă Stark.

— Poate.

— Opreşte-te. Din turuit. Îl privi apoi pe Seoras. Mulţumesc pentru sfat. O să ţin minte.

Seoras îl privi, la rândul său, drept în ochi.

— Trebuie să te descurci de unu' singur, flăcăiaş. Nici măcar n-am cum să te ţin jos. De nu poţi să înduri, n-ai să treci de poartă şi-i mai bine să te dai bătut chiar acu', înainte de-a începe.

— Nu mă mişc de-aici, spuse Stark.

— Pulsul lui Seol ne Gigh o să te călăuzească pe Tărâmul de Dincolo. Cât despre întoarcere, ei, bine, calea aia trebuie singur s-o afli.

Stark încuviinţă şi îşi întinse mâinile pe suprafaţa marmurei, în încercarea de a-i absorbi căldura în corpul lui brusc îngheţat.

Seoras ridică pumnalul şi îl lovi pe Stark aşa de repede, încât războinicul abia zări mişcarea mâinii pazniculuI. Prima senzaţie de durere produsă de tăietura ce-l străbătu de la mijloc până în partea dreaptă a cutiei toracice abia dacă păru mai intensă decât o usturime.

A doua tăietură a fost aproape identică cu prima şi i-a lăsat o dâră sângerândă peste coastele din partea stângă.

De-abia atunci începu durerea. Dogoarea ei îl arse. Îşi simţi sângele ca o lavă care se scurgea de o parte şi de alta a corpului şi băltea pe suprafaţa pietrei. Seoras mânui sistematic pumnalul cu lamă ascuţită dintr-o parte în cealaltă a corpului lui Stark, până când sângele acestuia se strânse la marginea lespezii, ca în colţul ochiului unui uriaş. Acolo, şovăi o clipă, apoi dădu pe dinafară, vărsând lacrimi stacojii pe împletiturile sofisticate, pentru a se prelinge apoi şi a umple canelurile în formă de coarne.

Stark nu mai simţise niciodată o asemenea durere.

Nici când murise.

Nici când înviase şi nu se gândea decât să dea de sânge, şi la violenţă.

Nici când aproape că murise din cauza propriei lui săgeţi.

Durerea pe care i-o pricinuia paznicul nu era numai fizică. Îi ardea trupul, dar îi înfiera şi sufletul. Acea durere insuportabilă era lichidă şi nesfârşită, ca un val din calea căruia nu putea scăpa şi care îl lovea iar şi iar. Simţea că îl îneacă.

Stark lupta din instinct. Ştia că nu are voie să se mişte, dar se străduia să nu-şi piardă cunoştinţa. Dacă renunţ, sunt mort.

— Ai încredere în mine, flăcăiaş. Renunţă.

Seoras stătea deasupra lui şi se tot apleca peste trupul lui ca să-i spintece pielea, dar vocea paznicului era ca un liman îndepărtat, abia perceptibil.

— Ai încredere în mine...

Stark alesese deja. Nu trebuia decât să-şi urmeze hotărârea.

— Am încredere în tine, se auzi şoptind.

Lumea deveni cenuşie, apoi stacojie, şi, la urmă, neagră. Stark nu percepea decât fierbinţeala durerii şi lichiditatea sângelui său. Cele două se contopiră şi, brusc, el se trezi în afara corpului său, se scufundă în piatră, picură peste marginile sculptate şi dispăru în interiorul coarnelor.

Înconjurat numai de durere şi întuneric, Stark lupta să-şi stăpânească panica, însă, în mod ciudat, după numai o clipă, groaza a fost înlocuită de o resemnare oarecum mângâietoare. Dacă se gândea mai bine, întunericul ăsta nici nu era chiar aşa de rău. Cel puţin începea să dispară durerea... De fapt, durerea părea să fie doar o amintire...

— Să nu dea naibii să renunţi, prostule! Zoey are nevoie de tine!

Vocea Afroditei? Mărită zeiţă, ce enervant era că şi acum, când era despărţit de trup, tot mai putea să-l deranjeze.

Despărţit de trup. Reuşise! Entuziasmul care a urmat acestei revelaţii a lăsat destul de repede loc nedumeririi.

Era în afara trupului său.

Nu vedea nimic. Nu simţea nimic. Nu auzea nimic. Întunericul era absolut.

Stark habar n-avea unde se află. Spiritul lui se zbătea şi, ca o pasăre în colivie, se izbea de neant.

Care fuseseră cuvintele lui Seoras? Ce sfat îi dăduse?

... renaşterea este o forţă foarte puternică.

Stark nu se mai luptă, iar spiritul i se linişti. Prin întuneric licări o frântură de amintire, aceea a sufletului său care se revărsa odată cu sângele în două caneluri în formă de coarne.

Coarne.

Stark se concentră asupra singurei idei clare pe care o avea în minte şi îşi imagină că apucă cele două coarne.

Creatura ieşi din întunericul absolut. Culoarea ei neagră era diferită de întunericul care îl înghiţise pe Stark. Era negrul cerului cu lună nouă, a apei adânci în care se oglindeşte noaptea, a viselor din miez de noapte, aproape uitate.

Îţi accept sacrificiul de sânge, războinicule. Priveşte-mă şi înaintează, dacă îndrăzneşti.

Îndrăznesc! strigă Stark, acceptând provocarea.

Taurul îşi cerea preţul. Călăuzit doar de instinct, Stark nu fugi. Nu sări în lături. Dimpotrivă, îl privi pe taur drept în faţă. Urlându-şi furia, mânia şi teama, Stark se repezi spre taur. Creatura îşi lăsă în jos capul masiv, ca şi când s-ar fi pregătit să-i ia în coarne pe Stark.

Nu! Stark se năpusti asupra taurului şi, cu o mişcare ireală, îl apucă de coarne. În acelaşi moment, creatura îşi înălţă capul, iar Stark se trezi aruncat pe deasupra lui. Se simţi de parcă ar fî sărit în gol de pe o stâncă nesfârşit de înaltă, pe când se rostogolea tot mai departe, iar undeva, în spatele lui, în acea întunecime fără suflet, auzi vocea taurului care rosti două cuvinte: Bravo, paznicule...

Urmă o explozie de lumină în jurul lui, exact în clipa în care căzu pe un petic de pământ bătătorit. Stark se ridică încet şi privi în jur, minunându-se că, deşi acum era doar spirit, încă îşi simţea corpul, care păstra aceeaşi formă. Privi în jur.

În faţa lui se afla o dumbravă, la fel ca cea de lângă castelul lui Sgiach. Se afla acolo până şi un copac de agăţat, ornat cu fâşii de pânză, prea multe ca să le ţii socoteala. Sub ochii lui, pânzele se transformau, căpătând diferite culori şi lungimi, şi licăreau ca un pom de Crăciun.

Lumea de dincolo - astea trebuia să fie intrarea spre tărâmul lui Nyx. Nimic altceva nu ar putea avea o asemenea magie.

Înainte de a o lua din loc, Stark aruncă o privire în urmă, cu gândul că nu putea fi chiar aşa de uşor să intre, şi aşteptând ca

uriaşul taur negru să-şi facă iarăşi apariţia şi, de data asta, chiar să-l ia în coarne.

În spate nu se zărea decât neantul întunecat din care venise. Ca şi cum asta nu ar fi fost destul de înspăimântător, peticul de pământ pe care fusese azvârlit era un mic semicerc de pământ roşu, care îi aminti pe neaşteptate de Oklahoma, iar în mijlocul său stătea înfiptă pe jumătate o sabie strălucitoare. Stark avu nevoie de ambele mâini ca să scoată sabia şi, apoi, când automat îi şterse lama de pantaloni, îşi dădu seama că, la fel ca Seol ne Gigh, nuanţa iniţială a solului fusese modificată de sânge.

Şterse iute lama, căci nu-i surâdea ideea să o ştie pătată de sânge, apoi îşi îndreptă atenţia spre ceea ce se afla în faţa lui. În acea direcţie trebuia să meargă. Mintea, inima şi spiritul lui ştiau asta.

— Zoey, sunt aici. Vin la tine, spuse el, apoi păşi înainte şi se lovi de o barieră invizibilă, tare ca un zid de cărămidă. Ce naiba? bombăni el, apoi făcu un pas în spate şi privi în sus, unde văzu că se izbise ca din senin de o arcadă de piatră.

Urmă o explozie de lumină albă şi rece, care îi lăsă lui Stark impresia înspăimântătoare a uşii unui frigider ce se deschise, pentru a lăsa la vedere stârvuri însufleţite. Clipi, privi în jos, iar ceea ce văzu îl zdruncină.

Stark îşi privea propria-i imagine.

La început crezu că poate arcada avea o oglindă, numai că întunericul din spate nu se reflecta, iar celălalt sine al lui afişa un rânjet familiar şi arogant. Stark, cu siguranţă, nu zâmbea. Apoi celălalt vorbi şi alungă orice iluzie a vreunei explicaţii raţionale.

— Da, idiotule, tu eşti. Adică tu eşti eu. Ca să intri, va trebui să mă omori, da' asta n-o să se-ntâmple, pen' că mie nu prea-mi arde să mor. De fapt, eu o să te fac praf şi o să te omor pe tine.

În timp ce Stark stătea uluit şi nemişcat şi se uita la el însuşi, reflecţia lui făcu o fandare, îl tăie pe braţ, lăsându-i o dâră însângerată, cu o sabie identică cu cea pe care o ţinea el în mână.

— Îhî! o să fie exact aşa de uşor cum mi-am închipuit, spuse reflecţia şi se întinse iar spre Stark.

Capitolul 25
Afrodita

— Mda, lumina e aprinsă, da' nu-i nimeni acasă.

Afrodita îşi flutură mâna prin faţa ochilor deschişi, dar imobili ai lui Stark. Apoi trebui să-şi tragă mâna din calea lui Seoras, care, fără să bage de seamă, era cât pe-aci să o atingă şi pe ea, în timp ce mai făcea o tăietură de-a lungul trupului însângerat al lui Stark.

— Deja arată ca un hamburger. Chiar mai e nevoie? îl întrebă Afrodita pe paznic.

Nu ţinea foarte mult la Stark, dar asta nu însemna că putea sta nepăsătoare în timp ce el era făcut bucăţele sub ochii ei.

Seoras părea că nu o aude. Îşi concentra întreaga atenţie asupra băiatului care zăcea în faţa lui.

— Sunt legaţi prin această căutare, spuse Sgiach, care îşi părăsise tronul şi stătea acum lângă Afrodita.

— Dar paznicul tău e conştient şi prezent în trupul lui, spuse Darius, cercetându-l cu atenţie pe Seoras.

— Da, nu şi-a pierdut cunoştinţa. Însă, în acelaşi timp, este atât de legat de băiat, încât îi aude bătăile inimii şi îi simte răsuflarea. Seoras ştie exact cât de aproape se află Stark de moartea fizică. Paznicul meu trebuie să-l menţină la hotarul dintre viaţă şi moarte. Dacă va merge prea departe într-o direcţie, sufletul îi va reveni în trup şi se va trezi. Dacă va merge prea mult în cealaltă, sufletul nu o să i se mai întoarcă niciodată.

— Cum va şti când să se oprească? întrebă Afrodita şi tresări fără să vrea când pumnalul lui Seoras spintecă din nou carnea lui Stark.

— Stark se va trezi sau va muri. În ambele cazuri, asta va depinde de Stark, nu de paznicul meu. Ceea ce face acum Seoras îi dă posibilitatea băiatului să ia o hotărâre, îi spuse Sgiach Afroditei, în timp ce continua să îl privească pe Seoras. Ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru.

— Să-l tai? Afrodita o privi încruntată pe regină, care zâmbi, însă continuă să-şi urmărească paznicul.

— Ai spus că eşti o profetesă a lui Nyx, nu-i aşa?

— Sunt.

— Atunci foloseşte-te de darul tău astfel încât să-l ajuţi şi tu pe băiat.

— Aş face-o dacă aş ştii cum.

— Afrodita, poate că ar trebui... începu Darius, care o luă pe Afrodita de braţ şi o îndepărtă de Sgiach, vădit îngrijorat ca ea să n-o fi scos din sărite pe regină.

— Nu, războinicule. Nu trebuie să o îndepărtezi. Unul dintre lucrurile pe care le vei învăţa despre legătura cu o femeie puternică este că, adesea, cuvintele ei îi aduc necazuri de care nu poţi să o aperi. Sunt însă cuvintele ei, prin urmare, consecinţele tot ea le suportă. În sfârşit, Sgiach o privi pe Afrodita. Foloseşte-ţi o parte din puterea care îţi transformă cuvintele în pumnale şi caută răspunsurile. O profetesă adevărată are parte de foarte puţină îndrumare în lumea asta, în afară de cea oferită chiar de harul ei; însă puterea, echilibrată de înţelepciune şi răbdare, trebuie să te înveţe cum să foloseşti acest har. Regina ridică mâna şi făcu un gest impozant către unul dintre vampirii aflaţi în umbră. Conduceţi-i pe profetesă şi pe paznicul ei în camera lor. Oferiţi-le aperitive şi lăsaţi-i în linişte.

Fără vreo altă vorbă, Sgiach se aşeză din nou pe tron şi îşi fixă iarăşi privirea asupra paznicului ei.

Afrodita îşi puse fermoar la gură şi îl urmă pe uriaşul cu păr roşcovan, ale cărui semne reprezentau o serie de spirale complicate, ce păreau a fi făcute din mici puncte safirii. Merseră pe acelaşi drum înapoi spre scara dublă, apoi străbătură un coridor ai cărui pereţi erau decoraţi cu săbii bătute în pietre preţioase ce sclipeau în lumina torţelor. În cele din urmă, o scară simplă, mai mică, îi conduse la o uşă arcuită de lemn, pe care războinicul o deschise, apoi făcu un gest prin care îi îndemnă să intre.

— O să ai grijă să mă anunţe cineva imediat ce apare o schimbare Stark? îl întrebă Afrodita înainte ca el să închidă uşa.

— Da' cum de nu, răspunse războinicul, cu o voce surprinzător de blândă, înainte de a-i lăsa singuri.

Afrodita se întoarse spre Darius.

— Crezi că gura mea cea mare mă bagă-n belele?

Războinicul ridică din sprâncene.

— Sigur că da.

Ea îl privi încruntată.

— Uite ce e, nu glumesc.

— Nici eu.

— De ce? Pentru că spun exact ce gândesc?

— Nu, frumoasa mea, ci pentru că foloseşti cuvintele ca pe nişte pumnale, iar un pumnal scos din teacă te cam bagă-n belele.

Afrodita pufni cu dispreţ şi se aşeză pe uriaşul pat cu baldachin.

— Dacă vorbesc de parcă aş azvârli cuţite, de ce naiba îţi place de mine?

Darius se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

— Uiţi că aruncarea pumnalului e sportul meu favorit?

Afrodita îl privi în ochi şi se simţi deodată vulnerabilă, în ciuda tonului său blând.

— Serios, sunt o afurisită. N-ar trebui să mă placi. Cred că majoritatea oamenilor n-o fac.

— Oamenii care te cunosc te plac. Aşa cum eşti tu cu adevărat. Iar ce simt eu pentru tine depăşeşte sentimentul ăsta. Te iubesc, Afrodita. Îţi ador forţa, simţul umorului, cât de mult ţii la prietenii tăi. Şi ceea ce a fost distrus în tine şi de-abia acum începe să se vindece.

Afrodita continua să îl privească în ochi, deşi clipea tot mai des, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile.

— Toate astea mă fac al naibii de afurisită.

— Toate astea te fac ceea ce eşti. Îi duse mâna la buze şi o sărută uşor, apoi spuse: Te fac şi destul de puternică pentru a te lămuri cum poţi să-l ajuţi pe Stark.

— Dar nu ştiu cum!

— Ţi-ai folosit darul, ca să simţi dispariţia lui Zoey şi a lui Kalona. Nu poţi să foloseşti aceeaşi cale ca atunci, pentru a simţi ce-i cu Stark?

— Nu am făcut altceva decât să verific dacă sufletele lor mai erau sau nu în interiorul trupurilor. Ştim deja că al lui Stark a plecat.

— Atunci nu mai trebuie să-l atingi, ca pe ceilalţi doi.

Afrodita oftă.

— Aceeaşi cale, spui?

— Da.

Îşi ridică privirea spre el şi îl apucă şi mai strâns de mână.

— Chiar crezi că sunt în stare de asta?

— Frumoasa mea, odată ce ţi-ai pus ceva în minte, cred că puţine lucruri îţi mai pot sta în cale.

Afrodita încuviinţă şi îi strânse mâna înainte de a-i da drumul. Desfăcu fermoarul cizmelor ei din piele neagră cu toc cui, se repezi înapoi în pat şi se rezemă de muntele din perne de puf.

— Mă aperi cât timp sunt plecată? îşi întrebă ea războinicul.

— Întotdeauna, răspunse Darius.

Se postă lângă pat, în picioare, iar asta îi aminti Afroditei de felul în care Seoras stătea lângă tronul reginei sale. Gândul că inima şi trupul ei aveau să fie întotdeauna în siguranţă alături de Darius îi insuflă putere Afroditei, apoi închise ochii şi îşi impuse să se relaxeze. Respiră adânc de trei ori, ca să-şi cureţe trupul, apoi îşi concentră gândurile asupra zeiţei ei.

— Nyx, sunt eu. Afrodita. profetesa ta. A fost cât pe-aci să adauge: „cel puţin aşa îmi spune mai toată lumea”, dar se abţinu. Mai respiră adânc încă o dată, apoi continuă: Te rog să mă ajuţi. Ştii deja că nu le am cu meseria asta de profetesă, aşa că nu o să te mire să afli că nu ştiu cum să-mi folosesc harul pe care mi l-ai dat ca să-l ajut pe Stark - însă el are nevoie de ajutorul meu. Adică, tipul e tăiat bucăţele pe altă lume şi cutreieră de colo-colo, încercând să se folosească de o poezie şi de cuvintele fără sens ale unui moş, ca s-o ajute pe Z. Fie vorba între noi, câteodată am impresia că în cazul lui Stark e vorba mai mult de muşchi şi de păr frumos decât de creier. E clar că are nevoie de ajutor şi, de dragul lui Zoey, aş vrea să îl ajut. Aşa că, te rog, Nyx, arată-mi cum s-o fac.

— Ai încredere în mine, fiica mea.

În mintea ei, vocea lui Nyx era aidoma fluturării unei perdele diafane de mătase, transparentă, uşoară şi nespus de frumoasă.

— Da! Răspunsul Afroditei veni instantaneu. Îşi deschise inima, sufletul şi mintea către zeiţa ei.

Brusc, se transformă în adierea ce pluti pe urma vocii delicate a lui Nyx şi se ridică îndepărtându-se.

— Priveşte-mi tărâmul.

Spiritul Afroditei plutea peste Tărâmul de Dincolo al lui Nyx. Era de o frumuseţe aproape de nedescris, cu o infinitate de

nuanţe de verde, flori strălucitoare, care se legănau purtate parcă de muzică, şi cu lacuri scânteietoare. Afroditei i se păru că zăreşte cai sălbatici şi lucirea penelor multicolore ale păunilor în zbor.

Peste tot în acest tărâm apăreau şi dispăreau spirite care dansau, râdeau şi iubeau.

— Aici ajungem când murim.? întrebă Afrodita, uluită.

— Uneori.

— Cum adică uneori? Vrei să spui, dacă suntem buni? întrebă Afrodita şi se descurajă la gândul că, dacă pentru a ajunge aici trebuia să fii bun, ea probabil că nu avea nicio şansă.

Râsul zeiţei era ca o vrajă.

— Fiica mea, sunt zeiţa, nu judecătoarea ta. Binele e un ideal cu multe faţete. Priveşte, de exemplu, o faţetă a binelui.

Spiritul Afroditei îşi încetini plutirea şi se opri deasupra unei dumbrave uimitor de frumoase. Clipi surprinsă când o privi şi îşi dădu seama că îi aminteşte de dumbrava de lângă castelul lui Sgiach. Pe când le compara, Afrodita se scufundă încet prin bolta de frunze strâns, împletite şi se opri exact deasupra covorului dens de muşchi, ce acoperea solul.

— Ascultă-mă, Zo! Poţi s-o faci.

Când auzi vocea lui Heath, Afrodita se întoarse şi îi văzu pe Zoey, palidă ca o fantomă, şi pe Heath. Z se tot învârtea în cerc şi părea speriată de moarte, în timp ce Heath stătea liniştit şi o privea cu o expresie încărcată de tristeţe.

— Zoey! În sfârşit! OK, fii atentă. Tre'să te aduni şi să te întorci în corpul tău.

Fără să o bage în seamă, Zoey izbucni în plâns, în timp ce continua să meargă de colo-colo.

— Nu pot, Heath. Ţine de prea mult timp. Nu mai pot să-mi întregesc sufletul. Sunt lucruri pe care nu mi le amintesc, nu mă pot concentra; singurul lucru pe care îl ştiu sigur e că merit să mi se întâmple toate astea.

— La naiba! ZOEY! Nu mai zbiera şi fii atentă!

— Nu meriţi aşa ceva! Heath veni mai aproape de Zoey şi îşi puse mâinile pe umerii ei, obligând-o să stea locului. Şi poţi să o faci, Zo. Trebuie. Dacă reuşeşti, o să fim împreună.

— Grozav. Îîmi bat gura de pomană, ca afurisita aia de fantomă a Crăciunului Trecut, Prezent, şi ce-o mai fi. Ăştia n-aud nimic din ce zic!

— Atunci, fiica mea, poate că măcar de data asta ar trebui să asculţi.

Afrodita îşi înăbuşi un oftat de frustrare şi urmă sfatul zeiţei, deşi se simţea ca un obsedat care se holbează pe gaura cheii în dormitorul cuiva.

— Vorbeşti serios, Heath? Zoey îl privea cu atenţie pe Heath şi, pentru o clipă, păru ea însăşi fantomatica făptură care nu-şi găsea liniştea. Chiar vrei să stai aici?

Îi zâmbi cu subînţeles, iar trupul îi fremătă sub atingerea lui.

— Iubito, eu vreau să fiu acolo unde eşti tu - pentru totdeauna, spuse el, apoi o sărută.

Cu un geamăt de durere, Zoey se smulse din braţele lui Heath.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea, şi începu iar să meargă de colo-colo şi să plângă. Nu pot să mă liniştesc. Nu pot să mă odihnesc.

— Tocmai de-aia trebuie să-ţi reîntregeşti sufletul. Nu poţi fi cu mine dacă n-o faci. Zo, nu poţi fi nimic dacă nu faci asta. O să te tot mişti la nesfârşit şi o să pierzi bucăţi din tine, până când dispari de tot.

— Din cauza mea ai murit; din cauza mea te afli aici, unde nu-ţi e locul. Cum poţi să mă mai iubeşti?

Îşi dădu la o parte de pe faţă părul încâlcit şi începu să se învârtă la nesfârşit în jurul lui Heath, fără să stea o clipă locului, fără să-şi găsească odihna.

— Nu e vina ta! Kalona m-a omorât. Asta e. Oricum, ce mai contează unde suntem şi dacă suntem vii sau morţi, atâta timp cât ne avem unul pe celălalt?

— Vorbeşti serios? Pe cuvânt?

— Te iubesc, Zoey. Te-am iubit din prima zi, de când te-am întâlnit, şi o să te iubesc mereu. Pe cuvânt. Dacă ai să reuşeşti să te reîntregeşti, o să fim împreună pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, şopti Zoey. Şi chiar mă ierţi?

— Iubito, nu am pentru ce să te iert.

Zoey făcu un efort uriaş pentru a sta locului şi îi spuse:

— Atunci, pentru tine am să încerc să o fac.

Îşi îndepărtă braţele şi dădu capul pe spate. Corpul ei palid începu să strălucească, mai întâi cu o lumină slabă, sfioasă, ce venea din interior. Zoey începu să pronunţe nume şi...

Afrodita fu deodată smulsă din viziune şi ridicată din

dumbravă atât de rapid, încât stomacul i se strânse într-un spasm ce-i provocă greaţă.

— Ah, îhh! Prea departe şi prea iute. O să dau totul afară.

Peste ea trecu o adiere caldă, care îi mai potoli ameţeala. Când se mişcă iar, îi trecuse greaţa, dar nu şi starea de năucealã.

— Bine, da' nu înţeleg. Z îşi reîntregeşte sufletul, dar rămâne aici cu Heath, în loc să se întoarcă în corpul ei?

— În versiunea asta a viitorului, da.

Afrodita avu o ezitare, apoi întrebă, fără tragere de inimă:

— Dar e fericită?

— Da. Zoey şi Heath sunt mulţumiţi împreună pe Tărâmul de Dincolo pentru totdeauna.

Afrodita simţi o tristeţe apăsătoare, dar trebui să continue:

— Atunci, poate că Z ar trebui să rămână acolo unde este. O să ne fie dor de ea. Mie o să-mi fie dor de ea. Ezită şi îşi stăpâni un neaşteptat acces de plâns, înainte de a relua: O să fie nasol pentru Stark, dar dacă asta e menirea ei, atunci Zoey ar trebui să rămână.

Menirea fiecărei persoane se schimbă în funcţie de alegerile pe care le face. Asta este doar o variantă a viitorului lui Zoey şi, ca multe alegeri făcute pe Tărâmul de Dincolo, a ei va fi, pentru totdeauna, viitorul pe pământ. Dacă Zoey alege să rămână, priveşte cum arată viitorul pământului.

Afrodita se trezi că asistă la o scenă mult prea familiară. Stătea în mijlocul câmpului, unde fusese şi în timpul ultimei viziuni. Ca şi mai înainte, oameni, vampiri şi novici ardeau laolaltă. Simţi din nou suferinţa pricinuită de foc, împreună cu insuportabila durere abstractă care o învăluise în timpul viziunii iniţiale. La fel ca în timpul ultimei viziuni, Afrodita privi în sus şi-l văzu pe Kalona care stătea în faţa lor, numai că, de data asta, Zoey nu mai era alături de el, să-l sărute sau să spună ceea ce spusese în partea a doua a viziunii, pentru a-l distruge. În schimb, intră în scenă Neferet. Trecu pe lângă Kalona, cu ochii la cei care ardeau. Apoi începu să deseneze în aer modele complicate, iar pe măsură ce o făcea, întunericul înflorea în jurul ei. Se răspândi, apoi cuprinse întregul câmp, stingând focul, dar nu şi durerea.

— Nu, nu o să-i omor! zise ea şi făcu semn cu un deget, iar un mănunchi de tentacule se încolăciră în jurul trupului lui Kalona.

Ajută-mă să-i fac să fie ai mei.

Kalona îi absorbi. Afrodita îşi concentra atenţia asupra lui şi, ca un miraj transformat în realitate, tentaculele întunericului care înlănţuiseră trupul nemuritorului deveniră deodată vizibile. Se contorsionară, iar pielea nemuritorului căzut fremătă şi tresări. Kalona gemu, iar Afrodita nu-şi dădea seama dacă era din pricina durerii ori a plăcerii, însă el îi trimise lui Neferet un zâmbet sinistru, îşi deschise braţele pentru a accepta Întunericul şi spuse:

— Cum ţi-e voia, zeiţa mea.

Acoperit de tentacule, Kalona înaintă până când ajunse în dreptul ei, apoi nemuritorul căzut se lăsă în genunchi şi îşi descoperi gâtul. Afrodita văzu cum Neferet se aplecă, linse pielea lui Kalona, apoi, cu o sălbăticie lacomă, îşi înfipse dinţii în Kalona şi se hrăni din el. Tentaculele întunericului tremurau, pulsau şi se înmulţeau neîncetat.

Complet dezgustată, Afrodita întoarse capul şi o zări pe Stevie Rae apărând pe câmp.

Stevie Rae?

O arătare neagră se mişca lângă ea, iar Afrodita îşi dădu seama că Stevie Rae stătea lângă un Imitator de Corbi, exact lângă el, atât de aproape, încât păreau să fie împreună.

Ce naiba?

Aripa Imitatorului de Corbi se desfăcu şi apoi se strânse în jurul lui Stevie Rae, ca şi cum ar fi îmbrăţişat-o. Stevie Rae oftă şi se trase şi mai aproape de Imitator, astfel că aripa lui o învălui cu totul. Afrodita era atât de uluită de ceea ce vedea, încât nu observă de unde venise puştiul indian - acesta răsărise brusc în faţa Imitatorului.

În ciuda durerii şi a spaimei pricinuite de viziune, Afrodita îşi dădea seama de frumuseţea incredibilă a băiatului. Avea un trup uluitor, aproape gol. Părul îi era des şi lung, negru ca penele de corb care erau prinse pe toată lungimea codiţelor lui împletite. Era înalt, şi musculos, şi supercool în toate privinţele.

Fără să-l bage în seamă pe Imitatorul de Corbi, întinse mâna spre Stevie Rae şi spuse:

— Acceptă-mă, şi el o să dispară.

Stevie Rae se desfăcu din îmbrăţişarea creaturii, însă nu apucă mâna băiatului. În loc de asta, spuse:

— Lucrurile nu-s chiar atât de simple.

Încă îngenuncheat în faţa lui Neferet, Kalona strigă:

— Rephaim! Nu mă trăda încă o dată, fiule!

Cuvintele nemuritorului au fost un imbold pentru Imitatorul de Corbi. Îl atacă pe puştiul indian. Cei doi începură o luptă pe viaţă şi pe moarte, în timp ce Stevie Rae nu făcea altceva decât să stea să-l privească pe Imitator, şi să plângă în hohote. Printre suspine, Afrodita o auzi cum spune:

— Nu mă părăsi, Rephaim. Te rog, te rog nu mă părăsi.

În zare, în spatele tuturor, Afroditei i se păru că zăreşte răsăritul unui soare orbitor, însă când miji ochii în faţa văpăii, îşi dădu seama că nu era soarele, ci un uriaş taur alb căţărat pe trupul unui taur negru, ucis pe când încerca zadarnic să apere rămăşiţele a ceea ce fusese odată lumea modernă.

Afrodita se desprinsese din viziunea ei. Nyx o purta printr-o briză mângâietoare, în timp ce sufletul ei tremura.

— O, zeiţă, şopti ea. Nu, te rog, nu. Alegerea unei adolescente poate afecta echilibrul dintre Lumină şi Întuneric din întreaga lume? Cum e posibil aşa ceva?

— Ia în calcul faptul că, alegând binele, ai deschis drumul unei specii noi de vampiri.

— Novicii cu semiluni roşii? Dar ei existau deja dinainte ca eu să fac ceva.

— Da, însă calea lor spre recâştigarea umanităţii a fost închisă până când sacrificiul tău - alegerea ta - a deschis-o, iar tu nu eşti doar o adolescentă?

— Of, fir-ar să fie! Zoey trebuie să se întoarcă.

— Atunci Heath trebuie să păşească pe lumea de dincolo, care este tărâmul meu. Numai aşa o să aleagă Zoey să se reîntoarcă în trup, dacă îşi va reîntregi sufletul.

— Cum să mă asigur că aşa o să se întâmple?

— Tot ce poţi face e să le spui ce ştii, fiica mea. Alegerea încă le aparţine lui Heath, Zoey şi Stark.

Cu o smucitură, Afrodita se simţi trasă înapoi. Respiră adânc, deschise ochii şi clipi, apoi, prin vălul de durere şi lacrimi roşii, îl zări pe Darius aplecat asupra ei.

— Te-ai întors la mine?

Afrodita se ridică în capul oaselor. Era ameţită şi îşi simţea bătăile inimii zvâcnindu-i în tâmple cu o durere pe care o ştia prea bine. Îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi constată cu uimire cât de tare îi tremura mâna.

— Bea asta, frumoasa mea. Trebuie să iei contact cu pământul după o călătorie a spiritului. Îi dădu un pahar şi o ajută să îl ducă la buze.

Afrodita bău vinul cu înghiţituri mari, apoi spuse:

— Ajută-mă să ajung la Stark.

— Dar ochii tăi... trebuie să te odihneşti!

— Dacă stau să mă odihnesc, s-ar putea ca toată lumea asta afurisită să se ducă naibii. La propriu.

— Atunci, hai la Stark!

Pentru că se simţea slăbită şi incapabilă să facă faţă situaţiei, Afrodita se sprijini de războinicul ei în timp ce se întoarseră la ceata de irlandezi, unde nu se schimbase mare lucru. Sgiach încă îl mai privea pe paznicul ei, care continua să-i taie pe Stark, încet şi metodic.

Afrodita nu pierdu timpul. Merse direct la Sgiach.

— Trebuie să vorbesc cu Stark. Chiar acum.

Sgiach o privi şi îi observă corpul care tremura şi ochii plini de sânge.

— Ţi-ai folosit harul?

— Da, şi trebuie să-i spun lui Stark ceva, altfel e de rău. Pentru toată lumea. Rău de tot.

Regina aprobă din cap şi îi făcu semn Afroditei să o urmeze spre Seol ne Gigh.

— Ai doar o clipă la dispoziţie. Vorbeşte-i lui Stark clar şi răspicat. Dacă îl ţii aici prea mult, n-o să poată reface drumul spre Tărâmul de Dincolo până ce nu se va fi odihnit mai întâi după călătoria de azi, şi trebuie să ştii că odihna ar putea să dureze săptămâni în şir.

— M-am prins. Am o singură încercare. Sunt gata, spuse Afrodita.

Sgiach atinse antebraţul paznicului ei. Fusese o atingere extrem de uşoară, dar tot îi provocă un fior lui Seoras. Se întrerupse chiar când se pregătea să mai facă o tăietură. Privirea îi rămase aţintită asupra lui Stark, însă spuse cu o voce răguşită:

— Mo banri? Regina mea?

— Cheamă-l înapoi. Profetesa trebuie să-i vorbească.

Seoras închise ochii ca şi cum cuvintele ei l-ar fi rănit şi, când îi redeschise, răspunse doar atât:

— Bun, femeie... cum ţi-i voia.

Îşi aşează mâna care nu ţinea pumnalul pe fruntea lui Stark:
— Ascultă la mine, băiete. Tre' să te-ntorci.

Capitolul 26
Stark

Stark se clătină şi se retrase cu spada ridicată, din reflex, astfel că doar norocul şi instinctul îl făcură să pareze lovitura mortală a celuilalt, acea fiinţă care era el, şi totuşi nu era el.

— De ce faci asta? strigă Stark.

— Ţi-am spus deja. Nu poţi intra decât dacă mă ucizi, iar eu n-am de gând să mor.

Cei doi războinici se roteau unul după altul, măsurându-se.

— Ce naiba tot spui? Tu eşti eu. Aşa că dacă eu ajung dincolo, cum o să mori tu?

— Sunt parte din tine. Partea aia nu-aşa-de-cumsecade. Sau tu eşti parte din mine, partea bună, şi mă enervează până şi să spun asta, fir-ar să fie. Nu face pe prostu'. Să nu zici că nu ştiai de mine. Ia adu-ţi aminte când te-a apucat frica şi i-ai jurat credinţă virtuoasei ăleia afurisite. Pe vremea aia ne cunoşteam mai bine.

Stark îl privi şi îi observă strălucirea roşiatică din ochi şi trăsăturile aspre ale propriului chip. Zâmbetul era tot la locul lui, dar aroganţa se transformase în cruzime, făcând ca trăsăturile să-i fie deopotrivă familiare şi străine.

— Tu reprezinţi răul din mine.

— Răul? Depinde de partea cui eşti, nu crezi? De unde stau eu acum, nu mi se pare că sunt chiar aşa de rău. Celălalt râse şi spuse mai departe: „Rău“ nu e nici pe departe cuvântul potrivit pentru a-mi descrie capacităţile. Răul e un lux. Lumea mea este plină de lucruri care îţi întrec imaginaţia.

Stark începu să clatine din cap, semn că respingea vorbele pe care le auzea, iar concentrarea îi scăzu. Celălalt lovi din nou şi îi făcu o despicătură groasă de-a lungul bicepsului drept.

Stark ridică sabia ca să se apere, surprins de ciudata arsură

pe care o simţea în fiecare braţ, dar şi de absenţa durerii.

— Mda, nu doare prea rău, nu-i aşa? Deocamdată. Asta pentru că lama e prea ascuţită ca să provoace durere. Numai că, uite, sângerezi. Rău. În curând nici n-o să mai fii în stare să ridici sabia. Atunci te-ai ars, şi o să mă descotorosesc de tine o dată pentru totdeauna. Sau poate o să ne jucăm. Ce-ai zice să ne distrăm niţel şi să te jupoi de viu, bucată cu bucată, până nu mai rămâne din tine decât o carcasă însângerată, care zace la picioarele mele.

Cu coada ochiului, Stark văzu că fierbinţeala pe care o simţea era căldura sângelui său care îi ieşea încontinuu din cele două răni. Celălalt avea dreptate. Începea să-şi piardă puterile.

Trebuia să lupte - şi trebuia să lupte în clipa asta. Dacă mai ezita şi rămânea în defensivă, avea să moară.

Acţionând din instinct, Stark îşi luă avânt şi îşi lovi reflecţia, lovi tot ce îi stătea în cale, tot ce ar fi putut reprezenta o breşă în apărare, însă versiunea lui cu ochi roşii îi bloca cu uşurinţă orice mişcare. Apoi, ca o cobră, acesta atacă la rândul lui, învinse apărarea lui Stark şi îi crestă o rană lungă şi adâncă în coapsă.

— N-ai cum să mă învingi. Îţi ştiu fiecare mişcare. Sunt exact ceea ce tu nu eşti. Bunătatea aia tâmpită te-a făcut slab. De-asta n-ai fost în stare s-o aperi pe Zoey. Iubirea pentru ea te-a făcut slab.

— Nu! Iubirea pentru Zoey e cel mai bun lucru pe care l-am realizat.

— Mda, păi, o să fie şi ultimul lucru pe care l-ai realizat, asta-i pentru...

Stark se trezi aruncat înapoi în propriul trup. Deschise ochii şi îl văzu pe Seoras aplecat asupra lui, cu pumnalul într-o mână şi cu mâna cealaltă apăsată pe fruntea lui.

— Nu! Trebuie să mă întorc! strigă el.

Se simţea ca şi cum trupul i-ar fi luat foc. Durerea era insuportabilă, iar intensitatea ei îi pompa adrenalina prin tot corpul. Primul lui instinct a fost să se mişte. Să fugă. Să lupte.

— Nooo, băiete. Aminteşte-ţi că n-ai voie să te mişti, spuse Seoras.

Stark gâfâia puternic în timp ce se chinuia să rămână nemişcat.

— Ajută-mă să mă întorc, îi spuse el paznicului. Trebuie să mă

întorc.

— Stark, ascultă-mă! Chipul Afroditei răsări deodată deasupra lui. Heath e soluţia. Trebuie să dai de el înainte de a o vedea pe Zoey. Să-i spui că trebuie să plece. Că trebuie să o lase pe Zoey pe Tărâmul de Dincolo, altfel ea n-o să se mai întoarcă niciodată aici.

— Ce-i asta? Afrodita?

Ea îl apucă de braţ şi îşi apropie faţa de a lui. Stark îi văzu ochii injectaţi şi, cu o tresărire, îşi dădu seama că probabil tocmai avusese o nouă viziune.

— Ai încredere în mine. Du-te la Heath. Fă-l să plece. Altfel, nimeni n-o să-i mai oprească pe Neferet şi pe Kalona, iar ăsta va fi sfârşitul nostru, al tuturor.

— Dacă-i să se-ntoarcă, e musai să plece acum, spuse Seoras.

— Du-l înapoi, spuse Sgiach.

Contururile luminoase ale viziunii lui Stark începură să devină cenuşii, iar el se lupta din răsputeri să nu se lase tras din nou în adâncuri.

Aşteaptă! Spune-mi. Cum... cum să mă lupt cu mine? abia reuşi să rostească Stark.

— A, e chiar simplu. Războinicul din tine trebuie să moară, ca să se nască şamanul.

Stark nu ştia dacă vorbele lui Seoras veniseră ca răspuns la întrebarea pusă sau ieşiseră din memoria lui, şi nici nu avea timp să se dumirească. În mai puţin de o secundă, Seoras îl prinse de cap şi îl strânse ca într-o menghină, apoi trecu lama peste pleoapele lui Stark. Într-o clipă arzătoare şi orbitoare, se găsea iar în faţa lui, ca şi cum ar fi fost tot timpul acolo. Deşi dezorientat din pricina durerii produse de ultima tăietură a paznicului, Stark îşi dădu seama că trupul său reacţiona, îi răspundea mai rapid decât mintea şi se apăra cu uşurinţă de atacurile reflecţiei lui. Era ca şi cum acea ultimă tăietură ar fi scos la iveală o schemă a direcţiilor de atac spre inima celuilalt, schemă pe care Stark nu o ştiuse până atunci, iar pentru că el nu o ştiuse, poate că îi rămăsese necunoscută şi celuilalt. Dacă aşa era, poate că mai avea o şansă, chiar dacă una extrem de mică.

— Pot s-o ţin aşa toată ziua. Tu nu. Incredibil, ce uşor e să mă fac praf singur, zise Stark cel cu ochii roşii, plin de aroganţă.

În acest timp, Stark fandă, urmă direcţia de atac pe care i-o

indica durerea şi disperarea şi atinse antebraţul reflecţiei sale.

— Fir-aş al naibii! Chiar m-ai făcut să sângerez. Nu te credeam în stare!

— Mda, păi, asta-i una dintre problemele tale. Eşti mult prea arogant.

Stark văzu unda de ezitare care făcu să tremure reflecţia lui şi începu oarecum să înţeleagă. Urmă acel gând, la fel de firesc cum ridicase spada ca să se apere, şi zări pe trupul inamicului toate punctele de atac.

— Nu, nu-i vorba că tu eşti prea arogant. E vorba de mine. Eu sunt arogant.

Apărarea celuilalt deveni ezitantă. În acel moment, Stark înţelese pe deplin şi insistă.

— Sunt şi egoist. Aşa mi-am ucis mentorul. Am fost prea egoist ca să las pe cineva să mă înfrângă la ceva.

— Nu! urlă Stark cel cu ochii roşii. Ăsta nu eşti tu, ăsta sunt eu.

Văzând breşa, Stark lovi din nou şi îl răni pe celălalt în coapsă.

— N-ai dreptate, şi o ştii. Tu reprezinţi răul din mine, dar suntem unul şi acelaşi. Războinicul n-ar fi admis niciodată, însă şamanul din mine începe să înţeleagă. În timp ce vorbea, Stark înainta fără oprire, aplicând tot mai mult reflecţiei sale lovitură după lovitură. Suntem aroganţi. Suntem egoişti. Uneori suntem şi răutăcioşi. Avem un caracter imposibil, iar când ne enervăm, nu ne trece prea repede.

Părea că vorbele lui Stark îl ating pe celălalt, căci ripostă cu o viteză de necrezut şi se năpusti spre el cu o îndemânare şi o vehemenţă copleşitoare. O, zeiţă, nu. Zi-mi că gura mea ea mare n-a stricat totul. Pe când Stark de-abia mai făcea faţă atacului furibund, îşi dădu deodată seama că reacţiona mult prea raţional şi prea previzibil. Singura modalitate prin care se putea învinge era să facă ceva la care celălalt nu se aştepta.

Trebuie să-i ofer şansa să mă omoare.

Pe când celălalt abătea asupra lui o ploaie de lovituri, Stark înţelese că asta era soluţia. Se prefăcu că slăbeşte defensiva pe partea stângă. Cu un impuls de nestăvilit, celălalt se năpusti spre acea breşă, fandă şi, pentru o clipă, se descoperi, devenind chiar mai vulnerabil decât Stark. Stark distinse direcţia de atac, schema adevăratei breşe, aşa că izbi cu mânerul spadei capul celuilalt, cu o ferocitate de care nu se credea capabil.

Reflecţia lui Stark căzu în genunchi. Gâfâia puternic şi de-abia mai reuşea să ţină spada în mână.

— Prin urmare, acum mă omori, intri pe Tărâmul de Dincolo şi iei fata.

— Nu. Acum te accept, pentru că indiferent cât de înţelept sau cât de bun sunt, sau o să reuşesc să devin, vei fi mereu o parte din mine.

Ochii roşii îi întâlniră pentru ultima oară pe cei căprui. Celălalt scăpă spada şi, cu o mişcare rapidă, se aruncă înainte, implântându-şi adânc în piept sabia lui Stark. În intimitatea absolută a acelei clipe, celălalt îşi dădu duhul, atât de aproape le el, încât Stark îi inspiră ultima suflare dulce.

Stark simţi un nod în stomac. Se omorâse pe el însuşi! Când îşi dădu seama de acel teribil adevăr, clătină din cap şi strigă:

— Nu! Eu...

Exact în clipa în care îşi urla refuzul, Stark cel cu ochi roşii zâmbi atotştiutor şi îi şopti printre buzele însângerate:

— Ne vom revedea, războinicule, mai curând decât crezi.

Stark îl făcu pe celălalt să îngenuncheze şi îi scoase măreaţa spada din piept.

Timpul se opri în loc când lumina divină a tărâmului lui Nyx se reflectă şi scânteie de-a lungul lamei însângerate, dar frumoase, a spadei, orbindu-l pe Stark, tot la fel cum ultima tăietură a lui Seoras îi înfierase vederea; în mod miraculos, pentru o clipă, păru că bătrânul paznic se afla acolo, lângă el şi celălalt, iar cei trei războinici priveau spada cu uimire.

Seoras vorbi fără să-şi ia ochii de la mâner:

— Aşa-i, asta-ţi va fi spada scoţiană a paznicului, băiete, o sabie călită în sânge fierbinte, folosită numa' în apărarea onoarei, stăpânită de un om care-a ales să apere Asul, o bann, o regină. Lama ei aşa-i de frumos ascuţită, încât taie fără durere, iar paznicul de-o poartă făr' de milă, teamă or părtinire va să lovească împotriva celor ce-au să pângărească spiţa noastră nobilă.

Fermecat, Stark întoarse spada scoţiană, astfel că mânerul încrustat cu pietre reflectă lumina, în timp ce paznicul lui Sgiach continuă:

— Cele cinci cristale, montate ca patru colţuri, cu al cincilea aliniat cu piatra-inimii, creează un puls constant în ritmul bătăilor inimii paznicului ei, dacă el e un războinic ales care

apără onoarea cu preţul vieţii.

Seoras se opri şi îşi întoarse privirea de la sabia scoţiană.

— Oi fi tu războinicul acela, băiete? Vei fi oare un adevărat paznic?

— Vreau să fiu, spuse Stark, şi încercă să facă spada să bată în ritm cu inima lui.

— Atunci trebuie să acţionezi mereu cu onoare şi să-i trimiţi pe cei pe care i-ai înfrânt spre un loc mai bun. De poţi face asta ca paznic, şi nu ca băieţaş... de eşti făcut cu adevărat din sânge, suflet şi spirit, fiule, vei afla că ultima ta încercare groaznică fi-va uşurinţa cu care accepţi şi duci la bun sfârşit astă datorie eternă.

— Află însă că nu-i cale de-ntoarcere, căci asta-i legea şi soarta adevăraţilor paznici, nu pica, răutatea, prejudecata ori răzbunarea, ci doar încrederea nestrămutată în onoare îţi poate fi răsplata, însă nu garanţia iubirii, fericirii ori a vreunui câştig. Căci după noi nimic nu se mai află. În ochii lui Seoras, Stark zări o resemnare veşnică. Ai să duci această povară pe vecie, căci cine să-l păzească pe paznic? De-acum cunoşti adevărul. Hotăreşte, fiule.

Imaginea lui Seoras dispăru, iar timpul îşi reluă curgerea firească. Celălalt se afla în genunchi în faţa lui şi îl privea cu ochi în care se citeau teama şi resemnarea.

Moarte demnă. Când cuvintele acestea îi răsăriră în minte, plăselele sabiei scoţiene se încălziră în mâna lui şi pulsară în ritmul bătăilor inimii sale. Apucă mânerul şi cu cealaltă mână, bucurându-se de acel sentiment.

Apoi, greutatea lamei deveni o forţă vie, de sine stătătoare, care-i transmise lui Stark o putere şi o cunoaştere nesfârşite, minunate. Fără să stea pe gânduri, fără vreo emoţie, se folosi de arcul unei semiluni pentru a aplica lovitura mortală şi izbi cu putere lama în trupul celuilalt, spintecându-l în două, din creştet până-n vintre. Se auzi un geamăt puternic, apoi trupul dispăru.

Stark înţelese dimensiunea reală a brutalităţii gestului său. Scăpă sabia şi căzu în genunchi.

— Zeiţă! Cum să fac aşa ceva şi să-mi păstrez onoarea!

Cu mintea confuză, răsuflând din greu, Stark îngenunche pe pământ. Îşi privi corpul şi se aşteptă să-şi vadă carnea sfârtecată de răni larg deschise şi mustind de sânge, o mulţime de sânge.

Numai că se înşela. Nu avea nici cea mai mică zgârietură. Nu zări vreo urmă de sânge altundeva decât în solul pe care stătea. Singura rană care rămăsese era amintirea faptelor săvârşite.

Parcă înzestrată cu o voinţă proprie, mâna lui găsi mânerul măreţei săbii. Stark revăzu în minte lovitura fatală pe care tocmai o aplicase, şi mâna lui tremură, dar strânse cu putere mânerul şi simţi căldura şi ritmul bătăilor inimii sale.

— Sunt paznic, şopti el.

Odată cu aceste cuvinte, veni cu adevărat şi acceptarea propriei fiinţe şi, într-un final, înţelegerea. Nu trebuia să ucidă răul din el, ci să înveţe să-l controleze. Asta trebuia să facă un paznic adevărat. Nu nega brutalitatea; o stăpânea cu onoare.

Stark îşi sprijini capul de spada scoţiană de paznic.

— Zoey, Asul meu, banii shi, regina mea - am ales să accept totul şi să urmez calea onoarei. Numai în acest fel pot fi războinicul de care ai nevoie. Aşa îţi jur.

Pe când jurământul lui Stark plutea încă în aer, arcada care marca hotarul Tărâmului de Dincolo al lui Nyx se făcu nevăzută, împreună cu sabia scoţiană, astfel că Stark se trezi singur şi dezarmat, în genunchi în faţa dumbrăvii zeiţei şi a frumuseţii nepământene a arborelui dorinţelor.

Stark se strădui să se ridice în picioare şi se îndreptă mecanic spre pădurice. Avea în minte un singur gând - trebuia s-o găsească pe regina lui, pe Zoey a lui.

Însă când se apropie de dumbravă, Stark încetini şi, în cele din urmă, se opri.

Nu. Începea greşit. Din nou.

Nu pe Zoey trebuia s-o găsească, ci pe Heath. O fi fost Afrodita o mare pacoste, dar el ştia că viziunile ei sunt adevărate. Ce naiba îi spusese? Ceva cum că Heath trebuia să plece, pentru ca Zoey să se reîntoarcă. Stark rămase pe gânduri. Oricât l-ar fi durut să recunoască, înţelegea de ce viziunea Afroditei era adevărată. Zoey fusese cu Heath de când erau copii. Asistase la moartea lui, care o rănise atât de mult, încât sufletul ei fusese descompus. Dacă s-ar putea reîntregi şi ar fi aici cu Heath...

Stark privi înjur şi, exact ca atunci când stabilise o legătură cu sabia scoţiană, acum chiar vedea în jurul său.

Tărâmul lui Nyx era uluitor. Dumbrava se afla chiar în faţa lui, dar îşi dădea seama că tărâmul lui Nyx era mult mai vast şi mai mare decât acel petic de pământ. Şi totuşi, la drept vorbind,

dumbrava era de ajuns - verde şi primitoare, ca un adăpost pentru spiritul lui. Chiar dacă trecuse prin atâtea ca să ajungă aici, ştiind prea bine ce răspundere avea ca paznic al lui Zoey şi înţelegând că acea căutare a lui era departe de a se fi încheiat, Stark nu-şi dorea decât să intre în dumbravă, să inspire adânc şi să se lase învăluit de linişte. Dacă ar fi avut-o şi pe Zoey alături, ar fi fost mai mult decât mulţumit să rămână aici cel puţin pentru o bucăţică de eternitate.

Aşa că, da, dă-i-l pe Heath înapoi lui Zoey, şi sigur că nici ea n-ar mai vrea să plece. Stark îşi trecu mâna peste faţă. Îi venea greu să recunoască - i se rupea sufletul -, dar Zoey îl iubea pe Heath, poate chiar mai mult decât îl iubea pe el.

Stark îşi alungă din minte acele gânduri. Nu conta dragostea ei pentru Heath! Zoey trebuia să se întoarcă - până şi viziunea Afroditei arătase asta. Desigur, dacă n-ar fi fost amestecat şi Heath, probabil că ar fi reuşit s-o convingă să se întoarcă împreună cu el. Aşa era Zoey - îi păsa de prietenii ei mai mult decât de ea însăşi.

Tocmai de-asta, Heath trebuia să o părăsească pe ea, şi nu invers.

Aşa că trebuia să-l găsească pe Heath şi să-l convingă să renunţe la singura fată pe care o iubise vreodată. Şi asta pentru totdeauna.

Fir-ar să fie.

Imposibil.

În cazul ăsta, ar fi trebuit să-i fie imposibil şi să se înfrângă pe el însuşi şi să accepte semnificaţia acestui act.

Aşa că, ce naiba, gândeşte! Gândeşte ca un paznic, nu acţiona şi reacţiona ca un puşti tembel.

Putea să o găsească pe Zoey. O mai făcuse şi altădată. Iar odată găsită Zoey, Heath avea să se afle şi el prin preajmă.

Privirea lui Stark se opri asupra copacului dorinţelor. Era mai mare decât cel de pe Skye, iar peticele de pânză legate de uriaşa umbrelă de ramuri îşi tot schimbau culorile şi dimensiunile în bătaia brizei calde.

Copacul dorinţelor vorbea despre visuri, şi iluzii, şi iubire.

Păi, el o iubea pe Zoey.

Stark închise ochii şi se gândi numai la Zoey - la cât de mult o iubea şi cât îi lipsea.

Timpul trecea... minute, poate ore. Nimic. Nicio urmă. Nici cel

mai vag indiciu despre unde ar putea fi. Nu putea să o simtă deloc.

Nu se poate să renunţi Gândeşte ca un paznic.

Prin urmare, dragostea nu avea să-l conducă la Zoey. Arunci ce anume? Ce era mai puternic decât dragostea?

Stark clipi, surprins. Avea deja răspunsul. Îi fusese dat odată cu titlul de paznic şi de magica sabie scoţiană.

— Pentru un paznic, onoarea e mai presus de dragoste, spuse Stark cu voce tare.

Nici nu terminase bine de rostit aceste cuvinte, când o panglică aurie, subţire, apăru exact deasupra lui în copacul dorinţelor. Licărea cu o strălucire metalică ce îi făcu pe Stark să se gândească la brăţara de aur purtată de Seoras la încheietura mâinii. Când panglica se desfăcu şi pluti din copac înspre dumbravă, Stark nu avu nicio ezitare. îşi urmă instinctul şi acest mic semn al onoarei, şi o pomi într-acolo.

Capitolul 27
Heath

Starea lui Zoey se înrăutăţea. Nu era drept. De parcă n-avusese destule porcării pe cap în ultima vreme. Acum i se nai întâmplase şi asta - chestia asta cu sufletul descompus, ar acum se îndepărta de el şi de toate celelalte. La început e întâmplase puţin câte puţin. În ultimul timp, lucrurile o luaseră razna. Pe măsură ce se afundau tot mai mult în dumbravă, cât mai departe de lizieră şi, probabil, de Kalona, care stătea acolo la pândă, ea se transforma tot mai repede, iar lui i se părea că nu poate face absolut nimic în privinţa ista. Nu putea să se înţeleagă cu ea. Ea nici măcar nu stătea o clipă locului. La propriu.

I se părea că o vede. Deşi aproape că alerga pe ţărmul acoperit de muşchi al unui pârâiaş susurător, tot nu se mişca destul de repede ca să ţină pasul cu ea. Era în faţa lui, umbla de colo-colo, câteodată vorbea singură, alteori plângea încetişor, neliniştită, mereu în mişcare.

I se părea că o urmăreşte cum se evaporă.

Heath trebuia să facă ceva. Îşi dădea seama că asta i se întâmpla pentru că sufletul nu-i mai era întreg. Logic, încercase să discute cu ea despre asta - încercase să o facă să-şi reîntregească sufletul, apoi să se reîntoarcă în trup. El nu prea înţelegea cum vine treaba cu Tărâmul de Dincolo, deşi cu cât stătea mai mult aici, cu atât ştia pur şi simplu mai multe lucruri, şi asta probabil pentru că era mort de-a binelea.

Fir-ar să fie, era total aiurea să se gândească la el ca fiind mort. Nu aiurea în sensul că-l băga în sperieţi, ci ciudat, pentru că nu se simţea mort. I se părea că e tot el, dar în alt loc. Heath se scărpină în cap. În schimb, i se părea că Zoey nu era moartă, aşa că n-avea ce căuta acolo.

Heath oftă adânc. Uneori simţea că nici locul lui nu era acolo. Nu că n-ar fi fost un loc ca lumea. Da, sigur, Zo se simţea groaznic, şi nu aveau cum să plece din dumbravă fără să fie atacaţi şi probabil omorâţi, iar de Kalona ori de naiba ştie cine altcineva. Dacă mai era posibil. În afară de asta, era chiar plăcut acolo.

Plăcut, dar nu mai mult.

Era ca şi cum spiritul lui ar fi căutat altceva - ceva ce nu putea găsi acolo.

— Ai murit prea devreme. Asta-i problema.

Heath tresări surprins. În faţa lui se afla Zoey, care se legăna înainte şi înapoi, de pe un picior pe altul, şi se uita la el cu o privire plină de tristeţe.

— Zo, iubito, mă cam bagi în sperieţi când apari aşa, ca din pământ, în faţa mea, zise el şi izbucni în râs. Parcă tu ai fi stafia, nu eu.

— Scuze... scuze, mormăi ea şi începu să se rotească în jurul lui. Numai că aşa mi-au spus ele, că nu eşti fericit aici pentru că ai murit prea devreme.

Heath rămase pe loc, dar se întoarse după ea.

— Care „ele“?

Zoey arătă la întâmplare cu mâna spre dumbravă.

— Cele care seamănă cu mine.

Heath păşi mai aproape, astfel că acum mergea alături de ea în marşul ei neîntrerupt.

— Iubito, nu-ţi aminteşti că am mai vorbit despre ele? Sunt frânturi din tine. Din cauza asta te simţi aşa de tulburată. Data viitoare când îţi mai vorbesc, vreau să le rogi să se întoarcă

înapoi în tine. O să fie mult mai bine atunci.

Întoarse spre el ochii ei mari şi rătăciţi.

— Nu, nu pot.

— De ce nu, iubito?

Zoey izbucni în lacrimi.

— Nu pot, Heath. A trecut prea mult timp. Nu pot să-mi mai întregesc sufletul. Nu-mi amintesc o grămadă de lucruri - nu mă pot concentra - singura mea certitudine e că merit toate astea.

— Nu meriţi nimic din toate astea!

Heath se apropie şi mai mult de Zoey, şi tocmai voia să-şi sprijine mâinile pe umerii ei ca să o facă să îl asculte, o dată pentru totdeauna, când, cu coada ochiului, zări o panglică aurie care îi distrase pentru o clipă atenţia.

Atât îi trebui lui Zoey, care spuse cu un plânset jalnic:

— Trebuie să plec! Heath, trebuie să merg înainte. Se pare că de altceva nu sunt în stare.

Înainte ca Heath s-o poată opri, ea dispăru de lângă el cu o mişcare ciudată, aproape ca o plutire, care îi purtă trupul palid, ca pe o pană dusă de un vânt puternic şi haotic, şi mai adânc spre inima dumbrăvii.

— Rahat. Nu-mi iese deloc.

Porni pe urmele lui Zoey. Trebuia să o facă să-l asculte.

Trebuia să o ajute. Apoi şovăi, încetini pasul, după care se opri. Problema era că nu ştia cum să o ajute.

— Nu ştiu ce să fac! strigă el şi izbi cu pumnul într-unul dintre copacii acoperiţi de muşchi din dumbravă. Nu ştiu ce să fac! repetă Heath şi lovi din nou copacul, ignorând durerea. Nu. Ştiu. Ce. Dracu'. Să. Fac! zise el, accentuându-şi fiecare cuvânt cu câte o lovitură, până când îşi zdreli încheieturile degetelor, iar mirosul propriului sânge începu să-l învăluie.

În clipa aceea umbra acoperi soarele. Îşi şterse pe muşchi mâna care pulsa de durere şi privi în sus.

Întunericul. Aripi. Care astupau lumina zeiţei.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Heath se aplecă uşor şi îşi încleştă pumnii însângeraţi, gata de apărare, numai că atacul nu se arăta.

I se arătă, în schimb, o revelaţie, sub forma unor gânduri şoptite, care păreau să se furişeze printre umbrele de deasupra, să se amestece cu mirosul sângelui său şi să-l pătrundă.

— O să rămână aici cu tine, pentru totdeauna, dar trebuie să

se reîntregească.

Heath clipi, surprins.

— Ce? Cine-i acolo?

— Foloseşte-ţi mintea, muritor neînsemnat!

— Ăăă, da... spuse Heath uitându-se chiorâş la umbra care plana deasupra lui.

Să fi fost oare Kalona? Nu putea să-şi dea seama.

— Trebuie să o convingi să-şi cheme înapoi frânturile de suflet şi să se reîntregească, iar apoi va putea să se odihnească aici, în dumbrava sacră, alături de tine.

— Asta am înţeles. Numai că nu ştiu cum să o conving să facă asta. Dacă mă înţelegi.

— Răspunsul ţine de legătura pe care o ai cu ea.

— Legătura mea cu ea, dar nu ştiu...

Apoi Heath îşi dădu seama că ştia cum să se folosească de legătura lor. Trebuia doar s-o facă pe Zo să îl asculte, iar asta-i reuşise întotdeauna, chiar şi atunci când se purtase ca un idiot, şi se apucase de băut, şi avusese probleme la şcoală, iar ea încercase să-i dea papucii. Întotdeauna reuşise să se împace cu ea şi să rămână împreună.

Apoi Heath rânji. Asta era! Îşi luă gândul de la Întunericul înaripat şi o porni iute pe urmele lui Zoey. Lumina zeiţei, acum nestăvilită, strălucea din nou în dumbravă. Legătura lor era răspunsul. Ei doi, împreună, rezistaseră întotdeauna, indiferent ce altceva se mai întâmpla în vieţile lor. Iar legătura aceasta exista încă. O adusese pe Zoey la el, chiar şi după moartea lui. De asta avea să se folosească. Odată ce Zoey înţelegea că ei puteau fi împreună şi că nu era nicio problemă că el se afla aici, avea să se reîntregească. Apoi, indiferent ce ar fi avut de înfruntat, aveau să înfrunte împreună, pentru totdeauna. Asta nu avea cum să fie prea dificil, ce naiba. Zo a lui putea să-i facă praf pe toţi, dacă voia.

Plin de entuziasm, Heath alergă după Zoey, dar o şoaptă îl făcu deodată să se oprească în loc:

— Heath!

— Asta ce naiba mai e?

— Aici!

Heath se întoarse şi privi spre panglica aurie, care se prinsese de ramurile unui scoruş, şi făcu ochii mari când din spatele copacului ieşi un tip.

— Stark? Ce nai...

— Ssst! Nu-i spune lui Zoey că sunt aici.

Heath se apropie de copac.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă el, apoi, fără să-i dea lui Stark timp să răspundă, adăugă: A, fir-ar să fie! Şi tu eşti mort? Zo n-o să suporte!

— Vorbeşte naibii mai încet. Nu, nu sunt mort. Sunt aici s-o apăr pe Zoey, ca să se poate reîntoarce în trup, acolo unde-i e locul. Stark făcu o pauză, apoi adăugă. Ştii că eşti mort, nu?

— Ei nu, pe bune? Sunt mort? spuse Heath pe un ton ironic. Mă bucur că eşti aici ca să mă luminezi. Zău că nu ştiu cum naibii m-aş descurca fără tine.

— Hai să încercăm altceva atunci: ştii că sufletul lui Zoey e descompus?

Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să spună ceva, o văzură pe Zoey, iar Stark sări înapoi după copac şi se făcu mic, la umbra lui. Heath merse repede în întâmpinarea ei, ca s-o împiedice să-l zărească pe Stark.

— N-ai venit după mine. Întotdeauna vii după mine. Se clătina înainte şi înapoi, în încercarea de a rămâne pe loc.

— Vin, Zo. Ştii că niciodată nu o să te părăsesc. Doar că acum tu eşti ceva mai rapidă decât mine.

— Deci nu mă părăseşti?

Heath îi atinse obrazul, întristat s-o vadă atât de slăbită, de nesigură şi de diferită de Zoey pe care o ştia el.

— Nu, nu te părăsesc. Ia-o înainte. O să te ajung din urmă. Cum ea ezita şi era clar că urma să înceapă iar cu învârtitul ăla ciudat în jurul lui, ceea ce ar fi adus-o mult prea aproape de ascunzătoarea lui Stark, Heath adăugă: Ascultă, poate că ai să te simţi mai bine dacă te-ai mişca foarte repede. De ce nu încerci să alergi sau să pluteşti, sau să faci ce-ţi vine, o vreme, apoi întoarce-te aici. Dacă nu te superi, eu o să mai rămân un pic aici, trebuie să mă odihnesc.

— Da... iartă-mă... am uitat că trebuie să te odihneşti... am uitat...

Se îndepărtă plutind, iar Heath strigă în urma ei:

— Totuşi, să nu te îndepărtezi prea mult! Şi nu uita să zbori în cerc şi să revii aici.

— N-o să uit... pe tine nu pot să te uit, spuse ea.

Apoi, fără să-l mai privească, dispăru în întuneric.

Stark ieşi de după copac. Avea vocea gâtuită de uimire:

— Sfinte! E mult mai rău decât îmi imaginam, zise el, cu o voce gâtuită de uimire.

Heath dădu din cap, încruntat.

— Mda, ştiu. Treaba asta cu sufletul descompus a dat-o peste cap complet. Nu se poate odihni, aşa că nu poate gândi, iar asta o afectează - o afectează rău de tot.

— Înaltul Consiliu a spus că aşa se va întâmpla, spuse Stark, care încă se uita după Zoey. Se transformă într-o Daoine Sidhe. Nu e moartă, dar nici vie, şi se află aici pe tărâmul spiritelor, lipsită de suflet. Asta o face să fie aşa, şi lucrurile o să se înrăutăţească. Nu îşi va găsi în veci odihna.

— Atunci tre' să o facem să se reîntregească. Şi cred că ştiu cum. Auzi, nu vreau să fiu măgar, da' tu n-ai cum să mă ajuţi la faza asta. Dacă vrei să te faci util, du-te şi fă praf chestia aia înfricoşătoare care ne ţine prizonieri aici. Ocupă-te tu de asta. De Zo mă ocup eu.

Heath dădu să plece, pe urmele lui Zoey, dar cuvintele lui Stark îl ţintuiră în loc:

— Mda, poţi să o faci să îşi reîntregească spiritul dacă-i spui că o să rămâi aici cu ea, dar în cazul ăsta, o să-i distrugi pe toţi cei pe care Zoey îi iubeşte în lumea reală.

Heath se răsuci pe călcâie şi-l privi în faţă pe Stark.

— Nu-i frumos să spui lucruri din astea. Renunţă la ea. Ştiu că o iubeşti, da' serios acuma, o cunoşti de puţin timp. Eu sunt cu ea de ani de zile. M-am prins că ţi-e dor de ea, dar o să-i fie bine aici, cu mine - o să fie fericită.

— Nu-i vorba de dragoste aici. E vorba să facem ce trebuie, îţi dau cuvântul meu de paznic că spun adevărul. Dacă Zoey nu se reîntoarce în trupul ei, lumea, aşa cum o ştia ea - aşa cum o ştiai şi tu -, va fi distrusă.

— Cum adică „pe cuvântul tău de paznic"?

Stark trase adânc aer în piept.

— E vorba despre onoare.

Ceva din vocea lui Stark îl făcu pe Heath să-l privească cu alţi ochi. Tipul se schimbase. Părea cumva mai înalt, mai matur, lipsit de aroganţa lui obişnuită. Şi avea un aer trist. Foarte trist.

— Spui adevărul.

Stark încuviinţă.

— Afrodita a avut o viziune. A văzut cum reuşeşti să o faci pe

Zoey să-şi recompună sufletul. Îi promiţi că vei rămâne aici cu ea. Aşa că ea nu se mai transformă într-o Daoine Sidhe. Redevine ea însăşi. Şi chiar rămâne cu tine, pentru totdeauna. Numai că, în absenţa lui Zoey, nimeni nu le va mai sta în cale lui Neferet şi Kalona.

— Iar ei vor ajunge să stăpânească lumea, completă Heath.

— Iar ei vor ajunge să stăpânească lumea, încuviinţă Stark.

Heath îl privi pe Stark drept în ochi.

— Trebuie s-o părăsesc pe Zoey.

— N-o s-o las singură, îi spuse Stark. Sunt războinicul ei, paznicul ei. Îţi promit solemn că o s-o apăr mereu.

Heath încuviinţă din cap, apoi îşi luă privirea de la Stark, în încercarea de a-şi stăpâni emoţiile. Îi venea să o ia la fugă, să o găsească pe Zoey şi să se asigure că ea va rămâne cu el pentru totdeauna, acolo sau oriunde. Dar când îşi întoarse din nou privirea spre Stark, ştiu care era adevărul absolut: Zoey nu şi-ar dori ca prietenii ei să piară. Iar sentimentul ăsta avea să fie mai puternic decât dragostea pentru el, decât dragostea pentru oricine altcineva. Aşa că, dacă Heath o iubea cu adevărat, trebuia s-o părăsească.

Deşi simţea că-i vine să vomite, Heath era bucuros să constate că vocea îi părea calmă şi firească.

— Cum o s-o faci să se reîntregească după ce dispar eu?

— Nu poţi să-i spui că rămâi, să o faci să se reîntregească, şi-apoi să dispari?

Heath pufni dispreţuitor.

— Ascultă, băieţaş, nu mă iau de tine pentru că tu nu eşti mort şi habar n-ai de cum funcţionează toată chestia asta cu spiritul, da' n-am cum naibii să o fac pe Zoey să-şi reîntregească sufletul printr-o minciună. Hai să fim serioşi, n-are nicio logică.

— Mda, bine, cred că ai dreptate. Stark îşi trecu mâna prin păr. În cazul ăsta, nu ştiu cum o s-o fac, dar o să reuşesc. Trebuie. Dacă tu eşti destul de matur ca s-o părăseşti, voi fi şi eu destul de matur ca să-mi dau seama cum s-o salvez.

— Ei, ţine minte un lucru - lui Zoey nu-i place să fie salvată, îi place să-şi poarte singură de grijă. În general, trebuie să stai deoparte şi s-o laşi să-şi facă numărul.

Stark dădu din cap cu un aer solemn.

— O să ţin minte.

— Bine. Atunci, hai să mergem după ea.

Cei doi se îndreptară în direcţia în care o zăriseră ultima dată pe Zoey.

— O să stau de-o parte până când îţi iei rămas-bun. N-o s-o las să mă vadă decât după ce ai plecat, spuse Stark.

Heath simţi că vocea o să-l trădeze, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Zi-mi cum e cu chestia aia înfricoşătoare care vă ţine prizonieri aici.

Heath îşi drese glasul şi spuse:

— Iniţial am crezut că e Kalona, dar azi s-a întâmplat ceva ciudat, care mă face să cred că probabil nu-i el. Chestia aia ciudată părea că vrea să m-ajute s-o salvez pe Zoey.

— Şi să rămâi aici, nu?

— Da, aşa e. Cam asta era ideea.

— Prin urmare, Kalona ţi-a spus ce să faci ca să fii sigur că Zoey nu mai pleacă niciodată de pe Tărâmul de Dincolo - nu se mai întoarce niciodată în trupul ei, spuse Stark. Cam asta şi are de făcut.

— Şi aproape că a reuşit azi, folosindu-se de mine. Ce nenorocit! De parcă nu era destul de rău că m-a omorât! Heath îl privi pe Stark. Deci de-asta te afli aici? Adică, ştiu că trebuia să-mi spui să plec, dar, de fapt, eşti aici ca să-l cotonogeşti pe Kalona pentru ca Zoey să reuşească să se întoarcă acasă împreună cu tine.

— Mda, e din ce în ce mai evident că de-aia sunt aici.

Heath râse.

— Îţi urez succes, pentru că va trebui să-l faci praf pe nemuritoru' ăla.

— M-am gândit şi la asta, de fapt tot ce am de făcut e să-l ţin departe de Zoey atâta timp cât îi va trebui ei ca să-şi recompună sufletul. Pe urmă, ea va pleca de aici ca să se reîntoarcă în trup, unde Kalona nu-i mai poate face rău, cel puţin o vreme.

— Nuu. Îmi pare rău că trebuie să îţi dau planul peste cap, dar dacă aşa ar sta lucrurile, Zo n-ar avea nevoie să o aperi tu.

Stark îl privi întrebător.

— Uite care-i treaba - Zoey se află în siguranţă în dumbravă, zise Heath şi arătă spre desişul din jur. Aici nu poate pătrunde nimic rău. Locul ăsta are ceva special. Ca şi cum tot ce ar fi magic jos, pe pământ, s-ar înălţa până aici, în dumbrava asta. E

un fel de superpământ, un loc al păcii absolute. Nu simţi?

— Ba da, merge să-i spui superpământ, spuse Stark. Simt şi eu chestia asta cu pacea. Chiar de la început am simţit-o. Aşa mi-am dat seama că ea ar rămâne aici, cu tine.

— Da, ar rămâne. De-asta are nevoie de tine. Atâta timp cât se află aici, în siguranţă, n-o să se întoarcă în lumea reală, îţi urez din nou succes când va trebui s-o aperi de Kalona. Pe mine, nenorocitul ăla m-a omorât. Sper ca tu să te descurci mai bine. Şi să-l cafteşti şi din partea mea şi a lui Zo.

— Aşa o să fac. Heath, vreau să ştii ceva, spuse Stark. Eu n-aş avea atâta curaj, încât să fac ce faci tu. N-aş fi în stare să o părăsesc.

Heath îl privi şi ridică din umeri.

— Mda, păi, eu o iubesc mai mult ca tine.

— Totuşi, faci ceea ce trebuie. E un act de onoare să faci asta, spuse Stark.

— Ştii, unde sunt eu acum, onoarea nu face nici cât o ceapă degerată. Pentru mine şi Zo dragostea contează. Aşa a fost mereu. Aşa va fi mereu.

Continuară să meargă în tăcere, cufundaţi amândoi în propriile gânduri, în căutarea lui Zoey. Cuvintele lui Heath răsunau în mintea lui Stark - Pentru mine şi Zo dragostea contează. Aşa a fost mereu. Aşa va fi mereu -, până când, cu o tresărire, înţelese. Chiar înţelese. Nu-i venea mai uşor acum, dar măcar era suportabil.

*

O găsiră într-un mic luminiş ascuns în inima desişului. Tot dădea ocol unui cedru înalt, care arăta grandios, dar nepotrivit printre scoruşi, păducei şi muşchi. Mireasma copacului umplea aerul. Se furişară în luminiş, având grijă să rămână ascunşi în spatele unor tufişuri. Când Stark făcu semn cu capul spre o grămadă de stânci acoperite de muşchi, cam de înălţimea unui om şi aflate destul de aproape de Zoey, dar totuşi retrase. Heath se opri acolo împreună cu el şi trase adânc aer în piept, ca să simtă mai bine mirosul.

— Ce ciudat, şopti Heath pentru ca ea să nu-l audă. Mă întreb ce caută cedrul ăsta aici.

— Cedru? Asta e? spuse Stark.

— Da. Între casa lui Zoey şi a mea era un cedru uriaş care arăta aproape la fel ca ăsta - şi mirosea la fel.

— Bunica lui Zoey a spus ca lângă mine să ardă ace de cedru cât timp mă aflu aici, pe Tărâmul de Dincolo. A adus Afrodita o plasă întreagă. Au aprins ierburile exact înainte ca eu să-mi părăsesc trupul. Îl privi pe Heath. Copacul e un semn de bun augur. Înseamnă că suntem pe calea cea bună.

Heath îl privi pe Stark drept în ochi câtva timp, înainte de a răspunde:

— Sper să fie un semn bun, dar tre' să ştii că asta nu-mi face deloc situaţia mai uşoară.

— Mda, înţeleg.

— Chiar înţelegi? Pen' că sunt pe cale să ţi-o las pe singura fată pe care am iubit-o vreodată, deşi ştiu că are mare nevoie de mine.

— Ce vrei să-ţi spun, Heath? Că mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel? Aşa e. Că mi-aş dori ca tu să nu fii mort, iar sufletul lui Zoey să nu se fi descompus, şi singura mea problemă să fie gelozia din pricina ta şi a idiotului ăluia de Erik? Aşa e.

— N-ai de ce să fii gelos pe Erik. Zo n-o să stea niciodată prea mult cu un imbecil posesiv ca ăla. Nu te ambala din cauza unor tipi de teapa lui.

— Dacă reuşesc să o fac să revină în corpul ei, teafără şi nevătămată, n-o să mă mai ambalez niciodată din cauza vreunui tip, spuse Stark.

— Când, spuse Heath solemn.

Stark se încruntă. Heath oftă adânc şi adăugă o explicaţie:

— Când o duci înapoi, nu dacă. N-o s-o părăsesc dacă nu eşti sigur de ceea ce faci.

Stark încuviinţă.

— Bine, ai dreptate. Când o duc înapoi. Sunt sigur că fac ce trebuie; noi facem ce trebuie. Doar că oricum ar fi şi orice am face, Zoey tot o să sufere.

— Mda, ştiu.

Heath făcu un gest cu bărbia în direcţia lui Zoey.

— Dar nimic nu-i aşa de rău ca ceea ce i se întâmplă acum.

Heath lăsă pentru o clipă capul în jos, apoi îşi lovi umerii ca atunci când juca fotbal şi-şi lovea apărătoarele de umeri. Se scuturâ, oftă adânc, apoi înălţă capul şi îl mai privi o dată în ochi pe Stark.

— Nu uita să-i spui că nu vreau să înceapă să plângă cu sughiţuri din cauza mea. Aminteşte-i din partea mea că nu-i deloc atrăgătoare în starea asta.

— O să-i spun.

— A, apropo, ar trebui să te obişnuieşti să ai mereu la tine şerveţele, pen' că nu exagerez. Nu-i de glumit cu bocelile lui Zo.

— OK, în ordine, aşa o să fac.

Heath îi întinse mâna lui Stark.

— Ai grijă de ea în locul meu.

— Promit, ca de la războinic la războinic, că aşa o să fac, zise Stark, în timp ce dădeau mâna.

Heath trase încă o dată aer în piept şi ieşi din ascunzătoare, încercă să nu se gândească la ce avea să urmeze.

Dimpotrivă, se uită la Zoey, încercând să privească dincolo de făptura fantomatică în care se transforma fata pe care o iubea din copilărie. Văzu bretonul ciuntit, pe care şi-l tăiase singură în clasa a patra. Zâmbi când se gândi la perioada ei băieţoasă din gimnaziu, când luni de-a rândul avusese genunchii juliţi şi zdreliţi. Apoi, la vara dinaintea primului an de liceu, când el plecase o lună în vacanţă cu familia şi o lăsase stângace şi stingheră, pentru a descoperi la întoarcere o tânără zeiţă. Tânăra lui zeiţă.

— Salut, Zo, spuse el când ajunse în dreptul ei şi îşi potrivi pasul după mersul ei neliniştit, în cerc.

— Heath! Tocmai mă întrebam pe unde eşti. Ăă, m-am oprit aici ca să mă ajungi in urmă. Mi-a fost dor de tine.

— Eşti prea rapidă, Zo. Am venit cât am putut de repede.

O luă de braţ. Pielea ei era înspăimântător de rece.

— Cum te simţi, iubito?

— Nu ştiu. Cam ciudat. Ameţită, dar şi greoaie. Ai idee ce-i cu mine, Heath?

— Da, iubito.

Se opri din mers şi o prinse de braţ, aşa încât trebui să se oprească şi ea. — Ai sufletul descompus, Zo. Suntem pe Tărâmul de Dincolo, îţi aminteşti?

Ochii ei mari şi negri îi întâlniră pe ai lui şi, pentru o clipă, păru aproape ea însăşi.

— Da, acum îmi amintesc şi, pe cuvânt, e o mare tâmpenie!

În ochii lui Heath, imaginea ei era înceţoşată de lacrimi, însă el începu să clipească des şi să zâmbească.

— Aşa e, dar ştiu cum să rezolvăm lucrurile.

— Ştii? Asta-i grozav, dar, ăă, ai putea să le rezolvi cât timp eu îmi văd de mers, pen' că statul ăsta pe loc nu-mi prieşte de fel.

În loc să-i dea drumul, Heath îşi sprijini cu putere mâinile pe umerii ei şi o obligă să rămână acolo şi să-l privească în ochi.

— Trebuie să-ţi aduni frânturile de suflet şi apoi să te întorci în trupul tău, în lumea reală. Tre' să faci asta pentru prietenii tăi - pentru Stark -, pentru bunica ta. Zo, tre' s-o faci chiar şi pentru mine.

Zoey tresări, dar Heath îşi dădea seama că făcea eforturi ca să rămână pe loc.

— Nu fără tine, Heath. Nu vreau să mă întorc fără tine.

— Ştiu, iubito, spuse el blând. Numai că uneori mai tre' să faci şi lucruri care nu-ţi plac. La fel ca mine acum - nu vreau să te părăsesc, dar trebuie să merg mai departe.

Ea făcu ochii mari, şi îşi puse mâinile peste ale lui, încleştate pe umerii ei.

— Nu poţi să mă părăseşti, Heath! O să mor dacă mă părăseşti.

— Nu, iubito. O să fie exact invers. O să-ţi reîntregeşti sufletul şi o să trăieşti.

— Nu, nu, nu! Nu poţi să mă părăseşti, strigă Zoey şi izbucni în plâns. Nu pot să stau aici fără tine!

— Tocmai asta încerc să te fac să înţelegi, Zo. Dacă eu nu sunt aici, tu o să te întorci acolo unde ţi-e locul şi n-o să mai fii năluca asta caraghioasă în care te-ai transformat.

— Bine, nu. Nu. O să mă adun, promit. Numai stai aici. Rămâi cu mine. O să-mi fie bine, o să vezi. Pe cuvânt, Heath.

Ştiuse el că urma să spună şi ceva de genul ăsta, aşa că avea răspunsul pregătit, ceea ce nu însemna că era mai puţin dureros.

— Nu-i vorba numai de tine, Zo. E vorba şi de ce e mai bine pentru mine. E timpul să merg spre un alt tărâm.

— Cum adică? Heath, nu înţeleg, zise ea, printre suspine.

— Ştiu, iubito. Nici eu nu prea înţeleg, dar aşa simt, spuse el cu sinceritate.

Heath începu să vorbească, iar în minte îi veneau exact cuvintele potrivite, aducând cu ele o linişte care-i alină sufletul şi îl ajută să înţeleagă că, mai presus de orice, chiar făcea ceea

ce trebuie.

— Am murit prea devreme. Vreau să am viaţa mea, Zo. Vreau şansa mea.

— Îmi... îmi pare rău, Heath. E vina mea şi n-am cum să-ţi dau viaţa înapoi.

— Nimeni nu poate, Zo. Dar pot să mai am o şansă. Nu însă şi dacă rămân aici, cu tine. Dacă o să rămân aici, nu am să mai trăiesc niciodată, şi nici tu.

Zoey se opri din suspinat, însă lacrimile i se prelingeau în continuare pe obraji şi îi picurau de pe faţă, ca şi cum ar fi stat afară într-o zi ploioasă de vară.

— Nu pot. Nu pot să merg mai departe fără tine.

Heath o scutură uşor şi se strădui să zâmbească.

— Ba da, poţi. Dacă eu pot, poţi şi tu. Pen' că ştii doar că eşti mai deşteaptă şi mai puternică decât mine, Zo. Aşa a fost întotdeauna.

— Nu, Heath, şopti Zoey.

— Vreau să ţii minte ceva. E important, şi o să înţelegi mai bine atunci când o să te reîntregeşti. Eu o să plec de aici şi o să mai încerc să-mi trăiesc viaţa. Tu o să fii o Mare Preoteasă vampir, mare şi tare. Asta înseamnă că o să trăieşti un milion de ani. O să te regăsesc. Chiar de o să-mi ia o sută de ani din milionul de care vorbeam. Zoey Redbird, îţi promit că o să fim din nou împreună. Heath o luă în braţe şi o sărută, şi încercă prin acea atingere să-i arate că dragostea lui era nemuritoare. Când în sfârşit se convinse să îi dea drumul, i se păru că zăreşte o undă de înţelegere în privirea ei pierdută.

— O să te iubesc mereu, Zo.

Apoi Heath se întoarse şi plecă, lăsând în urmă adevărata lui dragoste. În calea lui, aerul se trase la o parte, ca o cortină, iar el se făcu nevăzut, păşind pe un alt tărâm.

Devastată, Zoey se întoarse la cedru cu un mers clătinat. Tăcută ca un cadavru, cu obrajii scăldaţi de lacrimi, începu să se învârtă din nou în cerc în jurul copacului.

Capitolul 28
Kalona

Kalona nu ştia de când se afla pe tărâmul lui Nyx.

Fusese smuls din trupul său de către Întunericul controlat de Neferet, cu o zdruncinătură atât de puternică, încât nici fizic, nici psihic nu mai înregistrase nimic altceva decât uimirea şi teama de a se fi întors pe tărâmul ei.

Nu uitase frumuseţea acelui loc - minunăţia pură a Tărâmului de Dincolo şi magia pe care o avea pentru el. Mai ales pentru el.

Fusese altul, pe vremea când se afla acolo.

Fusese o forţă a Luminii care o proteja pe Nyx de orice invoca Întunericul, în încercarea de a înclina balanţa lumii în favoarea răului, a durerii, a egoismului şi a disperării din care se hrănea.

Veacuri de-a rândul, Kalona o protejase pe zeiţa lui de orice, în afară de sine însuşi.

În mod ironic, tocmai de dragoste se folosise Întunericul pentru a-l distruge.

La fel de ironic era şi faptul că, după căderea lui, Lumina tot de dragoste se folosise pentru a-l prinde în capcană.

Pentru o clipă, se întrebă dacă dragostea i-ar fi putut aduce necazuri şi mai mari decât până atunci. Dar mai era el oare în stare să iubească?

Nu o iubea pe Neferet. Se folosise de ea pentru a se elibera din măruntaiele pământului, apoi, la rândul ei, Neferet se folosise de el pentru a-şi atinge scopurile.

O iubea pe Zoey?

Nu dorea să-i pricinuiască moartea, dar vina nu era totuna cu dragostea. Nici regretele nu erau totuna cu dragostea. Nici nu erau sentimente destul de puternice pentru a-l face să dorească să-şi sacrifice libertatea trupului ca s-o salveze.

Înaintând prin ţinutul zeiţei, nemuritorul căzut îşi alungă din minte toate întrebările despre dragoste şi despre capcanele ei dureroase şi se concentra asupra misiunii lui.

Primul pas era să o găsească pe Zoey.

Al doilea era să se asigure că ea nu va putea reveni pe pământ, astfel încât el să se poată reîntoarce în trupul său şi să îndeplinească jurământul făcut lui Neferet.

Nu-i fusese greu să o găsească pe Zoey. Nu trebuise decât să-şi concentreze puterea voinţei asupra ei, iar Întunericul îi călăuzise spiritului direct la ea - la fragmentele disparate ale sufletului ei.

Băiatul pe care îl omorâse era acolo, cu ea, sau mai bine zis era cu acea parte din ea care se asemăna cel mai mult cu ceea

ce fusese Zoey pe pământ.

Era ciudat să vadă cum el încerca să-i aducă mângâiere - să o aline -, iar apoi s-o ducă oarecum din instinct în dumbrava sacră a zeiţei. Un loc în care prezenţa lui Nyx era atât de puternică, încât nimic rău nu putea pătrunde atâta timp cât echilibrul dintre Lumină şi }ntuneric rămânea neschimbat în lume.

Kalona ţine bine minte dumbrava. Acolo îşi dăduse seama că o iubea pe Nyx. În acea perioadă groaznică înainte de momentul în care alesese să cadă de pe tărâmul ei, acesta fusese singurul loc în care putea să meargă pentru a găsi un strop de linişte.

Kalona încercase să intre din nou, pentru a-i urmări pe Zoey şi Heath, ca să termine odată cu povara pe care o purta din pricina maşinaţiilor lui Neferet, însă nu fusese în stare să străpungă bariera dumbrăvii sacre. Încercarea îl lăsase slăbit şi fără suflare, amintindu-i cum se simţise când pământul îl prinsese în capcană.

De data asta, liniştea şi magia pământului zeiţei îl respinseseră, nu îl făcuseră prizonier.

Se afla de prea mult timp de partea Întunericului ca să mai fie lăsat să intre în dumbrava lui Nyx.

Kalona aproape că se aştepta ca Nyx să se ivească în orice moment în faţa lui, să-l acuze că se amestecă în treburile altora, ceea ce era adevărat, apoi să-l izgonească din nou de pe tărâmul ei.

Însă zeiţa nu-şi făcuse apariţia. Se pare că Neferet avusese dreptate. Dacă Nyx i-ar fi izgonit trupul şi sufletul, însuşi Erebus l-ar fi întâmpinat pentru a duce la îndeplinire porunca zeiţei lui şi a-i alunga spiritul de pe Tărâmul de Dincolo, prin puterile sale de consort divin de care se bucura.

Astfel încât lui Kalona îi era dată această libertate, această alegere blestemată de a reveni şi a vedea ceea ce-şi dorea cel mai mult, dar nu mai putea avea nicicând.

Furia, atât de familiară, clocotea în sufletul nemuritorului.

Îi urmări pe Zoey şi pe băiat. Nu trecu mult până când Kalona îşi dădu seama că era de ajuns să-i oblige să rămână în dumbravă ca să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Zoey se pierdea pe sine. Era pe cale să devină o Daoine Sidhe, iar în starea asta nu se mai putea întoarce în trup.

Kalona avu un ciudat sentiment de mâhnire la gândul că Zoey urma să se transforme într-o fiinţă nici vie, nici moartă, care nu

avea să-şi găsească nicicând odihna.

Avea iar sentimente! Oare va scăpa vreodată de ele? Da. Trebuia să existe o cale. Poate că Neferet avusese dreptate. Poate că va fi la fel de uşor ca eliberarea de Zoey. Atunci avea să se elibereze de vina, dorinţa şi sentimentul de pierdere pe care ea i le stârnea.

Exact când avu acest gând, Kalona înţelese că nu avea să se elibereze de ea dacă o lăsa aici, să devină o fantomă, o umbră a ei. Aşa ceva l-ar bântui pe veci.

Kalona îşi revizui planurile, pe când urmărea de la marginea dumbrăvii cum Heath stătea lângă Zoey şi încerca zadarnic să o consolez.

Chiar o iubeşte, iar ea îl iubeşte pe el. Kalona constată cu surprindere că acest gând nu-i provocă nici urmă de furie ori gelozie. Era un simplu adevăr. Dacă lumea lui Zoey nu ar fi fost complet bulversată, ea ar fi putut foarte bine să ducă o viaţă simplă, lumească şi fericită împreună cu băiatul ăsta.

Kalona avu o revelaţie. Înţelese cum putea să se elibereze de Zoey şi, în acelaşi timp, să împlinească jurământul făcut lui Neferet.

Ea ar fi fost mulţumită să rămână acolo împreună cu acel băiat, iar mulţumirea ei era de ajuns pentru a-i alina lui vina de a o fi împins spre moarte. Ea avea să rămână acolo, în dumbrava lui Nyx, cu prietenul ei din copilărie, iar Kalona avea să se întoarcă pe pământ, eliberat de legătura cu ea. Va fi chiar o faptă bună, socoti Kalona. Zoey nu avea să mai cunoască grijile pământene şi durerea. Părea să fie o soluţie mulţumitoare.

Kalona îşi alungă din minte grijile despre ce ar fi însemnat să fie lipsit de singura persoană care, în două existenţe, îi amintise de zeiţa lui pierdută şi îl făcuse cu adevărat să simtă.

În schimb, îşi concentră atenţia asupra băiatului. Heath era soluţia. Moartea lui îi descompusese ei sufletul, şi vina pe care o purta o făcuse să nu-şi poată reîntregi sufletul. Muritor prost! Nu ştie că numai el îi poate astâmpăra vina şi vindeca sufletul?

Nu, bineînţeles că nu ştia. Nu era decât un simplu băiat, şi nici măcar unul prea perspicace. Va trebui ajutat să înţeleagă.

Numai că băiatul se afla în dumbravă, iar Kalona nu putea intra acolo. Aşa că rămase să dea târcoale şi să observe, iar când furia băiatului se transformă în mânie şi sânge, el se folosi

de acea emoţie primară pentru a-i şopti, a-l ghida şi a-l trimite în direcţia lui.

Aproape mulţumit, Kalona se retrase la marginea dumbrăvii, în aşteptare. Băiatul avea s-o ajute pe Zoey să-şi vindece sufletul, dar ea nu avea să-l părăsească - nu şi dacă el era mijlocul prin care ea urma să se reîntregească. Prin urmare, era doar o chestiune de timp, de foarte puţin timp chiar, până când trupul ei pământean avea să piară, în absenţa spiritului.

Atunci el se putea întoarce în propriul lui trup, iar jurământul către Neferet ar fi fost îndeplinit. Atunci, se gândi Kalona încruntat, o să am eu grijă ca Tsi Sgili să nu mai capete niciodată putere asupra mea.

Amăgindu-se astfel şi mulţumit de sine în urma acestui raţionament, nemuritorul nu observă că Stark intrase în dumbravă, aşa că nu văzu cum universul lui Zoey era din nou bulversat.

Stark

Stark privi cum Heath trece prin cortină, dintr-un tărâm într-altul. O vreme, nu reuşi să se clintească din loc, nici măcar ca să meargă la Zoey.

Avusese dreptate. Heath era mai curajos decât el. Stark lăsă capul în jos şi şopti:

— Nyx, ai grijă de Heath şi fă cumva ca el să o regăsească pe Zoey în viaţa asta. Buzele lui Stark schiţară un surâs, apoi războinicul adăugă: Chiar dacă asta o să-mi dea mult de furcă mai târziu.

Apoi Stark ridică bărbia, îşi şterse ochii şi ieşi din spatele stâncii care-l ferise de privirea lui Zoey, îndreptându-se rapid, în tăcere, spre ea.

Arăta înspăimântător. Părul ei încâlcit era ridicat de o boare ciudată ce părea să şoptească în jurul ei în timp ce ea mergea, purtată, parcă, de un vânt fantomatic. Chiar înainte de a-l zări pe Stark, îşi dăduse de pe faţă câteva fire, iar el văzuse că mâna

şi chiar şi braţul ei păreau deodată transparente.

Dispărea, în sensul propriu al cuvântului.

— Salut, Zoey, eu sunt.

Sunetul vocii lui avu asupra ei efectul unui şoc electric. Tresări şi se întoarse.

— Heath!

— Nu. Sunt Stark. Îmi... îmi pare rău de Heath, zise el iute, deşi se simţea stânjenit, neştiind ce altceva să spună.

— S-a dus.

Ea se uită cu ochi goi spre locul în care se aflase Heath înainte de a dispărea, apoi începu din nou să se învârtă în cerc, iar privirea speriată i se îndreptă spre faţa lui Stark.

El îşi dădu seama când îl recunoscu, căci se opri brusc şi îşi strânse braţele în jurul corpului ca pentru a se apăra de o lovitură.

— Stark! strigă ea, clătinând din cap, iar şi iar. Nu, nu şi tu!

El îşi dădu seama ce-şi închipuie şi merse imediat la ea, îi luă în braţe corpul ţeapăn şi rece şi o ţinu strâns.

— Nu sunt mort. Rosti cuvintele clar şi răspicat şi o privi drept în faţă. înţelegi, Zoey? Sunt aici, dar corpul meu e nevătămat. E în lumea reală, împreună cu al tău. Niciunul din noi nu e mort.

Pentru o clipă, ea păru că zâmbeşte, apoi, vreme de o secundă, se abandonă complet în braţele lui şi îl lăsă să o strângă la piept.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, murmură el.

Zoey se smulse de lângă el şi îi cercetă faţa cu atenţie.

— Eşti războinicul meu.

— Da. Sunt războinicul tău. Întotdeauna voi fi războinicul tău.

Cu un oftat uşor, ea îşi reluă mersul în cerc.

— Nu mai există întotdeauna.

El continuă să meagă alături de ea, fără să ştie exact cum să comunice cu această versiune ciudată, fantomatică a lui Zoey. Îşi aminti că Heath îi vorbise pe un ton oarecum obişnuit, aşa că nu luă în seamă cuvintele ei confuze şi faptul că nu putea sta locului şi o apucă de mână, de parcă s-ar fi plimbat împreună prin dumbravă.

— Locul ăsta e destul de mişto.

— Se presupune că e liniştitor.

— Cred că aşa şi e.

— Nu. Nu şi pentru mine. Mie nimic n-o să-mi mai aducă

liniştea. Am pierdut acea parte din mine.

Ostrânse de mână.

— Tocmai de asta mă aflu aici. O să te apăr ca să-ţi poţi reîntregi sufletul, şi pe urmă mergem acasă.

Nici măcar nu-l privi.

— Nu pot. Du-te înapoi fără mine. Trebuie să stau aici să-l aştept pe Heath.

— Zoey, Heath nu se întoarce aici. A plecat într-o altă existenţă. Va renaşte. Locul în care va fi este lumea reală.

— Nu se poate. E mort.

— Uite ce-i, eu nu prea mă pricep la poveştile astea cu Tărâmul de Dincolo, dar, din câte mi-am dat seama, Heath a plecat de aici pentru a putea renaşte şi a trăi o altă existenţă, în felul ăsta o să te revadă, Z.

Zoey se opri, îl privi cu ochi goi, clătină din cap, apoi îşi reluă marşul nesfârşit.

Stark strânse din buze şi se abţinu să spună ceea ce îi sfâşia sufletul - faptul că ea ar fi fost gata să se reîntregească datorită iubirii pentru Heath, dar nu şi pentru el. Nu-l iubea îndeajuns.

Stark îşi adună gândurile. Nu era vorba numai de iubire aici. Ştiuse încă de când Seoras îl încercase prima dată, întrebându-l dacă şi-ar risca viaţa pentru Zoey, chiar dacă asta însemna s-o piardă. O să rămân cu ea, îi spusese Stark. Aşa-i, fecioraş, ca războinic al ei, cu siguranţă, da' poate nu şi ca iubit.

Poate nu şi ca iubit.

Stark o privi pe Zoey şi o văzu cu adevărat. Era complet distrusă. Tatuajele îi dispăruseră. Spiritul ei era frânt. Se pierdea pe ea însăşi. Cu toate astea, Stark îşi dădea seama de bunătatea şi de forţa ei şi se simţea atras de ea. Nu era ceea ce fusese înainte - nu era ceea ce putea fi -, dar chiar şi aşa, descompusă, era Asul lui, banri shi', regina lui.

... Află însă că nu-i cale de-ntoarcere, căci asta-i legea şi soarta adevăraţilor paznici, nu pica, răutatea, prejudecata ori răzbunarea, ci doar încrederea nestrămutată în onoare îţi poate fi răsplata, nu însăşi garanţia iubirii, fericirii ori a vreunui câştig.

Indiferent ce se întâmpla, Stark era paznicul lui Zoey. Era legat de ea prin ceva mai puternic decât dragostea: onoarea.

— Zoey, trebuie să te întorci. Nu pentru tine şi Heath, şi nici măcar pentru noi doi. Tre' să te-ntorci pentru că ăsta e lucrul cel mai potrivit şi onorabil.

— Nu pot. A rămas prea puţin din mine.

— Acum ai un ajutor. Paznicul tău e aici. Stark îi duse mâna la buze, i-o sărută, apoi îi zâmbi când îşi aminti. Afrodita m-a pus să învăţ pe dinafară o poezie pentru tine. Una de-a Kramishei. Ea şi Stevie Rae cred că e un fel de hartă pe care poţi s-o urmezi ca să te reîntregeşti.

— Afrodita... Kramisha... Stevie Rae... şopti Zoey cu ezitare, de parcă ar fi reînvăţat cuvintele. Sunt prietenele mele.

— Da, prietenele tale, spuse Stark şi îi strânse din nou mâna.

I se păru că reuşeşte să o facă să-l asculte, aşa că reluă. Fii atentă la poezia asta. Spune aşa:

Sabie cu două tăişuri
Unul distruge
Celălalt eliberează
Îţi sunt nod gordian
Mă vei elibera sau mă vei distruge?
Urmează calea adevărul şi
Mă vei găsi în apă
Mă vei căli prin foc
Nicicând nu voi mai fi prizonier al pământului
Aerul ţi va şopti
Ce spiritul ştie deja:
Chiar şi nimicit
Orice e posibil
E de ajuns să crezi
Şi amândoi vom fi liberi

Când termină de recitat poezia, Zoey se opri o clipă din mers, cât să-i întâlnească privirea şi să spună:

— N-are niciun sens.

— Ba da, are. E despre tine şi Kalona, iar el are legătură cu eliberarea ta de aici. Stark făcu o pauză, apoi adăugă: Ţii minte că sunteţi legaţi, nu-i aşa?

— Nu, nu mai suntem, spuse ea repede. A rupt legătura aia când i-a rupt gâtul lui Heath.

Sper să fie aşa, se gândi Stark, însă spuse:

— Mda, şi totuşi, parte din poezie deja s-a adeverit. Ai urmat ceea ce ai crezut tu că este adevărul despre el şi l-ai găsit pe apă. Apoi versul următor spune: Mă vei purifica prin foc. Ce crezi

că o însemna asta?

— Nu ştiu! îi strigă Zoey. Chiar dacă începea vizibil să se enerveze, Stark se bucura să zărească un semn de emoţie pe chipul ei care fusese lipsit de orice expresie, ca cel al unei moarte. Kalona nu-i aici. Focul nu-i aici. Nu ştiu!

Stark o ţinu strâns de mână şi o lăsă să se mai liniştească puţin înainte de a-i spune:

— Kalona e aici. A venit după tine. Numai că nu poate intra în dumbrava. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, rosti următoarele cuvinte ca şi cum i-ar fi izvorât din suflet, nu din minte: Iar pe mine focul m-a adus aici. Sau cel puţin asta părea să fie.

Zoey îl privi, apoi îi zise, cu o voce nepăsătoare, schimbându-i definitiv cursul:

— Atunci se pare că poezia e pentru tine şi Kalona, nu pentru mine şi pentru Kalona.

Cuvintele ei căzură ca un trăsnet asupra lui Stark.

— Cum adică, pentru mine şi Kalona?

— Ai mers cu mine la Veneţia şi ţi-ai dat seama înaintea mea cât de monstruos este. Focul te-a adus aici. Restul probabil că înseamnă ceva pentru tine. Trebuie doar să stai să te gândeşti.

— O spadă cu două tăişuri... spuse încet Stark.

Sabia scoţiană avea două tăişuri. Iar el distrusese, dar se şi eliberase cu ajutorul ei. Aflase adevărul despre cât de periculos era Kalona când îl urmase la Veneţia împreună cu Zoey... focul durerii provocate de tăieturile lui Seoras îl adusese aici, într-un loc care-i amintea de pământ, deşi era Tărâmul de Dincolo. Iar Zoey era prizonieră aici şi el trebuia s-o elibereze. Iar acum el trebuia să urmeze ceea ce spiritul lui ştia despre onoare, pentru a pune capăt întregii poveşti.

— Fir-ar să fie! O privi pe Zoey, care se tot foia pe lângă el, şi totul căpătă sens. Ai dreptate. Poezia e pentru mine.

— Bine, atunci îţi arată cum să te eliberezi, spuse Zoey.

— Nu, Z. Îmi arată cum să ne eliberăm amândoi, spuse el. Kalona şi cu mine.

Ochii ei, tulburi şi neliniştiţi, avură o licărire înainte de a privi iute în altă parte.

— Să-l eliberezi pe Kalona? Nu înţeleg.

— Eu înţeleg, spuse el cu tristeţe-n glas, şi îşi aminti de lovitura mortală care îl eliberase pe celălalt. Sunt multe feluri de a-ţi găsi libertatea. O trase de mână şi o făcu să încetinească

pasul şi să se uite la el. Şi cred în tine, Zoey. Chiar aşa, cu sufletul descompus, tot ai jurământul meu. O să te apăr şi, atâta timp cât o să-mi amintesc ce înseamnă onoarea şi nu o să te dezamăgesc, cred că orice e posibil. Asta înseamnă să fiu paznicul tău: e o chestiune de onoare.

Îi luă mână şi i-o sărută iar înainte ca ea să se urnească din nou din loc. Nu se lăsă antrenat de mersul ei în cerc. De data asta, Stark o conducea drept înainte, spre marginea dumbrăvii.

— Nu. Nu. Nu putem merge acolo, spuse Zoey.

— Acolo trebuie să mergem, Z. O să fie bine. Am încredere în tine, zise Stark înaintând spre punctele luminoase care se zăreau prin desiş, din ce în ce mai mari la marginea dumbrăvii.

— Ai încredere în mine? Nu. N-are nicio legătură cu încrederea. Stark, nu putem părăsi locul ăsta. Niciodată. Sunt lucruri rele acolo. El e acolo. Zoey îl trăgea cu putere de mână, ca să-l facă să schimbe direcţia.

— Zoey, o să-ţi spun foarte repede nişte lucruri, şi cu toate că ştiu că nu te poţi concentra foarte bine, trebuie să mă asculţi. Stark aproape că o trăgea pe Zoey după el, înaintând cu încăpăţânare spre capătul dumbrăvii. Nu sunt numai războinicul tău. Sunt paznicul tău. Iar asta presupune o schimbare majoră atât pentru mine, cât şi pentru tine. Cea mai importantă schimbare e că sunt legat de tine prin onoare chiar mai mult decât prin dragoste. N-o să te mai dezamăgesc niciodată. Nu ştiu prin ce schimbare vei trece tu. Ajunseră la capătul dumbrăvii. Stark se opri şi, din instinct, căzu în genunchi în faţa reginei lui cu sufletul descompus. Dar am convingerea absolută că o să-i faci faţă cu brio. Zoey, tu eşti Asul meu, mo banri, regina mea, şi trebuie să te reîntregeşti, altfel niciunul din noi nu mai iese de aici.

— Stark, mă sperii.

El se ridică în picioare, îi sărută ambele mâini, apoi fruntea.

— Z, fii pe fază, căci nu-i decât începutul, zise el şi îi aruncă vechiul lui zâmbet arogant. Indiferent ce se întâmplă, măcar am ajuns până aici. Dacă o să ne întoarcem, o să putem să le spunem vampiriţelor ălora constipate din Înaltul Consiliu: „Ha, vedeţi c-am avut dreptate!”. Apoi dădu la o parte frunzişul a doi scoruşi şi păşi peste hotarul stâncos al dumbrăvii.

Zoey rămase în dumbravă, dar ţinea în continuare ramurile depărtate ca să poată privi în afară, spre Stark, în timp ce se tot

legăna înainte şi înapoi, făcând frunzele să foşnească asemenea unui public nerăbdător.

— Stark, vino înapoi!

— Nu pot, Z. Tiebuie să mă ocup de ceva.

— Ce? Nu înţeleg!

— O să fac praf un nemuritor. Pentru tine, pentru mine şi pentru Heath.

— Nu poţi! N-ai cum să-l învingi pe Kalona.

— Probabil că ai dreptate, Z. Eu nu. Însă tu poţi.

Stark deschise larg braţele şi strigă spre cerul lui Nyx.

— Vino, Kalona! Ştiu că eşti aici! Vino şi prinde-mă. Numai aşa poţi să fii sigur că Zoey nu se mai întoarce, căci atâta timp cât trăiesc, o să lupt ca s-o salvez!

Cerul de deasupra lui Stark fremătă uşor, iar albastru pur al boltei se topi în cenuşiu. Tendoanele Întunericului, ca fuioarele de fum ale unui foc toxic, se răspândeau, se îngroşau şi începeau să capete formă. Mai întâi îi apărură aripile. Mari, negre şi cu totul desfăcute, acopereau lumina aurie a soarelui zeiţei. Apoi prinse contur şi trupul lui Kalona - mai mare, mai puternic şi mai ameninţător decât şi-l amintea Stark.

Încă plutind deasupra lui Stark, Kalona zâmbi.

— Prin urmare, tu eşti, băiete. Te-ai sacrificat ca să o urmezi aici. Misiunea mea e îndeplinită. Moartea ta o va face prizonieră aici mai uşor decât aş fi reuşit eu.

— Te înşeli, nenorocitule. Nu sunt mort. Sunt viu şi aşa o să rămân. La fel şi Zoey.

Kalona miji ochii.

— Zoey nu va pleca de aici.

— O să am eu grijă să te înşeli şi în privinţa asta.

— Stark! Vino imediat aici! strigă Zoey, chiar de la marginea dumbrăvii.

Kalona îşi întoarse privirea către ea. Când vorbi, păru trist, aproape suferind.

— Ar fi fost uşor pentru ea dacă l-ai fi lăsat pe băiatul muritor să-mi împlinească vrerea.

— Asta-i problema ta, Kalona. Suferi de complexul zeului. Nu, de fapt, ar trebui să-l numesc complexul zeiţei. Vezi tu, doar pentru că eşti nemuritor nu înseamnă că eşti cel care face jocurile. În cazul tău, te face doar să te înşeli de foarte, foarte multă vreme.

Încet, Kalona îşi întoarse privirea de la Zoey la Stark. Ochii de culoarea chihlimbarului ai nemuritorului deveniseră reci şi mânioşi.

— Faci o greşeală, băieţaş.

— Nu mai sunt un băieţaş, îi răspunse Stark pe acelaşi ton.

— Pentru mine vei fi întotdeauna un băieţaş. Neînsemnat, slab, muritor.

— Asta e a treia greşeală la rând pe care o faci, muritor nu înseamnă neapărat slab. Coboară şi lasă-mă să-ţi dovedesc.

— Prea bine, băiete. Fie ca durerea pe care o s-o simtă Zoey să fie o piatră pe sufletul tău, nu al meu.

— Mda, căci chiar n-aş vrea să văd că-ţi asumi răspunderea pentru vreuna dintre porcăriile astea pe care le-ai provocat.

Aşa cum se aştepta Stark, sarcasmul lui făcu să clocotească furia deja nestăvilită a lui Kalona. Tună către Stark:

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre trecutul meu!

Nemuritorul întinse braţul, şi din Întunericul care zvâcnea în aer în jurul lui apucă o suliţă al cărei vârf metalic strălucea ameninţător, negru ca cerul fără lună. Apoi Kalona coborî din cer.

În loc să aterizeze în faţa lui Stark, aripile lui uriaşe fluturară înainte şi înapoi şi trasară pe pământ un cerc perfect în jurul lui Stark. Sub picioarele lui, pământul se cutremură şi apoi se deschise precum gurile iadului, iar Stark căzu jos... tot mai jos.

Se lovi de capăt atât de tare, încât îşi pierdu răsuflarea şi vederea i se înceţoşă. Se căzni să se ridice în timp ce în jur auzi un râset batjocoritor.

— Un băieţaş slab care vrea să se joace cu mine. Nici măcar nu va fi amuzant, spuse Kalona.

Arogant. E mai arogant decât am fost eu vreodată.

Cu gândul la ce fusese şi la ce reuşise deja să înfrângă, Stark reuşi să-şi elibereze pieptul şi să respire.

Vederea i se limpezi la timp pentru a zări sclipirea unei lumini puternice care străpungea întunericul dintre el şi Kalona, şi sabia scoţiană de paznic apăru, cu lama înfiptă în pământul de la picioarele lui.

Stark o apucă de prăsele şi simţi imediat căldura şi bătăile inimii sale, pe când sabia scoţiană se acorda cu sângele lui.

Se uită la Kalona şi în ochii lui de chihlimbar citi uimirea.

— Ţi-am spus că nu mai sunt un băieţaş.

Fără să ezite, Stark □aintă, ţin□d spada cu ambele m□ni, □ dreptată exact spre liniile de atac geometrice care se desenau pe trupul lui Kalona.

Capitolul 29
Zoey

Şocul pe cate l-am simţit când Kalona a apărut deasupra lui Stark a fost teribil. La vederea lui mi-a reamintit tot ce se petrecuse în acea ultimă clipă a ultimei zile, înainte ca lumea mea să se dezintegreze în moarte, disperare şi vină. Când s-a materializat cu totul, ochii lui de chihlimbar i-au întâlnit pe-ai mei, şi am îngheţat când am văzut tristeţea din ei, amintindu-mi de momentele în care îi mai privisem şi crezusem că văd acolo o urmă de omenie, bunătate, şi chiar iubire.

Făcusem o greşeală imensă.

Din pricina asta murise Heath.

Apoi, Kalona şi-a luat privirea de la mine şi l-a fixat pe Stark, pentru că războinicul meu îşi bătea joc de el.

Nu! O, zeiţă! Te rog, fă-l să tacă. Te rog, fă-l să se întoarcă la mine.

Lui Stark însă părea că îi place să-l ia peste picior pe Kalona. Nu mai contenea; nu fugise. M-am îngrozit când Kalona a înşfăcat suliţa din cer. Aripile lui au despicat o groapă în pământ, iar Stark a dispărut în bezna ei.

Atunci mi-am dat seama că şi Stark urma să moară tot din cauza mea.

Nu! Ţipătul mut m-a sfâşiat pe dinăutru, unde totul părea a fi numai pustiu, deznădejde şi nelinişte. Simţeam nevoia să fug - să mă mişc fără încetare -, să mă eliberez de ce se întâmpla aici.

Nu puteam să fac faţă situaţiei. Rămăsese prea puţin din mine ca să-i pot face faţă.

Numai că, dacă nu reuşeam, Stark urma să moară.

— Nu.

De data asta, cuvântul n-a mai fost un ţipăt mut şi fantomatic.

A fost vocea mea - vocea mea, nu şoaptele alea abia bălmăjite care-mi ieşiseră până atunci din gură.

— Stark. Nu. Poate. Muri, am spus eu, savurând cuvintele şi urmărindu-le forma şi familiaritatea. Ascultându-mă cu atenţie, am ieşit din dumbravă şi m-am îndreptat spre gaura neagră din pământ, în care dispăruse războinicul meu.

Când groapa s-a căscat în faţa mea, m-am uitat în jos şi i-am văzut pe Stark şi pe Kalona stând faţă în faţă în mijlocul ei. Stark ţinea cu ambele mâini o sabie strălucitoare cu care se pregătea să înfrunte suliţa lui Kalona.

Mi-am dat seama că nu era vorba doar de o groapă în pământ. Era o arenă. Kalona crease o arenă cu ziduri înalte, compacte şi alunecoase. Ziduri care nu puteau fi escaladate.

Kalona îl prinsese în capcană pe Stark. Acum nu mai putea să fugă, chiar dacă ar vrea să-mi dea ascultare. Nu avea cum să scape. Nu avea nici cum să câştige. Iar Kalona nu s-ar fi mulţumit să-i tragă o mamă de bătaie lui Stark. Kalona avea de gând să-l omoare pe Stark.

Acea oboseală agitată a început să mă înăbuşe iar, pe când Stark l-a înfruntat pe Kalona. Îmi tot mişcăm picioarele, dar mă străduiam să rămân într-un loc din care să-i pot vedea pe adversari. Până la urmă am început să dau ocol arenei în timp ce, în mod surprinzător, Stark îl ataca pe nemuritorul căzut.

Cu un râset crud, Kalona a deviat spada cu o lovitură a suliţei, iar apoi, cu o mişcare atât de rapidă încât Stark n-ar fi avut cum s-o prevadă, l-a pălmuit peste faţă, cu o trufie feroce şi batjocoritoare. În avântul lui, Stark a fost purtat dincolo de nemuritor, apoi a căzut la pământ, astupându-şi urechile cu mâinile, ca şi cum ar fi încercat să-şi aline durerea.

— O sabie scoţiană de războinic - asta-i chiar amuzant. Prin urmare, crezi că poţi sta alături de ei? a spus Kalona în timp ce Stark şi-a recăpătat echilibrul, s-a întors ca să fie iar faţă în faţă cu el şi şi-a ridicat sabia.

Firişoare de sânge se prelingeau din urechile, nasul şi buzele lui Stark, desenându-i pe bărbie şi gât fine linii stacojii.

— Nu cred că sunt un războinic. Chiar sunt.

— Nu ai cum să fii. Îţi cunosc trecutul, băiete. Am văzut cum te-ai lăsat pradă Întunericului. Povesteşte-le paznicilor despre asta şi o să mai vedem apoi dacă te mai acceptă.

— Singura persoană care mă poate numi paznic este regina

mea, iar ea mă cunoaşte, pe mine şi trecutul meu.

Apoi Stark a fandat din nou. Cu un rânjet dispreţuitor, Kalona s-a folosit de suliţa lui ca să facă lama spadei să alunece într-o parte. De data asta, când l-a lovit pe Stark, a făcut-o cu pumnul, cu o asemenea forţă, încât l-a trântit pe spate pe războinicul meu, spărgându-i nasul şi umplându-i obrajii de sânge.

Mi-am ţinut răsuflarea şi am privit neajutorată, aşteptând ceea ce ştiam că va fi lovitura mortală aplicată de Kalona.

Numai că nemuritorul nu a făcut altceva decât să râdă, în timp ce Stark se chinuia să se ridice în picioare.

— Zoey nu e regină. Nu are destulă forţă. E doar o fetiţă neputincioasă care a îngăduit ca sufletul să-i fie descompus din pricina morţii unei fiinţe umane, a spus Kalona.

— Te înşeli. Zoey nu e neputincioasă; îi pasă! Cât despre băiatul ăla, în parte sunt aici pentru el. Trebuie să încasez datoria pe care o ai pentru că l-ai omorât.

— Prostule! Numai Zoey poate încasa acea datorie!

Odată cu acele cuvinte, Kalona a părut să sfâşie cu suliţa lui perdeaua de ceaţă care mă orbise de când privisem neputincioasă cum îi sucise gâtul lui Heath. Deodată, totul mi-a devenit extrem de limpede.

Nu m-oi considera eu vreo regină - departe de mine gândul -, dar Stark credea în mine. Heath credea în mine. Stevie Rae credea în mine. Până şi Afrodita credea în mine.

Aşa cum ar fi spus Stevie Rae, judecata lui Kalona era la fel de nepotrivită ca un bărbat cu sâni.

Faptul că îmi păsa de ceilalţi nu însemna că sunt neputincioasă. Ceea ce mă definea erau tocmai alegerile pe care le făcusem pentru că îmi păsa.

Lăsasem dragostea să-mi descompună sufletul o dată, dar acum, privindu-l pe Kalona cum se juca cu războinicul, cu paznicul meu, am ales să las onoarea să mă vindece.

Iar asta, până la urmă, m-a făcut să hotărăsc.

Am întors spatele arenei şi m-am întors repede la marginea dumbrăvii zeiţei. Alungându-mi senzaţia de agitaţie care ameninţa să mă ademenească mai departe fără a mă duce de fapt nicăieri, m-am chinuit să rămân pe loc. Mi-am întins braţele şi mi-am concentrat atenţia asupra ultimului spirit care îmi vorbise.

— Brighid! Trebuie să-mi recapăt puterea!

Roşcata s-a întrupat în faţa mea. Semăna cu o zeiţă, mândră şi înaltă, plină de forţa şi încrederea care-mi lipseau mie.

— Nu, m-am corectat cu voce tare. Forţa şi încrederea îmi aparţin. Doar că le-am rătăcit o vreme.

— Eşti gata să le primeşti înapoi? a întrebat ea, uitându-se la mine cu o privire pe care o cunoşteam prea bine.

— Sunt.

— Era şi timpul. A făcut un pas înainte şi m-a cuprins în braţe, strângându-mă într-o îmbrăţişare pe cât de puternică, pe atât de intimă. Am strâns-o şi eu cu putere şi, odată cu acea acceptare, ea s-a topit pe pielea mea, iar eu m-am simţit năpădită de un val de căldură ce reprezenta forţa - forţa pură.

— Am terminat cu una, am mormăit. Mişcă-ţi fundu', fato.

Mi-am desfăcut iar braţele. De data asta, picioarele mi s-au înfipt în pământ, iar impulsul de a mă mişca, de a căuta, de a fugi, a trecut peste mine uşor, ca o ploaie de primăvară.

— Trebuie să-mi recapăt veselia!

Versiunea mea de nouă ani nu s-a întrupat. A sărit pur şi simplu din dumbravă şi mi s-a aruncat în braţe. Am prins-o chicotind şi mi s-a furişat în suflet.

Râzând, mi-am deschis iar braţele. Veselia şi forţa mi-au permis să accept şi ultimul fragment de suflet care-mi mai lipsea - compasiunea.

— A-ya, am nevoie să te întorci şi tu, am strigat spre dumbravă.

Fecioara cherokee ieşi graţioasă dintre copaci.

— A-de-lv, sora mea, mă bucur să aud că-mi rosteşti numele.

— Da, pot să spun că mă bucur că eşti parte din mine. Te accept, A-ya. Pe deplin. Vrei să te întorci?

— Tot timpul ăsta am fost aici. Nu trebuia decât să mi-o ceri.

I-am ieşit în cale şi am strâns-o în braţe cu putere, astfel că am făcut-o să se reîntoarcă în mine şi am reuşit să mă reîntregesc.

— Hai să vedem acum cine-i fetiţa neputincioasă, am spus şi m-am întors cât am putut de repede la arena lui Kalona.

Am păşit pe margine şi am privit în jos. Stark era iar în genunchi. Mi s-a strâns inima când l-am văzut. Războinicul meu arăta îngrozitor. Buzele îi erau umflate şi sparte în mai multe locuri. Loviturile îi strâmbaseră nasul, care sângera puternic. Umărul stâng era o masă diformă, dislocată, din care braţul îi

atârna într-o parte. Frumoasa spadă zăcea pe pământ, departe de el. Am văzut că oasele unui picior şi ale unui genunchi îi fuseseră zdrobite, dar Stark se mai căznea încă să se târască pe pământ, la picioarele lui Kalona, cu speranţa deşartă că mai putea să se apropie de sabie.

Kalona îşi balansa suliţa de parcă i-ar fi verificat echilibrul, şi îl observa pe Stark.

— Paznicul mătrăşit al fetiţei descompuse. Se pare că acum vă potriviţi mai bine, a spus el.

Asta chiar că m-a scos din sărite.

— Nici nu-ţi imaginezi cât m-am săturat de porcăriile tale, Kalona, am strigat eu.

Ambele capete au tresărit şi au privit în sus. Am continuat să-l privesc pe Kalona, dar simţeam zâmbetul lui Stark.

— Întoarce-te în dumbravă, Zoey, a spus Kalona. E mai bine pentru tine dacă rămâi acolo.

— Ştii ce nu pot să sufăr? Tipii care-mi spun ce să fac.

— Da, regina mea, aşa a zis şi Heath. Acum zâmbetul se simţea clar în vocea lui Stark, aşa că a trebuit să mă uit la el.

I-am întâlnit privirea din ochii de om pierdut şi, când am văzut cât de mândru era de mine, mi-au dat lacrimile.

— Războinicul meu... i-am şoptit.

Acea clipă - o greşeală măruntă - a fost de-ajuns pentru Kalona. L-am auzit spunând:

— Trebuia să te fi întors în dumbravă.

Am văzut cum Stark face ochii mari, iar când mi-am întors iute privirea spre nemuritor, Kalona s-a răsucit cu braţul drept întins în spate ca un zeu antic al războiului. A aruncat suliţa cu o explozie de forţă şi viteză pe care am ştiut că nu pot...

— Nu! am ţipat. Vino la mine, aerule! Am sărit în arenă, încrezătoare că elementul o să-mi atenueze căderea, dar chiar când am simţit cum mă prinde curentul, mi-am dat seama că era prea târziu.

Suliţa lui Kalona l-a lovit pe Stark în capul pieptului. A trecut prin trupul lui, iar ţepii suliţei i-au agăţat toracele şi l-au aruncat pe spate cu atâta forţă, încât a rămas ţintuit de zidul îndepărtat al arenei.

Cum am aterizat, am şi alergat spre Stark. Am ajuns la el şi privirile ni s-au întâlnit. Era încă în viaţă!

— Să nu mori! Să nu mori! Pot să rezolv toate astea. Trebuie

să pot.

În mod incredibil, a zâmbit.

— Aşa e. Regina mea nu va admite să fie iar descompusă. Recuperează-ţi datoria, şi hai să mergem acasă.

Stark a închis ochii, cu un zâmbet în colţul buzelor rănite, şi am văzut cum trupul lui e scuturat de o convulsie. În jurul suliţei din piept s-au format bule de aer însângerate, apoi deodată el nici n-a mai mişcat, nici n-a mai scos vreun sunet. Războinicul meu murise.

De astă dată, când m-am întors spre fiinţa aceea care tocmai ucisese pe cineva drag, nu m-am mai lăsat pradă groazei şi durerii. De data asta mi-am păstrat spiritul alături de mine, în loc să-l alung, şi de la el mi-am luat puterea cunoaşterii şi m-am lăsat călăuzită de instinct, nu de vină şi de disperare.

Kalona a clătinat din cap.

— Aş vrea ca lucrurile să se fi sfârşit altfel. Dacă m-ai fi ascultat şi m-ai fi acceptat, aşa ar fi fost, a spus el.

— Mă bucur că suntem de acord, pen' că asta chiar are să se sfârşească altfel, i-am răspuns.

Înainte de a mă îndrepta spre el, am luat de jos spada lui Stark. Era mai grea decât îmi imaginasem, dar încă păstra căldura mâinii lui Stark, iar asta m-a ajutat să-mi găsesc forţa ca s-o ridic.

Zâmbetul lui Kalona era aproape blând.

— Nu o să mă lupt cu tine. Ăsta e cadoul pe care ţi-l fac. Şi-a desfăcut aripile uriaşe. La revedere, Zoey. O să-mi lipseşti şi o să mă gândesc des la tine.

— Aerule, nu-l lăsa să plece. Am azvârlit elementul spre el. Aripile lui complet desfăcute au fost prinse cu uşurinţă de o rafală puternică de vânt, care le-a ţintuit pe zidul arenei, într-o poziţie care o repeta în chip sinistru pe cea a lui Stark..

M-am dus la el şi, fără ezitare, i-am înfipt spada în piept.

— Asta-i pentru Stark. Ştiu că nu o să te omoare, da' mă simt al naibii de bine s-o fac, am spus. Şi ştiu că el va fi mulţumit.

Ochii lui Kalona sclipiră ameninţători.

— Nu poţi să mă ţii aici la nesfârşit. Iar când, în cele din urmă, o să mă eliberezi, o să plăteşti pentru asta.

— Bine, vezi tu, după cum spunea Stark, te înşeli. Din nou. Pe Tărâmul de Dincolo sunt reguli diferite, aşa că probabil că aş putea să te ţin aşa la nesfârşit, dacă aş vrea să rămân aici şi să

mă transform într-o nebună răzbunătoare, da' uite cum stă treaba: aproape că m-am transformat deja într-o nebună. N-am de gând să mă repet. Şi-apoi, vreau să merg acasă. Aşa că uite ce-o să faci. O să-mi plăteşti datoria pe care o ai faţă de mine pentru că mi-ai omorât consortul, pe Heath Luck, aducându-mi-l înapoi pe Stark. Pe urmă, eu şi Stark o să ne întoarcem acasă. A, şi, apropo, nu-mi pasă unde o să te duci tu.

— Ai înnebunit. Nu pot să fac morţii să reînvie.

— În cazul ăsta, cred că poţi. Corpul lui Stark se află în siguranţă în lumea reală, împreună cu al meu. Noi suntem pe Tărâmul de Dincolo, iar aici totul se reduce la spirit. Tu eşti nemuritor, prin urmare, eşti, în esenţă, spirit. Aşa că o să iei o parte din spiritul tău şi o să-l împărţi cu paznicul meu. În felul ăsta o să mi-l aduci înapoi. Pentru că îmi eşti dator. Ai priceput? îmi revendic datoria. E timpul să plăteşti.

— Nu ai puterea să mă obligi, spuse Kalona.

Ea nu, eu însă da.

Cuvintele fără trup poposiră în arenă. Am recunoscut imediat sunetul vocii lui Nyx şi m-am uitat înjur, în aşteptare, încercând să o găsesc. Cu toate astea, Kalona a fost cel care a dat de ea. Privea peste umărul meu cu o expresie care i-a transformat complet faţa. Mi-a luat o clipă ca s-o identific. Mă privise cu dorinţă, cu un spirit posesiv şi chiar cu ceea ce numea el dragoste. Dar se înşelase. Nu pe mine mă iubea. Kalona o iubea pe Nyx.

I-am urmărit privirea şi m-am întors ca s-o văd pe zeiţă în picioare lângă trupul lui Stark. Una din mâinile ei se odihnea cu tandreţe pe capul lui.

— Nyx! vocea nemuritorului părea spartă şi surprinzător de tânără. Zeiţa mea!

Nyx şi-a ridicat privirea de la Stark, dar nu s-a uitat la Kalona. Zeiţa s-a uitat la mine. A zâmbit şi m-am simţit cuprinsă de o bucurie nespusă.

— Bucuroase de-ntâlnire, Zoey.

Am zâmbit şi mi-am plecat capul.

— Bucuroase de-ntâlnire, Nyx.

— Te-ai descurcat bine, fiica mea. M-ai făcut iar să fiu mândră de tine.

— Mi-a luat prea mult timp, am spus. Îmi pare rău.

Privirea ei a rămas la fel de blândă.

— Aşa cum se întâmplă mereu în cazul tău, la fel ca în cazul multora dintre cele mai puternice fiice ale mele, voi trebuie să fiţi iertătoare. Nu mie trebuie să îmi cereţi asta.

— Cu mine cum rămâne? a scrâşnit din dinţi Kalona. Pe mine o să mă ierţi vreodată?

Zeiţa l-a privit. Ochii ei erau trişti, însă vorbele îi erau tăioase şi seci.

— Dacă vreodată o să meriţi iertarea, poţi să mi-o ceri. Dar nu mai devreme.

Nyx şi-a luat mâna de pe capul lui Stark şi a făcut un gest cu degetul spre Kalona. Sabia scoţiană i-a dispărut din piept. Vântul s-a domolit, iar el a căzut de pe zidul arenei. Îi vei plăti fiicei mele datoria pe care o ai faţă de ea, apoi te vei întoarce în lume, la ceea ce te aşteaptă acolo, ştiind, războinicul meu căzut, că spiritului, la fel ca şi trupului tău, îi este interzisă intrarea pe Tărâmul de Dincolo. Fără să-i arunce vreo altă privire lui Kalona, Nyx i-a întors spatele. S-a aplecat să sărute uşor buzele însângerate ale lui Stark, apoi aerul din jurul ei a fremătat, a licărit, şi ea dispărut.

Când Kalona s-a ridicat în picioare, m-am tras repede înapoi din calea lui şi mi-am ridicat mâinile, gata să trimit din nou aerul spre el. Apoi privirile ni s-au întâlnit şi am văzut că plângea în tăcere.

— O să fac aşa cum a poruncit. Cu o singură excepţie, întotdeauna am făcut cum mi-a poruncit, a spus el.

L-am urmat până în dreptul lui Stark.

— Îţi dau înapoi acea ultimă dulce suflare a vieţii. Cu ea trăieşte din nou şi acceptă o frântură din nemurirea mea în schimbul vieţii muritoare pe care am luat-o. Apoi, Kalona m-a luat complet prin surprindere, căci, asemenea lui Nyx, s-a aplecat şi l-a sărutat pe Stark.

Stark a tresărit. Apoi a deschis gura şi a inspirat profund.

Înainte ca eu să-l pot opri, Kalona a pus o mână pe umărul lui Stark, iar cu cealaltă i-a smuls din piept suliţa. Cu un urlet de durere, Stark s-a prăbuşit.

— Nenorocitule!

M-am repezit la Stark şi i-am aşezat capul în poala mea. Respira greu, sacadat, dar respira. M-am uitat în sus la Kalona.

— Nici nu-i de mirare că nu vrea să te ierte. Eşti crud şi lipsit de suflet.

— Când o să te întorci în lume, să stai departe de mine. Atunci n-o să mai fii pe tărâmul lui Nyx, iar ea n-o să mai dea fuga să te salveze, a spus el.

— Cu cât o să fiu mai departe de tine, cu atât mai bine.

Kalona şi-a deschis larg aripile, dar în ainte de a apuca să se avânte spre cer, tentaculele negre ale ntunericului, lipicioase şi tăioase, s-au ivit din ungherele tenebroase ale arenei şi din ţărâna de culoarea smoalei de sub picioarele lui. Pe când el se uita fix la mine, ele au în ceput să i se în colăcească în jurul trupului şi să-i sfşie carnea. L-au hăcuit bucată cu bucată, l-au acoperit, până când nu a mai rămas nimic din el în afară de o negură în ţepenită, sânge şi nişte ochi de chihlimbar. Apoi tentaculele i-au pătruns în ochi. Am scos un ţipăt de groază când ele au smuls dinăuntru ceva atât de strălucitor şi de orbitor, încât a trebuit să închid ochii. Când i-am redeschis, trupul lui Kalona dispăruse, la fel şi arena, iar eu şi Stark ne aflam din nou în dumbravă.

Capitolul 30
Zoey

— Zoey! Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Stark se chinuia să-şi mişte trupul rănit.

— Şşşt, e în regulă. Totul e în regulă. Kalona a dispărut. Suntem în siguranţă.

M-a privit în ochi şi toată îngrijorarea i-a dispărut. S-a prăbuşit în braţele mele şi m-a lăsat să-i ţin capul în poală.

— Eşti tu însăţi din nou. Nu mai eşti descompusă.

— Sunt eu însămi. I-am atins obrajii, într-unul din puţinele locuri de pe faţă care nu erau însângerate, zdrobite ori învineţite. De data asta tu pari descompus.

— Nu, Zoey. Dacă tu eşti teafără, mie mi-e bine. A tuşit. Sângele i-a gâlgâit din rana deschisă din piept. A închis ochii, iar faţa i s-a schimonosit de durere.

O, zeiţă! Cât e de rănit!

Am încercat să vorbesc cu calm.

— OK, de acord, numai că nu arăţi prea bine. Aşa că ce-ai zice să revenim amândoi în trupurile noastre. Ne aşteaptă, nu?

Corpul i-a fost scuturat de un alt val de durere. Respira greu,

sacadat, însă a deschis ochii să mă privească.

— Du-te tu înapoi. Vin şi eu după ce mă odihnesc un pic.

Am simţit un fior de panică.

— Nu, nu. Nu te las aici. Spune-mi numai de ce ai nevoie ca să te întorci.

A clipit de câteva ori, apoi buzele sale zdrobite i-au schiţat vechiul zâmbet arogant.

— Nu prea ştiu cum să mă întorc.

— Cum? Stark, acu' pe bune...

— Pe bune. Habar n-am.

— Cum ai ajuns aici?

A zâmbit iar.

— Prin durere.

Am pufnit.

— Ei, păi atunci n-ar trebui să fie prea greu să te întorci, la câtă durere simţi acum.

— Mda, numai că acolo am un vechi paznic care are sarcina să mă ţină la hotarul dintre viaţă şi moarte. Nu ştiu exact cum să-l anunţ că e timpul să mă trezească. Tu cum te întorci?

Nici măcar nu trebuia să mă gândesc la asta. Răspunsul era simplu ca bună ziua.

— O să-mi urmez spiritul înapoi în trup. Acolo unde mi-e locul, în lumea reală.

— Atunci aşa să faci.

A trebuit să facă o pauză, căci a fost copleşit de un alt val de durere.

— După ce mă odihnesc, o să fac şi eu acelaşi lucru.

— Nu, tu nu ai o afinitate faţă de spirit, ca mine. În cazul tău nu o să funcţioneze.

— E bine că încă mai stăpâneşti elementele. Chiar mă întrebam cum o să fie, acum că ţi-au dispărut toate semnele.

— Au dispărut?

Mi-am întors palma şi am văzut că într-adevăr nu mai era acoperită de filigranul safiriu al semnelor. Apoi mi-am privit pieptul. Cicatricea lungă şi trandafirie era la locul ei, dar nici acolo nu se mai zărea vreun semn.

— Au dispărut toate? Chiar şi cele de pe faţă?

— N-a mai rămas decât semiluna, a spus el.

Apoi chipul i s-a schimonosit iarăşi de durere. Ajuns la capătul puterilor, a închis ochii şi a spus:

— Ia-o înainte şi urmează-ţi spiritul spre casă. O să mă descurc eu cumva. Când n-o să mai fiu aşa de obosit. Nu-ţi face griji. N-o să te părăsesc. Nu cu-adevărat.

— A, nu, în niciun caz. N-o să mai pierd încă un tip cu o chestie de genul „Ne-mai-vedem-noi-cumva-cândva“. N-o să mai ţină figura asta, niciodată.

— Atunci spune-mi ce să fac, regina mea, zise el, deschizând ochii. Şi aşa voi face.

N-am luat în seamă chestia aia cu „regina mea”. Îl mai auzisem şi mai devreme când îmi spusese aşa, şi atunci când vorbise cu Kalona. O clipă m-am întrebat dacă asta fusese înainte sau după ce nemuritorul începuse să-l lovească în cap, apoi m-am concentrat asupra părţii cu „aşa voi face“. Prin urmare, o să facă ce-i spun... da' oare ce naiba trebuie să-i spun să facă?

M-am uitat la el. Era făcut praf - chiar mai rău decât atunci când încasase săgeata în locul meu, care îi pârjolise pieptul şi aproape că îl omorâse. Din nou.

Atunci însă se vindecase aproape de unul singur. N-avusese încotro, având în vedere că şi eu eram cam sfârşită.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am amintit de perdaful pe care mi-l trăsese Darius când îmi spusese că sunt ca o cloşcă pentru că voiam să-l las pe Stark să se hrănească din mine ca să se vindece mai repede. Îmi explicase că legătura dintre un războinic şi Marea lui Preotească este atât de strânsă, încât uneori războinicii simt trăirile Marilor lor Preotese. M-am uitat în jos la faţa tumefiată a lui Stark. El cu siguranţă reuşise. Şi când se întâmpla aşa, războinicii puteau lua de la Marile Preotese mai mult decât sângele lor - luau şi energie.

De-asta avea Stark nevoie - de energie ca să se vindece - de energie ca să se poată reîntoarce în corpul lui.

De data asta nu avea să se mai facă bine singur însă, mulţumită zeiţei, acum nici eu nu mai eram sfârşită.

— Auzi, i-am spus, ştiu ce vreau să faci.

A deschis ochii şi m-a mâhnit să văd suferinţa care se citea în ei.

— Spune-mi. Dacă pot, o să fac ce-mi ceri.

I-am zâmbit.

— Vreau să mă muşti.

A părut surprins, apoi, deşi era evident că îi pricinuia durere, a

schiţat din nou zâmbetul ăla arogant.

— Acum mă rogi? Când sunt făcut praf? Grozav.

— Mai las-o baltă cu chestiile astea macho, i-am spus. Tocmai de-aia te rog, pentru că eşti făcut praf.

— Dacă m-aş simţi bine, ţi-ai face altă impresie.

Am clătinat din cap.

— Dacă te-ai simţi bine, te-aş pocni chiar în clipa asta. Apoi, m-am mişcat cu grijă şi am încercat să fiu cât mai blândă când l-am împins din poala mea. A încercat să-şi înăbuşe un geamăt. Iartă-mă! Îmi pare rău că îţi provoc durere. M-am întins lângă el şi am început să-l trag în braţele mele, căci voiam să-l ţin cât mai aproape, ca şi când aşa aş fi putut să-i preiau din durere.

— E în ordine, a spus. Ajută-mă doar să mă răsucesc pe partea bună.

Partea bună? Nu ştiam dacă să izbucnesc în râs sau în lacrimi, dar l-am ajutat să se întoarcă pe o parte, unde nu avea umărul zdrobit, astfel încât să fim faţă în faţă. Sfioasă, m-am tras mai aproape de el, la gândul că poate ar trebui să-mi spintec braţul pentru ca el să poată bea cu mai multă uşurinţă, fără să se mişte prea mult.

— Nu.

Mâna i-a zvâcnit când a încercat să o întindă ca să ajungă la mine.

— Nu aşa. Vino mai aproape, Z. Nu contează dacă mă doare. S-a oprit, apoi a adăugat: Doar dacă e vreo problemă cu sângele meu. Ai nevoie de el?

— Sângele? Mi-am dat seama ce voia să spună şi am clipit, surprinsă. Nici măcar nu l-am observat. Când am văzut că se strâmbă, am continuat: Adică am observat că eşti plin de sânge. Dar nu am simţit mirosul. Cu uimite, mi-am trecut degetul peste buzele lui însângerate. Nu simt nicio sete de sânge.

— Suntem aici ca spirite, poate de-aia, a spus el.

— Atunci o să meargă, dacă te hrăneşti din mine?

M-a privit în ochi.

— O să meargă, Z. Între noi e mai mult decât o legătură fizică. Suntem legaţi prin spirit.

— OK, bine. Sper, am spus, agitată. Singurul tip care se mai hrănise din mine fusese Heath - Heath al meu. Încercam să-mi alung din minte gândurile referitoare la el şi comparaţia cu Stark, dar nu puteam nega un aspect a ceea ce era pe cale să

se întâmple. Să laşi un tip să-ţi bea sângele avea o implicaţie sexuală. Era plăcut. Foarte plăcut. Aşa fuseserăm făcuţi. Era normal şi firesc.

Dar am simţit că mi se strânge stomacul.

— Hai, relaxează-te şi vino cu gâtul mai aproape.

Am privit faţa învineţită a lui Stark şi corpul lui zdrobit.

— Mda. Ştiu că ai emoţii, dar la cât sunt de terminat nu ai de ce. Expresia feţei i s-a schimbat. E mai mult de-atât? Începi să te răzgândeşti?

— Nu, am răspuns imediat. Nu mă răzgândesc. N-o să mă răzgândesc niciodată în ceea ce te priveşte, Stark.

Cu cea mai mare grijă posibilă, m-am apropiat şi mai mult de el. Ridicându-mă pe-o parte pentru a-mi apropia curbura gâtului de gura lui, mi-am dat părul pe spate şi m-am aplecat, încordată, în aşteptarea muşcăturii.

Dar mi-a făcut o surpriză. În loc de dinţi, am simţit căldura buzelor care m-au sărutat blând pe gât.

— Linişteşte-te, regina mea.

Răsuflarea lui mă înfiora. Am tresărit. Cât trecuse de când mă atinsese cineva cu adevărat? În lumea reală probabil că trecuseră doar câteva zile, însă aici, pe Tărâmul de Dincolo, părea că de secole întregi nu mă mai atinsese nimeni.

Stark m-a sărutat din nou. Limba lui mi-a atins gâtul, iar el a gemut. De data asta nu cred că din cauza durerii. Nu a mai ezitat. Dinţii lui mi-au crestat gâtul. Am simţit o înţepătură, dar de îndată ce buzele i s-au strâns în jurul micii tăieturi, durerea a fost înlocuită de o plăcere atât de intensă, încât acum a fost rândul meu să gem.

Aş fi vrut să-l iau în braţe şi să-l strâng, însă am rămas nemişcată, străduindu-mă din răsputeri să nu-i provoc şi mai multă durere.

Buzele lui s-au îndepărtat prea repede. Deja vocea îi era mai puternică atunci când a spus:

— Ştii când mi-am dat seama pentru prima oară că sunt al tău? Şoaptele lui mi se lipeau, parcă, de piele, făcându-mă din nou să tresar.

— Când? Am simţit că mi se taie răsuflarea.

— Atunci când m-ai înfruntat acolo, în infirmeria din Casa Nopţii, înainte de a mă transforma. Îţi aminteşti?

— Da.

Fireşte că îmi aminteam - stăteam acolo dezbrăcată, postată între el şi Darius, şi îl ameninţasem că-i trag o mamă de bătaie cu ajutorul elementelor.

Îi simţeam buzele care îmi atingeau uşor pielea.

— Arătai ca o regină războinică, plină de mânia zeiţei. Cred că atunci am ştiut că voi fi al tău pentru totdeauna, pentru că ai reuşit să mă descoperi în tot Întunericul ăla.

— Stark, i-am şoptit numele, copleşită de toate sentimentele mele pentru el. De data asta tu m-ai găsit pe mine. Mulţumesc, îţi mulţumesc că ai venit după mine.

Cu un sunet nearticulat, şi-a lipit iarăşi buzele pe gâtul meu, iar de data asta m-a muşcat mai tare şi a băut cu adevărat din mine.

Din nou, plăcerea a înlocuit rapid înţepătura dureroasă. Am închis ochii şi m-am concentrat asupra căldurii atât de plăcute care îmi alerga prin vene. Nu mă puteam abţine să nu-l ating, aşa că mi-am strecurat o mână în jurul taliei lui ca să-i simt muşchii tari ai spatelui. Doream să-l simt cât mai aproape.

Şi-a desprins buzele de pe gâtul meu şi chiar a reuşit să se ridice uşor în capul oaselor. În ochii i se citea pasiunea, iar respiraţia i se accelerase.

— Zoey, vrei să-mi dai mai mult decât sângele tău? Accepţi să fiu paznicul tău?

L-am privit fix. În ochi i se citea ceva ce nu mai văzusem până atunci. Dispăruse băiatul care mă părăsise la Veneţia, gelos şi enervat la culme. Bărbatul care îi luase locul era mai mult decât un vampir, mai mult decât un războinic. Chiar aşa rănit cum zăcea în braţele mele, îi simţeam forţa interioară. Era puternic, cinstit şi de nădejde.

— Paznic? am spus uimită, atingându-i faţa. Prin urmare, în asta te-ai Transformat?

Nu şi-a luat nicio clipă privirea de la mine.

— Da, dacă o să mă accepţi. Fără acceptul reginei lui, un paznic nu valorează doi bani.

— Dar nu sunt cu adevărat regină.

Zâmbetul acela arogant flutură din nou pe buzele sfâşiate ale lui Stark.

— Eşti regina mea, şi oricine spune altceva n-are decât să se ducă naibii.

I-am zâmbit.

— Ţi-am acceptat deja jurământul de războinic.

Aroganţa lui Stark dispăru brusc.

— Asta e altceva, Zoey. E vorba de mai mult. Ar putea schimba lucrurile între noi.

I-am atins iar faţa. Nu prea înţelegeam ce-mi cerea de fapt, dar ştiam că avea nevoie de ceva mai mult de la mine şi că orice spuneam şi făceam acum avea să ne afecteze relaţia pentru tot restul vieţii. Zeiţă, dă-mi cuvintele potrivite, m-am rugat în tăcere.

— James Stark, de aici înainte te accept drept paznic al meu şi accept şi toate implicaţiile acestui fapt.

A întors capul şi mi-a sărutat mâna.

— Atunci viaţa şi onoarea mea îţi aparţin pe veci, Zoey. Asul meu, mo banri, regina mea.

Jurământul lui mi-a dat fiori, acţionând, parcă, asupra mea cu o forţă fizică. Stark avea dreptate. Era ceva diferit de ceea ce se întâmplase între noi când îmi făcuse jurământul de războinic. Acum era ca şi când mi-ar fi dat o parte din el şi ştiam că, fără mine, el nu va putea niciodată să fie cu adevărat întreg. Responsabilitatea asta m-a speriat aproape la fel de mult pe cât mi-a dat putere, aşa că i-am apropiat iar buzele de gâtul meu.

— Bea mai mult din mine, Stark. Lasă-mă să te vindec.

Cu un geamăt, gura lui mi-a atins gâtul. Muşcătura s-a adâncit, apoi s-a întâmplat ceva absolut uluitor. Mai întâi, forţa unică ce însoţea elementul aer a izvorât în mine şi s-a îndreptat spre Stark. El a tresărit şi am ştiut că era în urma plăcerii intense care îl învăluia, în timp ce elementul îi oferea un flux ameţitor de energie. În aceeaşi clipă, o durere dulce şi cunoscută mi-a străbătut fruntea şi pomeţii, şi, cu ochi închişi, l-am zărit pentru o clipă pe Damien, care chiuia de bucurie. Am căscat gura de uimire. Nu a fost nevoie să mai întreb. Nu am avut nevoie de o oglindă ca să verific. Ştiam că îmi reapăruse primul semn.

La scurtă vreme după aer a urmat focul. M-a încălzit, apoi s-a răspândit în interiorul lui Stark şi l-a pătruns, i-a dat forţă, astfel că el a reuşit să-şi ridice braţul şi să mă tragă mai aproape ca să bea şi mai mult. Am simţit pe tot spatele o senzaţie de arsură atunci când mi-a reapărut şi al doilea semn, şi am văzut-o pe Shaunee care râdea şi dansa de bucurie.

Apoi ne-a inundat apa, ne-a scăldat, ne-a purtat de-a lungul

cercului pe care-i începusem. Mi-am ţinut ochii strâns închişi şi am savurat fiecare moment al acestui miracol pe care îl trăiam împreună cu Stark, am tremurat de plăcere când mi-a revenit al treilea semn, în jurul taliei, în timp ce Erin râdea şi chiuia:

— Iuhuuu! Zoey se întoarce!

A urmat pământul, şi mi se părea că eu şi Stark deveniserăm parte din dumbrava în care ne aflam. Am cunoscut plăcerea ei intensă şi puterea care sălăşluia în rădăcini, pământ şi muşchi. Strânsoarea lui Stark a devenit mai puternică. M-a trecut în braţele lui, astfel că a ajuns deasupra mea. Mă ţinea la pieptul lui, şi am ştiut că rănile nu-l mai dureau, pentru că simţeam tot ce simţea şi el. Bucuria, plăcerea şi uimirea lui. În palme m-a ars iar atingerea zeiţei, când cel de-al patrulea semn a revenit. În mod ciudat, nu am văzut-o pe Stevie Rae când am fost inundată de elementul ei, am simţit-o doar, împreună cu o bucurie îndepărtată, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc în care eu nu puteam să ajung.

Ultimul a ţâşnit printre noi spiritul, şi atunci nu numai că am simţit ce simţea şi Stark, dar părea că suntem uniţi. Nu cu trupurile, ci cu sufletele. Iar sufletele noastre împreună au fost cuprinse de o vâlvătaie de-o strălucire mai puternică decât ar fi putut fi vreodată orice pasiune fizică, apoi mi-a revenit şi ultimul semn.

Cu un gâfâit, Stark şi-a desprins buzele de pielea mea şi şi-a îngropat faţa în gâtul meu. Tremura din tot corpul, iar respiraţia îi era sacadată, de parcă tocmai trecuse linia de sosire la maraton. Limba lui atinse rana pe care mi-o făcuse pe gât, şi am ştiut că o închidea şi o vindeca. Am ridicat mâna să-i mângâi părul şi am fost surprinsă să văd că dispăruse orice urmă de sudoare şi sânge.

S-a ridicat apoi şi m-a privit, în timp ce încerca să-şi calmeze respiraţia.

Zeiţă, era splendid. Doar cu câteva clipe mai devreme fusese rănit mortal, bătut, însângerat şi atât de zdrobit, încât abia se mai putuse mişca. Acum emana energie, sănătate şi forţă.

— Ăsta a fost cel mai uluitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată, a spus el, iar în ochi i se citea uimirea. Semnele! Mi-a atins faţa cu veneraţie. Am întors capul, ca degetele lui să poată urmări semnul filigranat care îmi acoperea din nou spatele şi umerii. Apoi am ridicat mâna pentru ca el să-şi poată apăsa

palma peste a mea şi peste simbolurile ei safirii.

— Toate au revenit, am spus. Elementele le-au adus înapoi.

Stark clătină din cap, uimit.

— Am simţit. N-am ştiut ce se întâmplă, dar am simţit odată cu tine. M-a tras iar în braţele lui. Am simţit totul odată cu tine, regina mea.

Înainte de a-l săruta, am spus:

— Iar acum sunt parte din tine, paznicul meu.

Stark m-a sărutat un timp îndelungat, apoi m-a ţinut strâns şi m-a atins blând ca şi cum ar fi încercat să se convingă că nu aveam să dispar din braţele sale.

A continuat să mă ţină aşa când l-am plâns pe Heath, şi mi-a spus cum alesese el să meargă mai departe şi cât de curajos fusese.

De fapt, Stark nici nu trebuia să-mi povestească. Ştiam cât de curajos era Heath cu adevărat, tot aşa cum ştiam că prin vitejia lui aveam să-l recunosc iarăşi. Asta, împreună cu dragostea lui. Dragostea lui eternă pentru mine.

După ce am plâns, am jelit şi mi-am adus aminte, mi-am şters ochii şi l-am lăsat pe Stark să mă ajute să mă ridic.

— Acum eşti gata să mergi acasă? l-am întrebat.

— O, daa. Acasă sună tare bine. Da', Zoey, ăăă, eu cum ajung acolo?

Am zâmbit.

— Ai încredere în mine.

— Aşa-i, ei bine, are să fie un drum uşor, au ba?

— De unde naiba te-ai procopsit cu accentul ăsta irlandez?

— Irlandez! Oi fi surdă, femeie? a mormăit el în timp ce eu în priveam încruntată. Apoi hohotele de rân ale lui Stark au umplut dumbrava. Scoţian, nu irlandez. Ai să vezi curând de unde l-am căpătat.

Capitolul 31
Stevie Rae

La apusul soarelui, Stevie Rae deschise ochii. Pentru o clipă se simţi complet derutată. Era întuneric, dar nu asta era problema, dimpotrivă. Simţea în jurul ei pământul care o ocrotea şi o apăra - şi asta tot un lucru bun. Observă o mişcare

uşoară într-o parte şi întoarse capul. Vederea ei ageră de noapte distingea diferite nuanţe ale întunericului, aşa că zări întâi conturul aripii uriaşe, apoi pe cel al unui corp.

Rephaim.

Îşi aminti totul: novicii cu semiluni roşii, Dallas şi Rephaim. Mereu Rephaim.

— Ai rămas aici, cu mine?

El deschise ochii, iar ea simţi cum îi cască pe ai ei, uluită. Stacojiul intens din adâncul lor se topise într-un ruginiu, care bătea mai degrabă în chihlimbariu decât în roşu.

— Da. Eşti vulnerabilă cât timp soarele e pe cer.

I se păru că vocea lui trăda neliniştea, şi aproape că se scuza, aşa că îi zâmbi.

— Mulţam', deşi cam semeni cu un obsedat, când stai aşa să mă priveşti cum dorm.

— N-am stat să te privesc cum dormi!

O spusese atât de repede, încât era evident că minţea. Tocmai se pregătea să-i spună că nu era nicio problemă - că nu trebuia să facă asta tot timpul, dar că era frumos din partea lui că avea grijă ca ea să fie în siguranţă, mai ales după ziua pe care o avusese - dar, exact atunci, telefonul ei o anunţă prin semnalul sonor specific că avea un mesaj.

— A tot făcut zgomot. Mult zgomot, îi spuse Rephaim.

— Fir-ar. N-aud nimic când dorm în halu' ăsta.

Oftă şi, fără tragere de inimă, luă iPhone-ul de pe jos, unde-l pusese la îndemână.

— Hai să vedem ce ne aşteaptă. Stevie Rae deblocă telefonul, văzu că bateria era pe terminate şi oftă iar. Atinse ecranul ca să vadă apelurile pierdute. Ah, la naiba. Şase apeluri pierdute. Unul de la Lenobia şi cinci de la Afrodita. Cu inima bătându-i puternic în piept, o sună întâi pe Lenobia. Puse telefonul pe speaker şi îl privi pe Rephaim. Ar fi bine să auzi şi tu despre ce e vorba. Probabil că o să fie vorba şi de tine.

Numai că vocea Lenobiei nu avea deloc tonul ăla de „Ce naiba, eşti cu un Imitator de Corbi şi trebuie să vin să vă dau de urmă!“ Părea absolut normală. Stevie Rae, sună-mă când te trezeşti. Kramisha a spus că nu ştie precis unde te afli, dar că eşti în siguranţă, deşi Dallas a fugit. O să vin imediat să te iau. Ezită, coborî vocea şi spuse: Mi-a spus şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi novici cu semiluni roşii. M-am rugat la Nyx pentru

spiritele lor. Fii binecuvântată, Stevie Rae.

Îi zâmbi lui Rephaim.

— Ei, frumos din partea ei.

— Dallas încă nu a ajuns la ea.

— Nu, spuse ea, şi zâmbetul îi dispăru pe dată. Evident că nu. Se uită din nou la telefon. Am patru apeluri pierdute de la Afrodita, dar a lăsat doar un mesaj. Să vedem, sper că nu are veşti proaste. Apăsă butonul REDARE. Vocea Afroditei suna îndepărtată şi mică, dar la fel de afurisită.

— Of, fir-ar să fie, răspunde odată la telefon! Sau oi fi ajuns în coşciug? Zeiţă! Fusul ăsta orar mă scoate din sărite. În fine, să-ţi dau ultimele veşti: Z e tot legumă, iar Stark încă e plecat şi feliat de zor. Astea-s veştile bune. Vestea proastă e că în ultima mea viziune vedetele sunteţi tu, o drăgălăşenie de puşti indian şi cel mai afurisit dintre Imitatorii de Corbi, Rephaim. Tre' să stăm de vorbă, pentru că am un presentiment în legătură cu asta, şi înseamnă că nu-i a bună. Aşa că sună-mă naibii odată. Dacă dorm, eu chiar o să mă trezesc şi o să îţi răspund.

— Mare surpriză că a închis fără să zică pa, spuse Stevie Rae. Pentru că nu voia să rămână în încăperea în care mai pluteau cuvintele cel mai afurisit dintre Imitatorii de Corbi, Rephaim, îşi vârî telefonul în buzunar şi o luă în sus pe scările de la subsol. Nu trebuia să privească în urmă pentru a vedea dacă el venea după ea.. Ştia că avea s-o facă.

Era o noapte r□oroas□, dar nu rece. Lui Stevie Rae □ p□u r□ de oamenii din casele din □prejurimile Muzeului Gilcrease □i se bucur□ c□d v□u c□ pe ici, pe colo reap□user□ c□eva lumini. □n acela□i timp, avu ciudatul sentiment c□ erau „ţinu{i sub observa{ie□, a□a c□ se opri pe veranda conacului, ezit□d.

— Nu-i nimeni prin preajmă. Sunt toţi ocupaţi cu repararea reţelei electrice pentru locuinţele oamenilor, în primul rând. Ăsta-i unul dintre ultimele locuri unde ar ajunge, mai ales în toiul nopţii.

Răsuflând uşurată, Stevie Rae încuviinţă din cap şi părăsi veranda, îndreptându-se la întâmplare, fără vreun scop anume, spre fântâna tăcută şi rece din mijlocul curţii.

— Oamenii tăi o să afle despre mine, spuse Rephaim.

— Unii dintre ei au aflat deja. Stevie Rae se aplecă şi atinse buza fântânii, rupse un ţurţure atârnat acolo şi îl lăsă apoi să cadă înăuntru.

— Ce o să faci?

Rephaim stătea lângă ea. Priveau amândoi spre apa întunecată a fântânii, de parcă răspunsul s-ar fi aflat acolo.

Până la urmă, Stevie Rae spuse:

— Cred că întrebarea este mai degrabă ce o să faci tu?

— Ce ai vrea să fac?

— Rephaim, nu poţi răspunde la o întrebare cu altă întrebare.

El pufni dispreţuitor.

— Tu aşa ai făcut.

— Încetează, Rephaim. Spune-mi ce vrei să faci în legătură cu, ăăă, cu noi.

Îi privi ochii transpuşi, şi îşi dori să fie mai uşor de descifrat. Trecu atât de mult timp până când el răspunse, încât ea crezu că nici nu avea s-o mai facă, şi se simţea copleşită de neputinţă. Trebuia să se întoarcă în Casa Nopţii. Trebuia să încerce să limiteze pagubele înainte ca Dallas să dea totul peste cap.

— Aş rămâne cu tine.

Mai întâi nu prinse sensul cuvintelor lui, simple şi cinstite, rostite dintr-o suflare. Îl privi întrebător, incapabilă să înţeleagă pe deplin ceea ce spusese. Pe urmă îl auzi cu adevărat şi, când înţelese, simţi un val de bucurie, neaşteptat şi nedorit.

— O să fie nasol, spuse ea. Dar şi eu vreau să rămâi cu mine.

— O să încerce să mă omoare. Probabil ştii asta.

— N-o să-i las! Stevie Rae întinse mâna şi o apucă pe a lui. Încet, foarte încet, degetele li se împreunară, iar el o trase mai aproape. N-o să-i las, repetă ea. Nu se uită la el. În schimb, îl ţinu de mână şi petrecură un scurt moment împreună. Încercă să nu se gândească prea mult. Încercă să nu-şi mai pună tot felul de întrebări. Privi în jos, în apa întunecată şi liniştită a fântânii, iar norul care acoperea luna dispăru, iar ei se văzură în oglinda apei. Sunt fata care a ajuns legată cumva de latura umană a unui tip care e, de fapt, fiară. Cu voce taie, spuse: Sunt legată de tine, Rephaim.

— Şi eu de tine, Stevie Rae, răspunse el fără nicio ezitare.

Când vorbi, apa fremătă, ca şi cum Nyx însăşi ar fi suflat peste ea, iar reflecţia lor se schimbă.

Imaginea oglindită în apă o arăta pe Stevie Rae de mână cu un băiat indian. Părul lui era des şi lung, negru ca penele de corb împletite în el. Avea pieptul dezvelit şi era mai frumos decât un lac din Oklahoma în miez de vară.

Stevie Rae rămase liniştită, temându-se că reflecţia s-ar putea schimba la orice mişcare.

— Maamă, eşti tare frumuşel, spuse ea încet şi nu-şi putu reţine un zâmbet.

Tipul din reflecţie clipi de câteva ori, de parcă n-ar fi fost sigur de ce vede, apoi vorbi cu vocea lui Rephaim:

— Da, numai că nu am aripi.

Stevie Rae simţi cum îi bate mai tare inima şi cum i se strânge stomacul. Ar fi vrut să spună ceva profund şi inteligent, sau măcar uşor romantic. în schimb, se auzi răspunzând:

— Da, aşa e, dar eşti înalt şi ai penele alea grozave împletite prin păr.

În imaginea reflectată, băiatul ridică mâna, care nu o ţinea pe a ei, şi şi-o trecu prin păr.

— Nu-s cine ştie ce dacă e să le compari cu aripile, spuse el, dar îi zâmbi lui Stevie Rae.

— Ei, da' pun pariu că aşa-i mai uşor să îmbraci cămăşi.

El izbucni în râs, apoi, cu o vădită uimire, îşi atinse faţa cu mâna.

— Fină, spuse Rephaim. Faţa omenească e atât de fină.

— Mda, este, spuse Stevie Rae, complet vrăjită de imaginea oglindită în apă.

La fel de încet cum îşi împletise degetele cu ale ei, fără să-şi ia privirea de la imaginea reflectată, Rephaim începu să o mângâie pe fată. Mâna lui îi atinse uşor pielea. Îi mângâie obrajii, iar degetele i se plimbară peste buze. Atunci ea zâmbi şi nu-şi putu reţine un chicotit stângaci.

— Eşti atât de frumos!

Reflecţia umană a lui Rephaim zâmbi la rândul ei.

— Tu eşti frumoasă, spuse el atât de încet, încât ea abia îl auzi.

— Chiar aşa crezi? întrebă ea, cu inima bubuindu-i în piept.

— Chiar aşa. Doar că nu pot să-ţi spun. Nu pot să te las să vezi ce simt cu adevărat.

— Dar acum asta faci.

— Ştiu. Pentru prima oară simt...

Cuvintele lui Rehaim se frânseră la jumătatea propoziţiei. Reflecţia băiatului tremură, apoi dispăru. În locul ei, din apele liniştite se ridică Întunericul, care luă forma unor aripi de corb şi a trupului unui puternic nemuritor.

— Tată!

Nu era nevoie ca Rephaim să-i rostească numele. Stevie Rae ştiu imediat ce se întâmplase. Îşi trase mâna dintr-a lui. El se împotrivi doar pentru o clipă, înainte de a-i da drumul. Apoi se întoarce cu faţa la ea, iar cu o aripă acoperi imaginea oglindită în apă.

— S-a reîntors în trupul lui. O simt.

Stevie Rae nu putea să spună nimic. Nu reuşea decât să încuviinţeze din cap.

— Însă nu-i aici. E departe de mine. Probabil tot în Italia. Rephaim vorbea cu repeziciune. Stevie Rae făcu un pas înapoi, încă incapabilă să rostească vreun cuvânt. Se simte altfel. Ceva s-a schimbat. Apoi gândurile parcă îl ajunseră din urmă, iar privirea lui o întâlni pe a lui Stevie Rae.

— Stevie Rae? Ce o să...

Stevie Rae icni. Pământul se învârtea în jurul ei, îmbătându-i simţurile cu un dans vesel de întoarcere acasă. Peisajul rece al oraşului Tulsa licări, se transformă, şi, brusc, ea se trezi înconjurată de copaci uluitori, cu toţii verzi şi cu frunzişul lucitor, şi de o pătură de muşchi moale. Apoi imaginea deveni mai limpede, şi apăru Zoey, în braţele lui Stark, veselă şi teafără.

— Zoey! strigă Stevie Rae, iar imaginea dispăru, lăsând în urmă bucuria şi certitudinea că cea mai bună prietenă a ei revenise la viaţă. Zâmbind, merse la Rephaim şi-l strânse cu putere în braţe.

— Zoey trăieşte!

Braţele lui o înlănţuiră doar o secundă, apoi îşi amintiră amândoi cum stăteau lucrurile şi, în aceeaşi clipă, se îndepărtară unul de celălalt.

— Tatăl meu se întoarce.

— Şi Zoey la fel.

— Iar pentru noi asta înseamnă că nu putem fi împreună, spuse el.

Stevie Rae se simţi copleşită de tristeţe.

— Nu, Rephaim, zise ea şi clătină din cap. înseamnă asta doar dacă accepţi aşa ceva.

— Priveşte-mă! strigă el. Nu sunt băiatul din reflecţie. Sunt o fiară. Locul meu nu e alături de tine.

— Inima ta nu asta spune! îi strigă ea drept răspuns.

El îşi încovoie umerii şi privi în altă parte.

— Stevie Rae, inima mea nu a contat niciodată.

Ea se apropie de el. Instinctiv, el se întoarse spre ea. Privirile li se întâlniră, şi cu adâncă disperare ea văzu că, din nou, în ochii lui ardea flacăra stacojie.

— Ei bine, atunci când hotărăşti că inima ta contează şi pentru tine la fel de mult cât contează pentru mine, caută-mă. N-o să-ţi fie prea greu. N-ai decât să-ţi urmezi inima. Fără să ezite, îl luă în braţe şi îl ţinu strâns. Stevie Rae nu luă în seamă faptul că el nu-i răspunse la îmbrăţişare. În schimb, îi şopti înainte de a-l părăsi: O să-mi fie dor de tine.

Pe când cobora pe Gilcrease Road, vântul nopţii purtă până la ea şoapta lui Rephaim: Şi mie o să-mi fie dor de tine...

Zoey

— Ce frumos, am spus eu, în timp ce priveam în sus spre copac şi spre catralioanele de fâşii colorate care fluturau în el. Cum ziceai că se cheamă?

— Un copac de agăţat, a spus Stark.

— Nu e o denumire prea romantică pentru ceva atât de grozav.

— Mda, iniţial aşa am gândit şi eu, dar a ajuns să-mi placă.

— Ooo! Priveşte bucata aia. E aşa de sclipitoare, am exclamat, arătând spre o fâşie subţire şi aurie care apăruse acolo ca din senin. Spre deosebire de celelalte, nu era legată de alta, ci plutea tot mai jos, până când ajunsese deasupra noastră.

Stark întinse mâna şi o prinse din zbor. Mi-o dădu ca să-i simt fineţea şi să-i văd strălucirea.

— Pe urmele ei am mers ca să te găsesc.

— Pe cuvânt? E ca un fir de aur.

— Da, şi pe mine tot la aur m-a dus cu gândul.

— Ai mers pe urmele ei ca să ajungi la mine?

— Îhî.

— Bine, atunci. Să vedem dacă mai ţine încă o dată, am spus eu.

— Zi-mi numai ce să fac. Îţi stau la dispoziţie. Stark făcu o plecăciune, în timp ce ochii îi sclipeau cu umor.

— Nu te mai prosti. E o chestie serioasă.

— Of, Zoey, nu-ţi dai seama? Sunt convins că-i o chestie

serioasă. Doar am încredere oarbă în tine. Ştiu că o să mă duci înapoi. Cred în tine, mo banri.

— Cât timp am fost plecată, ai învăţat nişte cuvinte tare ciudate.

Mi-a zâmbit.

— Stai să vezi. Asta-i doar începutul.

— Ştii ceva, băiete? M-am săturat să mai aştept. I-am înfăşurat în jurul încheieturii unul din capetele firului auriu. Am ţinut strâns în pumn celălalt capăt. Închide ochii, am spus. Fără să mă mai întrebe ceva, se execută. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat. Pe curând, paznicule.

Apoi am întors spatele copacului de agăţat, dumbrăvii şi tuturor farmecelor şi misterelor de pe tărâmul lui Nyx. În faţa mea se căscă un hău negru care părea să se întindă la nesfârşit. Mi-am desfăcut larg braţele şi am spus:

— Spiritule, vino la mine.

M-am simţit străbătură de ultimul din cele cinci elemente, cel de care mă simţeam cel mai apropiată, iar sufletul meu vindecat fremătă de bucurie şi compasiune, forţă şi, în sfârşit, speranţă. Acum, du-mă acasă, te rog! Rostind aceste cuvinte, mi-am luat avânt şi am sărit în întuneric fără nicio teamă.

Am crezut că o să fie ca şi cum m-aş fi aruncat de pe o stâncă, dar m-am înşelat. A fost o senzaţie mai blândă, mai dulce. Era mai degrabă ca atunci când cobori cu liftul din vârful unui zgârie-nori. Am simţit că am ajuns la capăt şi am ştiut că mă întorsesem.

N-am deschis imediat ochii. Mai întâi am vrut să mă concentrez - să mă bucur de fiecare senzaţie care îmi revenea. Am simţit că stăteam întinsă pe ceva tare şi rece. Am inspirat adânc şi m-am mirat când am simţit miros de cedru, ca cel care se afla în colţul străzii, mai jos de casa mamei mele, în Broken Arrow. La început am auzit doar murmurul uşor al unor voci şoptite, dar, după alte câteva guri de aer, totul s-a transformat, odată cu strigătul Afroditei:

— Of, fir-ar! Deschide odată ochii! Ştiu că eşti acolo!

Atunci am deschis ochii.

— Măiculiţă, de unde vii, de pe tractor? Chiar trebuie să ţipi în halul ăsta?

— Tractor? Uite ce, nu e cazul să vorbeşti urât, iar pentru mine ăsta chiar e un cuvânt urât, spuse Afrodita. Apoi zâmbi,

râse şi mă trase într-o îmbrăţişare superputemică, pe care ştiam sigur că avea să o nege mai târziu. Chiar te-ai întors? Şi nu eşti, mă rog, cu mintea şvaiţer, sau mai ştiu eu cum?

— M-am întors. Am izbucnit în râs. Şi mintea mea nu e mai şvaiţer decât înainte de plecare.

Peste umărul ei l-am văzut apărând pe Darius. Avea în ochi o strălucire ciudată. Îşi strânse pumnul, îl duse la inimă şi făcu o plecăciune în faţa mea.

— Bine ai revenit, Mare Preoteasă.

— Mulţam', Darius.

I-am zâmbit şi am întins mâna, ca să mă ajute să mă ridic, îmi simţeam picioarele moi şi îmi tremurau ca piftia, aşa că m-am ţinut de el, căci încăperea se învârtea cu mine şi aveam senzaţia că o să-mi cadă tavanul în cap.

— Trebuie să mănânce şi să bea ceva, se auzi o voce dominatoare.

— De-ndată, Maiestate, veni imediat răspunsul.

În sfârşit, am clipit şi ca să-mi alung ameţeala, şi ca să-mi limpezesc vederea.

— Maaamă! Un tron! Pe bune?

Femeia aceea frumoasă care şedea pe tronul din marmură sculptată îmi zâmbi.

— Bine ai revenit, tânără regină, spuse ea.

— Tânără regină, am repetat eu, mai mult râzând.

Însă când am început să cercetez încăperea, mi-a pierit râsul şi nu m-au mai interesat nici tronul, nici încăperea aia grozavă şi nici întrebările cu privire la statutul de regină.

Stark era acolo. Zăcea pe o lespede uriaşă. Un războinic vampir stătea la creştetul lui, iar un alt tip ţinea un pumnal cu lama ascuţită deasupra pieptului lui Stark, deja însângerat şi plin de tăieturi.

— Nu! Opreşte-te! am strigat.

M-am smuls de lângă Darius şi m-am repezit spre vampir.

Mişcându-se nefiresc de repede, regina apăru brusc între mine şi războinic.

Îmi puse o mână pe umăr şi rosti uşor o întrebare:

— Ce ţi-a spus Stark?

Mi-am adunat gândurile şi am încercat să privesc mai departe de imaginea aceea oribilă a războinicului meu, a pazniculuі meu.

Paznicul meu...

Am privit-o pe regină.

— Aşa a ajuns Stark pe Tărâmul de Dincolo. Războinicul ăla chiar îl ajută.

— Paznicul meu, mă corectă regina. Da, îl ajută pe Stark. Acum însă căutarea lui s-a încheiat. E răspunderea ta să-l aduci înapoi, ca regină a lui.

Am vrut să întreb cum anume, dar n-a fost nevoie. Nu trebuia să întreb. Ştiam. Era într-adevăr răspunderea mea să-mi ajut paznicul să se întoarcă.

Probabil că citise în ochii mei toate astea, căci regina plecă foarte uşor capul, apoi se dădu la o parte.

Am mers spre cel pe care-l numea paznicul ei. Pieptul lui musculos lucea de sudoare. Îşi concentra întreaga atenţie asupra lui Stark. Părea că nu vede sau nu aude pe nimeni altcineva din încăpere. În clipa în care ridică cuţitul, pregătindu-se evident să mai facă o tăietură, în lumina torţei străluci o brăţară de aur răsucită în jurul încheieturii.

Am înţeles atunci de unde venise firul de aur care îl călăuzise pe Stark spre mine şi m-am simţit cuprinsă de un val de afecţiune pentru paznicul reginei. I-am atins uşor încheietura, chiar unde purta bijuteria de aur, şi i-am spus:

— Paznicule, acum te poţi opri. E timpul ca el să se întoarcă.

Paznicul se opri imediat, cu o tresărire. Apoi mă privi, şi am văzut că pupilele ochilor lui albaştri erau dilatate.

— Acum te poţi opri, am repetat cu blândeţe. Îţi mulţumesc că l-ai ajutat pe Stark să ajungă la mine.

Clipi şi privirea i se limpezi. Avea o voce guturală, şi mi-am stăpânit cu greu un zâmbet când am recunoscut accentul scoţian pe care îl imitase Stark.

— Aşa-i, femeie... după cum ţi-i voia.

Se trase în spate, clătinându-se. Ştiam că regina îl luase în braţele ei şi o auzeam cum îi şopteşte ceva. Ştiam că în încăpere mai erau şi alţi războinici şi simţeam că Afrodita şi Darius mă privesc ţintă, dar nu am mai băgat în seamă pe nimeni.

Pentru mine, Stark era singura persoană din încăpere. Singurul lucru care conta.

M-am îndreptat spre locul în care zăcea într-o baltă de sânge, pe lespedea de piatră. De data asta am simţit mirosul şi m-a tulburat. Dulce şi ameţitor, făcea să-mi lase gura apă. Dar nu.

Nu era timp să mă las distrasă de aroma sângelui său şi de pofta care zăcea în mine.

Am ridicat mâna.

— Apă, vino la mine!

Când m-am trezit, înconjurată de umezeala plăcută a elementului, am fluturat mâna peste trupul însângerat al lui Stark.

— Spală totul!

Elementul făcu întocmai şi cerni o ploaie blândă peste el. Am urmărit cum aceasta îi îndepărtă sângele de pe piept, se revărsă peste marginile lespezii, urmă modelul complicat al desenelor de pe lateralele pietrei uriaşe şi umplu cele două şanţuri tăiate în podea de o parte şi de alta. Coarne, mi-am dat brusc seama. Îmi amintesc de nişte coarne uriaşe.

În mod ciudat, după ce tot sângele fusese îndepărtat, şanţurile nu rămăseseră albe ca restul podelei. Dimpotrivă, căpătaseră o lucire neagră, frumoasă şi mistică, ce mă duse cu gândul la un cer de noapte.

Dar nu am stat să mă minunez de magia pe care o simţeam acolo. M-am întors la Stark. Acum trupul îi era curăţat. Rănile nu mai sângerau, însă erau deschise şi roşii. Apoi am înţeles ce vedeam şi am inspirat adânc. De fiecare parte a pieptului lui Stark, modelul tăieturilor forma o săgeată, ornată cu pene şi vârfuri triunghiulare ascuţite, aflate într-un echilibru perfect cu arsura din dreptul inimii, care reprezenta o săgeată ruptă.

Am întins mâna şi mi-am sprijinit-o pe acea cicatrice, căpătată în clipa în care îmi salvase viaţa - prima dată când îmi salvase viaţa. Am văzut cu uimire că strângeam încă în palmă firul auriu. Am ridicat încet încheietura lui Stark şi am înfăşurat în jurul ei firul de aur. Fuiorul de mătase se întări, se răsuci şi se închise, astfel că acum arăta întocmai ca cel al bătrânului paznic, doar că pe brăţara lui Stark am văzut desenele a trei săgeţi, dintre care una ruptă.

— Îţi mulţumesc, zeiţă, am şoptit. Mulţumesc pentru tot.

Apoi mi-am pus mâna deasupra inimii lui Stark şi m-am întins spre el. Înainte de a-mi lipi buzele de ale lui, am spus:

— Întoarce-te la regina ta, paznicule. Totul s-a sfârşit.

Apoi l-am sărutat.

Când clipi şi deschise ochii, îmi răsună în minte ecoul râsului muzical al lui Nyx şi vocea ei care spunea:

— Nu, fiica mea, nu s-a sfârşit. De-abia acum începe...